உ

பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்

பகுதி II

ஆக்கியோர் :
ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்
T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சித்துறை
விரிவுரையாளர்

3 - JUN 195
MADRA

இரண்டாம் பதிப்பு

WITH COURAGE AND FAITH

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்
1957

முதற் பதிப்பு — 1951
இரண்டாம் பதிப்பு 1957

சிட்டி பிரஸ், 167, மதுரை ரோடு, திருச்சிராப்பள்ளி.

3 - JUN 195
MADRAS

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

இச்சரித்திர நூலின் முதற்பதிப்பு இற்றைக்கு ஆறு ஆண்டுகட்கு முன் வெளிவந்தது. முதற்பதிப்புப் புத்தகங்கள் செலவாகிவிட்டமையாலும் பல்கலைக் கழகத் தேர்விற்குப் பயின்றுகொண்டிருக்கும் மாணவர்கட்கு இந்நூல் பாடமாக இருத்தலாலும் இவ்விரண்டாம் பதிப்பு இப்போது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பின்னிகழ்ந்த எனது ஆராய்ச்சியில் அறிந்த செய்திகளும் இப்பதிப்பில் உரிய இடங்களில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. அன்றியும் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவாகக் கருதப்படும் சில வரலாற்றுக் கல்வெட்டுக்களும் இறுதியில் சேர்க்கை V ஆகத் தரப்பெற்றுள்ளன.

இதனை இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்ட அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தார்க்கும் இஃது அச்சாகுங்கால் அன்புடன் 'புரூப்' திருத்தி உதவிய என் அரிய நண்பர் தமிழாராய்ச்சித் துறை விரிவுரையாளர் வித்வான் க. வெள்ளைவாரணர் அவர்கட்கும் எனது நன்றி உரியதாகும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்.
18—11—57.

இங்ஙனம்,
T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்.

3 - JUN 1958
MADRAS

முதற் பதிப்பின் முகவுரை

பிற்காலச் சோழர் சரித்திரத்தின் இரண்டாம் பகுதியாகிய இந்நூல், கி. பி. 1070 முதல் கி. பி 1279 வரையில் சோழ இராச்சியத்தில் சக்கரவர்த்திகளாக வீற்றிருந்து அரசாண்ட சோழர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவதாகும். முதற் குலோத்துங்க சோழன் முதலாக மூன்றும் இராசேந்திர சோழன் இறுதியாகவுள்ள சோழ மன்னர் எண்மர் வரலாறுகளை இந்நூலில் காணலாம்.

இவ்வேந்தர்களுடைய மெய்க்கீர்த்திகளும், இவர்களைப் பற்றிய பழைய பாடல்களும், இன்னோரின் மரபு விளக்கமும், கி. பி. 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சோழர்கட்கும் கீழைச் சளுக்கியர்கட்கும் ஏற்பட்டிருந்த மணத்தொடர்பு விளக்கமும் இந்நூலின் இறுதியில் சேர்க்கைகளாக வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலை எழுதி முடித்தற்கு யான் ஆதாரமாகக் கொண்டவை யாவை என்பதையும் பிறசெய்திகளையும் முதற் பகுதியின் முகவுரையில் அறிவித்துள்ளேன். பிற வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்க்கும் எனக்கும் கருத்து வேறுபாடுகள் நிகழும் இடங்களில் தக்க சான்றுகளுடன் ஆராய்ந்து என் முடிவுகளை நிறுவியுள்ளேன். சரித்திர நூல்களில் சில இடங்களில் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டாதலும், எதிர்காலத்தில் கிடைக்கும் ஆதாரங்களால் சில செய்திகள் மாறுபடுதலும், காலக் குறிப்புக்கள் வேறுபடுதலும் இயல்பாகுமென்பது அறிஞர்கள் நன்குணர்ந்ததேயாம்.

இத்தகைய ஆராய்ச்சி நூல்கள் நம் தமிழ்மொழியில் வெளிவருதற்கு வேண்டுந்துணைபுரிந்துவரும் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் திருவாளர் டாக்டர் S. G. மணவாள ராமாநுஜம் M. A., Ph. D. அவர்கட்கும், தமிழ்ப் பேராசிரியர்

திருவாளர் டாக்டர் A. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் M. A., Ph D. அவர்கட்கும், பல்கலைக் கழக ரிஜிஸ்ட்ரார் திருவாளர் S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை B. A., L. T., அவர்கட்கும் என்றும் நன்றியுடையேன்.

'புரூப்' திருத்தி உதவிய தமிழாராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர் வித்வான் திரு. க. வெள்ளைவாரணனார் பொருட் குறிப்பு அகராதியினைத் தொகுத்துதவிய சிதம்பரம் பச்சையப்பன் உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர் திரு. T. S. நடராஜக் குருக்கள் B. A., L. T. வரலாற்றுப் படம் வரைந்துதவிய ஆசிரியர் திரு. T. M. சம்பந்த நாயகர் ஆகிய மூவரையும் என்றும் மறவேன். இப்புத்தகத்துக்கு வேண்டும் நிழற் படங்கள் சிலவற்றை வெளியிடவுதவிய இந்தியப் பழம் பொருளாராய்ச்சித்துறைத் தலைவர்க்கும் புதிய நிழற் படங்களை எடுத்துத் தந்த சிதம்பரம் கெம்பு ஸ்டுடியோ நிலையத்தார்க்கும் இந்நூலை வனப்புற அச்சிட்டுதவிய சிதம்பரம் பாண்டியன் அச்சகத்தார்க்கும் எனது நன்றியுரியதாகும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
6—1—51.

இங்ஙனம்,
T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்

3 - JUN 1
MADRAS

பொருளடக்கம்

அதிகாரம் **பக்கங்கள்**

16. முதற் குலோத்துங்க சோழன் .... 1—71

பெற்றோர் — பிறந்த நாள் — இயற் பெயர் — இளமை நிகழ்ச்சிகள் — சோழ நாட்டில் முடி சூடிய வரலாறு — அபிடேகப் பெயர் — மெய்க்கீர்த்திகள் — சக்கரக் கோட்டத்திலும் வயிரா கரத்திலும் நடத்திய போர்கள்—மேலைச் சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய போர்-பாண்டியருடன் நடத்திய போர் — சேரருடன் நடத்திய போர் — தென் கலிங்கப் போர் — வட கலிங்கப் போர் — குலோத்துங்கனும் ஈழ நாடும் — குலோத்துங்கனும் கங்கபாடி நாடும் — குலோத்துங்கனும் வேங்கி நாடும் — குலோத்துங்கனது வெளி நாட்டுத் தொடர்பு — கடார நாட்டுத் தொடர்பு — காம்போச நாட்டுத் தொடர்பு—கன்னோசி நாட்டுத் தொடர்பு-குலோத்துங்கன் தன் நாட்டில் சுங்கந் தவிர்த்தமை — குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் நிலம் அளக்கப் பெற்றமை — குலோத்துங்கனது சமய நிலை — குலோத்துங்கனது கல்விச் சிறப்பு — குலோத்துங்கன் சிறப்புப் பெயர்கள்— தலைநகர்— குலோத்துங்கன் மனைவியரும் மக்களும் — சோதரிகள் — அரசியல் அதிகாரிகள்—குறுநில மன்னர்—குலோத்துங்கன் காலத்துப் புலவர்கள்.

17. விக்கிரம சோழன் ... ... 72—91

பெற்றோர் — பிறந்த நாள் — மெய்க்கீர்த்திகள் — விக்கிரமனும் வேங்கி நாடும் — விக்கிரமனும் கங்க பாடி நாடும்— பெரு வெள்ளத்தால் நிகழ்ந்த பஞ்சம் — விக்கிரம சோழனது தில்லைத் திருப்பணி — தலைநகர் — ஆட்சியின் சிறப்பு — அவைக்களப் புலவர் — விக்கிரமன் சிறப்புப் பெயர்கள் — விக்கிரம சோழனுடைய மனைவியரும் மக்களும் — விக்கிரம சோழன் காலத்து அரசியல் தலைவர்களும் சிற்றரசரும்.

18. இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் .... 92—108

தந்தை — மெய்க்கீர்த்திகள் — தில்லைத் திருப்பணி--ஆட்சியின் சிறப்பு — குலோத்துங்கனது பல்கலைப் புலமை — குலோத்துங்கனது சமயப்பற்று — அவைக்களப் புலவர் — தலைநகர் — சிறப்புப் பெயர்கள் — குலோத்துங்கனுடைய மனைவியரும் புதல்வனும் — சிற்றரசர்களும் அரசியல் அதிகாரிகளும்.

19. இரண்டாம் இராசராச சோழன் .... 109—126

தந்தை — மெய்க்கீர்த்திகள் — ஆட்சியின் இயல்பு — இருமொழிப் புலமை — சமய நிலை — போர் நிகழ்ச்சி — காவிரிக்கு வழிகண்டது — தலைநகர் — இராசராசேச்சுரம் எடுப்பித்தது — அவைக்களப்புலவர் — இராசராசன் சிறப்புப் பெயர்கள் — இராசராசனுடைய மனைவிமார்கள் — குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் — இராசராசன் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து எதிரிலிப் பெருமாளை வருவித்து அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்டியது — இராசராசனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலம்.

20. இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன் .... 127—143

இயற்பெயர் — அபிடேகப் பெயர் — மெய்க்கீர்த்திகள் — இராசாதிராசன் ஆட்சியில் பாண்டியர்களுக்குள் நடந்த போர்களும் அவற்றில் இவ்வேந்தன் கலந்துகொள்ள நேர்ந்தமையால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் — இராசாதிராசன் சிறப்புப் பெயர் — இவன் மனைவி — இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் நிலை — இவனது இறுதிக்காலம் — இவன் காலத்துக் குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும்.

21. மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ... ... 144—180

இவன் யார் என்பது பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்ட முடிபுகள் — இவன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் புதல்வனே என்பது — மெய்க்கீர்த்திகள் — இவன் பாண்டி

யனேடு நிகழ்த்திய முதற்போர் — பாண்டியனேடு நிகழ்த்திய இரண்டாம் போர் — இவன் நிகழ்த்திய ஈழ நாட்டுப் போர் — இவன் கொங்கு நாட்டில் நடத்திய போர் — இவன் வட நாட்டில் நிகழ்த்திய போர் — பாண்டியனேடு நிகழ்த்திய மூன்ரும் போர் — குலோத்துங்கன் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பு — இவன் சமய நிலையும் திருத்தொண்டும் — தலைநகர் — மனைவியரும் புதல்வனும் — புலவர் பெருமக்கள் — சிறப்புப் பெயர்கள் — சில நிகழ்ச்சிகள் — குலோத்துங்கனது இறுதிக்காலம் — குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும்.

22. மூன்ரும் இராசராச சோழன் ... ... 181—202

தந்தை — மெய்க்கீர்த்திகள் — இராசராசன் ஆளுகையில் சோழ இராச்சியத்தின் நிலை — மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனது முதற் படையெழுச்சி — இராசராசனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் நிகழ்ந்த கலகம் — மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சி — இராசராசன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பும் உள் நாட்டுக் குழப்பமும் — இராசராசன் ஆட்சியில் போசளர் நிலை — இராசராசன் ஆட்சியில் சமயநிலை — இராசராசன் மனைவியரும் புதல்வனும் — இராசராசனது இறுதிக்காலம் — குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும்.

23. மூன்ரும் இராசேந்திர சோழன் ... . 203—213

தந்தை — மெய்க்கீர்த்தி — இவன் பாண்டியரோடு நிகழ்த்திய போர்—போசள மன்னன் பகைமையும் இராசேந்திரன் பாண்டி நாட்டை இழந்தமையும் — இராசேந்திரனும் தெலுங்கச் சோழரும் — இராசேந்திரன் வட இலங்கையில் நிகழ்த்திய போர் — போசள மன்னர்கள் மீண்டும் இராசேந்திரனேடு நட்புக் கொண்டமை—முதல் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் படையெழுச்சியும் சோழ இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியும் — இராசேந்திரன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலம் — மனைவியர் — அரசியல் அதிகாரிகள்.

24. முடிவுரை .... 214—217

சேர்க்கை I:

சோழ மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள் 219—240

சேர்க்கை II:

சோழ மன்னர்களைப்பற்றிய பழைய பாடல்கள் 241—259

சேர்க்கை III:

கி. பி. 1070 முதல் கி. பி. 1279 வரையில் அரசாண்ட சோழ மன்னர்களின் மரபு விளக்கம் 260

சேர்க்கை IV:

கி. பி. பத்து பதினோராம் நூற்றாண்டுகளில் சோழர்கட்கும் கீழைச் சளுக்கியர்கட்கும் ஏற்பட்டிருந்த மணத்தொடர்பு விளக்கம் 261

சேர்க்கை V:

சோழ மன்னர் கல்வெட்டுக்களிற் சில 262—275

பொருட் குறிப்பு அகராதி .... 277—291

முதற்குலோத்துங்கசோழன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியப்பரப்பு

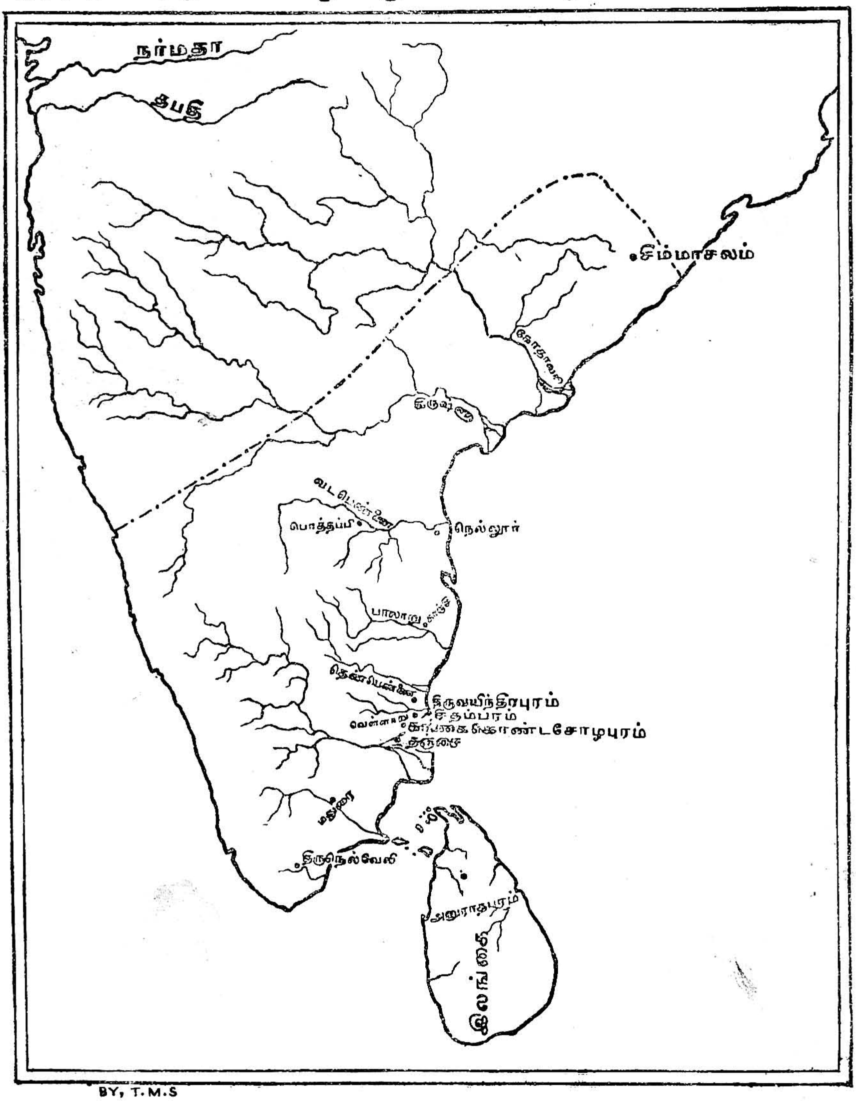

BY, T.M.S

3 - JUN
MADRAS

பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்

பதினாறும் அதிகாரம்

முதற் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1070—1120)

"சுங்கந்தவிர்த்திருள் நீக்கி உலகாண்ட ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்[1]", என்று கல்வெட்டில் புகழப்பெற்றுள்ள இவ் வேந்தர்பெருமான் கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய இராசராச நரேந்திரன் புதல்வன். இவன் தாய் கங்கை கொண்ட சோழன் புதல்வியாகிய அம்மங்கை தேவியாவார்[2]. எனவே, இவன் தந்தைவழியிற் சோழர் மரபினன் அல்லன். ஆனால் தாய் வழியிற் சோழர் மரபிற்கும் இவனுக்கும் தொடர்பிருத்தல் வெளிப்படை. மக்கள் தாயம் நிலை பெற்றுள்ள நாடுகளில் வாழும் ஆண்மக்கள் எல்லோரும் தம் தந்தையின் மரபையே தம்முடைய மரபாகக் கூறிக் கொள்வது தொன்றுதொட்டு நிகழ்ந்துவரும் ஒரு வழக்கமாகும். அம் முறையின்படி, நம் குலோத்துங்க சோழன் கீழைச்சளுக்கியர் மரபினனேயாவன். ஆனால், இவன் சோழ மண்டலத்தில் தன் தாய்ப்பாட்டன் அரண்மனையிற் பிறந்து இளமைப் பருவத்தில் அங்கு வளர்ந்து வந்தமையாலும் தமிழ் மொழியையே தாய் மொழியாகக் கொண்டு பயின்று தமிழ் மக்களின் வழக்க ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்டமையாலும் இவன் தன்னைச் சோழ அரசகுமாரனாகவே கருதிவிட்டான். அவ்வெண்ணமும் இவன் உள்ளத்தில் வேரூன்றிவிட்டது. அதற்கேற்ப, சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகும்

1. Ins. 408 of 1912
2. S.I.I., Vol. 1, No. 39, A grant of Vira-Choda, Verses 6-8.

பேற்றை இவன் எதிர்காலத்தில் எய்தியமையோடு அதனை ஐம்பது ஆண்டுகள் வரையில் [1] ஆட்சிபுரியும் நல்லூழும் பெற்றிருந்தமை இவனது நல்வினையின் பயனே எனலாம்.

இவன் பூசநாளில் பிறந்தவன் என்பது குண்டூர் ஜில்லா பாபட்லாவிலுள்ள திருமால் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால் [2] அறியப்படுகின்றது. அன்றியும், தென்னார்க்காடு ஜில்லா பெண்ணாகடத்திலுள்ள தூங்கானை மாடக்கோயிலில் திங்கள்தோறும் பூசநாளில் இவ்வேந்தன் நலத்தின் பொருட்டுத் திருவிழா நடத்துவதற்கு நிவந்தம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதும் இச் செய்தியை வலியுறுத்துகின்றது[3]. இவன் சிற்றீச்சம்பாக்கம் என்ற ஊரைத் தன் மனைவி திரிபுவனமாதேவி விரும்பியவாறு இறையிலியாக்கி, அதற்குக் கம்பதேவி நல்லூர் என்று பெயரிட்டுத் தானும் தன் மனைவியும் பிறந்த பூசம், சுவாதி என்னும் நாட்களில் திருவிழா நடத்துவதற்கு அதனை நிவந்தமாகக் காஞ்சிமாநகரிலுள்ள கோயிலுக்கு வழங்கியிருப்பதனாலும் [4] இதனை நன்கறியலாம்.

இவனுக்கு இளமையில் இராசேந்திரன் என்னும் பெயர் இடப்பெற்றிருந்தது என்பது செல்லூர்ச் செப்பேடுகளால் அறியக்கிடக்கின்றது [5]. அஃது இவன் தாய்ப் பாட்டனாகிய கங்கைகொண்ட சோழனது இயற்பெயர் ஆகும். பாட்டன் பெயரையே பேரனுக்கு வைப்பது பண்டை வழக்கமாதலின் அப்பெயர் இவனுக்கு வழங்கப்பெற்றது எனலாம். இவன் பிறப்பதற்குச் சில தினங்கள் முன் கி. பி. 1044 ஆம் ஆண்டில் கங்கைகொண்ட சோழன் இறந்து விட்டமையாலும் உடல்

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 763
2. Ibid., Vol. VI, No. 167. 'சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர் திருநக்ஷத்திரமான பூசத்திருநாள் எழுந்தருள'
3. Ins. 242 of 1929
4. Ins. 45 of 1921
5. S. I. I., Vol. 1, No. 39

உறுப்புக்களாலும் தோற்றத்தாலும் இவன் அவ்வேந்தனைப் போல் காணப்பட்டமையாலும்[1] இவனுக்கு அவன் பெயர் இடப்பட்டது என்று தெரிகிறது.

இவன், தன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் வேங்கி நாட்டில் இளவரசுப்பட்டம் கட்டப்பெற்ற நாளில் அந் நாட்டின் ஒழுகலாற்றின்படி 'விஷ்ணுவர்த்தனன்' என்னும் அபிடேகப் பெயர் அளிக்கப்பெற்றனன்[2]. வேங்கி நாட்டில் காணப்படும் இவன் கல்வெட்டுக்களில் அப்பெயர் தவறாமல் குறிக்கப்பட்டிருப்பது அறியத்தக்கதாகும்[3]. எனவே, இவனுக்கு அப்பெயர் சிறப்பாக அந்நாட்டில் வழங்கி வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆனால், இவன் தன் தந்தை இறந்த பின்னர் வேங்கி நாட்டில் முடி சூட்டப் பெற்று ஆட்சிபுரிந்தமைக்குத் தக்க சான்றுகள் கிடைக்க வில்லை. இவன் அக்காலத்தில் இளைஞனாக இருந்தமையாலும் இவன் சிறிய தந்தையாகிய விசயாதித்தன் என்பவன் வேங்கி நாட்டைத் தான் ஆட்சி புரியவேண்டும் என்ற பெரு விருப்புடையவனாக இருந்தமையாலும், இவன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்றிருந்தும் அந்நாட்டின் ஆட்சியைப்பெற இயல வில்லை. இவன் மாமன் இரண்டாம் இராசேந்திரனும் மேலைச் சளுக்கியரோடு போர் நிகழ்த்துவதில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்த மையால் வேங்கி நாட்டின் நிலைமையை யுணர்ந்து இவன் ஆட்சியுரிமையை நிலை நிறுத்துவது இயலாததாயிற்று[4]. எனவே, இவனுக்குரிய அந்நாடு இவன் சிறிய தந்தையாகிய விசயாதித்தன் ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. இதுபற்றி இவ் விருவர்க்கும் பகைமை ஏற்பட்டிருந்தது என்பது விசயாதித்தன் செப்பேடுகளாலும் அவன் புதல்வன் சத்திவர்மன் செப்பேடு

---

1. கலிங்கத்துப்பரணியிற் காணப்படும் 'அவனிபர்க்குப் புரந்தரனும் அடையாளம் அவயவத்தின் அடைவே நோக்கி' என்னுந் தாழிசையால் இஃது உய்த்துணரப்படுகின்றது.
2. Ins. 396 & 400 of 1933.
3. S. I. I., Vol. IV, Nos. 1187, 1281, 1320, 1260 and 1263.
4. Ep. Ind , Vol. XXV, P. 248.
Kanyakumari Inscription of Virarajendra Chola, Verse. 77

களாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது [1]. ஆனால் அப்பகைமை முற்றுமல் நாட்செல்லச் செல்லக் குறைந்து கொண்டேபோய் இறுதியில் நீங்கியது எனலாம் விசயாதித்தன் புதல்வனாகிய சத்திவர்மன் கி. பி. 1063 ஆம் ஆண்டில் இறக்கவே, இராச்சியத்தில் அவன் வைத்திருந்த பற்றும் குன்றியது [2]. எனவே, அவன் தன் தமையன் புதல்வனாகிய நம் இராசேந்திரனிடத்தில் சிறிது அன்பு பாராட்டவும் தொடங்கினான். இவனும் தன் சிறிய தந்தை உயிர் வாழுமளவும் வேங்கிநாடு அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருத்தற்கு உடன் பட்டவனாய் அமைதியுடன் இருந்துவிட்டான். ஆகவே, அவன் இறந்த பின்னர் அந்நாட்டைத் தான்பெற்று ஆட்சிபுரியலாம் என்ற எண்ணம் இவன் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது என்பது ஒருதலை.

இனி, விசயாதித்தன் வேங்கி நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அரசகுமாரனாகிய இராசேந்திரன் யாது செய்து கொண்டிருந்தனன் என்பது ஆராய்தற்குரிய தொன்றாகும். அந் நாட்களில் சோழ இராச்சியத்தில் சக்கரவர்த்தியாக வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிந்தவன் இவன் அம்மானாகிய வீரராசேந்திர சோழன் ஆவன் [3]. அவன் பேராற்றல் படைத்த பெருவீரன். அவன் மேலைச்சளுக்கியரோடும் பிறவேந்தரோடும் புரிந்த போர்கள் பலவாகும். இராசேந்திரன் அப் போர்களுள் சிலவற்றில் கலந்து கொண்டு தன் அம்மானுக்கு உதவிபுரிந்து வந்தான் என்பது சில நிகழ்ச்சிகளால் அறியப்படுகின்றது. வீரராசேந்திரன் வேங்கி நாட்டிலுள்ள விசயவாடையில்

---

1. Ryali plates of Vijayaditya VII and the Telugu Academy plates of Saktivarman II.
2. விசயாதித்தன் நம் இராசேந்திரனுக்குரிய வேங்கிநாட்டைக் கவர்ந்து கொண்டமைக்குக் காரணம் அந்நாட்டைத் தன் புதல்வன் சத்திவர்மன் ஆளும்படி செய்தல்வேண்டும் என்ற எண்ணமேயாம். அப்புதல்வன் இறந்துவிட்டமையால் அந்நாட்டின் மீது அவன் வைத்திருந்த பற்றும் மிகக் குறைந்து போயிற்று என்பது ஒருதலை.
3. வீரராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 1063—1070.

மேலைச் சளுக்கியரோடு போர் நிகழ்த்தி வெற்றி பெற்று, தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த விசயாதித்தனுக்கு அந்நாட்டை அளித்த காலத்தில், நம் இராசேந்திரனும் அந்நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டிருந்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது[1]. அன்றியும், அவ்வேந்தன் கடாரத்தரசனுக்கு உதவிபுரியும் பொருட்டுச் சோழநாட்டிலிருந்து பெரும்படை யொன்றை அனுப்பிய நாளில் கடாரத்திற்குச் சென்ற தலைவர்களுள் அரசகுமாரனாகிய இராசேந்திரனும் ஒருவன் ஆவன்[2]. எனவே, வீரராசேந்திரன் காலத்துப் போர் நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றில் இவனுக்குத் தொடர்பிருந்தமை உணரற்பாலது. ஆகவே, இவன் போரிற் சிறந்த பயிற்சிபெற்று இளமையிலேயே ஒப்பற்ற வீரனாகத் திகழ்ந்தனன் எனலாம்.

அஃது அங்ஙனமாக, சோழநாட்டில் வீரராசேந்திர சோழனுக்குப் பிறகு சில திங்கள் வரையில் அரசாண்ட அவன் புதல்வன் அதிராசேந்திரன் கி. பி. 1070 ஆம் ஆண்டின் இடையில் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தனன்[3]. அவனுக்கு மகப்பேறின்மையாலும் சோழர் மரபில் வேறு அரசகுமாரன்

---

1. The Colas, Vol. II, pp. 5 and 6

2. 'பரக்கு மோதக் கடாரமழித்த நாள்
பாய்ந்து செம்புன லாடியு நீந்தியுங்
குரக்கு வாதம் பிடித்த விதத்தினிற்
குடியடங்கலுங் கூன்முதுகு காணவும்'

(க. பரணி, 6-தா, 18.)

என்னுங் கலிங்கத்துப் பரணியிலுள்ள பாடலொன்றால் குலோத்துங்கன் கடாரத்தில் போர்புரிந்த செய்தி வெளியாகின்றது. ஆனால் இவனது மெய்க்கீர்த்திகளில் அச்செயல் குறிக்கப்படவில்லை. எனவே, இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் அது நிகழவில்லை என்பது திண்ணம். ஆகவே, இவனது இளமைப் பருவத்தில் வீரராசேந்திரன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த கடாரப் படையெழுச்சியில் இவனுங் கலந்துகொண்டு அங்குச்சென்று போர் புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

3. அதிராசேந்திரசோழன், சோழநாட்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தில் கொல்லப்படவில்லை என்பதும் அவன் நோய்வாய்ப்பட்டே இறக்க நேர்ந்தது என்பதும் முன் அதிகாரத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ளன.

ஒருவனும் இல்லாமையாலும் சோணாடு அரசனின்றி அல்லலுற்றது. குறுநில மன்னரது கலகம் ஒரு புறமும் உண்ணாட்டுக் குழப்பம் மற்றொரு புறமும் எழுந்தன. சோழநாட்டு மக்கள் எல்லோரும் அமைதியான வாழ்வின்றி ஆற்றொணாத் துன்பத்துள் ஆழ்ந்தனர். கலிங்கத்துப் பரணியின் ஆசிரியராகிய சயங்கொண்டார் அக்குழப்பத்தையும் கலகத்தையும் தம் நூலில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர்[1]. அன்றியும், சோழநாடு அக்காலத்தில் அரசனின்றிக் குழப்பத்திற் குள்ளாகியிருந்தது என்பது நம் இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்திகளாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது[2].

---

1. "மறையவர் வேள்விகுன்றி மனுநெறி யனைத்துமாறித்
துறைகளோ ராறுமாறிச் சுருதியு முழக்க மோய்ந்தே
(க- பரணி- 245)

"சாதிகளொன்றோ டொன்று தலைதடுமாறி யாரும்"
ஓதிய நெறியினில்லா தொழுக்கமு மறந்து போயே
(ஷை 246)

"ஒருவரை யொருவர் கைம்மிக் கும்பர்தங் கோயில் சாம்பி
அரிவையர் கற்புச் சோம்பி யரண்களுமழிய வாங்கே
கலியிருள் பரந்தது" (ஷை 247)

2. i 'அருக்க னுதயத் தாசையி லிருக்கும்
கமலமனைய நிலமக டன்னை
முந்நீர்க் குளித்த வந்நாள் திருமால்
ஆதிக் கேழலாகி யெடுத்தன்ன
யாதுஞ் சலியா வகையினி தெடுத்துத்
தன்குடை நிழலி லின்புற விருத்தித்
திகிரியும் புலியுந் திசைதொறும் நடாத்திப்
புகழுந் தருமமும் புவிதொறும் நிறுத்தி' (S.I.I., Vol. III, No. 66)

ii. "தென்றிசைத்
தேமருகமலப் பூமகள் பொதுமையும்
பொன்னியாடை நன்னிலப் பாவை
தனிமையுந் தவிர வந்து புனிதத்
திருமணிமகுடம் உரிமையிற் சூடித்
தன்னடி யிரண்டுந் தடமுடியாகத்
தொன்னில வேந்தர் சூட முன்னை
மனுவாறு பெருகக் கலியாறு வறப்பச்
செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்ல' (S.I.I., Vol. III, No. 701)

இராசேந்திரன் வந்தபோது சோழநாடு அரசனின்றித் துன்புற்றிருந்தமை இக் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு பெறப்படுதல் காண்க.

இங்ஙனம் சோழநாடு அரசனின்றி நிலைகுலைந்திருந்த செய்தியை வடபுலத்தில் போர் புரிந்துகொண்டிருந்த இராசேந்திரன் அறிந்து, கங்கைகொண்ட சோழனுடைய மகள் வயிற்றுப்பேரன் என்னும் உரிமை பற்றி அச்சோழநாட்டு ஆட்சியைத் தான் அடையலாம் என்றெண்ணித் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு விரைந்து சென்றான். அங்கிருந்த அமைச்சர், படைத்தலைவர் முதலான அரசியல் அதிகாரிகள் எல்லோரும், இவ்வரசகுமாரன் தக்க சமயத்தில் வந்தமைக்குப்பெரிதும் மகிழ்ந்து, இவனது உரிமையையும் ஏற்றுக்கொண்டு சோழர் மரபில் எவரும் இல்லாமையால், சோணாட்டு ஆட்சியை இவனுக்கே அளிப்பது என்று உறுதி செய்தனர். அங்ஙனமே இவனுக்கு முடி சூட்டுவதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது கி. பி. 1070 ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 9 ஆம் நாளில்[1]. தலை நகரத்தில், இவன் முறைப்படி முடிசூட்டப் பெற்றனன்[2]. அந்நன்னாளில் குலோத்துங்கசோழன் என்னும் அபிடேகப் பெயரும் எய்தினன்.

---

1. Ep. Ind. Vol. VII, Page 7. Ibid, Vol. XXV, Page 246

2. இவன் சோழநாட்டு ஆட்சியைப் பெற்றமை பற்றி வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளருக்குள் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. சிலர் அதிராசேந்திரனைக் கொன்றோ அல்லது கொல்வித்தோ இவன் அதனைக் கவர்ந்தனன் என்பர். (Annual Report on South Indian Epigraphy for 1899, para 51) வேறு சிலர், வைணவர்களை அதிராசேந்திரன் துன்புறுத்தியமையால் அன்னோர் நிகழ்த்திய கலகத்தில் அவன் கொல்லப்பட்டான் என்றும் அச்சமயத்தில் இவன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்றும் கூறுவர். மற்றுஞ்சிலர், கங்கைகொண்ட சோழன் மனைவி, தன் பேரனாகிய இவனைச் சுவீகாரம் எடுத்துக்கொண்டனள் என்பர். அதிராசேந்திரன் நோய்வாய்ப்பட்டிறந்தமைக்குக் கல்வெட்டில் ஆதாரம் இருத்தலாலும் நம் குலோத்துங்கன் சோழநாட்டை யடைந்தபோது அரசனின்றி அந்நாடு அல்லலுற்ற நிலையில் இருந்ததுஎன்று கல்வெட்டுக்களும் கலிங்கத்துப் பரணியும் ஒருங்கே கூறுவதாலும் (S. I. I., Vol. III Nos. 66 and 70); க. பரணி. அவதாரம் தா. 27 முதல் 32 முடிய) அதிராசேந்திரன் ஆட்சியில் திருமால்கோயில் கற்றளியாக ஆக்கப்பட்டிருத்தலாலும் அவன் ஆளுகையில் சோழநாடு கலகமின்றி அமைதியாகவே இருந்தமைக்கு ஆதாரங்கள் முன் அதிகாரத்தில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ள

சோழமன்னர்கள் முடி சூட்டப்பெறும் நாளில் இராசகேசரி, பரகேசரி என்ற பட்டங்களை ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறிமாறிப் புனைந்து கொண்டு ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுளது. அன்னோர் ஒழுகிவந்தவாறு நம் குலோத்துங்கனும் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாளத் தொடங்கினான். இவன் அதனைப் புனைந்து கொண்டமைக்குக் காரணம், இவனுக்கு முன் ஆட்சிபுரிந்து நோய்வாய்ப் பட்டிறந்த அதிராசேந்திரசோழன் பரகேசரி என்னும் பட்டமுடையவனா யிருந்தமையேயாம். எனவே, சோணாட்டு ஒழுகலாற்றில் ஒருசிறிதும் தவறாதவாறு இவன் நடந்துகொண்டமை காண்க.

இவ்வாறு கீழைச்சளுக்கிய அரசகுமாரனாகிய இராசேந்திரன் குலோத்துங்கசோழன் என்னும் பெயருடன்[1]. சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்றவுடன் உண்ணாட்டுக் குழப்பம் ஒழியவே, சோழமண்டலத்தில் யாண்டும் அமைதி நிலவுவதாயிற்று. குறுநில மன்னர்களும் இவனுக்கு அடங்கி ஒழுகுவாராயினர்[2]. இவன், நாட்டு மக்களுக்கு நலம் புரிவதையே தன் குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தமையின் இன்றியமையாதனபோக எஞ்சிய பய

மையாலும் அவர்கள் கூறுவன எல்லாம் சிறிதும் பொருந்தாமை காண்க. கங்கைகொண்ட சோழனுக்குப் புதல்வர் ஐவர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடத்தலால் அவன் மனைவி குலோத்துங்கனைச் சுவீகாரப் புதல்வனாகக் கொண்டனள் என்பதும் பொருந்தாது. கலிங்கத்துப்பரணி இவனை அவள் பாராட்டியதைக் கூறுகின்றதே யன்றி அவ்வாறு உணர்த்தவில்லை என்பது அறியத்தக்கது.

1. குலோத்துங்கன் என்னும் பெயருடைய சோழமன்னருள் இவனே முதல்வனாதலின் இவனை முதற் குலோத்துங்கசோழன் என்றே வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்

2. 'நிழலிலடைந்தன திசைகள் நெறியிலடைந்தனமறைகள்
கழலிலடைந்தன முதிரர் கடலிலடைந்தனர் செழியர்'

'பரிசில் சுமந்தனர் கவிஞர் பகடுசுமந்தன திறைகள்
அரசு சுமந்தன விறைகள் அவனி சுமந்தன புயமும்'

(க, பரணி, அவதாரம், தா, 39, 41)

னற்ற போர்கள் எல்லாவற்றையும் இயன்றவரையில் நீக்கிக் கொண்டே வந்தமை அறியற்பாலதாகும் இவன் மாமன்மார், துங்கபத்திரை யாற்றிற்கு வடக்கேயுள்ள மேலைச் சளுக்கியரது குந்தள நாட்டைக் கைப்பற்றி அதனைச் சோழ இராச்சியத்தோடு சேர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தம்ஆட்சிக் காலங்களில் அங்குப் படையெடுத்துச் சென்று பல இடங்களில் போர் புரிந்தமை முன்னர் விளக்கப் பெற்றுளது. அப்போர் நிகழ்ச்சிகளில் அன்னோர் எய்திய இன்னல்கள் பலவாம். பல்லாயிரக் கணக்கான சோணாட்டு வீரர்கள் குந்தளநாட்டுப் போர்க்களங்களில் உயிர் துறக்கும்படி நேர்ந்தது. அரசகுமாரர்களும் இறந்தனர். ஆனால், அவர்கள் விருப்பம் நிறைவேறவில்லை. மேலைச் சளுக்கியர் நகரங்கள் அழிந்தமைதான் அன்னோர் கண்ட பயன் எனலாம். இளமை முதல் அவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நம் குலோத்துங்கன், துங்கபத்திரை யாற்றிற்கு வடக்கே சோழ இராச்சியத்தைப் பரப்பவேண்டும் என்ற தன் மாமன்மார் எண்ணத்தைப் பின்பற்றி நடத்தற்குச் சிறிதும் விரும்பாமல் அதனை முற்றிலும் விட்டொழித்தான். ஆகவே, இராச்சியத்தை யாண்டும் பரப்புவதற்கு முயலுவதைப் பார்க்கிலும் குடிகளுக்கு நலம் புரிந்து அவர்கள் உள்ளத்தைக் கவர்வது தான் சாலச் சிறந்தது என்பது இவன் கருத்தாதல் வேண்டும். இவன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகி ஆட்சி புரியத் தொடங்கியவுடன் வேங்கி நாடும் இவன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது ஒருதலை. சோழ இராச்சியத்தின் வட வெல்லையிலிருந்த அவ்வேங்கி நாடும் இவனுக்குரியதாகி இவன் பிரதிநிதிகளின் ஆட்சிக்குட்படவே, வட புலத்தில் சோழர்களுக்கு வழிவழிப் பகைஞராகவிருந்த மேலைச் சளுக்கியரும் அந்நாட்டைக் கடந்து சோழ இராச்சியத்தின்மீது படையெடுப்பது இயலாதாயிற்று. எனவே இவன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியம் மிக்க அமைதியான நிலையை அடைந்தது எனலாம். இவன் ஆட்சிக்கால முதல் சற்றேறக்குறைய நூற்றுண்டுகள் வரையில் அத்தகைய அமைதியான நிலையிலேயே சோழ இராச்சியம் இருந்து வந்தமை அறியத்தக்கது. இவனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட இவன் புதல்வன் விக்கிரம

சோழன், அவன் புதல்வன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன், அவன் புதல்வன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய சோழ மன்னர்கள் இவன் கொள்கையைப் பின்பற்றி நடந்து வந்தமையால்தான் அன்னோர் ஆட்சிக் காலங்களில் சோழ இராச்சியம் உண்ணாட்டுக் குழப்பமும் வெளிநாட்டுப் படையெழுச்சியுமின்றி மிக்க அமைதியான நிலையில் இருந்து வந்தது என்று கூறலாம். எனவே, தனக்குப் பின்னரும் தன் இராச்சியத்தில் மக்கள் எல்லோருக்கும் அமைதியான வாழ்வு அமையுமாறு முதலில் விதையிட்டவன் பெருந்தன்மையும் பேராற்றலும் வாய்ந்த நம் குலோத்துங்கனே என்பது தெள்ளிது.

இனி, இவ்வேந்தன் ஐம்பது ஆண்டுகட்குமேல் ஆட்சி புரிந்துள்ளமையால் நம் தமிழ்நாட்டில் இவன் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன; அன்றியும், மைசூர் இராச்சியத்திலும் தெலுங்கு நாட்டிலும் இவன் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கின்றன. இவனது நீண்ட ஆட்சியில் வரையப்பெற்ற அக் கல்வெட்டுக்களில் பல மெய்க்கீர்த்திகள் உள்ளன. அவற்றுள், 'திருமன்னி விளங்கும்' [1] என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி இவனது ஆட்சியில் முதல் நான்கு ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகிறது. இஃது இவனை இராசேந்திரனென்றே குறிப்பிடுகிறது. இம் மெய்க்கீர்த்தி, இவன் இளங்கோப் பருவத்தில் புரிந்த போர்களை அறிவிப்பதோடு இவன் சோழ நாட்டின் ஆட்சியை எவ்வாறு எய்தினான் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது. 'புகழ் சூழ்ந்த புணரி யகழ் சூழ்ந்த புவியில்' [2] என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி மிகப் பெரியது; இவன் காலத்துப் போர் நிகழ்ச்சிகளையும் பிற செய்திகளையும் நன்கு விளக்குவது; வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுவது; ஆட்சி யாண்டுகள் ஏற ஏற வளர்ந்து செல்லும் இயல்புடையது. இஃது இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டு முதல் தான் கல்வெட்டுக்களில் காணப்

---

1. S. I. I., Vol. VII, Nos. 392 and 807
2. Ibid, Vol. IV, No. 445

படுகின்றது. இம்மெய்க் கீர்த்தியில் இவன் பெயர் குலோத்துங்கசோழன் என்று வரையப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றும். 'புகழ்மாது விளங்கச் செயமாது விரும்ப'[1] என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி இவனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டு முதல் பல கல்வெட்டுக்களில் உளது. இது மிகச் சிறியது; எனவே, வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பயன் படுவதன்று. 'பூமேலரிவையும் பொற்செயப் பாவையும்'[2] என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி, திருக்கோவலூரிலுள்ள இவனது ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் தான் காணப்படுகின்றது. இது, 'திருமன்னி விளங்கும்' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியைப்போல் இவனது இளங்கோப் பருவத்துப் போர் நிகழ்ச்சிகளையே கூறுகின்றது. 'பூமியுந் திருவுந் தாமே புணர'[3] எனவும், 'பூமருவிய திருமடந்தையும்,[4] எனவும்,'திருமகள்செயமகள் திருப்புயத்திருப்ப'[5] எனவும் தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்திகள் எல்லாம் இவனுக்குரியனவேயாம்; ஆனால் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பயன் படுவன அல்ல. சில கல்வெட்டுக்களில் வீரராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தியில் இரண்டடிகளும் 'புகழ்மாது விளங்கச் செயமாது விரும்ப' என்று தொடங்கும் இவ் வேந்தன் மெய்க்கீர்த்தியும் கலந்து வரையப் பெற்றுள்ளன[6]. அவ்வாறு கலந்தெழுதப் பட்டுள்ளமைக்குக் காரணம் வீரராசேந்திரனுக்குப் பிறகு உரிமைப்படி சோழ இராச்சியத்திற்கு அரசனாக்கப் பெற்றவன் குலோத்துங்கனே என்றுணர்த்துவதற்கேயாம் என்பது சிலர் கருத்து[7]. வீரராசேந்திரனும் குலோத்துங்கனும் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவர்கள். எனவே, இவ்

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 1356
2. Ibid, Vol. VII, No. 137
3. Ibid Nos. 541, 875—76
4. Ins No. 425 of 1912
5. S. I. I., Vol. IV, No. 222
6. S. I. I., Vol. VIII, No. 752
7. The Colas. Vol. 1, page, 350

விருவர்க்கும் நடுவில் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்த வேந்தன் ஒருவன் ஆட்சி புரிந்திருந்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. ஆகவே, குலோத்துங்கன் புனைந்துகொண்ட இராசகேசரி என்னும் பட்டமே, இவனுக்கு முன்னரும் இராசகேசரி வீரராசேந்திரனுக்குப் பின்னரும் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்த ஓர் அரசன் சோழ நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனன் என்பதையும் அவன் உரிமையையும் இவன் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனன் என்பதையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. எனவே, வீரராசேந்திரனுக்குப் பிறகு தானே உரிமைப்படி பட்டம் பெற்றதாகக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் உணர்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் குலோத்துங்கன்பால் இல்லை என்பது வெளியாதல் காண்க.

இனி, இவன் மெய்க்கீர்த்திகளின் துணைகொண்டு இவன் காலத்துப்போர் நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்தல்வேண்டும். இவன் தன் இளங்கோப் பருவத்தில் சக்கரக்கோட்ட மண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த தாராவர்ஷன் என்னும் வேந்தன் ஒருவனைப் போரில்வென்று வாகை சூடினான் என்றும் அந் நாட்டிலிருந்த வயிராகரம் என்ற ஊரில் எண்ணிறந்த யானைகளைக் கைப்பற்றினான் என்றும் இவன் மெய்க்கீர்த்திகள் கூறுகின்றன[1]. சக்கரக் கோட்டம் என்பது மத்திய மாகாணத்திலுள்ள வத்ச

---

1. (a) 'வஞ்சனை கடந்து வயிராகரத்துக்
குஞ்சரக் குழாம்பல வாரி யெஞ்சலில்
சக்கரக் கோட்டத்துத் தாரா வரசனைத்
திக்குநிகழத் திறைகொண் டருளி.'

(S. I. I., Vol. III, No. 65)

(b) 'விளங்கு சயமகளை யிளங்கோப் பருவத்துச்
சக்கரக் கோட்டத்து விக்ரமத் தொழிலால்
புதுமணம் புணர்ந்து மதவரை யீட்டம்
வயிராகரத்து வாரி யயிர்முனைக்
கொந்தள வரசர் தந்தள மிரிய
வாளுறை கழித்துத் தோள்வலி காட்டி'

(S. I. I., Vol. III, No. 72)

இராச்சியத்திலுள்ளது.[1] அங்கு இவன் நிகழ்த்திய போர் கலிங்கத்துப் பரணியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது[2] இவன் எரியூட்டினான் என்றும் அந்நூல் கூறுகின்றது[3]. இவன் இளவரசனாகவிருந்த காலத்தில் அப்போர்களை நிகழ்த்தியமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. கலிங்கத்துப் பரணியின் ஆசிரியர், இவன் இளமையில் திக்கு விசயம் செய்துகொண்

---

1. இது 'பஸ்டர் ஸ்டேட்' (Bastar State) என்று இப்போது வழங்குகிறது. இதுவே பழைய வத்ச இராச்சியமாகும். சக்கரக் கோட்டம் 'சித்ரக்கூட்' (Chitrakut) என்று இந்நாளில் வழங்குகிறது; தற்காலத் தலைநகராகிய ஜகதல்பூருக்கு மேற்கே 25 மைல் தூரத்திலுள்ளது. 'சக்ரக்கூடாதீஸ்வரனும்... தாராவர்ஷ நாமோ நரேஸ்வரா' என்ற குருஸ்பால் கல்வெட்டால் சக்கரக்கோட்டத்தைத் தாராவர்ஷன் ஆண்டமை அறியக்கிடக்கின்றது.

(Ep. Ind., Vol. IX, pages 161, 178 & 179)

2. (a) 'விருதராச பயங்கரன் முன்னோர் நாள்
வென்ற சக்கரக் கோட்டத்திடைக் கொழும்
குருதியுங் குடருங் கலந்தட்ட வெங்
கூழ்தெறித்தொரு கண்குருடானவும்'

(க. பரணி. 6. தா. 14)

(b) 'மனுக்கோட்டந் தவிர்த்தபிரான் வளவர்பிரான் [திருப்புருவத்
தனுக்கோட்ட நமன்கோட்டம் பட்டது சக்கரக்
கோட்டம்' (க பரணி. 10. தா. 23)

(c) 'மாறுபட் டெழுதண்டெழ வத்தவர்
ஏறுபட்டது மிம்முறையே யன்றோ'

(ஷை 11. தா 73)

3. 'புரமெரி மடுத்தபொழு ததுவிது வெனத்திகிரி
புகையெரி குவிப்ப வயிரா
கரமெரி மடுத்தரசர் கரமெதிர் குவிப்பதொரு
கடவரை தனைக் கடவியே' (க. பரணி. 10-தா. 21)

வயிராகரத்தில் யானைகளும் வைரச் சுரங்கங்களும் முற்காலத்தில் மிகுதியாக இருந்தன என்று 'அயினி - அக்பரி' கூறுகின்றது. எனவே, நம் குலோத்துங்கன் எண்ணிறந்த யானைகளை அங்குக் கைப்பற்றினான் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது பொருத்தமுடையதேயாம். இவ்வூர் சக்கரக்கோட்டத்திற்கு அண்மையில் உளது. ஆகவே, வத்சராசனாகிய தாராவர்ஷன் ஆட்சிக்கு இஃது உட்பட்டது என்பது வெளிப்படை.

(Ep. Ind., Vol. X, No. 4)

டிருந்தபோது சக்கரக் கோட்டத்திலும் வயிராகரத்திலும் போர்கள் நிகழ்ந்தன என்று உணர்த்துகின்றனர்[1]. இவனது மெய்க்கீர்த்தியிலும் அத்தகைய குறிப்பொன்று உளது[2] ஆகவே, இவன் இளங்கோப் பருவத்தில் செய்த திக்கு விசயத்தில் அப்போர்கள் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும். அப்போர்களில் வாகை சூடிய இவ்வேந்தன், தோல்வி யெய்திய தாராவர்ஷன்பால் திறைபெற்று மீண்டமையே அவற்றின் பயனாகும். இவன், அப்பக்கத்தில் ஒரு சிறு இராச்சியம் அமைத்து அதனை ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்தான் என்பதற்குச்[3] சான்றுகள் காணப்படவில்லை. எனவே, அக்கூற்று பொருந்தாதென்க.

இவன் மெய்க்கீர்த்தியிலுள்ள 'கொந்தளவரசர் தந்தளம் இரிய — வாளுறைகழித்துத் தோள்வலி காட்டிப் — போர்ப் பரி நடாத்திக் கீர்த்தியை நிறுத்தி'[4] என்னும் பகுதியை நோக்குங்கால், இவன் சோணாட்டில் ஆட்சிபெறுவதற்கு முன்னர் வடபுடலத்தில் மேலைச்சளுக்கியரோடு போர்புரிந்து வெற்றி பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது இனிது புலனாகின்றது. அப்போரைப் பற்றிய தெளிவான செய்திகள் கிடைக்கவில்லை. இவன் மாமன் வீரராசேந்திரன், வேங்கி நாட்டிலுள்ள விசயவாடையில் கி. பி. 1067-ல் மேலைச் சளுக்கியரோடு போர் நிகழ்த்தி அன்னோரை வென்று, தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கீழைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய விசயாதித்தனுக்கு அந்நாட்டை வழங்கினான் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது விசயவாடையில் நடைபெற்ற அப்போரில் வீரராசேந்திரனுக்கு உதவியாக நம் குலோத்துங்கனும் போர் புரிந்திருத்தல் வேண்டும். அப்போரில் வெற்றி யெய்திய பிறகு அந்நாட்டை இவன் விரும்பியவாறு இவன் சிறிய

---

1. க பரணி – தாழிசைகள். 18 - 20.

2. 'திக்குநிகழத் திறைகொண்டருளி' என்னும் மெய்க்கீர்த்தியடியால் இது பெறப்படுகிறது.

3. The Colas, Vol. I, Pages 348 and 357.

4. S. I I., Vol. III, No. 72.

தந்தையாகிய விசயாதித்தனுக்கு வீரராசேந்திரன் அளித்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் இயல்பேயாம். இவன், சிறிய தந்தைக்கு வேங்கிநாட்டை வழங்கியதாகச் செல்லூர்ச் செப்பேடுகளில் குறித்திருப்பதும்[1] அது பற்றியே போலும். இவன் திக்கு விசயம் செய்து சக்கரக்கோட்டத்தில் தாராவர்ஷனோடு போர்புரிந்த காலத்தில் அவனுக்கு உதவும் பொருட்டுச் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் பெரும் படையொன்றை அனுப்பியிருத்தல் கூடும். அதனை இவன் வென்று புறங்காட்டியோடும்படி செய்திருக்கலாம். இவ் விரண்டினுள் எதனை அம்மெய்க்கீர்த்தி குறிப்பிடுகின்றது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

இனி, இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்றுள்ள போர்களை ஆராயுங்கால், அவற்றுள் ஒன்றிரண்டொழிய ஏனையவெல்லாம் இவனது ஆட்சியின் முற்பகுதியிலேயே நிகழ்ந்துள்ளன எனலாம். அப்போர் நிகழ்ச்சிகளைக் கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்.

மேலைச் சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய போர்:— இது குலோத்துங்கன் மேலைச் சளுக்கிய மன்னனாகிய ஆறாம் விக்கிரமாதித்தனோடு கி. பி. 1076-ஆம் ஆண்டில் நடத்திய போராகும். தன் மைத்துனனாகிய அதிராசேந்திரசோழன் இறந்தபின்னர், கீழைச் சளுக்கிய அரசகுமாரனாகிய இராசேந்திரன் என்பவன் குலோத்துங்கசோழன் என்னும் பெயருடன் சோழநாட்டில் முடிசூட்டப் பெற்றதை யுணர்ந்த சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன், வேங்கிநாடும் சோணாடும் தெற்கேயுள்ள பிற நாடுகளும் ஒருங்கே ஓர் அரசனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருப்பது, தன் ஆளுகைக்குப் பெரியதோர் இடுக்கண் விளைவதற்கு ஏதுவாகும் என்று கருதிக் குலோத்துங்கனுடைய படை வலிமையையும் வீரத்தையும் குலைப்பதற்குப் பெருமுயற்சி செய்துகொண்டிருந்தான். அவன், அம்முயற்சியில் வெற்றிபெறும் பொருட்டு ஐந்து ஆண்டுகளாகப் படைசேர்த்தும் வந்தான்.

---

1. Ibid, Vol. 1, No. 39, Verse. 14.

நம் குலோத்துங்கனும் அவன் எண்ணத்தை நன்கறிந்தவ னாதலின் வடபுலத்திலிருந்து ஒரு படையெழுச்சி நிகழும் என்பதை எதிர்பார்த்துத் தன் படை வலிமையையும் பெருக்கிக் கொண்டே வந்தனன். அந்நாட்களில் குந்தள நாட்டின் ஒரு பகுதியைச் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனும் மற்றொரு பகுதியை அவன் தமையனாகிய இரண்டாம் சோமேசுவரனும் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தனர். அவ்விருவர்க்கும் ஒற்றுமை குலைந்து மனவேறுபாடும் தோன்றியிருந்தது. அதனையுணர்ந்த குலோத்துங்கன் சோமேசுவரனைக் தன்பாற் சேர்த்துக்கொண் டான். விக்கிரமாதித்தன், தன் தம்பியாகிய சயசிங்கனைத் தனக்குதவுமாறு தன்பால் வைத்துக்கொண்டான். பிறகு, அவ் வேந்தன், தான் ஐந்து ஆண்டுகளாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு சோழ இராச்சி யத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டு வந்தான். அதன் வடபகுதி யாகிய மைசூர் நாட்டில் இருதரத்தினருக்கும் கடும்போர் நடை பெற்றது. ஹொய்சள அரசன் எரியங்கனும்[1] கடம்பகுல மன்னனாகிய சயகேசியும் திரிபுவனமல்ல பாண்டியனும்[2] தேவகிரி யதுகுலவேந்தன் சேவுணனும் அப்போரில்[3] சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனுக்கு உதவிபுரிந்தனர். சோமேசுவரன் குலோத்துங்கனுக்கு உதவுவதாக உறுதியளித்தவாறே இவன் பக்கத்திலிருந்து போர் புரிந்தான். ஆனால், அவன் தோல்வி யெய்தி, தன் தம்பியால் சிறைபிடிக்கப்பெற்றுக் குந்தள நாட்டில் தான் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த பகுதியையும் இழக்கும் நிலையை அடைந்தான். எனினும், போர் தொடர்ந்து நடந்தது. கோலார் ஜில்லாவிலுள்ள நங்கிலி[4] யென்னு மிடத்தில் நடைபெற்ற போரில் நம் குலோத்துங்கன் வெற்றி பெற்றதோடு விக்கிரமாதித்தனைத் துங்கபத்திரை

1. Ep. Car. Vol. V, Ak. 102 (a)
2. Ibid, Vol. VII Ci. 33. இவன் நுளம்பபாடிப் பாண்டியன் S. I. I., Vol. IX, No. 145.
3. Bombay Gazetteer, Vol. I, Part 2, Page 234.
4. S. I. I., Vol. III, Page 129.

யாற்றிற் கப்பால் துரத்தியும் சென்றான். அங்ஙனம் துரத்திச்சென்றவன், இடையிலுள்ள மணலூர்,[1] அளத்தி முதலான இடங்களில் மீண்டும் அவனைப் போரிற் புறங் கண்டான். அளத்தியில் நிகழ்ந்த போரில்[2] இவன் மேலைச் சளுக்கியருடைய களிறுகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. அன்றியும், மைசூர் நாட்டிலுள்ள நவிலையில் சளுக்கிய தண்டநாயகரால் காக்கப்பெற்ற ஆயிரம் யானைகளைக் கவர்ந்துகொண்டான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி உணர்த்துகின்றது.[3] இறுதியில் துங்கபத்திரைக் கரையில் நடைபெற்ற போரில்[4] சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனும் அவன் தம்பி சயசிங்கனும் தோல்வியுற்று ஓடி ஒளிந்தனர். கங்க மண்டலமும் கொண்கானமும்[5]

---

1. மணலூரும் நங்கிலியும் குறிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுகளில் அளத்தி என்னும் ஊர் காணப்படவில்லை. மணலூரும் அளத்தியும் யாண்டுள்ளன என்பதுந் தெரியவில்லை.

2. 'தளத்தொடும் பொரு தண்டெழப் பண்டோர்நாள்
(a) அளத்தி பட்ட தறிந்திலை யையநீ'. (க. பரணி, 11. தா. 74)
(b) 'வில்லது கோடா வேள்குலத்தரசர்
அளத்தியிலிட்ட களிற்றின திட்டமும்' (குலோத்துங்கன் [மெய்க்கீர்த்தி)

3. 'தண்டநாயகர் காக்கு நவிலையிற்
கொண்டவாயிரங் குஞ்சரமல்லவோ. (க. பரணி 11-தா. 75)
நவிலை என்பது மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள நவிலைநாட்டின் தலைநகராகும். (Ep. Ind., Vol. VI, pp. 69 and 214)

4. 'துங்க பத்திரைச் செங்களத்திடைச்
சோழசேகரன் வாளெறிந்தபோர்
வெங்கதக் களிற் றின்படத்தினால்
வெளியடங்கவே மிசை கவித்துமே'
(க. பரணி 4—தா. 7)

5. கல்வெட்டுகளில் இவன் கங்கமண்டலமும் சிங்கணமும் கைப்பற்றினான் என்று சொல்லப்பட்டுளது. சிங்கணம் என்னும் நாடு முற்காலத்தில் எங்கிருந்தது என்பது புலப்படவில்லை. விக்கிரமாதித்தன் தம்பி சயசிங்கன், பிரதிநிதியாயிருந்து அரசாண்ட வனவாசிநாடே ஒருகால் அவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் கூடும். விக்கிரமசோழன் உலாவில், குலோத்துங்கன் கொண்கானமும் கன்னடமும் கைக்கொண்டான் என்று கூறப்பட்டிருத்தலால் கொண்கானம் ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது என்றுணர்க.

நம் குலோத்துங்கன் வசமாயின. இங்ஙனம் போரில் வாகைசூடிய இவ்வேந்தன் எண்ணிறந்த யானைகளையும் பொருட்குவியலையும் பெண்டிர்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு தன் தலைநகராகிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை அடைந்தான். குலோத்துங்கனைச் சோழநாட்டினின்று துரத்துவதற்குச் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் ஐந்து ஆண்டுகளாகச் சேர்த்து வந்த பெரும்படை, தன் தமையன் சோமேசுவரனைத் தோற்றோடச்செய்து, குந்தள நாட்டில் அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பகுதியைக் கவர்ந்து கொள்வதற்குப் பயன்பட்டது எனலாம். ஆனால், அவன் குலோத்துங்கன்பால் தோல்வியெய்தித் தன் இராச்சியத்தில் ஒரு பகுதியை இழக்கும்படி நேர்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

இனி, அப்போர் நிகழ்ச்சிகள் குலோத்துங்கன் சோணாட்டில் பட்டம் பெற்றவுடன் நிகழ்ந்தன என்றும் அவற்றில் இவன் தோல்வியுற்றான் என்றும் பில்ஹணர் தம் விக்கிரமாங்கதேவ சரித்திரத்தில் கூறியிருப்பன உண்மைச் செய்திகள் ஆகா. குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் [1] இவன் விக்கிரமாதித்தனையும் சயசிங்கனையும் போரில் வென்றசெய்தி முதலில் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலால் அஃது இவன் ஆட்சியின் ஆறாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1076ல் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அன்றியும், மேலைச்சளுக்கியர் கல்வெட்டுக்களிலும் [2] அந்நிகழ்ச்சி கி. பி. 1076-க்கு நேரான சகம் 998ல் நிகழ்ந்தது என்று கூறப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. எனவே, குலோத்துங்கன் சோணாட்டில் பட்டம் பெற்றவுடன் அப்போர் நடைபெற்றதென்று பில்ஹணர் கூறியிருப்பது பொருந்தாதென்க. அப்போர் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், நம் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்கள் மைசூர் இராச்சியத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுதலால், இவனே வெற்றி பெற்று அந் நிலப்பரப்பைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்பது இனிது புலனாகின்றது. ஆகவே, குலோத்துங்கன் போரில்

1. S. I. I., Vol. V, No. 1356.
2. Bombay Gazetteer, Vol. 1. part II, page 217.

தோல்வியுற்று ஓடிவிட்டான் என்னும் பில்ஹணர் கூற்று ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று [1] என்றுணர்க.

பாண்டியருடன் நடத்திய போர்: குலோத்துங்கன் வடபுலத்தில் மேலைச் சளுக்கியரோடு நிகழ்த்திய போர் வெற்றியுடன் முடிவெய்திய பின்னர், இவன் தென்புலத்தைத் தன்னடிப் படுத்தற்குக் கருதினன். ஆகவே, அக்காலத்தில் பாண்டி நாடு எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பது நோக்கற்பாலதாம்.

முதற் பராந்தக சோழன், முதல் இராசராச சோழன் ஆகிய இருவேந்தர் ஆட்சிக் காலங்களில் பாண்டியர் தம் நிலைகுலைந்து சோழச் சக்கரவர்த்திக்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசராக வாழ்ந்து வந்தனர். ஆயினும், அவர்கள் சிறிது படைவலிமை எய்தியவுடன் அடிக்கடி சோழர்களோடு முரண்பட்டுத் தாம் முடிமன்னராய், சுயேச்சையுடன் வாழ்வதற்கு முயன்றுவந்தனர் அவர்கள் அவ்வாறு முரண்பட நேர்ந்த போதெல்லாம் சோழ மன்னர்கள் தம் தம் ஆட்சிக் காலங்களில் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று. அதனல் நேரும் இன்னல்களை யுணர்ந்த கங்கைகொண்ட சோழன் என்று வழங்கப்பெறும் முதல் இராசேந்திர சோழன் தான் போரில் வென்ற பாண்டியரை அரியணையினின்று இறக்கித் தன் புதல்வருள் ஒருவனுக்குச் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டம் அளித்து அவன் பாண்டிநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையம்பதியில் அரசப் பிரதிநிதியா யிருந்துகொண்டு அந்நாட்டை ஆட்சிபுரியுமாறு ஏற்பாடு செய்தான். அங்ஙனமே அவன் மக்களுள் இருவரும் பேரன்மாரும் சோழபாண்டியர்

---

1. பில்ஹணர் என்னும் புலவர் தம்மை அன்புடன் ஆதரித்துப் பாராட்டிவந்த சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனைத் தம் நூலில் புனைந்துரை வகையில் புகழ்ந்திருத்தலால், அவர் கூறியவற்றுள் பிற ஆதாரங்களோடு ஒவ்வாதவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தள்ளிவிடுதலே நலம். அன்றியும், அப்புலவர், குலோத்துங்கனைத் தம் நூலில் இழித்துரைக்கும் இயல்பு உடையவராவர். ஆதலால், அவர் கூற்றை மெய்யன்று கொள்ள முடியவில்லை.

என்னும் பட்டத்துடன் அம்மதுரைமா நகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தனர். வீரராசேந்திர சோழனுக்குப் பிறகு அவன் புதல்வன் அதிராசேந்திரசோழன் கி. பி. 1070-ஆம் ஆண்டில் சிலதிங்கள் வரையில் அரசாண்டு நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தனன். அவ்வேந்தனுக்குப் புதல்வன் இல்லாமையால் சோணாடு, அரசனின்றி அல்லற்பட்டுப் பெருங்குழப்பத்திற் குள்ளாகும்படி நேர்ந்தது. அந்நாட்களில் பாண்டி நாட்டில் சோழ பாண்டியர் ஆட்சியும் ஒழிந்தது. சுயேச்சை பெற்றுத் தாமே முடிமன்னராதற்குக் காலங் கருதிக்கொண்டிருந்த பாண்டியரும், அதுவே தக்க சமயமென்றெண்ணி இழந்த நாட்டைக்கைப்பற்றி அதனை ஐந்துபகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஐந்து அரசர்களாக [1] இருந்து அவற்றை ஆட்சி புரியத் தொடங்கினர். அன்னோர் ஆட்சியும் கி. பி. 1081 வரை அமைதியாகவே நடைபெற்று வந்தது எனலாம்.

நம் குலோத்துங்கன் கி. பி. 1076-ல் மேலைச் சளுக்கியரைப் போரில் வென்ற பின்னர் ஐந்தாண்டுகள் வரை படை திரட்டி, கி. பி. 1081-ஆம் ஆண்டில் தெற்கேயுள்ள பாண்டி நாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்றான். [2] அதனையுணர்ந்த பாண்டியர் ஐவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து பெரும் படையுடன் வந்து இவனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தனர். இப்போரில் பெருவீரனாகிய குலோத்துங்கனே வெற்றியடைந்தான். பாண்டியர் ஐவரும் புறங்காட்டி ஓடி

---

1. 'பஞ்சவர் ஐவரும்' என்று முதற் குலோத்துங்க சோழன் மெய்க்கீர்த்தியும் 'மீனவர் ஐவரும்' என்று கலிங்கத்துப்பரணியும் (க பரணி 11-தா 70) கூறுகின்றமையால் அந்நாட்களில் பாண்டியர் ஐவர் பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பது பெறப்படுகின்றது. அன்னோர் உடன் பிறந்தோராக இருத்தல் வேண்டும். அன்றேல் தாயத்தினராக இருத்தல்வேண்டும்.

2. குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் 5, 6-ஆம் ஆண்டு மெய்க்கீர்த்திகள் 'தென்னவன் கருந்தலை பருந்தலைத்திடத்தன்—பொன்னகர்ப் புறத்திடைக் கிடப்ப' என்று கூறுகின்றன. இப்போரைப் பற்றிய செய்தி புலப்படவில்லை.

யொளிந்தனர்[1]. இங்ஙனம் இவ் வேந்தன்பால் தோல்வியுற்ற பாண்டியர் ஐவரும் யாவர் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. போரில் வாகை சூடிய குலோத்துங்கன் எல்லாத் திசைகளிலும் வெற்றித் தூண்கள் நிறுவியதோடு முத்துச் சலாபத்திற்குரிய பகுதிகளையும் பொதியிற் கூற்றத்தையும் சைய மலையையும் கன்னியாகுமரிப் பகுதியையும் கைப்பற்றினான்.[2] எனினும், தன் தாய்ப் பாட்டனாகிய கங்கை கொண்ட சோழனைப்போல் வென்ற நாடுகளைத் தன் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு ஆட்சி புரிவதற்கு இவன் முயலவில்லை. எனவே, அவற்றையெல்லாம் உரிய வேந்தர்க்கே அளித்து ஆண்டுதோறும் தனக்குத் திறைப்பொருள் அனுப்பிவருமாறு இவன் ஏற்பாடு செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவன் கல்வெட்டுக்களும் இவன் வழியினர் கல்வெட்டுக்களும் பாண்டி நாட்டில் மிகுதியாகக் காணப்படாமைக்குக் காரணம் இதுவேயாம்.

சேரருடன் நடத்திய போர்: இதுவும் நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் 11-ம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1081-ல், பாண்டி நாட்டுப் போருக்குப் பின்னர் நடைபெற்றதாகும். பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்துவந்த சோழ மன்னர்களின் பிரதிநிதிகளே சேர நாட்டையும் அக்காலத்தில் ஆண்டு வந்தனர்.

1\. (a) 'வடகடல் தென்கடல் படர்வது போலத்
தன்பெருஞ் சேனையை யேவிப் பஞ்சவர்
ஐவரும் பொருத போர்க்களத்தஞ்சி
வெரிநளித் தோடி அரணெனப்புக்க
காடறத்துடைத்து நாடடிப்படுத்து,-
(முதற் குலோத்துங்க சோழன் மெய்க்கீர்த்தி)

(b) 'விட்டதண்டெழ மீனவர் ஐவருங்
கெட்டகேட்டினைக் கேட்டிலை போலு நீ'
(க. பரணி 11—தா. 70)

(c) சிதம்பரத்தில் வடமொழியில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று இவன் பாண்டியர் ஐவரையும் போரில் வென்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது. (Ep. Ind., Vol. V, No. 13 A.)

2\. S. I. I., Vol. III, No. 69.

சோழ நாட்டில் அதிராசேந்திரன் இறந்ததும் அரசனின்றிக் குழப்பமுண்டாகவே, அதுவே தக்க சமயமென்று கருதிப் பாண்டியரைப்போல் சேரரும் சுயேச்சையெய்தித் தனியரசு புரியத் தொடங்கினர். அன்னோர் ஆட்சியும் கி. பி. 1081 வரையில் அங்கு நடைபெற்றது. பாண்டியர்களை வென்று கப்பஞ் செலுத்திவருமாறு செய்த குலோத்துங்கன், உடனே சேரரையும் வென்று அத்தகைய நிலைக்குக் கொண்டுவர எண்ணி, அவர்கள் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான். திருவனந்தபுரத்திற்குத் தெற்கே பத்து மைலில் மேலைக் கடற்கோடியிலுள்ள விழிஞத்திலும்[1] திருவனந்தபுரத்தைச் சார்ந்த காந்தளூர்ச் சாலையிலும் குமரிமுனைக்கு வடக்கே பத்து மைலிலுள்ள கோட்டாறு என்ற ஊரிலும் பெரும் போர்கள் நடைபெற்றன. சிறிதும் அஞ்சாமல் எதிர்த்துப் போர் புரிந்த மலைநாட்டு வீரருள் பலர் போர்க்களத்தில் உயிர் துறந்தனர். குலோத்துங்கன் காந்தளூர்ச் சாலையிலுள்ள சேரமன்னனது கப்பற்படையினை இருமுறையழித்துப் பெருமை எய்தினான்.[3] கோட்டாறும் எரி கொளுத்தப்பெற்று அழிக்கப்பட்டது. சேரமன்னன் தோல்வியுற்றுக் குலோத்துங்கனுக்குக் கீழ் ஒரு சிற்றரசனாகி ஆண்டுதோறும் திறை செலுத்தி வர ஒப்புக் கொண்டான். சேரரும் பாண்டியரும் தம் படைவலியைப் பெருக்கிக்கொண்டு தன்னுடன் முரண்பட்டுத் தீங்கிழைக்காதவாறு குலோத்துங்கன் அன்னோர் நாடுகளில் கோட்டாறு முதலான இடங்களில் சிறந்த தலைவர்களின் கீழ் நிலைப்

1. 'வேலைகொண்டு விழிஞ மழித்ததுஞ்
சாலை கொண்டதுந் தண்டு கொண்டேயன்றோ'
(க. பரணி. 11—தா. 72)

—'மேவலர்தஞ்
2. சேலைத் துரந்து சிலையைத் தடிந்திருகாற்
சாலைக் கலமறுத்த தண்டினான்'—
(விக்கிரம சோழனுலா வரிகள் 46-48)

'வெள்ளாறுங் கோட்டாறும் புகையான்மூட'
(க. பரணி. 8—தா. 21)

3. Ep. Ind., Vol. V, No. 13 A.

படைகள் நிறுவினன். அங்ஙனம் கோட்டாற்றில் அமைக்கப் பெற்ற சோழநாட்டுப் படைக்குக் 'கோட்டாற்று நிலைப் படை'[1] என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

இனி, குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தியைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இவன் பாண்டியரோடும், சேரரோடும் நிகழ்த்திய போர்கள் ஓராண்டிலேயே தொடர்ந்து நடை பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது.

தென்கலிங்கப் போர்: குலோத்துங்கனுடைய மெய்க் கீர்த்திகள் இவன் இரண்டு கலிங்கப் போர்களில் வெற்றி பெற்றான் என்று கூறுகின்றன. அவற்றுள், ஒன்று இவனது ஆட்சியின் 26-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் மிகச் சுருக்கமாகக் காணப்படுகின்றது.[2] மற்றொன்று 42-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.[3] எனவே, முதற் கலிங்கப்போர் கி. பி. 1096-ல் நடைபெற்ற தாதல் வேண்டும். முதற்கலிங்கப்போரே தென் கலிங்கப் போராகும்.

தென்கலிங்கம் என்பது கோதாவரி யாற்றிற்கும் மகேந்திரகிரிக்கும் நடுவில் வங்காளக்கடலைச் சார்ந்திருந்த ஒரு நாடாகும்.[4] அது வேங்கி நாட்டரசர்க்குட்பட்ட குறுநில மன்னர்களால் அக்காலத்தில் ஆட்சிபுரியப்பட்டு வந்தது. நம் குலோத்துங்கன் புதல்வனாகிய விக்கிரமசோழன் தன் தந்தையின் ஆணையின்படி வேங்கிநாட்டில் அரசப் பிரதிநிதி

1 'கோட்டாற்று நிலைப்படை தரணிவிச்சாதிரத்தறும்பில் படை யிலான் தமிழன் மாணிக்கன்வசம் விட்டசாவாமூவாப் பேராடு —

(Travancore Archaeological Series, Vol. I, Page 247)

2. 'மறிபுனல் கலிங்க மண்டலங் கைப்படுத்தருளி' —

S. I. I. Vol. III, No. 72; Ins. 304 of 1907; Ep. Car., Vol. X Mulbagal 42 b.

3. Ins. 608 of 1904; M. E R. for 1904-05, part 2 para 18.

4. Ancient Geography of India By A. Cunningham, pp 590-91

யாய் அமர்ந்து ஆண்டு கொண்டிருந்த காலத்தில்,[1] அவன் இளைஞனா யிருத்தலை யுணர்ந்த தென்கலிங்க வேந்தன் வீமன் என்பான் தான் சுயேச்சைபெறும் பொருட்டுக் கலகஞ் செய்தான். அந் நிகழ்ச்சியை யறிந்த அரசிளங் குமரனாகிய விக்கிரமசோழன், வேங்கி நாட்டிலிருந்து பெரும் படையுடன் புறப்பட்டுச் சென்று தென்கலிங்க வீமனைப் போரில் வென்று, முன் போலவே தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தி வருமாறு செய்தான். எனவே, தென்கலிங்க வேந்தன் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாமல், மீண்டும் வேங்கியின் அரசப்பிரதிநிதியாகிய விக்கிரம சோழனுக்கு அடங்கிய ஒரு சிற்றரசனாயினான். இச்செய்திகளை விக்கிரம சோழன மெய்க் கீர்த்தியிலும் காணலாம்.[2]

இத் தென்கலிங்கப்போர் விக்கிரம சோழனால் நிகழ்த்தப் பெற்றதாயினும் குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்றதாதலின் மகனது வெற்றி, தந்தைக் கேற்றி யுரைக்கப் பட்டதென்றுணர்க.

இனி, விக்கிரமசோழன் வென்ற அத் தென்கலிங்க வீமனைப் பாண்டிமன்னன் சடையவர்மன் பராந்தகன் என்பவனும் போரில் வென்றடக்கினான் என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது.[3] எனவே, ஓரேகாலத்திலிருந்த

---

1. விக்கிரமசோழன் வேங்கியில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்த காலம் கி. பி. 1093 முதல 1118 வரையில் எனலாம்.

2. 'தெலுங்கவீமன் விலங்கல் மிசையேறவும்
கலிங்கபூமியைக் கனலெரிபருகவும்
ஐம்படைப்பருவத்து வெம்படைதாங்கி
வேங்கை மண்டலத் தாங்கினிதிருந்து
வடதிசை யடிப்படுத்தருளி,—(விக்கிரமசோழன் மெய்க்கீர்த்தி)
இதில் ஐம்படைப் பருவம் என்பது விக்கிரமசோழன் இளமைப் பருவத்தை உணர்த்துமே யன்றி அவன் குழந்தைப் பருவத்தைக் குறிக்காதென்றுணர்க.

3. 'தெலுங்க வீமன் குளங்கொண்டு தென்கலிங்க மடிப்படுத்து திசையனைத்து முடனாண்ட சிரீபராந்தகதேவர்க்கு,
Travancore Archaeological Series, Vol. I, No. 3.
இதில் குறிப்பிடப்பெற்ற குளம், கலிங்கநாட்டின் பழைய தலைநகராகிய ஸ்ரீகாகுளம் என்பதேயாம்.

இவ்விரு வேந்தரும் ஒருங்குசேர்ந்து தென் கலிங்கத்தரசனைப் போரில் வென்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். நம் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த பராந்தகபாண்டியன், விக்கிரமசோழனுக்கு உதவி புரியும் பொருட்டுத் தென் கலிங்கப் போருக்குச் சென்றிருத்தலும் இயல்பேயாம். அது பற்றியே பராந்தகபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியும் இப்போர் நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றது எனலாம்.

கி. பி. 1099 ல் வரையப்பெற்ற குலோத்துங்கன் கல் வெட்டொன்று, விசாகப்பட்டினம் ஜில்லாவிலுள்ள சிம்மாசலத்தில் காணப்படுகின்றது. அன்றியும், கோதாவரி ஜில்லாவிலுள்ள திராட்சாராமத்திலும் பிற இடங்களிலும் இவ்வேந்தன் கல்வெட்டுகள் உள்ளன.[2] அவைகள் எல்லாம், தென்கலிங்கம் இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு விட்டது என்பதை நன்கு விளக்குவனவாகும்.

வடகலிங்கப்போர்: கி. பி. 1112 ஆம் ஆண்டில்[3] நடை பெற்ற இப்போர், வடக்கே வடகலிங்க வேந்தனாகிய அனந்தவர்மன் என்பவனோடு குலோத்துங்கன் நிகழ்த்திய தாகும். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா சீனிவாசநல்லூரில் இவனது ஆட்சியின் 42 ஆம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பெற்ற கல் வெட்டொன்றும்[4] தஞ்சாவூர் ஜில்லா ஆலங்குடியில் இவனது ஆட்சியின் 45 ஆம் ஆண்டில் வரையப்பெற்ற மற்றொரு கல்வெட்டும்[5] இப்போர் நிகழ்ச்சியைச் சிறிது விளக்கிக் கூறுகின்றன. ஆனால், குலோத்துங்கன் மீது சயங்கொண்டார் என்னும் புலவரால் பாடப்பட்ட கலிங்கத்துப் பரணி

---

1. S. I. I., Vol. VI, No. 1144.
2. Ibid., Vol. IV, Nos. 1023, 1024, 1246 and 1285.
3. குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் 42 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றில் இப்போர் நிகழ்ச்சி காணப்படாமையால் இஃது அவ்வாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும்; எனவே கி. பி. 1112-ல் நிகழ்ந்தது என்பது தெள்ளிது.
4. Ins. of 608 1904; M. E. R. for 1904-05, part 2, para 18.
5. S. I. I., Vol. IV, No. 445.

என்ற நூல் இதனை விரிவாக உணர்த்துகின்றது. வடகலிங்கத்திற்கு நேரிற் சென்று இப்போரை நடத்திப் பெருவெற்றியுடன் திரும்பியவன், இவனுடைய படைத் தலைவர்களுள் முதல்வனாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பவனேயாம்.[1] குலோத்துங்கனது ஆட்சியில் நடந்த போர்களுள் இதுவே இறுதியில் நடந்தது எனலாம். இப்போரைப் பற்றிக் கலிங்கத்துப்பரணி கூறும் செய்திகளை அடியிற் காண்க.

ஒரு நாள் குலோத்துங்கன் காஞ்சிமா நகரிலுள்ள அரண்மனையில் சித்திரமண்டபத்தில் [2] வீற்றிருந்தபோது, இவன் திருமந்திர ஓலைக்காரன்வந்து, திறைப்பொருளுடன் பல அரசர் கடைவாயிலின்கண் காத்துக்கொண்டிருத்தலை அறிவிக்கவே, இவன் அவர்களை உள்ளே விடுமாறு உத்தரவளித்தான். உடனே அவர்கள் வந்து இவனைப் பணிந்து தாம் கொண்டுவந்துள்ள பொற்கலம், மணித்திரள் முதலான திறைப்பொருள் அனைத்தையும் அளித்தனர். அப்போது, இவ்வேந்தன், திறைகொடாதார் இன்னும் உளரோ என்று வினவினான். அச்சமயத்தில் வடகலிங்கத் தரசன் இருமுறை திறைகொணர்கிலன் என்று அமைச்சன் கூற, அதனைக்

---

1. கலிங்கப் போர்க்குச் சென்ற கருணாகரத் தொண்டைமானோடு வாணகோவரையன், முடிகொண்டசோழன் என்ற இரண்டு படைத்தலைவர்களும் அங்குச்சென்றனர் என்று கலிங்கத்துப் பரணியிலுள்ள ஒரு தாழிசை கூறுகின்றது. அது, 'வாசிகொண்டரசர் வாரணங்கவர வாணகோவரையன் வாண்முகத்-தூசிகொண்டு முடிகொண்ட சோழனொரு சூழி வேழமிசை கொள்ளவே' என்பது. இப்பாடல், திரு அ கோபாலையர் பதிப்பித்த கலிங்கத்துப் பரணியில் உளது. பிறபதிப்புகளில் காணப்படவில்லை, எனவே பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளில் இஃது உளதா என்று பார்த்துப் பிறகு உறுதி செய்தல் வேண்டும். அன்றியும், கருணாகரன் தமையன் ஒருவன் இப்போர்க்குச் சென்றான் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

2. சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலையிலுள்ள உத்தம சோழன் செப்பேடுகளில் காணப்படும் 'கச்சிப்பேட்டுக் கோயிலினுள்ளால் தெற்கில் சித்திரமண்டபத்தெழுந் தருளியிருக்க' என்னும் பகுதியினால் காஞ்சிமாநகரிலிருந்த அம்மண்டபத்தின் தொன்மையும் சிறப்பும் நன்கு விளங்கும்; (S. I. I. Vol. III, No. 128.)

கேட்ட குலோத்துங்கன் பெரிதும் வெகுண்டு, அவனது வலிய குன்றரணம் இடியவென்று அவனையும் அவனுடைய களிற்றினங்களையும் பற்றிக் கொணர்தல் வேண்டும் என்று கூறினான். இவன் அங்ஙனம் கூறலும், அண்மையிலிருந்த பல்லவர்கோனாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் என்பவன், தான் எழு கலிங்கத்தையும் வென்று வருவதாகத் தெரிவித்தான் உடனே குலோத்துங்கனும் அதற்கு உடன்பட்டு, கலிங்கநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்லுமாறு உத்தரவிட்டான். அவ்வாறு விடைபெற்ற கருணாகரன் நாற்பெரும் படையுடன் போர்க்கெழுந்தனன். படைகள் காஞ்சிமா நகரிலிருந்து புறப்பட்டன. அவை, பாலாறு,[1] குசைத்தலை.[2] பொன்முகரி,[3] கொல்லி, என்னும் நாலாறுந் தாண்டிப் பெண்ணை[4] யாற்றையுங் கடந்து சென்றன; பிறகு மண்ணாறு குன்றி என்னும் ஆறுகளையுங்கடந்து, பேராருகிய கிருஷ்ணையும் பிற்படுமாறு போயின; அதன் பின்னர், கோதாவரி பம்பாநதி, கோதமை நதி[5] என்பவற்றையுங் கடந்து கலிங்கநாட்டை யடைந்து சில நகரங்களில் எரி கொளுவிச் சூறையாடின. அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ட அந்நாட்டுக் குடிகள் ஓலமிட்டுக்கொண்டு, தம் அரசனாகிய அனந்தவர்மன்பால் ஓடி முறையிடவே, அவன் பெரிதும் வெகுண்டு, 'நம்நாடு, கானரண், மலையரண். கடலரண். இவற்றால் சூழப்பெற்றுக் கிடத்தலை அறியாமல் அவ்வேந்தன் படை வருகின்றது போலும்; நல்லது சென்று காண்போம்' என்று கூறினன். அதனைக் கேட்ட எங்கராயன் என்னும்

---

1. பாலாறு, இப்போது காஞ்சிமா நகர்க்குத் தெற்கே ஓடுகின்றது: அக்காலத்தில் அதற்கு வடபுறத்தில் ஓடிற்று என்பது கலிங்கத்துப்பரணியால் அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, இவ்வாறு நிலைபெயர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று பிரஞ்சு அறிஞர் லெபானு Le-Fanu) என்பார் கருதுவது பொருத்தமுடையதே. (S. I. I., Vol. II, p. 365)

2. இது, குசஸ்தலீ என்று வழங்குகிறது; செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் ஓடுகிறது.

3. இது திருக்காளத்தியின் பக்கத்தில் ஓடுகின்றது.

4. நெல்லூர் ஜில்லாவில் ஓடும் வடபெண்ணையாறு இதுவேயாம்.

5. இது கௌதமி என்று இக்காலத்தில் வழங்குகின்றது.

அமைச்சன், குலோத்துங்கனுடைய படை வலிமையை எடுத்துரைத்து அப் படைகளோடு போர் புரியத் தொடங்காமல் திறைப்பொருளைக் கொடுத்தனுப்பி விடுவதே நலமாகும் என்றனன். கலிங்க மன்னனாகிய அனந்தவர்மன் அவன் கூறியவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் போர் தொடங்குமாறு தன் நாற்பெரும் படைகட்கும் உத்தரவு அளித்தனன். உடனே கலிங்க நாட்டுப்படைகள் போர்க்குப் புறப்பட்டன. இருதிறப் படைகளும் இருபெருங்கடல்கள் எதிர்நின்றாற் போல் எதிர் நின்று போர் புரிந்தன. போர் மிகக் கடுமையாகவே நடைபெற்றது. கலிங்கவீரர்கள் தம் அரசன் கூறிய வஞ்சினத்தையும் மறந்து, ஆற்றலும் வீரமுங் குறைந்து, அமரில் எதிர்த்து நிற்கமுடியாமல் புறங்காட்டியோடத் தொடங்கினர். அங்ஙனம கலிங்கவீரர்கள் ஓடவே, குலோத்துங்கன் படைத்தலைவனாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் பெருவெற்றி எய்தி, பல யானைகள், குதிரைகள், ஒட்டகங்கள், தேர்கள், மணிக் குவியல்கள், மகளிர் ஆகிய எல்லாவற்றையுங் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பிறகு, போர்க்களத்தைவிட்டோடி ஒளிந்துகொண்ட கலிங்க மன்னனைத்தேடி, அவன் கரந்திருந்த வெற்பினையடைந்து வேலாலும் வில்லாலும் வேலிகோலி, விடியும் வரையில் காத்திருந்து, பின்னர் அவனையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டு சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பினான். குலோத்துங்கன், தன் படைத்தலைவனுடைய ஆற்றலையும் வீரத்தையும் பாராட்டி மகிழ்ந்தமையோடு அவனுக்குத்தக்க வரிசைகளும் செய்தனுப்பினான்.

இனி, கலிங்கநாட்டில் நிகழ்ந்த இப்போர் நிகழ்ச்சியில் மட்டையன், மாதவன், எங்கராயன், ஏச்சணன், இராசணன், தாமயன், போத்தயன், கேத்தணன் என்ற தலைவர்கள் உயிர்துறந்தனர் என்று குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தி உணர்த்துகின்றது.[1] இவர்களுள், எங்கராயன் என்பான்[2] கலிங்க வேந்தனுடைய அமைச்சன் என்பது

1. S. I. I., Vol. IV, No. 445.

2. க. பரணி, 11-தா. 66

கலிங்கத்துப் பரணியால் அறியக்கிடக்கின்றது. தாமயன் என்பான் அவனுடைய தலைமைச் சேனாதிபதியாவன். இப்போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் கலிங்க நாட்டில் அரசாண்டவன் அனந்தவர்மன் என்று கலிங்கத்துப்பரணி கூறுகின்றது.[1] அதன் கூற்றிற்கேற்ப, அனந்தவர்ம சோழகங்கன் என்னும் வேந்தன் ஒருவன் கி.பி. 1078 முதல் 1150 வரையில் அந்நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனன் என்பது அங்குக்கிடைத்த செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது.[2] எனவே, கலிங்கத்துப் பரணியில் காணப்படும் செய்திகள் செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்படும் செய்திகளோடு ஒத்திருத்தல் அறியற்பாலதாகும்.

இனி, கலிங்கப்போரில் தோல்வியுற்ற அனந்தவர்மன் என்பவன் நம் குலோத்துங்கனுடைய மகள் இராசசுந்தரியின் மகன் என்று வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.[3] அவ்வாறாயின், குலோத்துங்கன் தன் மகள் வயிற்றுப்பேரனைப் போரில் வென்றதை ஒரு பெருவெற்றியாகக்கருதி, இவ் வேந்தன்மீது கலிங்கத்துப்பரணி என்னும் இணையற்ற நூலைப் புலவர்பெருமானாகிய சயங்கொண்டார் இயற்றுவதற்கு முன் வந்திருப்பாரா என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. ஆகவே, அச்செய்தி, மீண்டும் நன்கு ஆராய்தற்குரியதொன்றாயிருத்தலின் அதனை இந்நிலையில் ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை.

---

1. 'அந்தரமொன் றறியாத வடகலிங்கர்
குலவேந்தன் அனந்த பன்மன்
வெந்தறுகண் வெகுளியினால் வெய்து யிர்த்துக்
கையுடைத்து வியர்த்து நோக்கி'

(க. ப. 11-தா. 63)

2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1935-36 pp. 63 and 64; இவன் இளவரசுப்பட்டம் கி.பி. 1074ல் பெற்றவனாவன்.

3. The Colas, Vol. II p 37.

கருணாகரத் தொண்டைமானது கலிங்கவெற்றியின் பயனாக அனந்தவர்மனது ஆட்சிக்காலம்[1] முழுவதும் கலிங்க நாடு சோழர்க்கு உட்பட்டிராவிட்டாலும், முற்பகுதியில் சில ஆண்டுகளாவது இன்னோர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. குண்டூர் ஜில்லாவிலுள்ள வேட்பூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று, கோடர்குல மன்னன் வீமன் என்பவன், கி. பி 1108-ல் கலிங்கவேந்தனைப் போரில் வென்று அவன் நாட்டைச் சோழர் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தினான் என்று கூறுகின்றது[2] எனவே, குலோத்துங்கன் காலத்தில் நடைபெற்ற கலிங்கப் போர்களுள் ஏதேனும் ஒன்றில் அவன் சோழர்க்கு உதவிபுரிந்திருத்தல் வேண்டும் கலிங்கநாட்டு அரசியல் அதிகாரிகளுக்குத் தமிழ்நாட்டுப் பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பதும்[3], அந்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்கள் போல் எதிராம் ஆண்டும் சௌரமாதமும்[4] குறிக்கப்பெற்றிருப்பதும் அந்நாடு சில ஆண்டுகளாவது சோழர் ஆட்சியின்கீழ் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துவனவாகும்.

குலோத்துங்கனும் ஈழநாடும்: குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியம் பண்டைப் பெருமையில் சிறிதும் குறையாமல் உயர் நிலையில் இருந்து வந்ததெனினும் இலங்கையாகிய ஈழநாட்டை மாத்திரம் இவன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலேயே இழக்கும்படி நேர்ந்தது. இவனுக்கு முன் அரசாண்ட அதிராசேந்திரனே ஈழநாட்டை ஆட்சி புரிந்த இறுதிச் சோழமன்னன் ஆவன். கி.பி. 1070ல் வரையப் பெற்ற அவன் கல்வெட்டொன்று அந்நாட்டில் பொலன்

---

1. அனந்தவர்மன் 72 ஆண்டுகள் கலிங்கநாட்டில் அரசாண்டவன் என்று தெரிகிறது.

2. Ins. 567 of 1925

3. ராயராய விழுப்பரையன், கலிங்க விழுப்பரையன். கங்கமார்த்தாண்ட பிரமமாராயன், கங்கவேளான் முதலான பட்டங்களும் புரவு வரி என்னும் உத்தியோகப் பெயரும் அந்நாட்டில் காணப்படுகின்றன, (Annual Report on South Indian Epigraphy for 1935-36, page 63.)

4 சைத்திரம், வைசாகம் என்னும் சாந்திரமாதப் பெயர்கள் குறிப்பிடாமல் மேஷம், ரிஷபம் என்னும் சௌரமாதப் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க (Ibid, part 2, para 16.)

னருவா என்னுமிடத்தில் உளது.[1] அதுவே, சோழமன்னனின் இறுதிக் கல்வெட்டு என்றுங் கூறலாம். அவன் சோழ நாட்டில் இறந்த பின்னர், அந்நாடு அரசனின்றிக் குழப்பத்திலிருந்தநிலை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சுயேச்சை எய்தித் தம் நாட்டைத் தாமே ஆட்சிபுரிய வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக முயன்றுவந்த சிங்களவர்கள் அதுவே தக்க காலமென்று கருதி, ரோகணத்திலிருந்த தங்கள் அரசகுமாரனாகிய முதல் விசயபாகு என்பவனைக் கொணர்ந்து அனுராதபுரத்தில் கி. பி. 1073ல் முடிசூட்டி ஈழநாடு முழுமைக்கும் அரசனாக்கினார்கள்.[2] அங்கிருந்த சோழரின் படைக்கும் சிங்களவேந்தனுக்கும் பெரும் போர் நிகழவே, அதில் அவ் வேந்தனே வெற்றிபெற்றனன். பிறகு சோழநாட்டிலிருந்து சென்ற பெரும் படையொன்று அனுராதபுரத்தில் அவ் விசயபாகுவைத் தோற்றோடச்செய்தது. அந்நகரைச் சோணாட்டுப் படை கைப்பற்றிக்கொள்ளவே, விசயபாகு தக்க அரண் வாய்ந்த வேறோர் இடத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து சோழரை எதிர்த்துப் போர்புரிதற்கு முயன்றுகொண்டிருந்தான்; அங்ஙனமே, பொலன்னருவா, அனுராதபுரம் ஆகிய இரு நகரங்களிலும் சோழரைத் தாக்கிப் பொருதற்கு இரு பெரும் படைகளை அனுப்பியமையோடு தானும் அவ்விடங்கட்கு வேறொரு வழியாகச் சென்றான். பொலன்னருவாவில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தபின்னர், அந்நகரம் சிங்கள மன்னனால் கைப்பற்றப்பட்டது. மற்றொரு சிங்களப்படை, கடும்போர் புரிந்து அனுராதபுரத்தையும் கவர்ந்து கொண்டது. சோழர் படை தோல்வி எய்தித் திரும்பிவிடவே, விசயபாகு பெருமகிழ்வுற்று ஈழநாடு முழுமைக்கும் வேந்தனாயினன். பிறகு, அந்நாட்டை அவ்வேந்தனே முடிமன்னனாக வீற்றிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வருவானாயினன். எனவே, குலோத்துங்கன்

1. S. I. I., Vol. IV, No. 1388.

2. இவன் ரோகணத்தில் கி. பி. 1058 முதல் 1073 வரையில் அரசாண்டான். பிறகு கி. பி. 1073 முதல் 1114 வரையில் இலங்கை முழுவதையும் ஆட்சி புரிந்தான். (Epigraphia Zeylanica Vol. III, No. 1.)

தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலேயே ஈழநாட்டை இழந்து விட்டான் என்று தெரிகிறது. ஈழநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. இவை யனைத்தும் இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சத்தால் அறியக் கிடப்பனவாகும் அன்றியும், குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்கள் ஈழநாட்டில் காணப்படாமை யொன்றே, அந்நாடு இவன் ஆட்சிக்கு உட்படாமல் சுயேச்சை பெற்ற ஒரு தனியரசன் ஆளுகையின்கீழ் இருந்து வந்தது என்பதை நன்கு புலப் படுத்துவதாகும்.

குலோத்துங்கனும் கங்கபாடிநாடும்: இனி, குலோத் துங்கன் தன் ஆட்சியின் இறுதிக்காலத்தில் கங்கபாடி நாட் டையும் இழந்துவிட்டனன் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. 1115-ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு அந்நாட்டில் காணப் படாமையால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. போசளவேந்தனாகிய பிட்டிகவிஷ்ணுவர்த்தனன் என்பான் கி. பி. 1116-ல் 'தலைக் காடுகொண்ட' அரசன் என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்வது,[1] கங்கபாடி நாட்டின் தலைநகராகிய தலைக்காட்டை அவன் சோழர்களிடத்திலிருந்து கைப்பற்றிவிட்டான் என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றது. அன்றியும், அதே யாண்டில் அவன் தலைக்காடு, குவளாலபுரம் என்னும் நகரங் களிலிருந்து கங்கபாடி நாடு முழுவதையும் அரசாண்டான் என்பது அவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.[2] கொங்குநாட்டில் தகடூரிலிருந்து அரசாண்ட அதிகமான் மரபினரே சோழரின் பிரதிநிதிகளாகக் கங்கபாடி நாட்டை யும் ஆண்டு வந்தனர். போசள மன்னனின் தண்டநாயக னாகிய கங்கராசன் என்பவன் கி. பி. 1116-ல் அவ்வதிக மானைப் போரில் வென்று கங்கபாடி நாட்டைக் கைப்பற்றித் தன் அரசனுக்கு அளித்தான் என்றும், தாமோதரன், நரசிம்ம வர்மன் என்போர் அதிகமானுக்குப் போரில் உதவிபுரிந்தனர்

---

1. இவன் கி. பி. 1100 முதல் 1152 வரை ஹொய்சளநாட்டில் ஆண்டவன். (The Colas, Vol. II, page 42.)

2. Ibid, p. 42.

என்றும் அப்போரில் அன்னோர் தோல்வியுற்றமையால் தமிழர் கங்கபாடி நாட்டினின்று துரத்தப்பட்டனர் என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றன.[1] அவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து ஆராயுமிடத்து, நம் குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியின் 46-ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1116-ல், முதல் இராசராசன் காலமுதல் சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த கங்கபாடி நாட்டை இழந்துவிட்டான் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

குலோத்துங்கனும் வேங்கிநாடும்: இனி, குலோத்துங்கன் தந்தையின் நாடாகிய வேங்கிநாடு, இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பது ஆராயற் பாலதாகும். இவன் சிறிய தந்தையாகிய ஏழாம் விசயாதித்தன் என்பவன் கி. பி. 1077 வரையில் 15 ஆண்டுகள் வேங்கி நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து இறந்தான்.[2] கி. பி. 1070-ல் நம் குலோத்துங்கன் சோழநாட்டிற்கு அரசனாகி அதனை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தமையால் தன் சிறிய தந்தை இறந்த பின்னர் வேங்கிநாட்டிற்குத் தானே நேரிற்சென்று அதன் ஆட்சியை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை; எனினும், தன் தந்தை அரசாண்ட அந்நாடு பிறர் ஆட்சிக்குட்படாதவாறும் தான் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் சோழ இராச்சியத்திற்கு வட திசையில் அஃது ஓர் அரணாக அமைந்திருக்குமாறும் தன் புதல்வர்களுள் ஒருவனாகிய இராசராச மும்மடிசோழன் என்பவனைத் தன் பிரதிநிதியாக அந்நாட்டிற்கனுப்பி அதனை அரசாண்டுவரும்படி தக்க ஏற்பாடு புரிந்தான். அவன் கி. பி. 1077 முதல் 1078 வரை ஓர் ஆண்டு அங்கு ஆட்சி புரிந்து[3] தன் தந்தைக்கு அணுக்கத்தொண்டு புரியவேண்டிச் சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டான்.

பிறகு, அவன் தம்பியாகிய வீரசோழன் என்பான் தன் தந்தை விரும்பியவாறு வேங்கிநாட்டிற்கு அரசப் பிரதிநிதி

1. The Colas, Vol. II, pp. 42 and 43.
2. S. I. I., Vol. 1, page 60.
3. Chellur plates of Virachoda, Verse 17. (S. I. I., Vol. 1, No. 39)

யாகச்சென்று கி. பி. 1078 முதல் 1084 வரை அதனை ஆட்சி புரிந்தான்.[1] ஆறு ஆண்டுகட்குப் பின்னர், கி. பி. 1084-ல் குலோத்துங்கன் அவனைச் சோணாட்டிற்கழைத்துத் தன்பால் வைத்துக்கொண்டு தன் முதற் புதல்வனாகிய இராசராச சோழகங்கன் என்பவனை வேங்கி நாட்டின் அரசப் பிரதிநிதி யாக்கி[2], அந்நாட்டிற்கனுப்பினான். அவன் கி. பி. 1084 முதல் 1089 வரையில் ஐந்தாண்டுகள் அந்நாட்டில் தன் தந்தையின் பிரதிநிதியாக விருந்து அரசாண்டான். மீண்டும் கி. பி. 1089-ல் வீரசோழன் வேங்கி நாட்டிற்கு அரசப் பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பெற்று,[3] கி. பி. 1093 வரையில் அந்நாட்டிலிருந்து அதனை ஆட்சிபுரிந்தான். அக்காலத்தில் அவன் ஒரு பாண்டியனோடு வடபுலத்தில் போர் புரியும்படி நேர்ந்தது. அப்போர் நிகழ்ச்சியில் தனக்கு உதவிபுரிந்த வெலநாண்டி அரசகுமாரனாகிய இரண்டாம் வெதுரா என்பவனுக்குக் கிருஷ்ணை, கோதாவரி ஆகிய இருபேராறுகளுக்கும் இடையிலுள்ள சிந்துயுக் மாந்தரதேசத்தை வழங்கினான் என்று தெரிகிறது.[4] வீரசோழனோடு வடபுலத்தில் போர்புரிந்து தோல்வியுற்ற அப்பாண்டியன் நுளம்பபாடிப் பாண்டியருள் ஒருவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஒருதலை.

பிறகு, கி. பி. 1093-ஆம் ஆண்டில் குலோத்துங்கன் தன் மக்களுள் ஒருவனாகிய விக்கிரம சோழன் என்பவனை வேங்கி நாட்டிற்கு அரசப் பிரதிநிதியாக அனுப்பினான். அவன் கி. பி. 1118-வரையில் அந்நாட்டில் தன் தந்தையின் பிரதி

---

1. Ibid. Verse 21

2. Ep. Ind., Vol. V, No. 10, Verse 25; Ibid. Vol. VI, No. 35.

3. Ibid. V, No. 10, Verse 26.

4. Ep. Ind., Vol. IV, pp. 36 and 50.

வீரசோழன் தன் பகைவனாகிய பாண்டியனைப் போரில் வென்ற வெதுரா என்னும் அரசகுமாரனுக்குத் தன் நாட்டில் பாதியை அளித்து விட்டான் என்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. (Ep. Ind., Vol. IV, No. 4, Verses 32 and 33.)

நிதியாக விருந்து அரசாண்டான்.[1] இவ்வாறு குலோத்துங்கன் தன் புதல்வர் பலரையும் வேங்கி நாட்டிற்குத் தன் பிரதிநிதிகளாக அனுப்பியமைக்குக் காரணம் அவர்கள் எல்லோரும் அச்சிறப்பினைச் சமமாகப் பெறுதல் வேண்டும் என்னுங் கருத்துப்பற்றியே போலும். குலோத்துங்கன் சோணாட்டில் ஆட்சியை ஏற்ற பின்னர் மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய ஆறும் விக்கிரமாதித்தன் என்பான் கீழைச் சளுக்கிய நாடாகிய வேங்கி நாட்டைக் கைப்பற்றித் தன் ஆளுகைக் குட்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவனாக இருந்தனன். விக்கிரம சோழன் அந்நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்தபோது அவனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த தென்கலிங்க வேந்தனாகிய தெலுங்க வீமன் அவனோடு முரண்பட்டமையும், வடகலிங்க மன்னனாகிய அனந்தவர்மன் நம் குலோத்துங்கனுக்கு வழக்கம்போல் கப்பஞ் செலுத்தாமல் மாறுபட்டமையும், சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் செய்த சூழ்ச்சிகளின் பயனாகவும் இருத்தல் கூடும். எனினும், அவன் சூழ்ச்சிகள், விக்கிரம சோழன் வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருக்கும் வரையில் சிறிதும் பயன்படவில்லை என்று கூறலாம். குலோத்துங்கன் தான் முதுமை எய்தியமை கருதித் தன் புதல்வனாகிய விக்கிரம சோழனை வேங்கி நாட்டிலிருந்து கி. பி. 1118 ஆம் ஆண்டில் தன் தலைநகராகிய கங்கைகொண்டசோழபுரத்திற்கு வருவித்து இளவரசுப் பட்டங் கட்டினான்.

இனி, கோதாவரி ஜில்லாவில் பித்தாபுரத்திலுள்ள மல்லப்ப தேவன் கல்வெட்டொன்று[2] விக்கிரம சோழன் சோழ நாட்டுக்குத் திரும்பிய பின்னர் வேங்கி நாடு அரசனின்றிக் குழப்பத்துக்கு உள்ளாகி யிருந்தது என்று கூறுகின்றது. அவ்வூரிலுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு, வெலநாண்டுத் தலைவனாகிய முதலாங் கொண்கனுடைய புதல்வன்

---

1. The Colas, Vol II, p. 32.

2. Ep. Ind., Vol. IV, No. 33, Verses 23 and 24.

சோடன் என்பவனுக்குக் குலோத்துங்கன் வேங்கிநாட்டை அளித்தான் என்று உணர்த்துகின்றது.[1] எனவே, இவன் சோழ நாட்டிலிருந்து ஒரு பிரதிநிதியையும் அனுப்பாமல் தெலுங்கச் சோழர்களுள் ஒருவனுக்கு அந் நாட்டைக் கொடுத்து அரசாண்டு வருமாறு ஏற்பாடு செய்தனன் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. வேங்கி நாட்டைத் தன் ஆட்சிக்குட் படுத்த வேண்டுமென்று கருதித் தக்க காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் என்பான், அந்நாட்டில் விக்கிரம சோழன் இல்லாமையை யறிந்து அதனைக் கைப்பற்றி வெலநாண்டுத் தலைவர்களைத் தனக் குட்பட்ட குறுநில மன்னராக்கிவிட்டான். குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் 49, 50-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் வேங்கி நாட்டில் காணப்படாமை யொன்றே இவ் வேந்தன் அதனை கி. பி. 1118-ல் இழந்துவிட்டான் என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துகின்றது. அன்றியும், சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனுடைய தண்ட நாயகனாகிய அநந்த பாலையா என்பவன் கி. பி. 1118-ஆம் ஆண்டில் வேங்கி நாட்டை ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தான் என்பது குண்டூர் ஜில்லாவிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியக் கிடக்கின்றது.[2] வேங்கி நாட்டில் திராட்சாராமம் என்னும் ஊரில் கி. பி. 1120, 1121-ஆம் ஆண்டுகளில் வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களில் சாளுக்கிய விக்கிரம ஆண்டு குறிக்கப்பட்டிருப்பதும்[3] அந்நாடு சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் இராச்சியத்திற்குள் ளடங்கியதாய் அவன் பிரதிநிதியொருவனால் அரசாளப் பட்டு வந்தது என்பதை நன்கு வலியுறுத்துவதாகும்.

---

1. Ibid. No. 4, Verses 34 and 35.

2. S. I. I., Vol. IX part I, No. 196.

3. மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய ஆறும் விக்கிரமாதித்தன் என்பவன் தான் முடி சூடிய ஆண்டாகிய கி. பி. 1076-ல் சாளுக்கிய விக்கிரமாப்தம் என்னும் புதிய ஆண்டொன்றைத் தொடங்கித் தன் ஆட்சிக் குட்பட்ட நாடுகளில் அதனை வழங்கி வருமாறு செய்தான். அங்ஙனமே அது நூறாண்டுகள் வரையில் வழங்கப் பெற்றது என்று தெரிகிறது.

எனவே, குலோத்துங்கன் இறப்பதற்கு இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்னர், வேங்கி நாடும் இவன் ஆட்சியினின்று நீங்கிவிட்டது எனலாம்.

இவன் ஆளுகையின் தொடக்கத்தில் ஈழ நாடும் இறுதிக் காலத்தில் கங்கபாடி நாடும் வேங்கி நாடும் சோழ இராச்சியத்தி லிருந்து விலகி விட்டனவாயினும், ஈழ நாடொன்றைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் இவன் ஆளுகையின் கீழ் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் அமைதியுடன் இருந்து வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் வடக்கேயுள்ள மகாநதிமுதல் தெற்கேயுள்ள குமரிமுனை வரையில் பரவியிருந்தது. அக்காலத்தில் சோழ இராச்சியத்திற்கு வடவெல்லையாகவும், மேலைச் சளுக்கிய இராச்சியத்திற்குத் தென்னெல்லையாகவும் அமைந் திருந்தது இடையிலுள்ள துங்கபத்திரை என்னும் ஆறேயாம். சிற்சில காலங்களில் இவ்விரு இராச்சியங்களும் அவ் வெல்லையைத் தாண்டி அவ்வாற்றின் வடக்குந் தெற்கும் சிறிது பரவியிருந்தமையும் உண்டு. அச் செய்தியை அந் நிலப் பரப்பில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

குலோத்துங்கனது வெளிநாட்டுத் தொடர்பு: சோழர்கட்கும் சீன தேயத்தினர்க்கும் தொடர்பு இருந்து வந்தது என்பது சீன தேயச் சரிதங்களால் வெளியாகின்றது. கி. பி. 1077-ஆம் ஆண்டில் எழுபத்திரண்டு பேர் அடங்கிய ஒரு குழுவினர் சோணாட்டிலிருந்து சீன தேயத்திற்குத் தூது சென்ற செய்தி அத் தேயச் சரிதத்தில் காணப்படுகின்றது.[1] அவ்வாண்டை நோக்குங்கால் அக்குழு நம் குலோத்துங்கனால் அந் நாட்டிற்கு அனுப்பப்பெற்ற தூதல் வேண்டும்.[2] சோழ

---

1. The Colas, Vol. II, p. 25.

2. சீன தேயச் சரிதத்தில் காணப்படும் சோழ மன்னன் பெயர் குலோத்துங்கன் என்ற பெயரோடு ஒற்றுமை யுடையதாயில்லை. மிக்க சேய்மையிலுள்ள அந் நாட்டினர் இப் பெயரைத் தவறின்றி யறிந்து எழுதவியலாது என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

இராச்சியத்திற்கும் சீன இராச்சியத்திற்கும் ஓர் உறுதியான வாணிகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் பொருட்டு இவ் வேந்தன் அத் தூதினை அந்நாட்டிற்கு அனுப்பியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. அம் முயற்சியில் இவன் வெற்றி பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் திண்ணம். இச் செய்திகளை வலியுறுத்தக்கூடிய கல்வெட்டுக்களாதல் பழைய செய்யுட்களாதல் நம் நாட்டில் இதுகாறும் கிடைக்கவில்லை என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

கடார நாட்டுத் தொடர்பு: 'பரக்கு மோதக் கடார மழித்த நாள்'[1] என்று தொடங்குங் கலிங்கத்துப் பரணித் தாழிசை யொன்றால், குலோத்துங்கன் கடல் சூழ்ந்த கடார தேசத்திற்குச் சென்று போர்புரிந்து வெற்றி யெய்திய செய்தி நன்கு புலனாகின்றது. ஆனால், இவன் கல்வெட்டுக் களில் அச்செய்தி காணப்படவில்லை. இவன் மாமன் வீரரா சேந்திர சோழன் சோணாட்டில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் அவன் தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கடாரத் தரசனுக்கு இராச்சியத்தைப் பகைஞனிடமிருந்து மீட்டுக் கொடுக்கும் பொருட்டுப் பெரும் படை யொன்றை அந் நாட்டிற்கு அனுப்பினான்.[2] அந் நாட்களில் கடாரத்திற்குப் படையுடன் சென்ற தலைவர்களுள் நம் குலோத்துங்கனும் ஒருவனாக இருத்தல் வேண்டும்.[3] இவன் அரசகுமாரனாக

1. க. பரணி, 6 - தா. 18.

2. வீரராசேந்திர சோழனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு, அவன் 'தன்கழ லடைந்த மன்னர்க்குக் கடாரம் எறிந்து கொடுத்தருளி'னான் என்று கூறுவது காண்க.

3. Sri Vijaya by Mr. K. A. Nilakanta Sastri, pp. 290 and 291.

இளமையில் குலோத்துங்கன், கடாரம், காம்போசம், சீனம் ஆகிய நாடுகளோடு கொண்டிருந்த தொடர்பையே இவன் மெய்க்கீர்த்தி தொடக்கத்தில் உணர்த்துகின்றது என்று திரு. K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரி யாரவர்கள் கூறுவது பொருந்தாது. 'அருக்க னுதயத் தாசையி லிருக்கு நிலமகள்' என்பது சோழ நாட்டையே குறிப்பதாகும். சோணாட்டைக் குணபுலம் என்று சங்க நூல்கள் கூறுவது இதனை உறுதிப்படுத்துதல் காண்க. (சிறுபாணாற்றுப்படை, வரிகள் 68-83.)

விருந்த காலத்தில் கி. பி. 1068-ல் கடாரத்தில் பெற்ற அவ் வெற்றியையே ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் தாம் பாடிய பரணியில் பாராட்டி யிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. கி. பி. 1090-ஆம் ஆண்டில் கடாரத்தரசன், இராசவித்தியாதர சாமந்தன், அபிமானதுங்க சாமந்தன் என்னும் இரு தூதர்கள் மூலம் வேண்டிக்கொண்டவாறு நாகப்பட்டினத்திலிருந்த இராசராசப் பெரும்பள்ளி, இராசேந்திர சோழப் பெரும் பள்ளி என்னும் இரண்டு புத்த விகாரங்கட்கும் நம் குலோத் துங்கன் தன் முன்னோருந் தானும் இறையிலியாக அளித்த ஊர்களைச் செப்பேடுகளில் வரைந்து வழங்கியிருப்பது[1] இவ் விரு வேந்தரும் அக் காலத்தில் உற்ற நண்பர்களா யிருந் தனர் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். வீரராசேந்திர சோழன் ஆணையின்படி குலோத்துங்கன் கடாரத்தை வென்று தனக்கு வழங்கிய காரணம் பற்றி அக் கடாரத் தரசன் சோழ மன்னர்க்குச் சில ஆண்டுகள் வரையில் கப்பஞ் செலுத்திக் கொண்டு இருந்திருத்தலும் இயல்பேயாம்.[2] அன்றியும், குலோத்துங்கன் தனக்குச் செய்த பேருதவியை நினைவுகூர் தற்கு அறிகுறியாக இவன் பெயரால் இராசேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி என்னும் புத்த விகாரத்தைச் சோழகுல வல்லிப் பட்டினமாகிய நாகப்பட்டினத்தில் கடாரத்தரசன் புதிதாக அமைத்திருத்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம்.[3] எனவே, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியமும், கடார இராச்சியமும் நட்புரிமை பூண்டு வாணிகத் தொடர்

---

1. The Smaller Leiden Plates (Ep. Ind., Vol. XXII, No.35.)

2. குலோத்துங்க சோழன் மெய்க் கீர்த்தியில் காணப்படும் ''வார்கடற்—றீவாந்தரத்துப் பூபாலர் திறைவிடு — கலஞ்சொரி களிறு முறை நிற்ப'' என்ற பகுதி இவ் வுண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க.

3. நாகப்பட்டினத்திற்குச் சோழ குல வல்லிப் பட்டினம் என்னும் மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்பது லெய்டன் சிறு செப்பேடுகளால் அறியப்படுகின்றது. அவ் வூரிலிருந்த இராசராசப் பெரும்பள்ளி முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் கடாரத் தரசனால் எடுப்பிக்கப் பெற்றது. (Ibid, No. 34)

புடையனவாய்ச் சிறப்புற்றிருந்தன என்று கூறலாம். இவ் வுண்மையைச் சுமத்ரா தீவில் கி. பி. 1088-ஆம் ஆண்டில் வரையப் பெற்றுள்ள 'திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர்'[1] என்னுந் தமிழ் வணிகக் குழுவை யுணர்த்துங் கல்வெட் டொன்று உறுதிப்படுத்தல் ஈண்டு அறியற்பாலதாம்.

காம்போச நாட்டுத் தொடர்பு: குலோத்துங்கன் காம் போச நாட்டு வேந்தன் தனக்குக் காட்சிப் பொருளாகக் காட்டிய கல்லொன்றைப் பெற்று வந்து, தில்லைச்சிற்றம் பலத்தைச் சார்ந்துள்ள திருவெதிரம்பலத்தில் வைத்தனன் என்று சிதம்பரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று உணர்த்து கின்றது.[2] சயாம் தேசத்திற்குக் கிழக்கே யுள்ளதும் இக் காலத்தில் கம்போடியா என்று வழங்கப்பெற்று வருவது மாகிய நாடே, முற்காலத்தில் காம்போசம் என்னும் பெயருடையதாயிருந்தது. அந் நாட்டு வேந்தன் காட்சிப் பொருளாகத் தனக்குக் காட்டிய அவ்வரிய கல்லை நம் குலோத்துங்கன் எவ்விடத்தில் பார்க்கும்படி நேர்ந்தது என்பது இப்போது புலப்படவில்லை. தன் அம்மான் வீரராசேந்திர சோழன் விரும்பியவாறு கடார மன்னனுக்கு உதவி புரியவேண்டி, கி. பி. 1068-ல் இவன் பெரும் படை யுடன் அந் நாட்டிற்குச் சென்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு சென்றவன், தான் மேற்கொண்ட கருமம் முடிந்த பிறகு அந் நாட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள காம்போசத்திற்கும் போயிருக்கலாம். அந்நாளில் அந்நாட் டரசன் காட்சிப்பொருளாகத் தனக்குக்

---

1. The Colas, Vol. II, p. 30.

2. ஸ்ரீ இராசேந்திர சோழ தேவர்க்குக் காம்போச ராஜன் காட்சியாகக் காட்டின கல்லு இது - உடையார் இராசேந்திர சோழ தேவர் திருவாய் மொழிந்தருளி உடையார் திருச்சிற்றம்பல முடையார் கோயிலில் முன் வைத்தது — இந்தக் கல்லு திருவெதிரம்பலத்துத் திருக்கல் சரத்தில் திருமுன் பத்திக்கு மேலைப் பத்தியிலே வைத்தது. (Ep. Ind., Vol. V, No. 13 C.)

காட்டிய கல்லை இவன் பெற்றிருத்தலும் இயல்பேயாம். இவன் அங்குச் சென்றபோது இவனை வரவேற்று உபசரித்து அவ் வரிய கல்லைக் காட்டிய காம்போச மன்னன் யாவன் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. எனினும், அக்காலப் பகுதியில் காம்போசத்தின் தென் பகுதியை மூன்றும் ஹர்ஷ வர்மனும், வட பகுதியை ஆறும் ஜய வர்மனும் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்பது காம்போச தேச வரலாற்றால் அறியப்படுகின்றது.[1] அவர்களுள் தென்பகுதியையாண்ட ஹர்ஷ வர்மனே நம் குலோத்துங்கனுக்கு நண்பனாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. எனவே, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் கடார தேசத்தைப்போல் காம்போச நாடும் சோழ இராச்சியத்தோடு நட்புரிமை கொண்டு வாணிகத் தொடர்புடையதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

கன்னோசி நாட்டுத் தொடர்பு: குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் 41-ம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1111-ல் வரையப்பட்ட கன்னோசி மன்னனது வடமொழிக் கல்வெட்டொன்று கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் உளது.[2] அது முற்றுப் பெறாம லிருத்தலால் அஃது அங்கு எழுதப் பெற்றமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. கன்னோசி என்பது கன்னியா குப்ஜம் எனவும் கானோஜ் எனவும் வழங்கும் நாடாகும். அது காசி மாநகர்க்கு வடமேற்கே ஐக்கிய மாகாணத்திலுள்ளதொரு நாடு.[3] குலோத்துங்கன் காலத்தில் அதனை ஆட்சி புரிந்தோர் மதனபால தேவனும், அவன் புதல்வன் கோவிந்த சந்திர தேவனும் ஆவர்.[4] அவ் விருவருள் ஒருவன், சோழர்களின் தலைநகரமாகிய கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு ஏதோ காரணம் பற்றி வர நேர்ந்தபோது அங்கு எழுந்தருளியுள்ள

---

1. Kamboja Desa by R. C. Majumdar M. A., pp. 120 and 121.

2. Ins. 29 of 1908.

3. Cunningham, Ancient Geography of India, pages 430–37. The Geographical Dictionary of Ancient & Mediaeval India, p. 89.

4. Ep. Ind., Vol. IV, No. 11; M. E. R. for 1908, part II para 58.

இறைவனுக்கு நிவந்தம் அளித்து, அவ் வறச்செயலைக் கோயிலில் வரையும்படி செய்திருத்தல் வேண்டும். எக்காரணம் பற்றியோ அக் கல்வெட்டு முற்றிலும் வரையப்படாமல் நின்றுவிட்டது. அதில் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பெற்ற நிவந்தமும் அதனையளித்த அரசன் பெயரும் காணப்படவில்லை. ஆனால், உத்தரப்பிரதேசத்தில் இலக்குமணபுரிப் பொருட் காட்சி நிலையத்திலுள்ள கன்னோசி மன்னன் கோவிந்த சந்திர தேவன் செப்பேடுகளில் முதலிலுள்ள சில வடமொழிச்சுலோகங்களே கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயிற்சுவரிலும் காணப்படுகின்றன.[1] எனவே, முற்றுப்பெறாத நிலையிலுள்ள அக் கல்வெட்டு, கன்னோசி மன்னனுடையது என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, குலோத்துங்கனும் கன்னோசியரசனும் நண்பர்களாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. கன்னோசி வேந்தர்கள் சூரியனுக்குத் தனிக் கோயில் எடுப்பித்து வழிபாடு புரியும் வழக்கமுடையவர்கள்.[2] அவர்களைப் போல் குலோத்துங்கனும் சோழ நாட்டில் ஓர் ஊரில் சூரியனுக்குக் கோயில் எடுப்பித்து அதற்குக் குலோத்துங்க சோழமார்த்தாண்டாலயம் என்று பெயரிட்டு நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தங்களும் வழங்கியுள்ளான்.[3] சூரியனுக்கு ஒரு தனிக் கோயில் அமைக்கப் பெற்றுள்ள

---

1. M. E. R. for 1908, part II, p, 65.

2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1926—27, part II, para 19.

3. முதற் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் சூரியனுக்குத் தனிக் கோயில் எடுப்பித்து வழிபாடு புரியும் வழக்கம் நம் தமிழகத்தில் முதலில் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அதுவும் வடபுலத்துக் கன்னோசி வேந்தர்கட்கும் இவனுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்பினால் உண்டாயிற்றென்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். (Ibid, pp, 79 and 80.) சூரியனார் கோயிலில் குலோத்துங்கன் எடுப்பித்த குலோத்துங்க சோழ மார்த்தாண்டாலயம் வடவேந்தர் தொடர்பினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், சூரியனுக்குத் தனிக் கோயில் கடைச் சங்க காலத்திலேயே நம் தமிழகத்தில் இருந்தது என்பதும் எனவே, அவ் வழிபாடு தொன்மை வாய்ந்தது என்பதும் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள மங்கல வாழ்த்துப் பாடலாலும், கனாத் திறமுரைத்த காதையாலும் நன்கறியக் கிடத்தல் உணரத் தக்கது.

காரணம் பற்றி அவ்வூர் இக்காலத்தும் சூரியனார் கோயில் என்று வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. அக் கோயிலின் ஒரு புறத்தில் காசி விசுவநாதரும் விசாலாட்சியம்மையும் வைக்கப்பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது. இவற்றையெல்லாம் ஆராயுமிடத்து, நம் குலோத்துங்கனுக்கும் கன்னோசி வேந்தனுக்கும் ஒருவகைத்தொடர்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். ஆகவே, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியமும் கன்னோசி நாடும் நட்புரிமை பூண்டு விளங்கின என்பது தேற்றம்.

இனி, இந்நாளில் பர்மா என்று வழங்கும் தேசத்தி லுள்ள புக்கம் என்னும் மாநகரிலிருந்து கி. பி. 1084 முதல் 1112 வரையில் அரசாண்ட திரிபுவனாதித்திய தம்மராசன் என்னும் வேந்தன் ஒருவன், சோழ அரசகுமாரன் ஒருவனைப் புத்த சமயத்தினனாக மாற்றியதோடு அவன் மகளை மணந்து கொண்டான் என்றும் அந் நாட்டிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[1] அக்காலப் பகுதியில் சோழ இராச்சியத்தை ஆட்சி புரிந்தவன் முதற் குலோத்துங்க சோழனே யாவன். இவ் வேந்தற்கும் அந் நிகழ்ச்சிகட்கும் ஒரு சிறிதும் தொடர்பில்லை என்பது திண்ணம். அச் செய்திகள் நம் நாட்டிலுள்ள கல்வெட்டுக்களிலும் இலக்கியங்களிலும் காணப்படாமையால் பௌத்தனாக மாறித் தன் மகளையும் பர்மாவிலிருந்த பௌத்த அரசனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்த சோழ அரசகுமாரன் யாவன் என்பதும் அஃது எத்துணை உண்மைத் தன்மை வாய்ந்தது என்பதும் புலப்படவில்லை.

குலோத்துங்கன் தன் நாட்டில் சுங்கந் தவிர்த்தமை: இனி, குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்த்திய அரிய செயல்களுள் முதலில் வைத்துப் பாராட்டுதற் குரியது

1, (a) A Mon Inscription from Prome of the reign of Kyanzittha (1084—1112 A. D). Conversion of a Cholo Prince, (Foreign Notices of South India, p. 133.)

(b) Epigraphia Birmanica, Vol. I, pp. 164 and 165.

இவன் தன் நாட்டில் சுங்க வரியை நீக்கியமையேயாம். நாட்டு மக்கட்கு நலம்புரியக் கருதி இவன் ஆற்றிய இவ்வருஞ்செயல் அக்காலத்தில் மக்கள் எல்லோரையும் மகிழ்வித்தமையால், அன்னோர் இவனை வாயார வாழ்த்திச் 'சுங்கந் தவிர்த்த சோழன்' என்று வழங்குவாராயினர். கல்வெட்டிலும் "சுங்கந் தவிர்த் திருள் நீக்கி உலகாண்ட ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்"[1] என்று இவ் வேந்தன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனன். கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர்,

> "புவிராச ராசர் மனுமுதலோர் நாளில்
> தவிராத சுங்கந் தவிர்த்தோன்" 2

என்று இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் உலாவில் கூறியிருத்தலால் அச் சுங்க வரி[3] நெடுங்காலமாக நிலை பெற்றிருந்த தொன்மையுடையது என்பதும், அதனை எவ் வேந்தரும் நீக்கத் துணியவில்லை என்பதும் அத்தகைய பழைய வரியை இவன் நீக்கிப் புகழ் எய்தினன் என்பதும் நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க. குலோத்துங்கன் தன் நாட்டில் சுங்கந்தவிர்த்து அரசாண்டமை அக் காலத்தில் பொது மக்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வந்தமையால்

---

1. Ins 408 of 1912.

2. குலோத்துங்க சோழன் உலா, வரிகள் 51, 52.

3. குலோத்துங்கன் நீக்கிய இச் சுங்கம் எத்தகையது என்பது புலப்படவில்லை. எனினும், 'உறுபொருளும் உல்கு பொருளுந் தன் ஒன்னார்த் — தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்' என்னுங் குறட் பாவின் உரையில் ஆசிரியர் பரிமேலழகர், உல்கு பொருள் என்பதற்குச் சுங்கமாகிய பொருள் என்று பொருள் கூறியுள்ளனர்; அன்றியும், 'சுங்கம் கலத்தினுங் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாயது' என்று அதனை விளக்கியுள்ளனர். ஆகவே, சுங்கம் என்பது வாணிகத்தின் பொருட்டு மரக் கலத்திலும் வண்டியிலும் வரும் பண்டங்களுக்கு வாங் கும் வரிப்பொருள் ஆதல் வேண்டும். கப்பலில் ஏற்றப்படுவனவும், அதி லிருந்து இறக்கப்படுவனவும் ஆகிய பண்டங்கட்கு அரசாங்கத்தினர் அந் நாளில் வாங்கிய வரியை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தம் பட்டினப் பாலை உரையில் சுங்கம் என்று கூறியிருப்பது ஈண்டு அறியத் தக்கது.

இவன் வழித் தோன்றல்கள் மூவரின் மீது உலாக்கள் பாடிய புலவர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர் இவ் வருஞ் செயலை அந் நூல்களில்[1] மறவாமல் கூறிப் புகழ்ந்திருப்ப தோடு தம் தக்க யாகப் பரணியிலும்[2] குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவ் வேந்தனது இவ் வரிய செயல்பற்றிச் சில ஊர்கள் சுங்கந் தவிர்த்த சோழநல்லூர்[3] எனவும், ஓர் ஆறு சுங்கந் தவிர்த்த சோழப் பேராறு[4] எனவும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் பெயர்கள் எய்தின என்பது சில கல்வெட்டுக் களால் அறியப்படுகின்றது. கி. பி. 1194-ல் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் திருவிடைமருதூரில் வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று[5] 'சுங்கமில்லாச் சோழநாடு' என்று கூறுவதால், நம் குலோத்துங்கன் சோழ நாட்டில் மாத்திரம் சுங்கத்தை நீக்கியிருந்தான் என்பதும் இவனுக்குப் பிறகு ஆட்சிபுரிந்த சோழ மன்னர்களின் காலத்தும் அந் நாட்டில் சுங்கம் வாங்கப்படவில்லை என்பதும் நன்கு புலனாகின்றன.

---

1. (i) 'தொல்லை
மறக்கலியும் சுங்கமு மாற்றி—அறத்திகிரி
வாரிப் புவனம் வலமாக வந்தளிக்கும்
ஆரிற் பொலிதோள் அபயற்கு'
(விக்கிரம சோழ னுலா, 51—54.)

(ii) 'கலகமுஞ் சுங்கமுங் காய்கலியு மாற்றி
உலகைமுன் காத்த உரவோன்'
(இராசராச சோழ னுலா, 51—52.)

2. 'அழிவந்த வேதத் தழிவு மாற்றி
யவனி திருமகட் காக மன்னர்
வழிவந்த சுங்கந் தவிர்த்த பிரான்
மகன்மகன் மைந்தனை வாழ்த்தினவே'
(த. பரணி—தா. 775.)

3. Ins. 231 and 233 of 1916; தஞ்சையைச் சார்ந்த கருந்திட்டைக்குடிக்குச் சுங்கந் தவிர்த்த சோழநல்லூர் என்ற வேறு பெயரும் உண்டு.

4. Ins. 363 of 1907.

5. The Colas, Vol. II, page 51 Foot Note.

சுங்க மில்லா நாட்டில் புறநாட்டுப் பொருள்களெல்லாம் வாணிகத்தின் பொருட்டு மிகுதியாக வந்து குவியுமாதலின், அவையனைத்தும் சொற்ப விலைக்கு அந் நாட்டில் எல்லோருக்கும் எளிதிற் கிடைக்கும் என்பது ஒருதலை.

குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் நிலம் அளக்கப்பெற்றமை: இனி, குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி, இவன் சோழ நாடு முழுவதையும் அளக்கும்படி செய்து, விளை நிலங்களின் பரப்பை உள்ளவாறு உணர்ந்து நிலவரியை ஒழுங்கு படுத்தியமையேயாம். அவ் வேலையும் கி. பி. 1086-ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பெற்று இரண்டாண்டுகளில் முடிவெய்தியது.[1] இவ் வேந்தன் ஆணையின்படி அதனைச் செய்து முடித்த அரசியல் அதிகாரிகள் திருவேகம்ப முடையானான உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன், குளத்தூருடையான் உலகளந்தானான திருவரங்க தேவன் என்போர்.[2] அவர்கள் சோழ மண்டலத்திலுள்ள நிலம் முழுமையும் அளந்தமைபற்றி அன்னோர்க்கு உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன் உலகளந்தான் என்னும் பட்டங்கள் அரசனால் அளிக்கப்பெற்றிருப்பது அறியற்பாலதாம். குலோத்துங்கனுடைய தாய்ப் பாட்டன் கங்கை கொண்ட சோழனின் தந்தையாகிய முதல் இராசராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தும் சோழ மண்டலம் ஒருமுறை அளக்கப் பெற்றது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் நாடு முழுமையும் அளக்கப்பட்ட பிறகு வரி விதிக்கப்பெறாமல் நீக்கப்பெற்ற இடங்களை ஆராயுங்கால், அந்நாளில் விளை நிலங்களுக்கு மாத்திரம் அரசாங்கத்தினர் நிலவரி வாங்கி வந்தனரேயன்றி மற்ற நிலங்களுக்கு வரி வாங்க

1. S. I. I., Vol. V, No. 990 'நம் உடையார் சுங்கந் தவிர்த்தருளின குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு 16-ஆவது திருவுலகளந்த கணக்குப்படி நீங்கல் நீக்கி'—S I. I. Vol. VI, No. 34. 'சுங்கந் தவிர்த்த குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்குப் பதினாறுவது அளக்கக் குறைந்த நிலம்'.

2. Ins. 132 of 1930; Ins. 340 of 1917.

வில்லை என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. அவ்வாறு அன்னோர் குடிகளிடமிருந்து வாங்கிய நில வரியும் ஆறிலொரு கடமையே யாகும்.

குலோத்துங்கனது சமயநிலை: இவன் தன் முன்னோரைப் போலவே சைவ நெறியைச் சிறப்பாகக் கைக்கொண்டொழுகியவன்; சிவபெருமானிடத்தில் எல்லையற்ற பேரன்புடையவனாய்த் திகழ்ந்தவன். அக் காரணம் பற்றியே இவன் திருநீற்றுச் சோழன்[1] என வழங்கப் பெற்றனன் என்று தெரிகிறது. எனினும், தம் சமயமல்லாத மற்றைச் சமயங்களைச் சார்ந்த மக்களைத் துன்புறுத்தும் சில அரசர்கள் போல இவன் புறச் சமயத்தினர்பால் சிறிதும் வெறுப்புக் காட்டியவன் அல்லன். சோழ இராச்சியத்திலுள்ள பல வைணவ சமண பௌத்தக் கோயில்கள்தோறும் இவன் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த மன்னார்குடியிலுள்ளதும் இப்போது இராசகோபால சாமி கோயில் என்று வழங்கப் பெறுவதும் ஆகிய திருமால் கோட்டம் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் எடுப்பிக்கப்பெற்று இவன் பெயரிடப்பட்டதாகத் தோன்றும். குலோத்துங்கசோழ விண்ணகரம்[2] என்பது அக் கோயிலின் பழைய பெயராகும். அன்றியும், வேங்கி நாட்டில் இவன் இளவரசுப்பட்டம் பெற்ற நாளில் அந் நாட்டின் ஒழுகலாற்றின்படி இவன் எய்திய அபிடேகப் பெயர் சப்தம விஷ்ணு வர்த்தனன் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகிறது. கி. பி 1090-ஆம் ஆண்டில் நாகப்பட்டினத்தின்கண் கடாரத்தரசனால் எடுப்பிக்கப்பெற்ற இராசேந்திர சோழப் பெரும்

---

1. S. 1. I., Vol. VII, No. 538.

2. Ibid. Vol. VI, No. 57.

3. Ibid. Vol. IV, No. 1263; Ibid. Vol. VI, No. 201. 'விஜயாபரண ஸ்ரீ ராஜகேசரி வர்ம பெம்மானடிகள் கங்கா காவேரி பர்யந்தம் சப்தமோ விஷ்ணு வர்த்தனரான ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு திவ்ய ராஜ்ய சம்வத்சரம் முப்பத்தேழாவது.'

பள்ளி என்னும் புத்த விகாரத்திற்குச் சிறந்த விளை நிலங்களைத் தம்பாற்கொண்ட சில ஊர்களை நம் குலோத்துங்கன் இறையிலியாக அளித்து அச் சமயத்தினரையும் ஆதரித்துள்ளனன். இவ்வேந்தன் அப் புத்த கோயிலுக்குவிட்ட நிவந்தங்களை யுணர்த்துஞ் செப்பேடுகள் ஹாலண்டு தேயத்திலுள்ள லெய்டன் நகரப்பொருட் காட்சிச் சாலையில் இப்போது இருத்தல் அறியத்தக்கது.[1] இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து உண்மை காணுமிடத்து, இம் மன்னன் தன் காலத்தில் வழங்கிய எல்லாச் சமயங்களிடத்தும் பொதுநோக்குடையவனாய் அவற்றை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தனன் என்பது இனிது பெறப்படுகின்றது. பேரரசர்களாயிருப்பவர்கட்கு இருத்தற்குரிய இன்றியமையாத பெருங்குணங்களுள் சமயப்பொறையும் ஒன்றன்றோ? ஆகவே, பெருவேந்தனாகிய நம் குலோத்துங்கனும் அத்தகைய அரிய குணம் படைத்தவனாக விளங்கியதில் வியத்தற்குரிய தொன்றுமில்லை என்க.

குலோத்துங்கனது கல்விச் சிறப்பு: இவ்வரசர் பெருமானைப் 'பல்கலைத் துறை நாவி லுறைந்தவன்'[2] என்றும், 'அறிஞர் தம்பிரான் அபயன்'[3] என்றும் ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் தம் கலிங்கத்துப் பரணியில் குறிப்பிட்டிருத்தலால் இவன் தமிழ்மொழியிலும் ஆரியம் தெலுங்கு முதலான பிற மொழிகளிலும் புலமை எய்திச் சிறப்புற்றிருந்தனன் என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[4] அன்றியும், இவன்

---

1. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 35.
2. க. பரணி, 11, தா, 8.
3. ஷ 4, தா. 4.
4. 'உரைசெய்பல கல்விகளி னுரிமைபல சொல்லுவ தென்
   உவமையுரை செய்யி னுலகத்
   தரசருள ரல்லரென வவைபுகழ மல்குகலை
   அவையவை பயின்ற பிறகே'

என்னும் கலிங்கத்துப் பரணியிலுள்ள வேறு ஒரு பாடலும் இவன் புலமையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி நிற்றல் காண்க.

இசைத் தமிழ் நூல் ஒன்று இயற்றியுள்ளனன் என்பது 'சோழ குலசேகரன் வகுத்த இசை'[1] எனவும் 'தாளமுஞ் செலவும் பிழையாவகை தான் வகுத்தன தன்னெதிர் பாடியே—காளமுங் களிறும் பெறும் பாணர்தம் கல்வியிற் பிழை கண்டனன் கேட்கவே'[2] எனவும் ஆசிரியர் சயங் கொண்டார் கூறியிருத்தலால் இனிது புலனாகின்றது. அந் நாளில் இசைவாணர்களாகிய பாணர்கள் இவ் வேந்தனது இசை நூலைப் பயின்று நன்கு பாடி வந்தனர் என்பதும் மேலே குறித்துள்ள பாடலால் நன்குணரப்படும். அன்றியும், இவன் தேவிமார்களுள் ஒருத்தியாகிய ஏழிசை வல்லபி என்பாள், தன் கணவன் இயற்றிய இசை நூலைப் பயின்று அம் முறையைப் பின்பற்றி இனிமையாகப் பாடி ஏழிசையையும் வளர்த்து வந்தனள் என்று கலிங்கத்துப்பரணி கூறுகின்றது.[3] இவற்றையெல்லாம் நோக்குங்கால், நம் குலோத்துங்கன், 'கலையினொடுங் கவிவாணர் கவியினொடும் இசையினொடும்'[4] பொழுது போக்கினன் என்று ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் கூறியிருப்பது உண்மைச் செய்தியே எனலாம். ஆகவே, இவன் புலவர்களிடத்தில் பெருமதிப்பும் அன்பும் வைத்து அன்னோரை ஆதரித்து வந்தனன் என்பது தெள்ளிது. இவன் வட கலிங்கத்தில் பெற்ற பெரு வெற்றியைப் பாராட்டி, கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய சயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் ஓர் அரிய நூல் இயற்றியிருப்பதும்[5] கவி குமுத

1. க. பரணி, 10,–தா. 54.

2. ஷை, 11,–தா. 13.

3. ஷை, 10,–தா. 54.

4. ஷை, ஷை,-தா. 46.

5. கலிங்கத்துப் பரணியையும், அதன் ஆசிரியராகிய சயங்கொண்டாரையும், அந்நூலைப் பெற்ற முதற் குலோத்துங்க சோழனையும் 'பாடற் பெரும்பரணி தேடற் கருங்கவி கவிச்சக்கரவர்த்தி பரவச்— செஞ்சேவ கஞ்செய்த சோழன் திருப்பெயர செங்கீரை யாடியருளே' என்று கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தாம் பாடிய குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழில் பாராட்டியிருத்தல் அறியத்தக்கது.

சந்திரன் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற திருநாராயண பட்டர் என்பவர் குலோத்துங்க சோழசரிதை என்ற காப்பியம் ஒன்று பாடியிருப்பதும்[1] ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கனவாம்.

குலோத்துங்கன் சிறப்புப் பெயர்கள்: இவன் இளமையில் இராசேந்திரன் என்ற பெயரும், வேங்கி நாட்டில் விஷ்ணுவர்த்தனன் என்ற பெயரும், சோணாட்டில் அபிடேக நாளில் குலோத்துங்கன் என்ற பெயரும் பெற்று விளங்கியமை முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. அப் பெயர்களைத் தவிர வேறு சில சிறப்புப் பெயர்களும் அந்நாளில் இவனுக்கு வழங்கியுள்ளன. அவை, அபயன்,[2] சயதரன்,[3] சயதுங்கன்,[4] விருதராசபயங்கரன்,[5] கரிகாலன்,[6] இராச நாராயணன்,[7] உலகுய்ய வந்தான்,[8] திருநீற்றுச் சோழன்,[9] மனுகுலதீபன்,[10] உபய குலோத்தமன்[11] என்பனவாம். இவற்றுள் சிலவற்றைக் கலிங்கத்துப்பரணியிலும் சிலவற்றைக் கல்வெட்டுக்களிலுங் காணலாம். திரிபுவன சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டம் புனைந்துகொண்டு அரசாண்ட சோழ மன்னர்களுள் இவனே

1. Ins. 198 of 1919. குலோத்துங்க சோழ சரிதை என்னும் இந்நூல் இக்காலத்தில் கிடைக்கவில்லை. இது பிரஞ்சு அரசாங்கத்திற் குட்பட்டதாய்ப் புதுச்சேரிக் கண்மையிலுள்ள திரிபுவனி என்னும் ஊரில் அரசன் விருப்பின்படி அந்நாளில் கூடிய பேரவையில் அரங் கேற்றப்பெற்றது. இந் நூலாசிரியராகிய திருநாராயண பட்டர் என்பார் அவ்வூரினர் ஆவர். அவர்க்கு அவ்வூரில் இறையிலி நிலம் பரிசிலாக வழங்கப்பெற்றுளது. எனவே அவரது நூல் பெருமதிப்பிற் குரியதா யிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்.

2. S. I. I., Vol. IV, No. 1338.

3. Ep. Ind., Vol. V, No. 13, C and D.

4. *க. பரணி, 13—தாழிசைகள் 25, 41.*

5. ஷை *6—தா. 14.*

6. ஷை *13—தா. 94.*

7. S. I. I., Vol. I, p. 59.

8. *க. பரணி, 13—தா. 93.*

9. S. I. I., Vol. VII, No. 538.

10. *க. பரணி, 13—தா. 91.*

11. ஷை, *1—தா. 2.*

முதல்வன் ஆவான். இச் சிறந்த பட்டமும் இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1075-முதல்தான் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது. இவனுக்குப் பிறகு ஆட்சி புரிந்த இவன் வழித் தோன்றல்கள் எல்லோரும் இப் பட்டம் புனைந்தே அரசாண்டு வந்தனர் என்பது அன்னோர் கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது.

தலைநகர் : நம் குலோத்துங்கன் வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்திய தலைமை நகரம் கங்கைகொண்ட சோழபுரமாகும். இந்நகர் இவன் தாய்ப் பாட்டனாகிய கங்கைகொண்ட சோழனால் அமைக்கப்பெற்றது என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் சயங்கொண்டார், இவ் வேந்தன்மீது தாம் பாடிய கலிங்கத்துப் பரணியில் இப் பெருநகரைக் கங்காபுரி[1] என்று குறிப்பிட்டிருப்பது அறியற்பாலது. முடிகொண்ட சோழபுரம்[2] என்னும் பழையாறை நகரும் காஞ்சிமா நகரும்[3] சோழ இராச்சியத்தின் தென் பகுதியிலும் வட பகுதியிலும் முறையே இரண்டாவது தலைநகரங்களாக விளங்கின. ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் சில திங்கள்களில் இவ் வேந்தன் அந்நகர்களில் தங்கியிருத்தலும் உண்டு. விக்கிரம சோழபுரம்[4] திருமழபாடி[5] முதலான இடங்களிலும் இவன் அரண்மனைகள் இருந்தன என்று சில கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது.

குலோத்துங்கன் மனைவியரும் மக்களும் : இவனுடைய பட்டத்தரசியாக விளங்கியவள் மதுராந்தகி என்பாள். இவ்வரசி, இவனுடைய அம்மானாகிய இரண்டாம் இராசேந்திர சோழன் மகள். இவளுக்குத் தீனசிந்தாமணி என்ற பிறிதொரு பெயரும் உண்டு. இவள், 'சிவனிடத் துமையெனத் தீனசிந்தாமணி புவன முழுதுடையாள்' என்று

1. க. பரணி, 13—தா. 61.
2. Ins. 93 of 1910.
3. க. பரணி, 11—தாழிசைகள் 3, 4, 5; S. I. I., Vol. III, No. 73.
4. Ins. 114 of 1919; S. I. I., Vol. VII, No. 461.
5. Ins. 231 of 1916.

77432

கல்வெட்டுக்களில் மிகச் சிறப்புடன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனள். குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் இருபத்தாரும் ஆண்டிற்குப் பிறகு இவளைப்பற்றிய குறிப்பொன்றும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. எனவே, அதற்குப் பிறகு இவள் இறந் திருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, இவ் வேந்தனது ஆட்சியின் முற்பகுதியில் இவள் பட்டத்தரசியாகத் திகழ்ந்தனள் எனலாம். இவளுக்குப் பிறகு, இவனுடைய மற்ளுரு மனைவியாகிய தியாகவல்லி என்பவள் பட்டத்தரசி யாயினள். இவளைத் 'திருமாலாகத்துப் பிரியாதென்றும் — திருமகள் திகழ்ந்தெனத் தியாகவல்லி' என்று கல்வெட்டுக்கள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. அன்றியும், ஆசிரியர் சயங்கொண்டார், 'சென்னி ஆணையுடன் ஆணையை நடத்து முரிமைத் தியாக வல்லி நிறைசெல்வி'[1] என்று இவ்வரசியின் பெருமையையும் அரசன் இவள்பால் வைத்திருந்த மதிப்பினையும் நன்கு விளக்கி யுள்ளனர். இவ் வேந்தன் ஆட்சியின் பிற்பகுதி முழுவதும் இவளே பட்டத்தரசியாக இருந்தனள் என்று தெரிகிறது. இவனது மெய்க்கீர்த்தியில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள வேளுரு மனைவி ஏழிசை வல்லபி என்பாள். இவளைக் 'கங்கை வீற்றிருந்தென மங்கையர் திலதம்—ஏழிசை வல்லபி ஏழுலகு முடையாள்' என்று கல்வெட்டுக்கள் பெரிதும் பாராட்டு கின்றன, ஆசிரியர் சயங்கொண்டாரும் இவளை, ஏழு பாருலகொ டேழிசையும் வளர்க்க உரியாள்'[2] என்று புகழ்ந் துள்ளனர். இவ்வரசி தன் நாயகனுகிய குலோத்துங்கன் எழுதிய இசைநூலில்[3] பெரும்புலமையுடையவளாய் ஏழிசை யையும் வளர்த்து வந்தமையால் ஏழிசை வல்லபி என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெற்றனள். திருவிடைமருதூரிலுள்ள

---

1. க. பரணி, 10—தா. 55.

2. ஷை ஷை—தா. 54.

3. நம் குலோத்துங்கன் இசைத் தமிழிலும் புலமையுடையவனு யிருந்தமையோடு அத்துறையில் ஒரு நூலும் எழுதியுள்ளனன் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூல் இசைத் தமிழ் இலக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும்.

கல்வெட்டொன்றில்[1] காணப்படும் 'நம் பிராட்டியார் சீராமன் அருமொழி நங்கையாகிய ஏழுலக முடையார்' என்னுங் குறிப்பினால் ஏழிசைவல்லபி என்ற சிறப்புப் பெயருடன் நிலவிய இவ்வரசி அருமொழி நங்கை என்னும் இயற்பெயருடையவளா யிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. இம் மூவரே யன்றி வேறு நான்கு மனைவியரும் நம் குலோத்துங்கனுக்கு இருந்தனர் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. அன்னோர், கம்பமாதேவி, காடவன் மாதேவி, சோழகுலவல்லி, திரைலோக்கிய மாதேவி என்போர். இவர்களுள் காடவன் மாதேவி என்பாள் பல்லவர் குலத்தில் தோன்றியவள் ஆவாள்.[2] கம்ப மாதேவி கேட்டுக்கொண்டவாறு இவ் வேந்தன் தாம் இருவரும் பிறந்த பூசம் சுவாதி ஆகிய நாட்களில் விழா நடத்தும் பொருட்டுத் தொண்டை நாட்டிலுள்ள சிற்றீச்சம்பாக்கம் என்னும் ஊரின் வருவாயைக் காஞ்சிமா நகரிலுள்ள ஒரு கோயிலுக்கு அளித்துள்ளமையோடு அவ்வூர்க்குக் கம்பதேவி நல்லூர் என்று பெயரும் வழங்கியுள்ளனன்.[3] அன்றியும், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள நாகபட்டினம்[4] தன் மனைவியின் பெயரால் சோழகுலவல்லிப் பட்டினம் என்று வழங்கி வருமாறு அதற்கு அப்பெயர் வைத்துள்ளனன். இவனுடைய லெய்டன் செப்பேடுகளில் அப் பெயர் குறிக்கப்பட்டிருப்பது அறியத்தக்கதாகும்.[5]

குலோத்துங்கன் மனைவியருள் பட்டத்தரசியாயிருந்தவளைப் புவனமுழுதுடையாள் எனவும், அவனி முழுதுடையாள்

---

1. Ins. 304 of 1907.

2. Ins. 111 of 1912.

3. Ins. 45 of 1921. கம்பமா தேவிக்குத் திரிபுவன மாதேவி என்னும் பிறிதொரு பெயரும் அந்நாளில் வழங்கியது என்று தெரிகிறது.

4. Ins. 39 of 1921.

5. The Smaller Leiden Plates of Kulottunga I. (Ep. Ind., Vol. XXII, No. 35.)

எனவும் மற்றையோரை ஏழுலகமுடையாள், திரிபுவனமுடையாள், உலகுடையாள் எனவும் அக்காலத்தில் வழங்கியுள்ளனர். இச் சிறப்புப் பெயர்களை அன்னோரின் இயற்பெயர்களோடு இணைத்தே அந்நாளில் வழங்கி வந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலனாகிறது.

நம் குலோத்துங்கனுக்கு ஆண் மக்கள் எழுவர் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் இவன் முதல் மனைவியும் பட்டத்தரசியுமாகிய மதுராந்தகியின் புதல்வர் ஆவர்.[1] அவர்களுள் முதல் நால்வர், இராசராச சோழகங்கன், இராசராசமும்மடி சோழன், வீர சோழன், விக்கிரம சோழன் என்போர்; மற்ற மூவரின் பெயர் தெரியவில்லை. இந் நால்வரும் கி. பி. 1077 முதல் கி. பி. 1118 வரையில் வேங்கி நாட்டில் தம் தந்தையின் பிரதிநிதிகளாயிருந்து அரசாண்டனர் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ் வேந்தனுக்குச் சுத்தமல்லியாழ்வார், அம்மங்கையாழ்வார் என்னும் பெண்மக்கள் இருவர் இருந்தனர். அவர்களுள் சுத்தமல்லியாழ்வார் இலங்கை வேந்தனாகிய வீரபாகுதேவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கப்பெற்றமை[2]

---

1. Ep. Ind., Vol. VI, p. 335.

2. (1) 'ஸ்ரீ ஜயபா (2) கு தேவர்க் (3) கு யாண்டு எ (4) ட்டாவது பா (5) ண்டியனார் வீ (6) ரப்பெருமாள் ந (7) ம் பிராட்டியா (8) ர் குலோத்துங் (9) க சோழதேவர் திரு (10) மகளார் சுத்தமல்லி (11) யாழ்வார் மாகலான (12) விக்கிரமசலாமேகபு (13) ரத்து விக்கிரமசலா (14) மேக ஈஸ்வரமுடையா (15) ர்க்கு சந்திரா தித்தவல் நின் (16) றெரிய இட்ட திருந (17) ந்தாவிளக்கொன்று (18) க்கு இட்ட காசு பத்து (19) முச்சாண் நீளத்தில் தரா (20) நிலை விளக்கு ஒன் (21) று.

Ep. Zeylanica, Vol. III, pp. 308 to 312.

இக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்ற சுத்தமல்லியாழ்வாரைச் சூரியவல்லி என்று பேராசிரியர் திரு. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் M.A. வரைந்திருப்பது பொருந்துவதன்று. (The Colas, Vol. II, p. 53) நம் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்களில், சுத்தமல்லி விண்ணகராழ்வார் என்பது முதலில் பயின்று வருதல் உணரத்தக்கது. (Ins. 234 of 1929.)

ஈழநாட்டி லுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் வெளியாகின்றது. இவனுடைய மற்றொரு மகளான அம்மங்கையாழ்வார் கி. பி. 1184 ஆம் ஆண்டு வரையில் உயிர் வாழ்ந்திருந்தமை, சிதம்பரத்தி லுள்ள மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றால்[1] நன்கு புலனாகின்றது. எனவே, அவ்வம்மையார் நெடுங்காலம் உயிர் வாழ்ந்தவர் என்பதும் அதுபற்றிப் ~~பெரியநாச்சியார்~~ என்று அக்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றனர் என்பதும் அக்கல்வெட்டால் அறியக் கிடக்கின்றது.

இனி, கீழைக் கங்க மன்னனாகிய இராசராச தேவேந்திர வர்மனுக்குப் பட்டத்தரசியாயிருந்த இராசசுந்தரி என்பாள் நம் குலோத்துங்க சோழனுடைய மகள் என்றும் கலிங்கப் போரில் கருணாகரத் தொண்டைமான்பால் தோல்வியுற் றோடியொளிந்த அனந்தவர்ம சோடகங்கன் என்பான் அவள் புதல்வனே என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியுள்ளனர்.[2] அஃதுண்மையெனக் கொள்ளின் குலோத்துங்கன் தன் மகள் வயிற்றுப்

---

1. S. I. I., Vol. IV, No. 226. 'இத்தனையும் இந்த இராசேந்திர சோழரான சுங்கந் தவிர்த்தருளின குலோத்துங்க சோழதேவர் மகளார் அம்மங்கை யாழ்வாரான பெரியநாச்சியார்க்கு க்ஷேமமாக சம்மதித்து'

கி. பி. 1183-ல் உயிர் வாழ்ந்துகொண் டிருந்ததாகச் சிதம்பரக் கல்வெட்டால் அறியப்பெறும் இவ் வம்மங்கையாழ்வார் கி. பி. 1076-ல் இருந்திருக்க இயலாது. (The Colas Vol. II, pp. 53 and 54) ஆதலால், மைசூர் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்ற அம்மங்கையாழ்வார் நம் குலோத்துங்கனுக்குத் தாயாராக இருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம்.

2. The Indian Antiquary, Vol. XVIII, Nos. 178 and 180. Vizagapatam Copper Plates of Anantavarma Choda Gangadeva. The Colas, Vol. II, p. 37. குலோத்துங்கனுக்கு இளமையில் இராசேந்திரன் என்னும் பெயர் வழங்கியமைபற்றி டாக்டர் பிளீட் என்பார், இராசசுந்தரியின் தந்தை குலோத்துங்க சோழன் என்று முதலில் கூறினர். (M. E. R. for 1919, p. 11.) அதனையே ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் கூறிவருவாராயினர்.

பேரனையே கலிங்கப்போரில் வென்று வாகை சூடினன் என்று கருதற்கு இடம் உண்டாகின்றது. குலோத்துங்கனே தன் தாயைப் பெற்ற பாட்டனுக்குரிய சோழ இராச்சியத்திற்கு உரிமை பற்றி முடிசூடிச் சக்கரவர்த்தியானவன் என்பது வரலாற்றாராய்ச்சியால் அறிந்த உண்மையன்றோ? இந்நிலையில் இவன் தன் மகள் வயிற்றுப் பேரனோடு போர் தொடங்குவதற்கு இவனது உள்ளந்தான் இடங்கொடுக்குமா? அத்தகைய போரைத்தான் சிறப்புடையதாகக் கருதி அதில் பெற்ற வெற்றியைப் பாராட்டிக் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய சயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப்பரணி என்னும் அரிய பரணிநூல் இயற்றுவாரா? எனவே, அன்னோர் கொள்கை சிறிதும் ஏற்புடையதன்று. கலிங்க வேந்தனாகிய அனந்தவர்ம சோழகங்கன் என்பான் தான் அளித்த செப்பேடுகளில் தான் இராசேந்திர சோழன் மகளாகிய இராசசுந்தரியின் மகன் என்று கி. பி. 1081, 1135 ஆம் ஆண்டுகளில் குறித்திருப்பதே அவர்கள் கண்ட முடிவிற்கு ஏதுவாகும். குலோத்துங்கனுக்கு இளமையில் இராசேந்திரன் என்னும் பெயர் வழங்கியதுண்மையே யெனினும் அக் கங்க மன்னன் கூறியுள்ள இராசேந்திர சோழன் இவன் அல்லன் என்பது இவ்விருவரது ஆட்சி ஆண்டுகள் வயது முதலானவற்றைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் தெள்ளிதின் விளங்கும். கி பி. 1112-ல் நடைபெற்ற கலிங்கப் போரில் குலோத்துங்கன் பால் தோல்வி யெய்திப் பேரிடுக்கணுக்கு உள்ளாகிய அனந்தவர்மன் கி. பி. 1135-ல் தான் இவனுடைய மகள் வயிற்றுப் பேரன் என்று பெருமையாகக் கூறிக்கொள்ளமாட்டான் என்பது ஒருதலை. ஆகவே, அனந்தவர்மனுடைய தாய் இராசசுந்தரி என்பாள் நம் குலோத்துங்கன்மகள் அல்லள் என்பதும் செப்பேடுகள் [1] உணர்த்துவது போல் இராசேந்திர சோழன் என்னும் பெயருடைய வேறொரு சோழ மன்னன் மகள் ஆவள் என்பதும் ஈண்டு அறியத் தக்கனவாம். செப்பேடுகளில் குறிப்பிடப்பெற்ற அனந்தவர்மன் பாட்டனாகிய

1. The Indian Antiquary, Vol. XVIII, pp. 174 and 175.

இராசேந்திர சோழன் என்பான் கங்கைகொண்ட சோழன் புதல்வனாகிய வீரராசேந்திரனாக இருத்தல் வேண்டும் என்று துணிதற்கு இடமுளது.[1]

இனி, நம் குலோத்துங்கனுக்குச் சோதரிகள் இருவர் இருந்தனர் என்பது சிதம்பரத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. அன்னோர் குந்தவை, மதுராந்தகி என்போர். அவர்கள் இருவரும் தில்லையம்பலவாணர்பால் பேரன்பு பூண்டு தொண்டு புரிந்தவர்கள் என்பது அக் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. அவர்களுள், குந்தவை என்பாள் தில்லையம்பலவாணர் தண்ணீர் அமுது செய்தருள ஐம்பது கழஞ்சு நிறையுள்ள பொற்கலம் ஒன்று அளித்திருப்பதோடு கி. பி. 1114 ஆம் ஆண்டில் அப்பெருமானது திருக்கோயில் முழுதும் பொன் வேய்ந்துமுள்ளனள்.[2] மற்றொரு தங்கையாகிய மதுராந்தகி என்பாள் கி. பி. 1116-ல் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் நந்தவனத்திற்கும் சிவனடியார் உண்ணும் மடத்

---

1. சில கல்வெட்டுக்களில் அனந்தவர்மன் வீரராசேந்திர சோழகங்கன் என்ற பெயருடன் குறிக்கப்பட்டிருப்பது அவன் வீரராசேந்திர சோழனுடைய பெயரன் என்பதை வலியுறுத்துதல் காண்க.

(Ep. Ind., Vol. XXIX, p. 46.)

2. (1) 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க (2) சோழதேவர் திருத்தங்கையார் ராஜராஜன் குந்தவையாழ்வார் (3) ஆளுடையார்க்கு தண்ணீர் அமுது செய்தருள இட்ட (மி) ண்டம் ஒ (4) ன்றினால் குடிநற்கல் நிறை மதுராந்தகன் மாடையோடு ஒக்கும் (5) பொன் ரும் ஐம்பதின் கழஞ்சு உ'

'நானிலத்தை முழுதாண்ட சயதரற்கு நாற்பத்து
நாலா (மா) ண்டில்
மீனநிகழ் நாயிற்று வெள்ளிபெற்ற வுரோகணிநா
ளிடபப் போதாற்
றேனிலவு பொழிற்றில்லை நாயகர்தங் கோயிலெலாஞ்
செம்பொன் வேய்ந்தாள்
ஏனவருந் தொழுதேத்து மிராசராசன் குந்தவைபூ
விந்தை யாளே.'

(Ep. Ind., Vol. V, Ins. No. 13c. p. 105,)

திற்கும் நிவந்தமாக இறையிலி நிலங்கள் வழங்கியுள்ளனன்.[1] அவர்களைப் பற்றிய பிற செய்திகள் இப்போது தெரியவில்லை.

இனி, நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலத்தில் அமைச்சர்களாகவும், படைத் தலைவர்களாகவும், பிற அரசியல் அதிகாரிகளாகவும் அமர்ந்து அரசாங்கத்தை நன்கு நடத்தி வந்தவர்கள் பலராவர். இவ் வேந்தனது ஆட்சியின் பதினொன்ராம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1081-ல் திருப்பனந்தாளில் வரையப் பெற்ற கல்வெட்டொன்றில் இவனுடைய உடன் கூட்டத் ததிகாரிகளுள் சற்றேறக் குறைய ஐம்பதின்மர் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.[2] அன்றியும், இம்மன்னனது மற்றைக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள அரசியல் அதிகாரிகள் எத்துணையோ பலர் என்று கூறலாம். அன்னோருள் சிலர் வரலாற்றை ஈண்டுச் சுருக்கமாகக் குறிப்பது பொருத்த முடையதேயாம்.

(1) **கருணாகரத் தொண்டைமான்:** இவனது வரலாற்றைக் கலிங்கத்துப் பரணி யொன்றே சிறிது கூறுகின்றது. அந்நூல் இலதேல், தமிழகத்தில் அக்காலத்தே பெருவீரனாய்ப் பெரும்புகழுடன் நிலவிய இத் தலைவனது பெயரே பின்னுள்ளோர் தெரிந்துகொள்ளாதவாறு மறைந்தொழிந்திருக்கும் என்பது திண்ணம். இவன் பல்லவர் குலத்தில் தோன்றியவன். இவனுடைய தந்தை சீரிளங்கோ என்பான். இவனது இயற்பெயர் திருவரங்கன் என்பது.[3] இவன் திருமாலிடம் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவன். இவன் அறிவாற்றல்களில் சிறந்து விளங்கியமையால் முதலில் நம் குலோத்துங்கனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனாகிப் பிறகு படிப்படியாக உயர்நிலையை எய்தி, இறுதியில் இவ் வேந்தற்கு அமைச்சர் தலைவனாகவும் படைத் தலைவர்களுள் முதல்வனாகவும் ஆயினன். இவனே வட கலிங்கப்போர்க்குத் தலைமைப் படைத்தலைவனாகச்சென்று, போர் நடத்தி, அந்நாட்டு வேந்தனாகிய அனந்தவர்ம சோட கங்கனை வென்று, குலோத்துங்க சோழற்கு வாகைமாலை

---

1. 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவற்கு யாண்டு நாற்பத்தாருவது ராஜாதிராஜ வளநாட்டுத் தனியூர் பெரும்பற்றப் புலியூர் உடையார் திருச்சிற்றம்பலமுடையாற்குத் திருநந்தவனப் புறமாகவும் ஸ்ரீ மாகேஸ்வரர்க்குத் திருவமுது செய்ய மடப்புறம் நம்பெருமாள் திருத்தங்கையார் மதுராந்தகியாழ்வார்...................விலை கொண்ட நிலம்'—(S. I. I., Vol. IV. No. 222)

2. Annual Report on South Indian Epigraphy for the year ending 31st March 1932, part II, para 14.

3. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 23.

சூட்டியவன். கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய சயங்கொண்டாரும் இவனை 'வண்டையர் அரசன் அரசர்கள் நாதன் மந்திரி உலகு புகழ் கருணாகரன்'[1] எனவும், 'கலிங்கப் பரணி நம் காவலனைச் சூட்டிய தோன்றல்'[2] எனவும் புகழ்ந்துள்ளனர். இவனது அரசியல் தொண்டைப் பாராட்டி 'வேள்' 'தொண்டைமான்' என்னும் பட்டங்கள் குலோத்துங்க சோழனால் இவனுக்கு வழங்கப்பெற்றமை அறியத்தக்க தொன்றாம். இவன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் இருந்துள்ளனன் என்பது விக்கிரம சோழ னுலாவினால் அறியக் கிடக்கின்றது.[3] இவனை, வண்டைமன்'[4] எனவும், 'வண்டைநகரரசன்'[5] எனவும், 'வண்டையர்க் கரசு'[6] எனவும், வண்டையர் கோன்[7] எனவும் ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப் பரணியில் கூறியுள்ளமையால் இவனது ஊர் வண்டைநகர் என்பது நன்கு தெளியப்படும். வண்டை என்னும் பெயருடைய ஊர் இக்காலத்தில் நம் தமிழ் நாட்டில் யாண்டும் காணப்படவில்லை. எனவே, அது வேறொரு பெயரின் மரூஉவாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இந் நிலையில் காஞ்சிமா நகரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று,[8] அவ்வூர், சோழ

1. க. பரணி, 11—தா. 132.
2. ஷை, 13—தா. 33.
3 விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 136—138.
4. க. பரணி, 11—தா. 16.
5. ஷை, 11—தா. 30.
6. ஷை, 11—தா. 53.
7. ஷை, 11—தா. 160.

8. 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ இராசகேசரி வன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு நாற்பத்து மூன்று – ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து எயிற்கோட்டத்து எயில் நாட்டுத் திருவத்தியூராழ்வார்க்குச் சோழமண்டலத்துக் குலோத்துங்க சோழ வளநாட்டுத் திருநறையூர் நாட்டு வண்டாழஞ்சேரி யுடையான் வேளான கருணாகரனான தொண்டைமானார் தேவியார் அழகிய மணவாளணி மண்டையாழ்வார் வைத்த திருநுந்தா விளக்கு' (S. I. I. Vol. IV, No. 862.) இக் கல்வெட்டில் கருணாகரனுக்கு வேள், தொண்டைமான் என்னும் பட்டங்கள் குறிக்கப்பட்டிருப்பதும் அவன் மனைவியின் பெயர் வரையப்பட்டிருப்பதும் காண்க.

மண்டலத்தில் குலோத்துங்க சோழ வள நாட்டைச் சார்ந்த திருநறையூர் நாட்டிலுள்ள வண்டாழஞ் சேரியேயாம் என்று உணர்த்துகின்றது. ஆகவே, வண்டாழஞ் சேரியைத்தான் கலிங்கத்துப்பரணி ஆசிரியர் வண்டை என்று கூறியுள்ளனர் என்பது தெள்ளிது. அஃது இந்நாளில் வண்டுவாஞ்சேரி என்னும் பெயரோடு தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கும்பகோணம் தாலுகாவிலுள்ள நாச்சியார் கோயிலிலிருந்து குடவாசலுக்குச் செல்லும் பெருவழியிலுள்ளது. வண்டாழஞ்சேரி என்பது பிற்காலத்தில் வண்டுவாஞ்சேரி என்று மருவி வழங்கி வருதல் அறியற்பாலதாகும்.

(2) **அரையன் மதுராந்தகனான குலோத்துங்க சோழ கேரளராசன் :** இவன், சோழமண்டலத்தில் மண்ணி நாட்டிலுள்ள முழையூரிலிருந்தவன்; குலோத்துங்க சோழனுடைய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன்; இவ் வேந்தனால் கொடுக்கப் பெற்ற குலோத்துங்க சோழ கேரள ராசன் என்னும் பட்டம் எய்தியவன்; குலோத்துங்கன் சேரர்களோடு நிகழ்த்திய போர்க்குப் படைக்குத் தலைமை வகித்துச் சென்ற வீரர்களுள் ஒப்பற்றவனாய் விளங்கியவன்; இவ் வரசனால் சேரமண்டலத்தில் கோட்டாற்றில் நிறுவப்பெற்ற நிலைப்படைக்குத் தலைவனாயிருந்தவன். இவன் கோட்டாற்றில் தங்கியிருந்த நாட்களில் அங்கு இராசேந்திர சோழேச்சுரம் என்னும் கோயில் ஒன்று எடுப்பித்துள்ளனன். ஆந்தாயக்குடி என்னும் ஊர் இராசேந்திர சோழ நல்லூர்[1] என்று பெயர் மாற்றப்பெற்றுத் தேவதான இறையிலியாகக் குலோத்துங்க சோழனால் அக் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இப் படைத் தலைவன் சிவபத்திச் செல்வம் வாய்க்கப்பெற்றவன் என்பது இவன் வென்ற நாட்டில் சிவாலயம் எடுப்பித்தமையால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

(3) **அரும்பாக் கிழான் மணவிற் கூத்தனான காலிங்க ராயன் :** இவன் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள இருபத்து

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 73.

நான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்றாகிய மணவிற் கோட்டத்து மணவில் என்னும் ஊரினன்; அருளாகரன், அரும்பாக் கிழான், பொன்னம்பலக் கூத்தன், நரலோக வீரன் முதலான பெயர்களை யுடையவன். குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் படைத் தலைவனா யமர்ந்து பெரும்புகழ் எய்தியவன். குலோத்துங்கன் வேணாடு, மலைநாடு, பாண்டிநாடு, வடநாடு முதலியவற்றோடு நிகழ்த்திய போர்களில் படைத் தலைமை வகித்து வெற்றிபெற்று, அதனால் தன் வேந்தனுக்கு என்றும் அழியாத புகழை யுண்டு பண்ணியவன். இவனது பேராற்றலை நன்குணர்ந்த குலோத்துங்கன் இவனுக்குக் காலிங்கராயன் என்னும் பட்டம் அளித்துப் பாராட்டினான். இவன் தில்லையம்பலத்தில் நடம்புரியும் இறைவன்பால் பேரன்புடையவனாய் ஆண்டு இயற்றிய திருப்பணிகள் பல வாகும். அவற்றுள், தில்லையில் பேரம்பலத்திற்குச் செப்புத் தகடு வேய்ந்தமை, நூற்றுக்கால் மண்டபமும் பெரிய திருச் சுற்று மாளிகையும் தேவாரம் ஓதுதற்குரிய மண்டபமும் சிவகாம கோட்டமும் கட்டுவித்தமை, திருஞானசம்பந்தரது கோயிலுக்குப் பொன் வேய்ந்தமை, திருநந்தவனம் அமைத் தமை, சுடலையமர்ந்தார் கோயிலைக் கற்றளியாக்கியமை, தில்லைப் பேரேரிக்கு மதகு அமைத்தமை ஆகிய செயல்கள் குறிப்பிடத் தக்கனவாம். அன்றியும், திருவதிகை வீரட்டா னேச்சுரர் திருக்கோயிலில் பொன் வேய்ந்தும் காமகோட்டம் எடுப்பித்தும் நூற்றுக்கால் மண்டபம் கட்டுவித்தும் திருநாவுக்கரசு அடிகளுக்குத் தனிக் கோயிலும் நடராசப் பெருமானுக்கு ஆடரங்கும் வேள்விச் சாலையும் அமைத்தும் தேவதான இறையிலி நிலங்கள் வழங்கியும் இவன் புரிந்துள்ள தொண்டுகள் பல எனலாம். இவற்றால் இவனது சிவ பத்தியின் மாண்பு இனிது புலப்படுதல் காண்க. இவன் சைவ சமயத்திற்கு ஆற்றியுள்ள அரும் பணிகளுள் மிகச் சிறந்தது, சமய குரவர் மூவரும் பாடியருளிய தேவாரப் பதிகங்களைச் செப்பேடுகளில் எழுதுவித்துத் தில்லையம்பதியில் சேமித்து வைத்தமையேயாம். இவ்வாறு இவன் புரிந்த தொண்டுகளை

யெல்லாம் விளக்கக் கூடிய முப்பத்தாறு வெண்பாக்கள்[1] தில்லையம்பதியிலும் இருபத்தைந்து வெண்பாக்கள்[2] திருவதிகை வீரட்டானத்திலும் உள்ள கோயில்களில் வரையப் பட்டுள்ளன. இவன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியிலும் உயர் நிலையில் இருந்தனன்[3] என்பது விக்கிரம சோழனுலாவினால் நன்கு புலனாகின்றது. அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் என்னும் நூல் இவன்மேற் பாடப்பெற்றதாதல் வேண்டும்.

(4) **வாணகோ வரையன் சுத்தமல்லன் உத்தம சோழனாகிய இலங்கேசுவரன்:** இவன் குலோத்துங்க சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன். வாணர் குடியில் தோன்றியவன்; அரசனால் வழங்கப்பெற்ற வாணகோ வரையன் என்னும் பட்டம் எய்தியவன்; கருணாகரத் தொண்டைமானோடு கலிங்கப் போர்க்குச் சென்ற படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன். அதுபற்றிக் கலிங்கத்துப் பரணியில் ஆசிரியர் சயங்கொண்டாரால் புகழப்பெற்ற பெருமை யுடையவன்.[4] இவன் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள மேலப் பழுவூரிலிருந்த செங்கற் கோயிலைக் கற்றளியாக அமைத்து, அதற்குக் குலோத்துங்க சோழேச்சுரம் என்று பெயரிட்டு, நாள் வழிபாட்டிற்கும் பிறவற்றிற்கும் இறையிலி நிலங்கள் வழங்கியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.[5] எனவே, இவன் சிவ பத்தியும் அரசன்பால் பேரன்பும் உடையவன் என்பது தெள்ளிது.

(5) **கஞ்சாறன் பஞ்சநதி முடிகொண்டானான வத்தராயன்:** இவன் சோழ மண்டலத்தில் திருவிந்தளூர் நாட்டி

---

1. S. I. I., Vol. IV, No. 225. பெருந்தொகை, பாடல்கள் 1059—1094.

2. Ins. No. 369 of 1921. பெருந்தொகை, பாடல்கள் 1095—1119.

3. விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 154—158.

4. க. பரணி, 11—தா, 54.

5. Ins. Nos. 389, 390, 392, 393, and 396 of 1924.

லுள்ள கஞ்சாறு[1] என்னும் ஊரினன்; பஞ்சநதிவாணன் என்பவனுடைய புதல்வன் முடிகொண்டான் என்னும் இயற் பெயர் உடையவன்; குலோத்துங்க சோழனுடைய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன்; இவ் வேந்தனால் அளிக்கப்பெற்ற வத்தராயன் என்ற பட்டமுடையவன். இது வத்ஸ ராஜன் எனவும் வச்சராயன் எனவும் வழங்கப்பெறுவதுண்டு. வச்சத் தொள்ளாயிரம் என்னும் நூல் இத் தலைவன்மீது பாடப் பெற்ற ஒரு பிரபந்தமா யிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதற்கு இடமுளது. இவன் பங்களூர் ஜில்லா நிலமங்கலந் தாலூகாவி லுள்ள மண்ணையில் குலோத்துங்கனுடைய பகைவர்களாகிய மேலைச் சளுக்கியர்களைப் போரில் வென்று வாகை சூடியவன்.[2] கோதாவரி ஜில்லா இராமச்சந்திரபுரம் தாலூகாவைச் சேர்ந்த திராட்சாராமம் என்ற ஊரிலுள்ள பீமேசுவரமுடைய மகா தேவர்க்குக் குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் 25-ஆம் ஆண்டில் இவன் ஒரு நுந்தாவிளக்கு வைத்தனனென்று அங்குச் செய்யுள் வடிவத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு[3] உணர்த்து கின்றது. தன் பெற்றோர்கள் நற்கதி பெறுமாறு இவன் அக்

---

1. திருவிந்தளூர் என்பது திருவழுந்தூர் எனவும் கஞ்சாறு என்பது ஆனந்ததாண்டவபுரம் எனவும் இக் காலத்தில் வழங்கப்படுகின்றன, இவற்றுள், திருவிந்தளூர் மாயூரத்திற்கு அண்மையில் காவிரியாற்றின் வட கரையில் உள்ளது; ஆனந்ததாண்டவபுரம் இந்நாளில் ஒரு புகை வண்டி நிலையமாக இருக்கின்றது.

2. விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 164—166. Ep. Ind., Vol. IX. p. 230

3. புயல்மேவு பொழிற் றஞ்சை முதற்பஞ்ச நதிவாணன்
புதல்வன் பூண்ட
வயமேவு களியானை முடிகொண்டான் மாநெடுவேல்
வத்தர் வேந்தன்
இயன்மேவு தோளபயற் கிருபத்தை யாண்டதனில்
இடர்க் கரம்பைச்
செயன்மேவு மீச்சுரற்குத் திருநந்தா விளக்கொன்று
திருத்தி னானே.

(S. I. I., Vol. IV, No. 1338.)

கோயிலில் நுந்தாவிளக்கு வைத்துள்ளமை மற்ரெரு கல்வெட்டால்[1] அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறு சோணுட்டுத் தலைவர்கள் கங்கம், வேங்கி, கலிங்கம் முதலான நாடுகளில் அரசியல் அதிகாரிகளாக நிலவிய நாட்களில் புரிந்துள்ள அறங்கள், அந் நாடுகளிலுள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுதல் அறியத்தக்க தொன்ருகும்.

(6) **வேளான் மாதவனுகிய இராசவல்லபப் பல்லவரையன்:** இவன், சோழமண்டலத்து விருதராச பயங்கர வளநாட்டு மண்ணி நாட்டிலுள்ள கடம்பங்குடி என்னும் ஊரினன்; குலோத்துங்க சோழனுடைய அமைச்சர்களுள் ஒருவன்; இவ் வேந்தனுல் அளிக்கப்பெற்ற வேள், இராசவல்லபப் பல்லவரையன் என்னும் பட்டங்கள் பெற்றவன். குலோத்துங்கனது லெய்டன் சிறு செப்பேடுகளில்[2] கி. பி. 1090-ல் இவன் பெயர் காணப்படுதலாலும் கோதாவரி ஜில்லா பீமாவரத்திலுள்ள திருமால் கோயிலுக்கு[3] இவன் ஒரு நுந்தாவிளக்கு வைத்து அதற்கு கி. பி. 1115-ல் நிவந்தம் அளித்திருத்தலாலும் இவ் வமைச்சன் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் கால முழுவதும் உயர்நிலையிலிருந்து அரசாங்கத்தை இனிது நடத்திய தலைவனுயிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

(7) **சேனுதிபதி ஞானமூர்த்திப் பண்டிதன் ஆகிய மதுராந்தக பிரமாதி ராஜன்:** இவன் சோழநாட்டிலுள்ள நாலூர் என்னும் ஊரினன்; மதுராந்தகன் என்னும் இயற்பெயர் உடையவன்; குலோத்துங்க சோழனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவன்; இவ் வேந்தனுல் அளிக்கப்பெற்ற பிரமாதி ராஜன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். எனவே, இவன் அந்தணன் என்பது தெள்ளிது. இவன் திருவொற்றியூரிலுள்ள கோயிலில் ஒரு நுந்தாவிளக்கு வைப்பதற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை[4] அறியத்தக்கது.

---

1. S, I. I., Vol. IV, No. 1339 A.
2. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 35.
3. Ibid., Vol. VI. No. 20.
4. Ins. 119 of 1912; Ep. Ind., Vol. V, p. 106.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
3 - JUN 1958
MADRAS

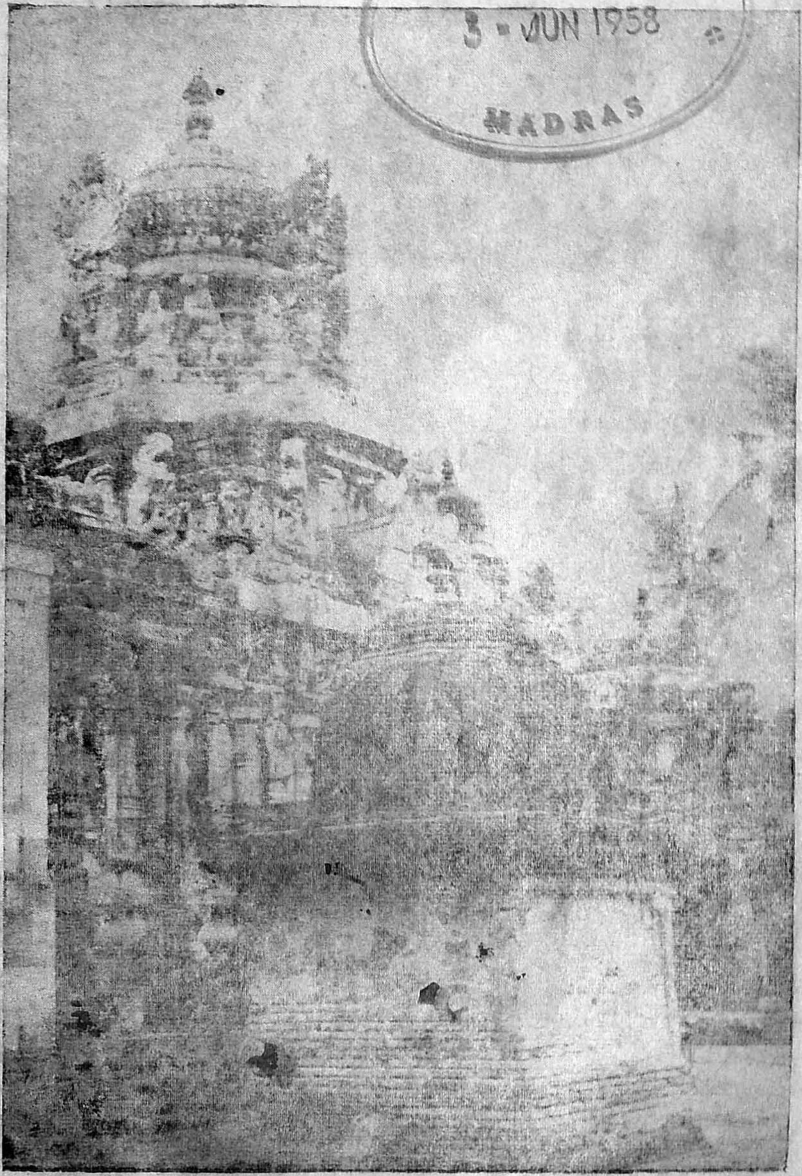

கடம்பூர்க் கரக் கோயில்

(8) **அதிகாரி வீரசிகாமணி மூவேந்த வேளான்:** இவன் குலோத்துங்க சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவன்; தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள பாண்டியம் பாக்கம் என்னும் ஊரினன்; இவ் வரசனால் அளிக்கப்பெற்ற மூவேந்த வேளான் என்னும் பட்டமுடையவன். இவன் மைசூர் இராச்சியத்தில் கோலார் என்று வழங்கும் குவளால புரத்திலுள்ள துர்க்கையின் கோயிலில் நாள்வழிபாடு நன்கு நடைபெறுவதற்கு ஒரு குழு அமைத்து நிபந்தங்களை ஒழுங்கு படுத்துமாறு செய்தான் என்று அவ் வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது.[1]

இனி, நம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த குறுநில மன்னர்களுள், கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சிலரைப்பற்றிய செய்திகளையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவாம்.

(1) **கிளியூர் மலையமான்கள்:** இவர்கள் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் அதன் வடமேற்குப் பகுதியாய் அமைந்திருந்த சேதி நாட்டை ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த குறுநில மன்னர்கள்; மலையமான் மரபினர். இவர்கள் வழிவழி ஆண்டு வந்தமைபற்றி அந்நாடு மலையமான் நாடு எனவும், மலாடு[2] எனவும் வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பது உணரற்பாலது. இவர்கள் சேதிராயர் என்னும் பட்டமுடையவர்கள்; கிளியூரைத் தம் தலைநகராகக்கொண்டு அரசாண்டவர்கள். குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சிக் காலத்தில் சேதி நாட்டிலிருந்து அரசாண்ட சிற்றரசர்கள், கிளியூர் மலையமான் பெரிய உடையானான இராசராச சேதிராயன், சதிரன் மலையனான இராசேந்திர சோழ மலையமான்,[4] சூரியன் சாவன சகாயனான மலையகுல ராசன்,[5] சூரியன் மரவனான மலையகுல ராசன்,[6] சூரியன் பிரமன் சகாயனான மலையகுல

1. S. I. I., Vol. III, No. 66.
2. இது செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நாடுகளுள் ஒன்றாகும்.
3. S. I. I., Vol. VII, No. 874.
4. } Ibid, No. 879.
5. }
6. Ibid, No. 133.

ராசன்[1] என்போர். இவர்களுள், இறுதியில் குறிப்பிடப் பெற்ற மூவரும் உடன்பிறந்தா ராகவும் இராசேந்திர சோழ மலையமானுக்கு நெருங்கிய தொடர் புடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் எல்லோரும் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியில் இருந்தவராவர். இவ் வேந்தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியி லிருந்த சேதி நாட்டுச் சிற்றரசன், கிளியூர் மலையமான் நானூற்றுவன் அத்தி மல்லனான இராசேந்திர சோழச் சேதிராயன்[2] என்போன். இவன் திருக்கோவலூரிலுள்ள திருமால் கோயிலுக்கும் சித்த லிங்க மடத்திலுள்ள சிவன் கோயிலுக்கும் நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளனன்.[3]

(2) **தகடூர் அதிகமான்**: இவன், கொங்கு நாட்டின் வட பகுதியையும் கங்க நாட்டின் தென் பகுதியையும் அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன். கடைச்சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனும் ஔவையாரால் பாடப் பெற்றவனுமாகிய அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் வழியில் தோன்றியவன்; சேலம் ஜில்லாவில் இக் காலத்தில் தர்மபுரி என்று வழங்கும் தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டவன். இவன் தர்மபுரியிலுள்ள இரு கோயில்களில் பூசிப்பதற்கு ஒரு குருக்கள் நியமனஞ் செய்தனன் என்று கி. பி. 1080-ல் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று[4] கூறுகின்றது.

(3) **சீய கங்கன்**: இவன் கங்கபாடி நாட்டின் ஒரு பகுதி யையும் சித்தூர் ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியையும் கோலார் என்று வழங்கும் குவளாலபுரத்திலிருந்து ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; கங்கர் குலத்தில் தோன்றியவன். சித்தூர் ஜில்லாவில் இக் காலத்தில் வாவிலித் தோட்டம் என்று வழங்கப்பெறும் வாழைத் தோட்டம் என்னும் ஊரிலுள்ள சிவன் கோயிலுக்கு இவன்

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 989.
2. Ibid., No. 134.
3. Ins. 388 of 1909.
4. S. I. I., Vol. VII, No. 533.

கி. பி. 1101-ல் இறையிலி நிலம் அளித்துள்ளமை அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால்[1] அறியப்படுகின்றது. மூன்றும் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் அவனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த சிற்றரசனும் பவணந்தி முனிவரைக் கொண்டு நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றுவித்தவனுமாகிய அமராபரண சீயகங்கன் என்பான் இவனுடைய வழியில் தோன்றியவன் ஆவன்.

(4) **பாண்டியன் ஸ்ரீ வல்லபன்:** இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் கி. பி. 1106-ல் பாண்டி நாட்டில் இருந்தனன் என்பது திருநெல்வேலி ஜில்லா ஆற்றூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டினால்[2] அறியக் கிடக்கின்றது. குலோத்துங்கன் நிகழ்த்திய பாண்டி நாட்டுப் போரில் தோல்வியெய்திய பாண்டியர் ஐவருள் இவனும் ஒருவனாதல் வேண்டும். பிறகு, இவன் குலோத்துங்கனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு, பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என்று தெரிகிறது.

(5) **கேரள கேசரி அதி ராசாதிராச தேவன்:** இவன் கொங்கு மண்டலத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; சேரர் மரபினன்; வீரகேரளன், கேரள கேசரி என்னும் பட்டங்கள் உடையவன். இவன், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருக்கண்ணபுரத்திலுள்ள திருமால் கோயிலுக்கு, கி. பி. 1104, 1106 ஆம் ஆண்டுகளில் சந்தி விளக்குகட்கு நிவந்தம் அளித்த செய்தி அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டுக்களில்[3] காணப்படுகின்றது. இவன் குலோத்துங்க சோழனுக்குக் கீழிருந்த ஒரு சிற்றரசன் ஆவன்.

(6) **வெலநாண்டுத் தலைவனாகிய முதலாங் கொங்கன்:** இவன் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு ஆந்திர தேயத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த தெலுங்கர் தலைவன் ஆவன்; கீழைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய இராசராச

1. Ins. 432 of 1929.
2. Ins. 402 of 1930.
3. Ins. Nos. 519 and 521 of 1922.

நரேந்திரனுடைய படைத் தலைவன் நன்னன் என்பவனுடைய புதல்வன் எனவே, இவன் தந்தை, குலோத்துங்கனுடைய தந்தையின் கீழிருந்த ஒரு தலைவன் என்பது உணரத்தக்கது. இக் கொங்கனுடைய மகன் சோடன் என்பவனை நம் குலோத்துங்கன் தன் புதல்வர்களுள் ஒருவனைக் கொண்டு பல்வகைச் சிறப்புக்களும் அளித்துப் பாராட்டினன் என்று பித்தாபுரத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[1] அன்றியும், இச் சோடன் வேங்கி மண்டலத்தையும் ஆண்டு வருமாறு குலோத்துங்கன் அதனை அளித்திருந்தமை அக் கல்வெட்டால் அறியக் கிடக்கின்றது. இங்ஙனம் வெலநாண்டுத் தலைவர்கள் தம் சக்கரவர்த்தியாகிய குலோத்துங்க சோழன்பால் பெருநலங்கள் எய்தியும், இவனது ஆட்சியின் இறுதியிலும் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் மேலைச் சளுக்கியரோடு சேர்ந்து கொண்டு அவர்கட்குக் கீழ் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

(7) **பொத்தப்பிக் காமதேவ சோட மகாராஜன் :** இவன் பொத்தப்பி நாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; பொத்தப்பி என்பது கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள ஓர் ஊர். அதனைச் சூழ்ந்த நாடே பொத்தப்பி நாடாகும். அந் நாட்டையாண்டவர் பொத்தப்பிச் சோடர் எனப்படுவர். அவர்களுள் ஒருவனே காமதேவ சோட மகாராஜன் என்பான். இவன் குலோத்துங்கனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது கர்னூல் ஜில்லாவில் திரிபுராந்தகத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றது.[2]

(8) **மகா மண்டலேசுவரன் சூரப்ப ராஜன் :** இவன் ஆந்திர நாட்டில் வீரகொட்டாவிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன். இவன் தன்னைப் பாரத்துவாச கோத்திரத்தினன் என்றும் கட்டுவாங்க கேதனன் என்றும் ரிஷப லாஞ்சனன் என்றும்

1. Ep. Ind., Vol. IV, No 4.
2. Ins. Nos. 262 and 263 of 1905.

காஞ்சீபுரேசுவரன் என்றும் கூறிக்கொள்வதால்,[1] பல்லவர் மரபினனா யிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. எனவே, இவன் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு தெலுங்கு நாட்டில் ஒரு பகுதியில் அரசாண்ட பல்லவர் குலத் தலைவனாதல் வேண்டும். கோதாவரி ஜில்லாவில் திராட்சாராமத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று இவன் குலோத்துங்கனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஒரு குறுநில மன்னன் என்று உணர்த்துகின்றது.

இனி, தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவயீந்திரபுரத் திருமால் கோயிலுக்குப் பிள்ளையார் விஷ்ணுவர்த்தன தேவன் வேண்டிக்கொண்டவாறு குலோத்துங்க சோழன் இறையிலி நிலங்கள் வழங்கிய செய்தி, அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டினால்[2] புலப்படுகின்றது. இவ் விஷ்ணுவர்த்தனன் யாவன் என்பது தெரியவில்லை. விஷ்ணுவர்த்தனன் என்னும் பெயருடைய அரசர்கள் கீழைச் சளுக்கிய நாடாகிய வேங்கி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். நம் குலோத்துங்க சோழனே வேங்கி நாட்டில் சப்தம விஷ்ணுவர்த்தனன் என்று வழங்கப் பெற்றனன் என்பது கல்வெடடுக்களால் அறியப்படுகின்றது. எனவே, வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாகவிருந்து ஆட்சி புரிந்த குலோத்துங்கன் புதல்வர்களுள் ஒருவனே திருவயீந்திரபுரக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெற்ற விஷ்ணு வர்த்தனதேவன் ஆதல் வேண்டும். அக் கல்வெட்டு, இவனைப் பிள்ளையார் என்று கூறுவதும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துவதாகும்.

குலோத்துங்கன் காலத்துப் புலவர்கள் : இவ் வேந்தன் காலத்தில் நிலவிய புலவர்கள் ஆசிரியர் சயங்கொண்டார், கவி குமுத சந்திர பண்டிதராகிய திருநாராயணப் பட்டர், நெற்குன்றங் கிழார் களப்பாள ராயர், வீரைப் பரசமய கோளரி மாமுனிவர் என்போர். இவர்களுள், ஆசிரியர்

---

1. Ins. 405 of 1893 ; S, I. 1., Vol. IV, No. 1327.
2. S. I. I., Vol. VII, No. 760.

சயங்கொண்டார் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் பெற்றவர்; குலோத்துங்கனுடைய அவைக்களப் புலவர்; தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள தீபங்குடியிற் பிறந்தவர்; இவ் வேந்தனது கலிங்க வெற்றியைப் பாராட்டி இவன் மீது கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் அரிய நூலொன்று இயற்றி அரசவையில் அரங்கேற்றியவர்; பரணியிலுள்ள ஒவ்வொரு தாழிசைக்கும் ஒவ்வொரு பொற் றேங்காய் இவருக்குப் பரிசிலாக அரசனால் வழங்கப்பெற்றது என்பது செவி வழிச் செய்தியால் அறியப்படுகின்றது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் மீது தாம் பாடிய பிள்ளைத்தமிழில் இப் புலவர் பெருமானையும் இவரது பரணியையும் உள்ள முருகிப் பேரன்புடன் பாராட்டியிருத்தல் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

கவி குமுத சந்திர பண்டிதராகிய திருநாராயணப் பட்டர் என்பார் கி. பி. 1097-ல் குலோத்துங்க சோழ சரிதை என்ற நூலொன்று இயற்றி, புதுச்சேரியைச் சார்ந்த திரிபுவனி என்னும் ஊரில் இறையிலி நிலம் பரிசிலாகப் பெற்றவர்.[1] கவி குமுத சந்திர பண்டிதர் என்பது இவரது சிறப்புப் பெயர் ஆகும். இவர் அந்தணர் என்பது பட்டர் என்னும் பட்டத்தால் அறியக் கிடக்கின்றது. இவரது நூல் இக் காலத்தில் கிடைத்திலது. அது கிடைப்பின் குலோத்துங்கனது நீண்ட வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த எத்துணையோ உண்மை வரலாறுகள் தெள்ளிதிற் புலப்படும் என்பது திண்ணம்.

நெற்குன்றங் கிழார் களப்பாள ராயர் என்பார் தொண்டை மண்டலத்தில் புலியூர்க் கோட்டத்துப் பேரூர் நாட்டிலுள்ள நெற்குன்றம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த ஓர் அரசியல் தலைவர்; கருவுணயகர் என்னும் இயற்பெயரும் அரையர், களப்பாள ராயர் என்ற பட்டங்களும் **உடையவர்;** நெற்குன்றம் என்னும் ஊரைத் தமக்குரிய காணியாகக் கொண்டமை பற்றி நெற்குன்றங் கிழார் என்று வழங்கப்

1. Ins. 198 of 1919.

பெற்றவர்; சிறந்த தமிழ்ப்புலமையும் சிவ பத்தியும் வாய்க்கப் பெற்றவர். சோழ நாட்டில் திருப்புகலூரில் எழுந்தருளி யுள்ள சிவபெருமான்பால் பெரிதும் ஈடுபட்டுத் திருப்புகலூ ரந்தாதி பாடிய கவிஞர் கோமான் இவரே யாவர். இவர் நம்பி காளியார் முதலான புலவர் பெரு மக்களை ஆதரித்த பெருங் கொடை வள்ளல் என்பது அறியத்தக்கது இவர் கல்வெட்டொன்று[1] திருப்புகலூரில் உள்ளது.

வீரைப் பரசமய கோளரி மாமுனிவர் என்பார் கி. பி. 1111, 1119-ஆம் ஆண்டுகளில் விளங்கியவர்; வீரை என்னும் ஊரினர்; பரசமய கோளரி என்ற பட்ட முடைய வர்; இவர் சைவ மடத்தின் தலைவராக நிலவிய ஒரு துறவி யாவர். இவர் இயற்றிய நூல்கள் கன்னிவன புராணம், பூம்புலியூர் நாடகம் என்பனவாம்.[2] இவற்றுள், கன்னிவன புராணம் என்பது திருப்பாதிரிப் புலியூர்ப் புராணம் ஆகும். தமிழிலுள்ள தல புராணங்களுள் இதுவே பழமை வாய்ந்தது. இஃது இந்நாளில் கிடைக்கவில்லை.

---

1. Ins. No. 96 of 1927 — 28.
2. S. I. I., Vol. VII, Nos. 752 and 753.

பதினேழாம் அதிகாரம்

விக்கிரம சோழன் கி. பி. (1118 — 1136)

இவ் வரசர் பெருமான் முதற் குலோத்துங்க சோழனுடைய புதல்வன் ; இளமைப் பருவத்தில் வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்து அதனை ஆட்சி புரிந்தவன்; கி. பி. 1118-ல் சோழ நாட்டில் இளவரசுப் பட்டங் கட்டப் பெற்றுத் தன் தந்தைக்கு உதவி புரிந்து வந்தவன். கி. பி. 1120-ஆம் ஆண்டில் முதற் குலோத்துங்க சோழன் இறக்கவே, இளவரசனாக விருந்த இவ் விக்கிரம சோழன் அரியணையேறினான். இவன், குலோத்துங்கனுடைய நான்காம் புதல்வனாயிருந்தும் இளவரசுப் பட்டம் எய்தி இறுதியில் முடி சூட்டப்பெற்றமைக்குக் காரணம் இவன் தமையன்மார்களாகிய இராசராச சோழகங்கன், இராசராச மும்முடி சோழன், வீர சோழன் என்போர் தம் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இறந்தமை எனலாம்.

சோழ மன்னர்கள் தம் ஆட்சிக் காலங்களில் மாறி மாறிப் புனைந்துகொண்ட இராசகேசரி, பரகேசரி என்னும் பட்டங்களுள் பரகேசரி என்ற பட்டத்தையே இவன் புனைந்து கொண்டு அரசாண்டனன் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் சிவன்கூடல் என்னும் ஊரிலுள்ள கோயிலில் இவன் பிறந்த ஆனித் திங்கள் உத்திரட்டாதி நாள்முதல் ஏழு நாட்கள் திருவிழா நடத்துவதற்கு கி. பி. 1128-ல் நிலம் அளிக்கப்பெற்ற செய்தி[1] அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றில் காணப்படுகின்றது. எனவே, இவன் ஆனித் திங்களில் உத்திரட்டாதி[2] நன்னாளில்

---

1. Ins. 285 of 1912.

2. பேராசிரியர் K. A. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் அவர்கள் இவன் உத்திராடத்தில் பிறந்தவன் என்று கூறியுள்ளனர். (The Colas, Vol. II, p, 61.) இது, சிவன்கூடற் கல்வெட்டில் காணப்படும் நாளோடு முரண்படுவதால் பொருந்தாதென்றுணர்க.

பிறந்தவன் என்பது தெள்ளிது. தில்லைமா நகரில் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆண்டுதோறும் உத்திரட்டாதி நாளில் பெருவிழா நிகழ்ந்ததென்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி[1] யுணர்த்துவதும் இதனை நன்கு வலியுறுத்துதல் காண்க.

இவ் வேந்தற்கு இரண்டு மெய்க்கீர்த்திகள் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் பெரியது, 'பூமாலை மிடைந்து பொன்மாலை திகழ்'[2] என்று தொடங்குகின்றது; சிறியது, 'பூமாது புணரப் புவிமாது வளர'[3] என்று தொடங்குகின்றது. இவையிரண்டும் இவன் ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டுமுதல் இவன் ஆட்சிக் காலம் முழுமையும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இவன் இளமைப் பருவத்தில் வேங்கி நாட்டிலிருந்த காலத்தில் கலிங்க நாட்டில் நிகழ்த்திய போரொன்றைத் தவிர, மற்ற வரலாற்றுச்செய்தியொன்றும் இம் மெய்க்கீர்த்திகளில் இல்லை. எனினும், இவன் தன் ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் தில்லைச் சிற்றம்பலத் தெம்பெருமானுக்குப் புரிந்த அருந் தொண்டுகள் 'பூமாலை மிடைந்து' என்று தொடங்கும் பெரிய மெய்க்கீர்த்தியில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. எனவே, குறிப்பிடத்தக்க பெரிய சரித நிகழ்ச்சியொன்றும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழவில்லை என்று கூறலாம்.

விக்கிரமனும் வேங்கி நாடும்: கி. பி. 1118 ஆம் ஆண்டில் இவன் வேங்கியிலிருந்து சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பி இளவரசுப் பட்டம் பெற்றவுடன், அந்நாடு வெலநாண்டுத்

---

1. 'இருநிலந் தழைப்ப இமையவர் களிப்பப்
பெரிய திருநாட் பெரும்பெயர் விழாவெனும்
உயர்பூ ரட்டாதி யுத்திரட் டாதியில்
அம்பல நிறைந்த அற்புதக் கூத்தர்
இம்பர் வாழ எழுந்தருளு வதற்கு
திருத்தேர்க் கோயில் செம்பொன் வேய்ந்து,'

(விக்கிரம சோழன் மெய்க்கீர்த்தி.)

2. S. I. I., Vol. III, No. 79; Ibid, Vol. V, No. 458.
3. Ibid, Vol. III, No. 80.

தலைவனாகிய முதலாங் கொங்கனுடைய மகன் சோடன் என்பவனுக்குக் குலோத்துங்க சோழனால் அளிக்கப்பட்டது.[1] உடனே மேலைச் சளுக்கிய வேந்தனாகிய ஆறாம் விக்கிரமாதித்தன், வெலநாண்டுத் தலைவனை வென்று அந்நாட்டைத் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்திவிட்டான். அந் நாடும், கி.பி. 1126-ல் அவ் வேந்தன் இறக்கும் வரையில் அவன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது அங்குக் காணப்படும் அவன் கல்வெட்டுக்களால்[2] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனினும், கி. பி. 1127-ல் மகா மண்டலேசுவரன் நம்பயன் என்பான், விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசனாய் வேங்கி நாட்டிலிருந்து அரசாண்டனன் என்று குண்டூர் ஜில்லாவிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] உணர்த்துகின்றது. கி. பி. 1135-ல் வெலநாண்டுத் தலைவர்கள் நம் விக்கிரம சோழனுக்குத் திறை செலுத்தும் குறுநில மன்னரா யிருந்தனர் என்பது கிருஷ்ணா ஜில்லாவிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது.[4] எனவே, கி. பி. 1126-ல் சளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் இறந்த பின்னர், வேங்கி நாட்டை மீண்டும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தவேண்டுமென்று விக்கிரம சோழன் முயன்று, அம் முயற்சியில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டனன் என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஆகவே, வேங்கி நாட்டின் பெரும்பகுதி, கி. பி. 1126-க்குப் பிறகு இவன் ஆளுகைக்குள் இருந்தது என்பது ஒருதலை.

விக்கிரமனும் கங்கபாடி நாடும்: மைசூர் இராச்சியத்திலுள்ள கோலார் ஜில்லாவில் சுகட்டூர் என்னுமிடத்தில் விக்கிரம சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனாகிய உதயமார்த்தாண்ட பிரம மாராயன் என்பான் கி. பி. 1120-ல் ஒரு சிவன் கோயில் எடுப்பித்து அதற்கு நிவந்தமாக இறையிலி நிலம் அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்

1. Ep. Ind., Vol. IV, No. 4, Verses 34 and 35.
2. S. I. I., Vol. IX, Nos. 196 and 213.
3. Ep. Ind., Vol. VI, No. 21 A.
4. Ibid, No. 123.

டொன்று[1] கூறுகின்றது. அன்றியும், அந்த ஜில்லாவிலுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டு[2] இவ் வேந்தனது ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் குரநெல்லி உலோகேசுவரமுடைய மகாதேவர்க்கு விக்கிரம சோழ வீர நுளம்பன் ஒரு விமானம் அமைத்த செய்தியை அறிவிக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, முதற் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியின் இறுதியில் இழந்துவிட்ட கங்கபாடி நாட்டின் ஒரு பகுதியை யாவது விக்கிரம சோழன் கைப்பற்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது.

அன்றியும், வேங்கி நாட்டிலும் கங்கபாடி நாட்டிலும் காணப்படும் இவன் கல்வெட்டுக்கள், அவ்விரு நாடுகளும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டுச் சோழர் ஆளுகைக்கு உள்ளாயின என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துவனவாகும்.

பெருவெள்ளத்தால் நிகழ்ந்த பஞ்சம்: விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் ஆறும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1125-ல் தொண்டை நாட்டிலும் நடு நாட்டிலும் பெரு வெள்ளம் ஏற்பட்டு அதனுல் அந்நாடுகளில் கொடிய பஞ்சம் உண்டா யிற்று என்பது வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவோத் தூரிலும்[3] தென்னுர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவதிகை[4]

---

1. Ep, Car., Vol. X, Sidlaghatta, Nos. 8 and 9.

2. Ibid, Srinivasapur, No. 61.

3. S. I. I., Vol. VII, No. 96, 'குடநகர்......ஊரோம் இவ்வூர் யாண்டு ஆருவது பெருவெள்ளங்கொண்டு ஊரும் போகமும் அழிந்து அகர்த்தப்பட்டு இவ்வூ ரிறை இறுக்கைக் குடலில்லாமையால்...... நீர்நிலம்......விற்றுக் கொடுத்தோம்.'

4. S. I. I., Vol. VIII, No. 303, 'மகா சபையோம் இவ்வூர்த் திருமேற் கோயிலான நியாய பரிபாலன விண்ணகராழ்வார் கோயிலிலே கூட்டம் குறைவறக் கூடியிருந்து நம்மூர் யாண்டு கூ ஆவது கடமைத் தட்டுண்டாய் இத் தட்டுக்கு சமுதாயமான நிலத்திலே சிறிது நிலம் விற்ருயினும் கடமைத் தட்டுப் போக்கறுக்க வேணுமென்று மகா சபையோம் சம்மதித்து......நாங்கள் விற்றுக்கொடுத்த நிலமானது'

யிலும் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகின்றது. அன்றியும், இவனது ஆட்சியின் பதினோராம் ஆண்டில் இத்தகைய பஞ்சம் ஒன்று சோழ நாட்டிலும் ஏற்பட்டது என்பது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள கோவிலடி[1] யில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால் புலப்படுகின்றது. ஆனால், இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. பஞ்சம் நிகழ்ந்த காலங்களில் அரசனும் செல்வ மிக்கவர்களும் தம்பெருங் கொடையால் மக்களை இயன்றவரையில் காப்பாற்றியமை யோடு கோயிலதிகாரிகள் அன்னோர்க்குக் கடன் கொடுத்து உதவி புரிந்திருத்தலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

விக்கிரம சோழனது தில்லைத் திருப்பணி: இவ் வேந்தன் தன் ஆளுகையின் பத்தாம் ஆண்டில் பிற அரசர்கள் அளித்த திறைப்பொருளைக் கொண்டு தில்லையம்பதியில் அம்பல வாணரது கோயிலுக்குப் பற்பல திருப்பணிகள் புரிந்தனன் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி[2] கூறுகின்றது. அத் திருப்பணி கள் எல்லாம் கி. பி. 1128 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 15 ஆம் நாளில் நிறைவேறின என்பது அம்மெய்க்கீர்த்தியிலுள்ள காலக் குறிப்பினால்[3] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைச் சூழ்ந்த திருச்சுற்று மாளிகை, கோபுர வாயில், கூடசாலை, பலிபீடம் என்பவற்றிற்குப் பொன்

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 496, 'இவ்வூர் வடபிடாகை திருச் சடை முடியுடைய மகாதேவர் கோயிலில் திருமண்டபத்தில் கூட்டம் குறைவறக் கூடியிருந்து பண்ணின பரிசாவது காலம் பொல்லாதாய் நம்மூர் அழிந்து குடியோடிப் போய் கிடந்தமை'—

2. S. I. I., Vol. V. No. 458.

3. Ep, Ind., Vol. VII, p. 5.

'பத்தா மாண்டிற் சித்திரைத் திங்கள்
அத்தம் பெற்ற ஆதிவா ரத்துத்
திருவளர் மதியின் திரயோதசிப் பக்கத்து
இன்ன பலவும் இனிது சமைத்தருளி'

என்னும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியிலுள்ள காலக் குறிப்பினைக் காண்க.

வேய்ந்தமையும், தான் பிறந்த உத்திரட்டாதி நாளில் நடைபெறும் பெருவிழாவில் இறைவன் எழுந்தருளும் திருத்தேரைப் பொன் வேய்ந்து அதற்கு முத்து வடங்கள் அணிவித்து அழகுறுத்தியமையும் இவன் ஆற்றிய அரிய திருப்பணிகளாகும். அன்றியும், இறைவன் திருவமுது புரிவதற்குப் பொற்கலங்கள் அளித்தமையோடு கோயிலில் பொன்னாலாகிய கற்பகத்தருக்களும் இவன் அமைத்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்க நிகழ்ச்சிகளாம். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைச் சூழ்ந்துள்ள முதல் திருச்சுற்று மாளிகை, விக்கிரம சோழன் திருமாளிகை என்று அந்நாளில் வழங்கியது என்பது சிலகல்வெட்டுக்களால்[1] தெரிகின்றது. அஃது, இவன் திருப்பணி புரிந்ததாக மெய்க்கீர்த்தி கூறும் திருச்சுற்று மாளிகை போலும். இவன் தன் பெயரால் 'விக்கிரம சோழன் திருவீதி' என்ற பெருவீதி, தில்லைமாநகரில் அமைத்தனன் என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தியுணர்த்துகின்றது. முற்காலத்தில் அது 'விக்கிரம சோழன் தெங்குத் திருவீதி' என்று வழங்கியுள்ளது.[2] கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர், இவன் அவ்வீதி யமைத்த செய்தியைத் தாம் பாடிய குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழில்[3] கூறியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். தில்லைத் திருக்கோயிலிலுள்ள நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் பன்னிரண்டு தூண்களில் 'விக்கிரம சோழன் திருமண்டபம்'[4] என்ற பெயர் பொறிக்கப் பெற்றுளது. எனவே, அம்மண்டபமும் இவ்வேந்தனால் அமைக்கப்பெற்றதாதல் வேண்டும். அதனை,

---

1. Ins. Nos. 282, 284 and 287 of 1913.

2. Ins. 312 of 1913.

3. 'பாவக நிரம்புதிரு மாலுமல ரோனும்
பரந்தபதி னெண்கணனும் வந்துபர வத்தஞ்
சேவக நிரம்புதிரு வீதிபுலி யூரிற்
செய்தபெரு மான்மதலை சிற்றில்சிதை யேலே'
(குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், 9—7.)

4. Ins. 616 of 1930.

இவன் ஆணையின்படி கட்டியவன் இவனுடைய படைத் தலைவனாகிய அரும்பாக்கிழான் மணவிற் கூத்தன் காலிங்க ராயன் என்பான்[1] பொன்னம்பலவாணர் மாசித் திங்கள் மக நாளில் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும் தில்லையம். பதியிலிருந்து அங்கு எழுந்தருளுவதற்குப் பெருவழியும் இவன் ஆட்சியில்தான் அமைக்கப் பெற்றன. அத் திருப் பணியை அரசன் வேண்டுகோளின்படி நிறைவேற்றியவன் இக் காலிங்கராயனே யாவன்.[2] அம் மண்டபம் இந்நாளில் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த கிள்ளை என்னும் ஊரில் இருப்பது அறியத்தக்கது.

தலைநகர்: இவ் வரசர் பெருமானுக்குத் தலை நகரா யிருந்தது கங்கைகொண்ட சோழபுரமேயாம். பழையாறை என்று இந்நாளில் வழங்கும் முடிகொண்ட சோழபுரமும் இவனுக்கு இரண்டாந் தலைநகராக இருந்தது எனலாம்.[3] தில்லைமாநகர்,[4] காட்டுமன்னார் கோயில்[5] முதலான பேரூர் களில் அரண்மனைகளும் இருந்தன என்று தெரிகிறது. சோழ இராச்சியத்தில் பல ஊர்களில் கொட்டகாரம்[6] என்று வழங்கப்பெற்ற மண்டபங்களும் இருந்துள்ளன.

---

1. 'மல்லற் குலவரையா னூற்றுக்கான் மண்டபத்தைத்
தில்லைப் பிரானுக்குச் செய்தமைத்தான் — கொல்லம்
அழிவுகண்டான் சேர னளப்பரிய வாற்றற்
கிழிவுகண்டான் தொண்டையா ரேறு'.

(S. I. I., Vol. 1V, p. 33.)

2. 'மாசிக் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும்
பேசற் றவற்றைப் பெருவழியும் — ஈசற்குத்
தென்புலியூர்க் கேயமைத்தான் கூத்தன் திசையனைத்தும்
மன்புலியா ணைநடக்க வைத்து.

(S. I. I., Vol. IV, p. 34.)

3. Ins. 168 of 1906.
4. S. I. I., Vol. VII. No. 788.
5. Ins. 63 of 1918.
6. அரசன் தன் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து வருங்கால் அரண்மனை இல்லாத ஊர்களில் தங்குவதற்கு அமைக்கப்பெற்றிருந்த மண்டபங்கள் அந்நாளில் கொட்டகாரங்கள் என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன.

3 - JUN 1958
MADRAS

கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர், கும்பகோணம் பெரியமடம்.

ஆட்சியின் சிறப்பு: இவ் வேந்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் பெரும் போர்களின்மையின், இவன் தன் ஆளுகைக் குட்பட்ட நாடுகளை எல்லாம் நேரிற் பார்த்து மக்கட்கு நலம் புரிந்து வந்தனன் என்பது இவன் பல ஊர்களிலிருந்து அனுப்பி யுள்ள உத்தரவுகளால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. தம் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து அரசியல் காரியங்களைக் கவனிப்பது அரசர்கட்குரிய இன்றியமையாக் கடமையாகும். அக் கடமையில் நம் விக்கிரமன் சிறிதும் தவறியவனல்லன் என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். எனவே, மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றவாறு, இவன், 'மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இன்னுயிர்த் தாய் போல் — தண்ணளி பரப்பித் தனித் தனிப் பார்த்து— மண்முழுதுங் களிப்ப'வும் தன் 'கோயிற்கொற்ற வாயிற் புறத்து—மணிநா வொடுங்க' வும் ஆட்சி புரிந்து வந்த பெருவேந்தன் ஆவன். ஆகவே, இவன் ஆளுகையில் மக்கள் எல்லோரும் இன்னலின்றி இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது தெள்ளிது.

அவைக்களப் புலவர்: விக்கிரம சோழன், கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தரைத் தன் அவைக்களப் புலவ ராகக் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. அவர் இவ் வேந்தன் மீது விக்கிரமசோழனுலா என்னும் நூலொன்று இயற்றியுள்ளனர். அன்றியும், இவன் இளமையில் வேங்கி நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியா யிருந்த காலத்தில் தென் கலிங்க வேந்தனாகிய தெலுங்க வீமனைப் போரில் வென்று வாகை சூடிய வீரச் செயலைப் பாராட்டி, அப் புலவர் கலிங்கப்பரணி பாடியுள்ளனர் என்பது அவரது தக்கயாகப் பரணியாலும்[1] அதன் உரைக் குறிப்பினாலும்[2] நன்கறியக்

1. 'செருத்தந் தரித்துக் கலிங்கரோடத்
தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணிகொண்டு
வருத்தந் தவிர்த்துல காண்டபிரான்
மைந்தர்க்கு மைந்தனை வாழ்த்தினவே.'

(த. பரணி, 9. பா. 49.)

2. "இப் பரணி பாடினார் ஒட்டக்கூத்தரான கவிச் சக்கர வர்த்திகள். இப் பரணி பாட்டுண்டார் விக்கிரம சோழதேவர்" (ஷை பாடலின் கீழ்க் காணப்படும் உரைக்குறிப்பு.)

கிடக்கின்றது. அந்நூல் இக்காலத்தில் கிடைக்கவில்லை. தக்கயாகப் பரணியின் உரையாசிரியர் உணர்த்தாமலிருந்திருப்பின் ஒட்டக்கூத்தர் நம் விக்கிரம சோழன்மீது கலிங்கப்பரணி பாடிய செய்தியே மறைந்தொழிந்திருக்கும் என்பது ஒருதலை. ஒட்டக்கூத்தர், இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன், இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய இருவர் மீதும் பாடியுள்ள இரண்டுலாக்களிலும்[1] விக்கிரமன் கலிங்கம் வென்று பரணி கொண்டதைப் பாராட்டியிருத்தல் அறியற்பாலதாம். அன்றியும், அவ்வாசிரியர் குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழிலும்[2] இவன் கலிங்கப் பரணி கொண்டமையைப் புகழ்ந்து கூறியிருப்பது உணரற்பாலது.

விக்கிரமனது சிறப்புப் பெயர்கள்; இவ் வேந்தற்கு அக்காலத்தில் வழங்கிய சிறப்புப்பெயர்களுள் பெரும்பாலன[3] இவன் முன்னோர்க்கு வழங்கியனவேயாம். எனினும், இவனுக்கே உரியனவாய் வழங்கிய இரண்டு சிறப்புப்

---

1. (a) 'விரும்பரணில் வெங்களத்தி வேட்டுக் கலிங்கப்
பெரும்பரணி கொண்ட பெருமாள்—தரும்புதல்வன்
கொற்றக் குலோத்துங்க சோழன்'
(குலோத்துங்க சோழ னுலா, வரிகள் 55—57)

(b) 'தரணி யொருகவிகை தங்கக் கலிங்கப்
பரணி புனைந்த பரிதி—முரணிப்
புரந்தர னேமி பொருவ வகில
துரந்தரன் விக்கிரம சோழன்'
(இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 53—56)

2. 'பாவகன் வளைத்தெழு கலிங்கமும் விழுங்கப்
பகட்டணி துணித்தொரு பெரும்பரணி கொள்ளுஞ்
சேவக னபங்கனக ளங்கன் மதலாய்நின்
சேவடிக ளாலெமது சிற்றில்சிதை யேலே'
(குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், IX பா. 3.)

விக்கிரம சோழன் கொண்டதாக இவற்றில் குறிப்பிடப்பெற்ற கலிங்கப் பரணியைச் சயங்கொண்டாரது பரணியாகப் பலரும் கருதி வந்தனர்; அஃது ஒட்டக்கூத்தரது பரணி என்பது தக்கயாகப் பரணி உரையால் வெளியாதல் உணரற்பாலது.

3. Ep. Ind., Vol. VI, No. 21 A.

பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களிலும் விக்கிரம சோழ னுலாவிலும் காணப்படுகின்றன. அவை, தியாக சமுத்திரம், அகளங்கன் என்பனவாம்.[1] இம் மன்னன் தன் ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டில் திருவிடைமருதூர்க்குச் சென்றிருந்தபோது, அந்நகரைச் சார்ந்த வண்ணக்குடி என்ற ஊரினைத் தியாகசமுத்திர சதுர் வேதி மங்கலம் என்று பெயர் மாற்றித் திருவிடைமருதூர்க் கோயிலுக்கு இறையிலி தேவதானமாக அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுகின்றது. திருக்கோடிகா சிவாலயத்திலுள்ள சண்டேசுவர நாயனாரது கோயில் அந் நாளில் தியாகசமுத்திரம் என்னும் பெயருடையதா யிருந்தது என்று தெரிகிறது.[3] அகளங்கன் எனவும், அகளங்கபுரம் எனவும் சில ஊர்கள் இவன் பெயரால் வழங்கப்பெற்று வருதல் அறியத்தக்கது.

விக்கிரம சோழனுடைய மனைவியரும் மக்களும்: இவ் வரசற்கு மூன்று மனைவியர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்

---

1. (a) Ep. Ind., Vol. VI, No. 21 B; Ibid, Vol. IV, pp. 228 and 241.

(b) 'ஏனைக் கலிங்கங்கள் ஏழினையும் போய்க்கொண்ட
தானைத் தியாக சமுத்திரமே'—

(விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 661 — 662.)

'எங்கோ னகளங்கன் ஏழுலகுங் காக்கின்ற
செங்கோல் கொடுங்கோல் சிலர்க்கென்றுள்'—

(ஷை, வரிகள் 567 — 568.)

அகளங்கன் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் சயங்கொண்டாரது கலிங்கத்துப் பரணியில் காணப்படினும், அது குலோத்துங்கனுக்கு வழங்கியதன்று. அது விக்கிரம சோழனுக்கே வழங்கிய சிறப்புப் பெயர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் நன்கு வெளியாகின்றது. கல்வெட்டுக் களில் குலோத்துங்கனுக்கு அப்பெயர் காணப்படவில்லை. ஒட்டக் கூத்தர், தம் விக்கிரம சோழ னுலாவில் ஏழிடங்களில் விக்கிரமனை அக ளங்கன் என்று கூறியிருப்பதும் அப்பெயர் இவனுக்கே சிறப்பாக வழங் கியது என்பதை வலியுறுத்துவதாகும்.

2. Ins. No. 272 and 273 of 1907.

3. Ins. 49 of 1931.

களால் புலப்படுகின்றது.[1] அன்னோர், முக்கோக்கிழானடிகள், தியாகபதாகை, நேரியன் மாதேவி [2] என்போர். இவர்களுள், முக்கோக் கிழானடியே பட்டத்தரசியாக விளங்கியவள். அவ்வரசி கி. பி. 1127-ல் இறந்தபின்னர், தியாகபதாகை என்பாள் பட்டத்தரசியாயினள். விக்கிரம சோழனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் இவனுடைய தவப் புதல்வன் ஆவன்.[3] அவ் வரச குமாரன், விக்கிரம சோழனுடைய மனைவிமாருள் யாருடைய மகன் என்பது புலப்படவில்லை.

இனி, இவ் வரசனது ஆட்சியின் 17 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் [4] சில ஊர்களில் காணப்படுவதாலும் 18 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்றும் யாண்டும் காணப்படாமையாலும் இவன் கி. பி. 1135 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இறைவன் திருவடியை எய்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அதற்கு இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன் கி. பி. 1133-ல் இவன் தன் புதல்வன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி [5] அரசியலில் கலந்துகொள்ளுமாறு செய்திருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

விக்கிரம சோழன் காலத்து அரசியல் தலைவர்களும் சிற்றரசரும்: இவ் வேந்தனது ஆட்சிக் காலத்திலிருந்த அரசியல் அதிகாரிகள் பலர் ஆவர். அவர்களுள் சிலருடைய பெயர்கள் இவன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அன்றியும், கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர், இம்

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 456.
2. Ibid. No. 700.
3. 'கோமன்னன் புவனதரன் விக்கிரம சோழன்
குலமதலை குலோத்துங்க சோழனைக்காத் தளிக்க'
(குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ், காப்பு. 1.)
4. Ins. 165 of 1906; Ins. 163 of 1897. (S. I. I., Vol. VI, No. 123.)
5. Ep. Ind., Vol. X, p. 138; Ibid, Vol. XI, p. 287.

மன்னன் அரசியல் அதிகாரிகளும் சிற்றரசர்களும் மண்டலி கரும் இருமருங்குஞ் சூழ்ந்துவர உலாப் போந்தானென்று தம் விக்கிரம சோழ னுலாவில்[1] கூறுமிடத்து, இவன் காலத்துத் தலைவர்களுள் சிலர் பெயர்களை நிரல்பட வைத்து அன்னோரின் வீரச் செயல்களையும் பெருமைகளையும் மிகப் பாராட்டிச் செல்கின்றனர்.[2] அவ்வாறு சிறப்பிக்கப் பெற்றோர், முன்னம் கலிங்கம் வென்ற கருணாகரத் தொண்டைமான், முனையர் கோன், சோழ கோன், மறையோன் கண்ணன், வாணன், கலிங்கர் கோன், செஞ்சியர் கோன் காடவன், வேணாடர் வேந்து, அனந்தபாலன், வத்தவன், சேதித் திருநாடர் சேவகன், காரானை காவலன், அதிகன், வல்லவன், திரிகர்த்தன் என்போர். விக்கிரம சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களின் துணை கொண்டு அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை ஆராய்தல் அமைவுடையதேயாம்.

(*1*) **கருணாகரத் தொண்டைமான்:** இவனைப் பற்றிய செய்திகள் முன் அதிகாரத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. விக்கிரம சோழன் ஆட்சியிலும் இவன் உயிர் வாழ்ந்தனனென்பது விக்கிரம சோழ னுலாவினால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆனால், இவ் வேந்தன் ஆட்சியில் இவன் அரசாங்க அலுவல்களினின்றும் நீங்கி ஓய்வு பெற்ற நிலையில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப் படுகின்றது.

(*2*) **முனையர்கோன்:** இவன் விக்கிரம சோழனுடைய அமைச்சர்களுள் ஒருவன் என்பது விக்கிரம சோழனுலாவினால் அறியப்படுகிறது. ஆனால், இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இவனைப் பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை. இவன், முனையதரையன், முனையரையன் என்ற பட்டங்களுள் ஒன்றை அரசன்பாற் பெற்றவன் என்று தெரிகிறது.

(*3*) **சோழ கோன்:** இவன் விக்கிரம சோழனுடைய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன்; அரசனால் அளிக்கப்பெற்ற

---

1. விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 136—180.

2. இதன் விரிவினைத் தமிழ்ப்பொழில் 14-ஆம் துணரில் யான் எழுதிய 'கூத்தாற் குறிக்கப்பெற்ற சில தலைவர்கள்' (ப. 300—312) என்ற கட்டுரையிற் காணலாம்.

சோழ கோன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன், கங்கர், மகாராட்டிரர், கலிங்கர், கொங்கர், குடகர் ஆகியோரைப் போரில் வென்று வாகை சூடியவன் என்பது விக்கிரம சோழ னுலாவினால் அறியப்படுகின்றது.[1] இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனாக நிலவியவன் என்பது திருமழபாடியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] தெரிகின்றது. அக் கல்வெட்டால், இவன் பூபால சுந்தரன் என்னும் பெயரினன் என்பதும் இவனுடைய மனைவி இராசேந்திர சோழியார் என்னும் பெயருடையவள் என்பதும் புலப்படுகின்றன.

(4) **மறையோன் கண்ணன்:** இவன் விக்கிரம சோழ னுடைய அமைச்சர்களுள் ஒருவன்; மறையவர் குலத்தினன்; கண்ணன் என்னும் பெயரினன்; பெரும்புரிசை சூழ்ந்த கஞ்சை என்னும் ஊரினன். கஞ்சை என்பது கஞ்சனூர், கஞ்சாறு என்ற பெயர்களின் மரூஉவாதல் வேண்டும். இவ் விரண்டு ஊர்களிலும் சோழ மன்னர்களுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் சிலர் முற்காலத்தில் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது. இவற்றுள், இவ் வமைச்சன் எவ்வூரினன் என்பது தெரியவில்லை. வெளிவந்துள்ள கல்வெட்டுக்களும் இவனைப் பற்றி ஒன்றும் உணர்த்தவில்லை.

(5) **வாணன்:** இவன் விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் முற்பகுதியில் விளங்கிய ஒரு படைத் தலைவன்; முடிகொண் டான் என்ற பெயருடையவன்; வாணர் மரபினன்; வாணகப் பாடி நாட்டினன்; சண்பை என்னும் ஊரினன்; விருதராச பயங்கர வாணகோ வரையன் என்னும் பட்டம் எய்தியவன்; கி. பி. 1124 ஆம் ஆண்டில் இவ் வாணகோ வரையன், கண்ட ராதித்த சதுர்வேதி மங்கலத்திற்கு அண்மையிலுள்ள வாண விச்சாதர நல்லூர் முடிகொண்ட சோழேச்சுரமுடைய மகா

---

1. விக்கிரம சோழ னுலா, வரிகள் 143—46.

2. S. I. I., Vol. V, No. 640.

தேவர்க்கு நாள் வழிபாட்டுக்கு நிவந்தமாக மூன்றேகால் வேலி இறையிலி நிலம் அளித்துள்ளனன் என்று கீழைப் பழுவூரி லுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது.

(6) **காலிங்கர்கோன் :** இவன் முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் நிலவிய படைத் தலைவன்; அரும்பாக் கிழான் எனவும், மணவிற் கூத்தன் எனவும் வழங்கப் பெற்றவன்; காலிங்கராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன் வரலாறு முன் அதிகாரத்தில் எழுதப் பெற்றுள்ளமையின் எஞ்சியவற்றை ஆண்டுக் காண்க.

(7) **செஞ்சியர்கோன் காடவன் :** இவன் செஞ்சியின் கண் வாழ்ந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; பல்லவர் குலத்தினன்; விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் பதினொன்றும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1129-ல் தஞ்சை ஜில்லா ஆலங்குடியில்[2] வரையப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றில் சில தலைவர்கள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். அவர்களுள், செஞ்சி நாங்கொற்றன் ஆடவல்லான் கடம்பன் என்பான் ஒருவன் உளன். அவனே, ஒட்டக்கூத்தரால் உலாவில் குறிப்பிடப்பெற்ற செஞ்சியர் கோன் ஆதல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை.

(8) **வேணாடர் வேந்து :** இவன் சேர மண்டலத்தின் உள் நாடுகளுள் ஒன்றாகிய வேணாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; சேரர் மரபினன். முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்குச் சேர மன்னர்கள் திறை செலுத்தி வந்தமை முன்னர் விளக்கப் பட்டது. அவன் புதல்வன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சியிலும் சேரர் அங்ஙிலையிலேயே இருந்தனர். அவர்களுள், கூத்தரால் உலாவில் கூறப்பட்ட வேணாடர் வேந்தும் ஒருவனாவன். வேணாடு என்பது திருவாங்கூர் நாட்டின் தென் பகுதியாகும். கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் அப் பகுதியிலிருந்து

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 673.
2. Ibid. No. 458.

ஆட்சி புரிந்த சேர அரசர் சிலர் வேணுட்டடிகள் என்று வழங்கப்பெற்றனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால்[1] அறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, அவ் வேணுட்டடிகளுள் ஒருவனே விக்கிரம சோழன் உலாவில் குறிக்கப்பெற்ற வேணுடர் வேந்தாதல் வேண்டும். விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டில் திருவலஞ்சுழி சிவாலயத்திற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ள சேரமான் இராமவர்மன்[2] என்பவன் இவ் வேணுடர் வேந்தாகவும் இருத்தல் கூடும்.

(9) **அனந்தபாலன்:** இவன் விக்கிரம சோழன் காலத்திலிருந்த தலைவர்களுள் ஒருவன்; அனந்தபாலன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன் கி. பி. 1121-ல் திருவாவடுதுறையில் சங்கர தேவன் அறச்சாலை, அனந்தபாலர்ப் பெருந் திருவாட்டி என்ற அறச்சாலைகள் அமைத்து, தவசியர்க்கும் அந்தணர்க்கும் அநாதைகட்கும் உணவளித்தற் பொருட்டு நிலம் வழங்கியுள்ளனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள்[3] கூறுகின்றன. மருத்துவம் இலக்கணம் முதலிய வற்றைக் கற்போர்க்கும் அதில் இலவசமாக உணவு அளிக்குமாறு இவன் ஏற்பாடு செய்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.[4] இவனது அறச்செயல், விக்கிரம சோழன் உலாவில்[5] ஒட்டக்கூத்தரால் நன்கு பாராட்டப் பெற்றுளது. இவன், சோழ மண்டலத்தில் பேராவூர் நாட்டிலுள்ள இளங்காரிக்குடியிற் பிறந்தவன் என்பதும் சங்கரன் என்பவனுடைய புதல்வன்

---

1. T. A. S., Vol. III, No. 6; Ibid, Vol. IV, No. 9.
2. S. I. I., Vol. VIII, No. 221.
3. Ins. Nos. 158 of 1925 and 71 of 1926.
4. Ins. No. 159 of 1925.
5. —'தலைத்தருமம்

வாரிக் குமரிமுதல் மந்தா கினியளவும்
பாரித் தவனனந்த பாலனும்'

(விக். உலா, வரிகள் 162—164.)

கன்னியாகுமரி முதல் கங்கை வரையில் அறச் சாலைகள் நிறுவி அன்னதானஞ் செய்த பெருந் திருவாளன் இத் தலைவன் என்பது இவ் வடிகளாற் பெறப்படுதல் காண்க.

என்பதும் அம்பலங்கோயில் கொண்டான் என்னும் பெயருடையவன் என்பதும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்த சேனுபதிகளுள் ஒருவன்[1] என்பதும் திருவாவடுதுறைக் கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றன.

(10) **வத்தவன் :** இவன், முதற் குலோத்துங்க சோழன், விக்கிரம சோழன் ஆகிய இருவர் ஆட்சிக் காலங்களிலும் நிலவிய ஒரு படைத் தலைவன். இவனைப்பற்றிய செய்திகள் முன் அதிகாரத்தில் எழுதப் பெற்றுள்ளமையின் அவற்றை விரிவாக அங்கே காணலாம்.

(11) **சேதித் திருநாடர் சேவகன் :** இவன் சேதி நாடு எனவும் மலையமாநாடு எனவும் வழங்கப்பெற்ற நிலப்பரப்பைத் திருக்கோவலூர், கிளியூர் ஆகிய நகரங்களைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த குறுநில மன்னன்; சேதிராயன், மலையகுல ராசன் என்னும் பட்டங்கள் உடையவன். இவன் கருநாடரோடு போர்புரிந்து வெற்றி எய்தியவன் என்று விக்கிரம சோழனுலா உணர்த்துகின்றது. விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் இராசேந்திர சோழ மலையகுல ராசன், விக்கிரம சோழ சேதிராயன் என்ற இரு குறுநில மன்னர்[2] அந் நாட்டில் இருந்தனர் என்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

(12) **அதிகன் :** இவன், தகடூரைத் தலை நகராகக் கொண்டு கொங்கு மண்டலத்தை ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; கடைச்சங்க நாளில் வாழ்ந்த அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் வழியில் தோன்றியவன். இவனது தகடூர் இக் காலத்தில் தர்மபுரி என்னும் பெயருடன் சேலம் ஜில்லா

---

1. 'கங்கைகொண்ட சோழன் திருக்கொற்ற வாசலில் புறவாயில் சேனுபதி இளங்காரிக் குடையான் சங்கரன் அம்பலங்கோயில் கொண்டானுகிய அனந்தபாலர்' — Ins. 71 of 1926.

2. S. I. I., Vol. VII, No. 915; Ins. 371 of 1908; Ins. 177 of 1906; Ins. 373 of 1908.

வில் உளது. இவ் வதிகமான் வட கலிங்க வேந்தனை வென் றடக்கியவன் என்பது விக்கிர சோழ னுலாவினால் புலனா கின்றது. முதற் குலோத்துங்க சோழன் வட கலிங்கத் தரச னோடு நிகழ்த்திய போரில் கருணாகரத் தொண்டைமானோடு இவனும் அங்குப் போயிருத்தல் கூடும். இவனைப் பற்றிய செய்திகள் வெளி வந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்பட வில்லை.

விக்கிரம சோழ னுலாவில் கூத்தரால் குறிப்பிடப் பெற்ற தலைவர்களுள், காராளை காவலன், வல்லவன், திகத்தன் என் போர் யாவர் என்பது இப்போது தெரியவில்லை.

இனி, விக்கிரம சோழன் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் தமிழ் நாட்டிலிருந்த அரசியல் அதிகாரிகளை ஈண்டுக் குறிப் பிடுதல் பொருந்தும் எனலாம்.

(1) **தேவூருடையான் மனதுக்கினியான் ஆகிய விராட ராசன் :** இவன் நாகப்பட்டினந் தாலூகாவிலுள்ள தேவூரில் வாழ்ந்தவன்; வேள், விராட ராசன் ஆகிய பட்டங்களை அரசன் பாற் பெற்றவன்; மனதுக் கினியான் என்னும் பெயரினன். இவன் திருப்புகலூரில் முடிகொண்ட சோழப் பேராற்றின் வட கரையில் கி. பி. 1128-ல் ஒரு வைத்தியசாலையும் மடமும் நிறுவி ஆதுரரையும் அநாதரையும் காப்பாற்றுவதற்கு நிலம் வழங்கியுள்ளனன் என்று அவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று [1] கூறுகின்றது.

(2) **திருச்சிற்றம்பலவன் மானசேகரன் :** இவன் விக்கிரம சோழனுடைய அமைச்சர்களுள் ஒருவன்; இவன், சோழர் களின் பண்டைத் தலைநகராகிய பூம்புகார் நகரில் ஒரு மடம் அமைத்து, அந்தணர் ஐம்பதின்மர் நாள்தோறும் அதில் உண் பதற்கு நிலம் அளித்தனன் என்று சாயாவனத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு [2] அறிவிக்கின்றது.

---

1. Ins. 97 of 1928. 2. Ins. 269 of 1911.

(3) **சூரை நாயகன் மாதவ ராயன்:** இவன் அரும்பாக்கிழான் மணவிற் கூத்தனாகிய காலிங்க ராயனுடைய புதல்வன். இவன் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருப்பாசூர்க் கோயிலுக்கு அணிகலங்கள் அளித்தும் நந்தவனம் வைத்தும் தொண்டு புரிந்தான் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றால்[1] தெரிகிறது. எனவே, இவன், தன் தந்தையைப் போல் சிவபத்தி வாய்ந்தவனாயிருத்தல் அறியத்தக்கது.

(4) **கருணாகரன் சுந்தரத் தோளுடையான் ஆகிய வளவன் பல்லவரையன்:** இவன் கருணாகரன் சுந்தரத் தோளுடையான் என்னும் பெயருடையவன்; அரசனால் அளிக்கப்பெற்ற வளவன் பல்லவரையன் என்ற பட்டம் பெற்றவன்; பாண்டி நாட்டினன். இவன் நடு நாட்டில் பெண்ணை கடத்தி லிருந்த ஓர் அரசியல் அதிகாரியாவன். இவன் அவ்வூர்க் கோயிலில் யாத்திரிகர்க்கு உணவளிக்கும் பொருட்டுப் பொருள் அளித்துள்ளான் என்பது அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றால்[2] புலனாகின்றது.

(5) **அம்மையப்பன் இராசேந்திர சோழ சம்புவராயன்:** இவன் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலிருந்த ஒரு தலைவன்; பல்லவர் மரபில் செங்கேணிக்குடியில் தோன்றியவன்; அம்மையப்பன் என்ற பெயருடையவன்; இராசேந்திர சோழ சம்புவராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். இவன் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள சீயமங்கலத் திறைவற்கு அர்த்தயாம வழிபாட்டிற்குச் சில வரிகளால் கிடைக்கும் பொருளை நிவந்தமாக அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டு[3] உணர்த்துகின்றது. இவன் உடன் பிறந்தவன் புக்கதுறை வல்லவனாகிய அகளங்க சம்புவராயன் என்பான் மதுராந்தகத்திலுள்ள சிவன் கோயிலில் ஒரு நுந்தா விளக்கு எரித்தற்கு 96 ஆடுகள் அளித்துள்ளனன்.[4] இச் சம்புவராயர்களின் வழித் தோன்றல்களே

---

1. Ins. 128 of 1930.
2. Ins. 262 of 1929.
3. S. I. I., Vol. VII, No. 67.
4. Ins. 400 of 1922.

சோழர்கட்குப் பின்னர், தொண்டை மண்டலத்தில் படை வீட்டு இராச்சியம் அமைத்து அரசாண்டவர் என்பது அறியற்பாலது.

(6) **சுந்தன் கங்கை கொண்டானாகிய துவராபதி வேளான்:** இவன் பாண்டி நாட்டினன்; இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள சிவபுரியிற் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[1] இவன் ஒரு வாட்படையின் தலைவன் என்று தெரிகிறது. இவன் துவராபதி வேள் என்னும் பட்டம் பெற்றவனா யிருத்தல் உணரற்பாலதாம்.

இனி, விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த ஆந்திர நாட்டுத் தலைவர்களையும் ஆராய்தல் ஏற்புடையதேயாம்.

1. **மகா மண்டலேசுவரன் பெத்தராசன்:** இவன் கி.பி. 1121-ல் பொத்தப்பி நாட்டிலிருந்து ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்பது கடப்பை ஜில்லா நந்தலூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] புலப்படுகின்றது. பொத்தப்பி நாடு யாண்டையது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

2. **மகா மண்டலேசுவரன் விமலாதித்தன் ஆகிய மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன்;** இவன், பெத்தராசனுக்குப் பிறகு பொத்தப்பி நாட்டில் அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன்; விமலாதித்தன் என்னும் பெயருடையவன்; அரசனால் வழங்கப் பெற்ற மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன் என்னும் பட்டம் உடையவன். இவன் கல்வெட்டுக்கள்[3] நந்தலூர், திருக்காளத்தி ஆகிய ஊர்களில் உள்ளன. அவற்றால், இவன் விக்கிரம சோழனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்பது வெளியாகின்றது.

---

1. Ins. 47 of 1929.
2. Ins. 583 of 1907.
3. Ins. Nos. 579 of 1907 and 100 of 1922.

3. **[கன்னர தேவனாகிய இராசேந்திர சோழப் பொத்தப்பிச்சோழன் :]** இவன், விக்கிரம சோழன் காலத்திலிருந்த பொத்தப்பிச் சோழருள் ஒருவன் என்பது திருக்காளத்தியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[1] புலனாகின்றது. இவன் கன்னர தேவன் என்னும் பெயரினன்; காமராசன் என்பவனுடைய புதல்வன்; இராசேந்திர சோழப் பொத்தப்பிச் சோழன் என்ற பட்டம் உடையவன்.

4. **மகா மண்டலேசுவரன் நம்பயன்** ; இவன் விக்கிரம சோழனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு வேங்கி நாட்டில் அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன் ஆவன். இவனைப் பற்றிய செய்தி முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

5. **மகா மண்டலேசுவரன் கட்டிதேவ மகாராசனாகிய விக்கிரம சோழ கருப்பாறுடையான் :** இவன் புடோலியரையன் என்றும் வழங்கப்பெற்றுள்ளனன். புடோலி என்பது கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள ஓர் ஊராகும். இவன் கல்வெட்டுக்கள், திருக்காளத்தி, குடிமல்லம் என்னும் ஊர்களில் காணப்படுகின்றன.[2] அவற்றால் இவன் விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்று தெரிகிறது. இவன் பெற்றுள்ள விக்கிரம சோழ கருப்பாறுடையான் என்னும் பட்டமும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க.

6. **[இராசேந்திர சோழ காங்கேயராயன்]** இவன் வெல்நாண்டுச் சோழன் ஆவன்; இவனும் இவன் புதல்வன் இரண்டாங் கொங்கனும் விக்கிரம சோழனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்கள் என்பது திருக்காளத்திக் கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகின்றது.

---

1. Ins. 102 of 1922.
2. Ins. 155 of 1922; S. I. I., Vol. VIII, No. 511.
3. Ins. 103 of 1922; Ins. 112 of 1922.

பதினெட்டாம் அதிகாரம்

இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1133—1150)

விக்கிரம சோழன் கி. பி. 1135 ஆம் ஆண்டில் இறந்த பிறகு, முன்னர் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றிருந்த அவன் புதல்வன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்றனன்.[1] இவன் சோழ மன்னர்களின் ஒழுகலாற்றின்படி இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டான். இவன் மெய்க்கீர்த்திகள், 'பூமன்னு பாவை'[2] எனவும், 'பூமன்னுபதுமம்'[3] எனவும், 'பூமன்னு யாணர்'[4] எனவும், 'பூமருவிய புவியேழும்'[5] எனவும், 'பூமேவி வளர்'[6] எனவும், 'பூமேவு திருமகள்'[7] எனவும் தொடங்கித் தமிழ் மணங் கமழும் சிறப்புடையனவாய் உள்ளன. அவையெல்லாம் இவ் வேந்தனது ஆட்சியைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றனவேயன்றி வரலாற்றுச் செய்திகளை உணர்த்துவனவாயில்லை. எனவே, இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் வரலாற்றில் குறிப்பிடத் தக்க அரிய நிகழ்ச்சிகள் எவையும் நிகழவில்லை என்பது தேற்றம்.

இனி, திருமாணிகுழியில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று[8] 'தில்லைத் திருநகர் சிறப்புடைத்தாகத் திருமுடி சூடிய ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழதேவர்' என்று கூறுகின்றது.

---

1. இவனது ஆட்சி யாண்டு இவன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற ஆண்டாகிய கி. பி. 1133 முதல் கணக்கிடப்பட்டு வருதல் உணரற்பாலதாம்.

2. S. I. I., Vol. IV, No. 818.
3. Ibid, Vol. V, No. 705.
4. Ibid, No. 643.
5. Ibid, No. 645.
6. Ibid, Vol. VIII, Nos. 319, 320 and 749.
7. Ins. 572 of 1907.
8. S. I. I., Vol. VII, No. 780.

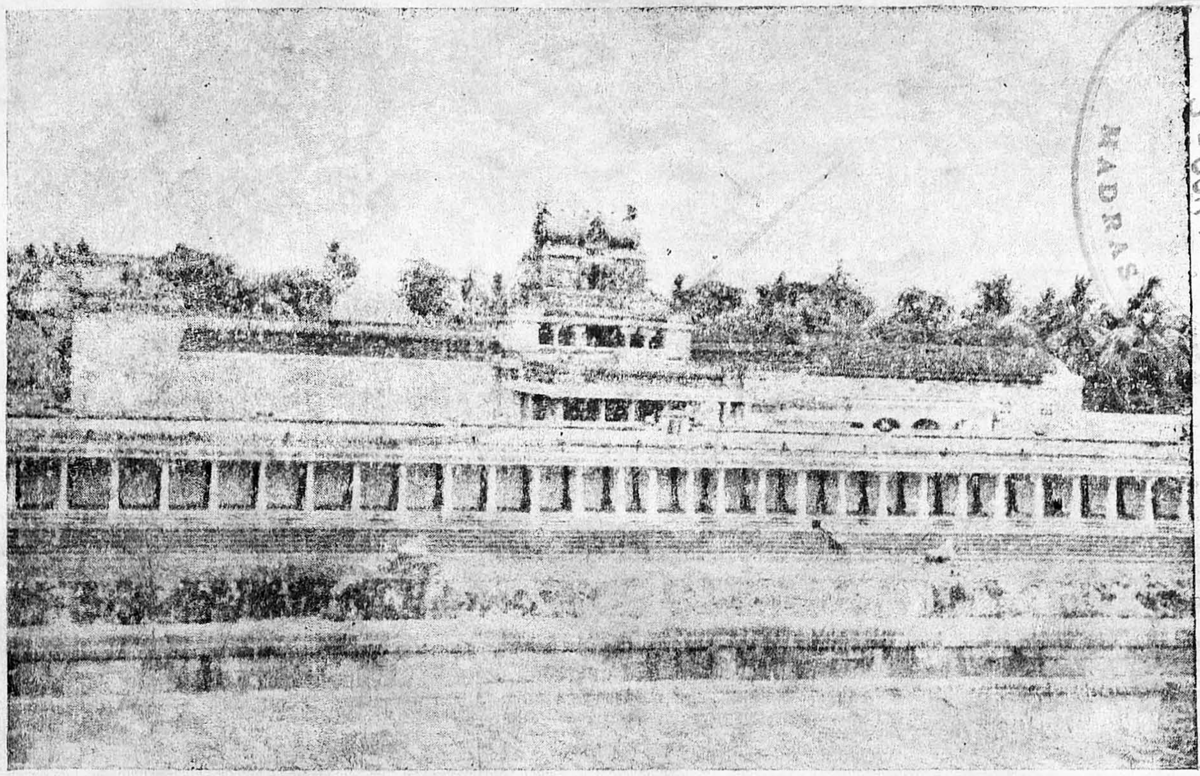

சிவகாம கோட்டம், சிவகங்கை — சிதம்பரம்.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
3 - JUN 1958
MADRAS

இதனைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், தில்லைநகர் நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் எல்லா வளங்களும் நிறைந்த பெரு நகராக அமைக்கப்பெற்றதாதல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. அன்றியும், அம் மாநகரில் இவ் வரசர் பெருமான் முடி சூடிக்கொண்டமைக்குரிய குறிப்பும் இக் கல்வெட்டுத் தொடரில் இருத்தல் அறியத்தக்கது. எனவே, இவன் காலத்தில்தான் தில்லையம்பதியிலும் அங்குள்ள அம்பலவாணரது திருக்கோயிலிலும் பல்பல திருப்பணிகள் நிகழ்த்தப் பெற்றன என்பது ஒருதலை. அத் திருப்பணிகளெல்லாம் ஒட்டக் கூத்தர் பாடியுள்ள குலோத்துங்க சோழனுலா[1] இராசராச சோழனுலா[2] தக்கயாகப் பரணி[3] ஆகிய மூன்று நூல்களிலும் அவ் வாசிரியரால் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, அவற்றின் துணைகொண்டு குலோத்துங்க சோழனது தில்லைத் திருப்பணிகளை ஆராய்தல் அமைவுடையதேயாம்.

தில்லைத் திருப்பணி : இவன் தில்லையம்பதியில், தேவர் கோன் மூதூரிலுள்ள பெரு வீதிகள் கண்டு நாணுமாறு நாற்பெருந் தெருக்கள் அமைத்தும் பற்பல மண்டபங்கள் கட்டுவித்தும் அந் நகரைச் சிறப்பித்தான்; சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னாலும் பல்வகை மணிகளாலும் அலங்கரித்துப் பணி புரிந்தான்; பேரம்பலத்தையும் உட் கோபுரத்தையும் திருச் சுற்று மாளிகையையும் மாமேரு போலப் பொன்மயமாக்கினான்; எழுநிலைக் கோபுரங்கள் எடுப்பித்தான்; உமாதேவியார் தாம் பிறந்த இமய வெற்பை மறக்கும்படி சிவகாம கோட்டம் மிகப் பெரிதாக அமைத்தான்; அவ் வம்மையார் விழாநாளில் உலா வருதற்குப் பொன்னாலும் மணியாலும் அழகுறுத்தப் பெற்ற தேரொன்று செய்தளித்தான்;

---

1. குலோத்துங்க சோழனுலா, வரிகள் 77—116.

2. இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 57—66.

3. தக்கயாகப் பரணி, தாழிசைகள் 802, 804, 806, 807, 808, 809, 810.

திருக்கோயிலில் பொன்னுலாகிய கற்பகத் தருக்களை அமைத்தான்;[1] நாற்புறமும் கூடங்களோடு திகழும் திருக்குளம் ஒன்று கட்டினான்; ஆனிரைகளும் களிற்றினங்களும் மிகுதியாக வழங்கினான். இவ்வாறு இவ் வேந்தன் தில்லைத் திருக்கோயிலில் நிகழ்த்திய திருப்பணிகள் அளவற்றன எனலாம். இவன் இத் திருப்பணிகளை எல்லாம் மிக விரிவாகச் செய்யத் தொடங்கியபோது, தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்கு இடம் போதாதவாறு திருமுற்றத்தின்கண் இருந்த திருமால் மூர்த்தத்தைப் பெயர்த்தெடுத்து அலைகடலில் கிடத்தும்படி செய்து[2] அதனால் இடத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு, திருப்பணிகளை நிறைவேற்றினான் என்று ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் தம் நூல்களில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும்.

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லனால் தில்லையம்பல முன்றிலில் நிறுவப்பெற்று அந்நாள் முதல் நிலைபெற்றிருந்த திருமால் மூர்த்தத்தைக் கடலில் எறிந்த இவன் செயல் வைணவர்களின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் புண்படுத்திவிட்டது. அதுபற்றி வைணவ சமயத்தினர் எல்லோரும் இவனுக்குப் பகைஞர் ஆயினர் எனலாம். அன்னோர் கருதிய

---

1. இங்ஙனமே இவனுடைய் தந்தையாகிய விக்கிரம சோழன் திருச்சிற்றம்பலத் திருக்கோயிற் பணி செய்கையில் பொன்னுலாகிய கற்பகத் தருக்களை அங்கு அமைத்தனன் என்று அவனது 'பூமாலை மிடைந்து' என்று தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தி உணர்த்துகின்றது. (S. I. 1., Vol. V, No. 458.)

2. (i) 'தில்லைத் திருமன்றின் முன்றிற் சிறுதெய்வத்
தொல்லைக் குறும்பு தொலைத்தெடுத்து'—

(குலோத். உலா, 77—78.)

(ii) 'பொன்னிற் குயிற்றிப் புறம்பிற் குறும்பனைத்து
முன்னர்க் கடலகழின் மூழ்குவித்த—சென்னி'

(இராச. உலா, 65—66)

(iii) 'முன்றிற் கிடந்த கருங்கடல் போய்
முன்னைக் கடல்புகப் பின்னைத் தில்லை
மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டன் மைந்தன்
மரகத மேருவை வாழ்த்தினவே'—

தக்க யாகப் பரணி, தா. 777.)

வாறு இவன் வைணவ சமயத்தில் பெரிதும் வெறுப்புடைய வன் என்று கூறுவதற்கு இடமில்லை. சோழ மன்னர்கள் எல்லோரும் தொன்று தொட்டுச் சமயப் பொறையுடையவர் களாய் வழிவழி ஒழுகி வந்தவர்கள் என்பது பல கல்வெட்டுக் களாலும் செப்பேடுகளாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, இவ் வேந்தர்கள் தம் குடிகள் கைக்கொண்டொழுகிய எல்லாச் சமயங்களையும் விரிந்த மனப் பான்மையோடு பொது நோக்குடன் புரந்துவந்த பெருந்தகையினர் என்பது தெள்ளிது. இவனுடைய பாட்டனாகிய முதற் குலோத்துங்க சோழன் விஷ்ணுவர்த்தனன் என்னும் பெயருடையவன் என்பதும் அவன் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள இராசமன்னார் கோயிலில் குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம் என்னும் திருமால் கோட்டம் எடுப்பித்து அதற்கு வழிபாட்டிற்கு நிவந்தம் அளித்துப் புரந்து வந்தவன் என்பதும் முன் விளக்கப்பெற்ற செய்திகள் ஆகும். இவன் தந்தை விக்கிரம சோழனும் திருமாலிடத்தில் அன்பு பூண்டொழுகியவன் ஆவன். ஆகவே, இத்தகைய தந்தையிடத்தும் பாட்டனிடத்தும் பழகி வளர்ந்து வந்த நம் குலோத்துங்கன், திருமாலிடத்து வெறுப்புக்கொண்டு வைணவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தான் என்று கூறுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்துவதன்று. இவன் உண்மையில் திருமால் சமயத்தில் வெறுப்புடையவனா யிருந்திருப்பின் இவன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட சோழ இராச்சியத்திலுள்ள எல்லாத் திருமால் கோயில்கட்கும் இடையூறு புரிந்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆனால், தில்லையிலன்றி வேறு எவ்விடத்தும் இவன் அங்ஙனம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே, இவன் தில்லைச் சிற்றம்பலவாணரிடத்து ஈடுபாடுடையவனாய் அப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள கோயிலை மிகப் பெரிதாக அமைக்கக் கருதித் திருப்பணி தொடங்கியபோது, தில்லைக் கோவிந்தராசரை வழிபட்டு வந்த வைணவர்கள் அத் திருப் பணிக்கு முரண்பட்டு நின்றமையோடு தம்மாலியன்ற சில இடையூறுகளைச் செய்தும் இருக்கலாம். அதுபற்றிச் சினங் கொண்ட இவ் வேந்தன் அத் திருமால் மூர்த்தத்தைப்

பெயர்த்துக் கடலில் போடச்செய்து பிறகுதான் மேற்கொண்ட திருப்பணியை நிறைவேற்றி யிருத்தல் வேண்டும். இவன் தில்லைத் திருப்பணி நிகழ்த்தியபோது அதற்குத் திருமால் சமயத்தினர் செய்த இடையூறுகளை ஒருபொருட்படுத்திக் கூற விரும்பாத ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர், இவன் மன்றிற்கு இடங் காண வேண்டித் திருமாலை அவருக்குரிய பழைய கடலுக்கே அனுப்பிவிட்டான் என்று தம் தக்க யாகப் பரணியில் கூறியுள்ளனர்.[1] பிற்காலத் தெழுந்த திவ்யசூரி சரிதம், கோயிலொழுகு முதலான சில வைணவ நூல்கள் இவன் புரிந்த இச் செயலை மிகைபடக் கூறி இவன்மீது அடாத பழிகளைச் சுமத்தியும் இவனைக் கிருமி கண்ட சோழன் என்று இழித்துரைத்தும் உள்ளன. அவையெல்லாம் வெறுங் கற்பனைக் கதைகளேயன்றி வேறல்ல என்பது நுணுகியாராய் வார்க்குப் புலப்படாமற் போகாது. இவன் செயல்பற்றிச் சோழ இராச்சியத்தில் அமைதியின்மையும் கலகமும் யாண்டும் ஏற்படவில்லை; பொது மக்கள் எல்லோரும் அமைதியாகவே இனிது வாழ்ந்து வந்தனர்; எனவே, அவர்கள் இதனை நாட்டிற்குத் தீங்கு பயக்குங் கொடுஞ் செயலாகக் கருதவில்லை என்று தெரிகிறது. எனினும், பெரு வேந்தனாகிய குலோத் துங்கன் இங்ஙனம் செய்தமைக்குத் தக்க காரணங்க ளிருப் பினும் இச்செயல் இவனது பெரும் புகழுக்குச் சிறிது இழுக் குண்டுபண்ணிவிட்டது என்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, திருமாலைக் கடலில் எறிந்த செயலை வீரராசேந் திரன் புதல்வனாகிய அதிராசேந்திர சோழன்மேலேற்றி வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் எழுதியிருப்பது எவ்வாற் றானும் பொருத்தமுடைத்தன்று என்பது முன்னர் விளக்கப் பட்டுள்ளது.[2] குலோத்துங்கன் காலத்திலிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் தம் காலத்தில் நிகழ்ந்த இந் நிகழ்ச்சியைத் தாம் நேரிற் கண்ட

---

1. தக்க யாகப் பரணி, தா. 777.

2. பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம்-முதற் பகுதி, பக். 247-8.

வாறு உலாக்களிலும் பரணியிலுங் குறித்திருக்கும்போது இதனை எளிதாக வேறோர் அரசன் மேல் ஏற்றிக் கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? தக்க யாகப் பரணியின் உரையாசிரியர் இச்செயல் நிகழ்த்தியவன் இராசராச சோழன் தந்தையாகிய குலோத்துங்கசோழன் என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருப்பதும் உணரற்பாலதாம்.[1]

தில்லையம்பதியில் விக்கிரம சோழன் தன் ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் நிகழ்த்தியனவாக அவன் மெய்க்கீர்த்தியில் காணப்படும் திருப்பணிகளும் அவன் புதல்வனாகிய இக்குலோத்துங்கன் அங்கு நிகழ்த்தியனவாக உலாக்களிலும் தக்க யாகப் பரணியிலும் ஒட்டக்கூத்தரால் கூறப்படும் திருப்பணிகளும் வெவ்வேறு காலங்களில் நடைபெற்ற வெவ்வேறு திருப்பணிகளேயாம். எனவே, அவையெல்லாம் விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கப் பெற்று நிறைவேற்றப்படாமல் அவன் புதல்வன் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியில் முடிக்கப்பெற்றன என்று கருதுவதற்குச்[2] சிறிதும் இடமில்லை என்க.

ஆட்சியின் சிறப்பு : இவ் வேந்தன் ஆளுகையில் சோழ நாடு போரின்றி மிகச் சீரிய நிலையில் இருந்தது. அதனால் நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் எத்தகைய இன்னல்களுமின்றி இனிது வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இவன் தந்தை விக்கிரம சோழனது ஆட்சியின் இறுதியில் சோழ இராச்சியம் எத்துணைப் பரப்புடையதாக இருந்ததோ அத்துணைப் பரப்புடையதாகவே இவன் ஆட்சியிலும் நிலை பெற்றிருந்தது எனலாம். ஆந்திர தேயத்தில் இவன் கல்வெட்டுக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுவதால் மேலைச்சளுக்கியரிடமிருந்து விக்கிரம சோழன் கைப்பற்றிய வேங்கி நாடு இவன் ஆளுகையின் கீழும் அமைதியாகவே இருந்து வந்தது என்பது ஒருதலை. எனவே,

---

1. தக்க யாகப் பரணியில் 777 ஆம் தாழிசையின் உரையில் இதனைக் காணலாம்.

2. The Colas, Vol. II, p. 74.

தன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடெங்கும் அமைதி நிலவச் செங்கோல் செலுத்திய பெருவேந்தன் இவன் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

குலோத்துங்கனது பல்கலைப் புலமை: இவன் தன் பாட்டனாகிய முதற் குலோத்துங்க சோழனைப்போல் பல்கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவன் என்று தெரிகிறது. இவன் சிறப்பாகத் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவன்; பல்வகைச் செய்யுட்களும் இயற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன்; இத்தகைய புலமையும் ஆற்றலும் தன் தந்தையின் அவைக்களப் புலவராக இருந்தவரும் கவிச் சக்கரவர்த்தியுமாகிய ஒட்டக்கூத்தர்பால் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை எல்லாம் நன்கு பயின்று இவன் பெற்றனவேயாம். இவன் தன் ஆசிரியராகிய ஒட்டக்கூத்தரிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பும் மதிப்பும் அளவிட்டுரைக்குந் தரத்தன அல்ல. இவனைத் 'துரக வித்தியா விநோதன்'[1] எனவும், 'வில் விநோதன்'[1] எனவும், 'நித்திய கீதப் பிரமோகன்'[1] எனவும், 'ஞான கெம்பீரன்'[2] எனவும் ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் கூறியிருத்தலால் இவன் அசுவ சாத்திரம், தனுர் சாத்திரம், இசை நூல் முதலான கலைகளிலும் வல்லவனாயிருந்தனன் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. வெளி நாட்டோடு போரின்மையும் உள்நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்த அமைதியுமே இவன் பல கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெறுதற்கு ஏதுக்களாக இருந்தன எனலாம்.

குலோத்துங்கனது சமயப் பற்று: இவன் தில்லை சிற்றம்பலவாணரிடத்து எல்லையற்ற பேரன்புடையவன் என்பது 'தில்லையில் நடஞ்செய் கமலங்களை வளைக்குஞ் சிந்தையபயன்'[3] எனவும், 'நவநிதி தூய் — ஏத்தற் கருங் கடவுள் எல்லையிலானந்தக் — கூத்தைக் களிகூரக் கும்பிட்'[4] டான் எனவும் ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் கூறியுள்ளமையால் இனிது புலனா

---

1. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா. 78.
2. ஷை பா. 6.
3. ஷை பா. 87.
4. குலோத்துங்க சோழன் உலா, வரிகள் 74—76.

கின்றது. திருவாரூர்க் கல்வெட்டொன்று,[1] இவன் தில்லைக் கூத்தப்பிரான் திருவடித் தாமரையிலுள்ள அருளாகிய தேனைப் பருகும் வண்டு போன்றவன் என்று கூறுவதும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துதல் காண்க. இவன், தன் வழிபடு கடவுளாகிய தில்லையம்பலவாணரது திருக்கோயிலில் பற்பல திருப்பணிகள் புரிந்து அதனைச் சிறப்பித்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவன், சைவ சமய குரவர் மூவரிடத்தும் அளவற்ற அன்புடையவன் என்பது அவர்கள் படிமங்களைத் திருவாரூர்க் கோயிலில் எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கும் விழாவிற்கும் நிவந்தமாக இறையிலி நிலங்கள் மிகுதியாக வழங்கியுள்ளமையால் நன்கு வெளியாகின்றது.[2] எனவே, சிவபாதசேகரன் என்று பாராட்டப்படும் முதல் இராசராச சோழனைப்போல் இவனும் ஒப்பற்ற சிவபத்திச் செல்வம் வாய்ந்தவன் என்பது தெள்ளிதில் புலனாதல் காண்க.

அவைக்களப் புலவர்: இவன் தந்தையின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய ஒட்டக்கூத்தர் இவனுக்குத் தமிழாசிரியராயமர்ந்து இவனைச் செந்தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்த அரசனாகச் செய்தனர். அக் கவிஞர் பெருமான் இவன் அவைக்களப் புலவராகவும் இருந்தனர். இவனது இளமைப் பருவம் முதல் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கப்பெற்ற அப் புலவர்பிரான் இவன் மீது பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றும் உலா ஒன்றும் பாடி இவனைச் சிறப்பித்துள்ளமை இவன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும். அவ் விரு நூல்களும் முறையே குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் எனவும், குலோத்துங்க சோழனுலா எனவும் வழங்கி வருகின்றன. அந் நூல்களில் இவன் முன்னோர்களான சோழ மன்னர்களின் வரலாறுகளும், இவனுடைய செங்கோலின் மாட்சியும் சிவபத்தியும் இவன் புரிந்த தில்லைத் திருப்பணிகளும் இவனுடைய வண்மை வீரம் முதலான பண்புகளும் பிற சிறப்பியல்புகளும் கூத்தரால் கூறப்பட்டுள்ளன.

---

1. S. I. I., Vol. IV, No. 397.
2. Ibid, Vol. VII, No. 485.

பிற புலவர்கள்: இவ் வேந்தன் காலத்திலிருந்த மற்றொரு புலவர் தண்டியாசிரியர் ஆவர். அவர், இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மன் என்ற பல்லவ மன்னனுடைய அவைக்களப் புலவராகிய தண்டி என்னும் வடமொழிப் புலவர்[1] இயற்றிய 'காவியா தர்சம்' என்ற வடமொழி அலங்கார நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர். அவ் வணி நூலில் உதாரணச் செய்யுட்களும் அவரே பாடி அமைத்துள்ளனர். அப் பாடல்களுள் சிலவற்றில் நம் குலோத்துங்கனுடைய ஆற்றல் கொடை முதலான சிறந்த குணங்கள் அவ் வாசிரியரால் பாராட்டப்பட்டுள்ளன. அன்றியும், இவ் வரசனுடைய கங்கைகொண்ட சோழபுரத் தரண்மனையையும்[2] கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தரது வாக்கு நயத்தையும்[3] இரண்டு உதாரணப் பாடல்களில் அவர் புகழ்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். எனவே, தண்டி யாசிரியர் ஒட்டக்கூத்தருடைய மாணவரா யிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவதற்கு இடம் உளது. இவ் விரு புலவர்களும் மலரி என்னும் ஊரினரா யிருத்தல் இக் கருத்தினை ஓரளவு வலியுறுத்துதல் உணரற் பாலதாம். இஃது எவ்வாறாயினும், நம் குலோத்துங்கனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற தமிழ்ப் புலவர்களுள் தண்டியாசிரியரும் ஒருவர் என்பது ஒருதலை.

மருதத்தூ ருடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பல முடையார் என்பார், தொண்டை மண்டலத்தில் களத்தூர்க் கோட்டத்திலுள்ள மருதத்தூரினர். இவர் சோணாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்துப் பையூ ருடையான் வேதவன முடையான் மேல் ஒரு நூல் பாடி இரும்பூதி என்ற ஊரைப் புலவர் முற்றூட்டாகப் பெற்று அதனைப் பையூரில் எழுந்தருளி யுள்ள சிவபெருமானுக்கு வழங்கியுள்ளனர் என்பது புதுக்கோட்டை நாட்டிற் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது.[4] இந் நிகழ்ச்சி கி. பி. 1145-ல் நிகழ்ந்ததாகும்.

1. History of the Pallavas of Kanchi, pp. 110 and 111.
2. தண்டியலங்காரம், சூ. 95, மேற்கோள்.
3. 'சென்று செவியளக்குஞ் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுள்ளே
நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்றுள்—ஒன்று
மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று
மலரிவருங் கூத்தன்றன் வாக்கு' (தண்டி. 48, மேற்.)
4. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 129.

LIC

குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் பல புலவர்களை ஆதரித்துப் பாதுகாத்து வந்தான் என்பதைக் 'கற்றவர் குடி புடைசூழ் கற்பக இளவனமே'[1] என்னுங் கூத்தர் வாக்கினால் நன்கறியலாம். இச்செய்தி, 'பெரும் புலவரும் அருங் கவிஞரும் — நரம்புறு நல்லிசைப் பாணருங் — கோடியருங் குயிலுவரும் நாடு நாடுசென்—றிரவலரா யிடும்பை நீங்கிப் புரவலராய்ப் புகழ் படைப்ப' என்னும் இவன் மெய்க் கீர்த்தியால்[2] உறுதியாதல் காண்க. இவ்வாறு புலவர், கவிஞர், பாணர் முதலானோர்க்கு இவன் புரவலனாக விளங்கியதை,

> 'கோடியர் புலவர் விறலியர் பாணர்
> குலகிரி களும்குறை நிறையத்
> தேடிய நிதியங் குலோத்துங்க சோழன்
> உருட்டுக சிறுதேரே'[3]

என்னும் பிள்ளைத்தமிழ் இறுதிப் பாடலில் ஆசிரியர் ஒட்டக் கூத்தருங் கூறியிருத்தல் அறியத்தக்கது. இஃது இங்ஙனமாக, தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு எழுதியோர், குலோத்துங்கன் கூத்தர் ஆகிய இருவர் மீதும் வரலாற்றுண்மைக்கு முரண் பட்ட கற்பனைக் கதைகளை எழுதிப் பொய்ச் செய்திகளைப் பரவச்செய்துள்ளமை பெரிதும் வருந்தற் குரியதாகும்.

இனி, நம் குலோத்துங்கன் காலத்தில்தான் புகழேந்திப் புலவர், சேக்கிழா ரடிகள், கம்பர் ஆகிய புலவர் பெருமக்கள் இருந்தனர் என்று ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர் எழுதியுள்ளனர்.[4] அன்னோர் கருத்து உறுதிபெறுதற்குத் தக்க சான்றுகள் இன்மையின் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. புகழேந்திப் புலவர் முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆட்சிக் காலமாகிய கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யிலும், சேக்கிழாரடிகள் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும், கம்பர் உத்தம சோழன் ஆட்சிக்

---

1. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா. 80.
2. S. I. I., Vol. V, No. 645.
3. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா. 103.
4. The Colas, Vol. II, p. 75.

காலத்திலும் இருந்தவர்கள் என்பது ஆராய்ச்சியாற் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, அப் புலவர் பெருமான்கள் மூவரும் வெவ்வேறு காலங்களில் நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆவர்.

தலைநகர்: நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் தலைநகராக விளங்கிய நகரம் கங்கைகொண்ட சோழபுரமேயாம். இம் மாநகர் கங்காபுரி[1] என்று குலோத்துங்கசோழன் உலாவிலும் கங்காபுரம்[2] என்று தண்டியலங்கார மேற்கோள் பாடலிலும் கூறப்பெற்றிருத்தல் அறியற்பாலது. அன்றியும், தில்லையம் பதியும் இவன் உவந்து வீற்றிருக்கும் ஒப்பற்ற நகராக இருந்தது எனலாம். அப் பெரும்பதி, இவனது குல நாயகராகிய கூத்தப்பிரான் தாண்டவம் பயிலும் தலமாதல் பற்றியே அத்தகைய சிறப்பினை எய்தியது என்க. விக்கிரம சோழபுரத் தரண்மனையிலிருந்து இவ் வேந்தன் அனுப்பிய உத்தரவுகள்[3] கீழைப் பழுவூர், பிரம தேசம், ஏமப் பேரூர் ஆகிய ஊர்களில் வரையப்பட்டிருத்தலால் இவன் அந் நகரத்திலும் ஆண்டுதோறும் இரண்டொரு திங்களாதல் தங்கியிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

சிறப்புப் பெயர்கள்: இவனுக்கு அக்காலத்தில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்கள், அபயன், அனபாயன், எதிரிலாப் பெருமாள்,[4] கலிகடிந்த சோழன்,[5] திருநீற்றுச் சோழன்,[6] பெரிய பெருமாள்[7] என்பனவாம். இவற்றுள், அபயன், திருநீற்றுச் சோழன் என்னும் இரு பெயர்களும் இவன் பாட்டன் முதற் குலோத்துங்க சோழனுக்கு முதலில் வழங்கிப் பிறகு இவனுக்கும் வழங்கி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. எஞ்சி

---

1. *குலோத்துங்க சோழனுலா, வரிகள் 117—118.*
2. *'வண்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத் தருமலைந்து*
   மண்குளிரச் சாயல் வளர்க்குமாந்—தண்கவிகைக்
   கொங்கா ரலங்கலன பாயன் குளிர்பொழில்சூழ்
   கங்கா புரமாளி கை.'
3. Ins. No. 261 of 1926; 271 of 1915; 533 of 1921.
4. S. I. I., Vol. VII, No. 780.
5. Ibid, No. 460.
6. Ibid, No. 407.
7. *த. பரணி, தா. 773; குலோ, உலா, வரிகள் 415—416.*

யுள்ள சிறப்புப் பெயர்களுள் அனபாயன் என்பது இவன் பிள்ளைத்தமிழில் காணப்படாமல் உலாவில் மாத்திரம் காணப் படுவதால் இப்பெயர் இவன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் வழங்க வில்லைபோலும்.

குலோத்துங்கனுடைய மனைவியரும் புதல்வனும்: இவ் வேந்தனுக்குத் தியாகவல்லி, முக்கோக் கிழானடி என்ற இரு மனைவியர் இருந்தனர் என்பது திருமழபாடியிலுள்ள கல் வெட்டொன்றால்[1] அறியப்படுகின்றது. அவர்களுள், தியாக வல்லியே பட்டத்தரசியா யிருந்தனள். அவ் வரசிக்குப் புவன முழுதுடையாள் என்ற சிறப்புப் பெயர் ஒன்றும் உண்டு. முக்கோக் கிழானடி இரண்டாம் மனைவியாவள். அவ் வரசியை மலாடர் குல மணிவிளக்கு[2] என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுவதால், அவள் மலையமானாடாகிய சேதி நாட்டை அந்நாளில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் மகளாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு வெளி யாகின்றது. இவனுக்கு இராசராசன்[3] என்ற புதல்வன் ஒருவன் இருந்தனன். அவ் வரச குமாரன் இவனுடைய இரு மனைவியருள் யார் வயிற்றுப் புதல்வன் என்பது இப் போது புலப்படவில்லை.

இனி, இவனது ஆட்சியின் 16, 17-ஆம் ஆண்டுக் கல் வெட்டுக்கள்[4] சில ஊர்களில் காணப்படுவதால் இவன் கி. பி. 1150 வரையில் அரசாண்டு அவ் வாண்டிலே இறைவன் திருவடியை அடைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிதின்

---

1. S. I. I., Vol. V, No. 645.

2. 'பெருங்கற்பில் மலாடர் குலமணி விளக்குத் — திருந்துமித் திலமணி முறுவல் தெரிவை—முக்கோக் கிழா னடிகளும்.'
(குலோத்துங்கன் மெய்க்கீர்த்தி, Ibid.)

3. 'பொன்னிற் குயிற்றிப் புறம்பிற் குறும்பனைத்து
முன்னர்க் கடலகழின் மூழ்குவித்த—சென்னி
திருமகன் சிராச ராசன், (இராச. உலா, வரிகள் 65—67)

4. S. I. I., Vol. VI, No. 134; Ibid, Vol. IV, No. 1044; Ins. 60 of 1908.

உணரப்படும். இவன் தான் இறப்பதற்கு நான்கு ஆண்டுகட்கு முன் கி. பி. 1146-ல்[1] தன் புதல்வனாகிய இராசராசனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அரசியல் அலுவல்களில் பயிற்சி பெற்று வரும்படி செய்திருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்களாகவும் அரசியல் அதிகாரிகளாகவும் இருந்து ஆட்சி நன்கு நடைபெறுமாறு செய்தோர் பலர் ஆவர். அவர்களுள் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சிலர் செய்திகளை மாத்திரம் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவாம்.

1. **அம்மையப்பன் கண்ணுடைப் பெருமாளான விக்கிரம சோழ சம்புவராயன்:** இவன் பல்லவர் மரபினன்; செங்கேணி என்னுங் குடிப்பெயருடையவன்; தொண்டை மண்டலத்தில் வட ஆர்க்காடு தென்னார்க்காடு ஜில்லாப் பகுதியில் அரசாண்டுகொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; சம்புவராயன் என்னும் பட்டமுடையவன்; இவன் விக்கிரம சோழன் ஆட்சிக் காலத்திருந்த செங்கேணி அம்மையப்பன் நாலாயிரவன் என்பவனுடைய புதல்வன் ஆவன். இவன் நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் திருவல்லம் சோழபுரம் என்னும் ஊர்களிலுள்ள சிவாலயங்கட்குச் சில வரிகளால் வரும் பொருள்களை அளித்துள்ளனன் என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால்[2] புலனாகின்றது.

2. **ஏழிசை மோகன் ஆட்கொள்ளியான குலோத்துங்க சோழ காடவராயன்:** இவன் பல்லவர் குலத்தில் தோன்றிய ஒரு தலைவன்; கி. பி. 1136-ல் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் திருமாணிகுழியைச் சார்ந்த நிலப் பரப்பில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியாய் நிலவியவன்; அரசனால்

---

1. Ep. Ind., Vol. X, p. 138.

2. Ins. 343 of 1912; S. I. I., Vol. III, No. 61.

அளிக்கப்பெற்ற குலோத்துங்க சோழ காடவராயன், கச்சி ராயன் என்னும் பட்டங்கள் பெற்றவன். இவன் திருநாவலூர், திருவதிகை, விருத்தாசலம் ஆகிய ஊர்களி லுள்ள சிவாலயங்கட்கு[1] நிவந்தங்கள் அளித்தும் அணி கலன்கள் வழங்கியும், திருப்பணி புரிந்தும் தொண்டுகள் செய்திருத்தலால், இவன் ஒப்பற்ற சிவபத்தியுடையவன் என்று தெரிகிறது. இவன், தன் அறிவாற்றல்களால் அரசியலில் படிப்படியாக உயர்ந்து, சிறந்த பட்டம் பதவிகள் பெற்றுத் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருமுனைப்பாடி நாட்டில் ஒரு சிற்றரசனா யிருந்தனன் என்பது இவன் கல் வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.[2] இவன், ஆளப் பிறந் தான் எனவும் அரச நாராயணன் எனவும் தன்னைக் கூறிக் கொண்டிருத்தலைக் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். எனவே, அழிந்தொழிந்த பல்லவர் பேரரசை மீண்டும் நிறுவுதற்குக் காலங் கருதிக்கொண்டிருந்த பல்லவ அரச குமாரர்களுள் இவன் முதல்வனாதல் வேண்டும். இவன் தொடங்கிய அம் முயற்சி மூன்றும் இராசராச சோழன் ஆட்சியில் கி. பி. 1232-ல் இப் பல்லவன் வழியினனாகிய கோப்பெருஞ் சிங்கனால் நிறைவேற்றப்பட்டமை அறியத்தக்கது.

3. **இராசராச மகதைநா டாழ்வான்:** இவன் மகத நாட்டை அரசாண்ட வாணர் மரபில் தோன்றியவன்; நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியில் நாடு காவல் அதிகாரியாய் விளங்கியவன். இவன் திட்டகுடித் தேவதான நிலங்களிலிருந்து தனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய 'பெரும்பாடி காவல்' என்னும் வரியை அவ்வூர்க் கோயிலுக்கு அளித்தனனென்று அங்குள்ள கல்வெட் டொன்று[3] உணர்த்துகின்றது.

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 1004; Ins. 391 of 1921; S. I. I., Vol. VII, No. 150.

2. Ins. 467 of 1921; S. I. I., Vol. VIII, Nos. 319 and 320

3. S. I. I., Vol. VIII, No. 283.

4. **விக்கிரம சோழ சேதிராயன் :** இவன் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள மலையமானாட்டில் திருக்கோவலூரைச் சூழ்ந்த நிலப் பகுதியை அரசாண்ட ஒரு சிற்றரசன். இவன் புதல்வன் விக்கிரமசோழ கோவலராயன் என்பான்; கி. பி. 1137-ல் விக்கிரம சோழ சேதிராயன் மனைவி திருக்கோவலூரிலுள்ள வீரட்டானமுடையார் கோயிலில் ஒரு மடைப்பள்ளி கட்டினாள் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[1] நம் குலோத்துங்கன் காலத்திலிருந்த மலையமானாட்டுச் சிற்றரசருள் கிளியூர் மலையமான் குலோத்துங்க சோழ சேதிராயனும் ஒருவன்.[2] இவன் மலையமானாட்டில் கிளியூரைச் சூழ்ந்த நிலப் பரப்பை அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன் ஆவன். தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் சண்பை என்னும் ஊரிலுள்ள சிவன் கோயிலுக்கு கி. பி. 1147-ல் இறையிலி நிலம் வழங்கிய கிளியூர் மலையமான் இராசகம்பீர சேதிராயன் என்பவன்,[3] மேலே குறிப்பிட்ட குலோத்துங்க சோழ சேதிராயனுக்குத் தம்பியோ அன்றிப் புதல்வனோ ஆதல் வேண்டும்.

5. **குலோத்துங்க சோழ யாதவராயன் :** இவன் திருக்காளத்தியைச் சூழ்ந்த நிலப் பகுதியை அரசாண்ட ஒரு யதுகுலச் சிற்றரசன்; கட்டி தேவன் என்னும் பெயருடையவன். இவன் திருக்காளத்திக் கோயிலில் நாள்தோறும் தவசிகளையும் அந்தணர்களையும் பிறரையும் உண்பித்தற் பொருட்டு வீரமங்கலம் என்னும் ஊரை கி. பி. 1139-ல் அக் கோயிலுக்கு அளித்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.[4]

6. **சீயகங்கன் :** இவன் மைசூர் இராச்சியத்தில் கங்க நாட்டிலிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன்; கங்கர் மரபினன்; கி. பி. 1147-ல் திருக்காளத்தி இறைவர்க்கு நாள்தோறும் திருவிளக்கு வைக்கும் பொருட்டு இவன் 32-பசுக்கள்

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 914.
2. Ibid. No. 913.
3. Ins. 102 of 1906.
4. Ins. 83 of 1922.

கொடுத்துள்ளனன்.[1] நன்னூ லாசிரியராகிய பவணந்தி முனிவரை ஆதரித்துப் போற்றிய அமராபரண சீயகங்க னுடைய முன்னோர்களுள் இச் சீயகங்கன் ஒருவன் என்பது உணரற்பாலது.

7. **அதியமான்:** இவன் கொங்கு நாட்டில் தகடூரி லிருந்து அரசாண்டுகொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன். சேரரின் ஒரு கிளையினரான அதியமான் வழியினருள் ஒருவன். இவன் இயற்பெயரும் பிற செய்திகளும் தெரியவில்லை. இவன் நலத்தின் பொருட்டுத் தர்மபுரிக் கோயிலில் கி. பி. 1145-ல் திருப்பணி செய்யப்பெற்றது என்று ஒரு கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது.[2]

8. **மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழ சித்தரசன்:** இவன் கடப்பை ஜில்லாவிலுள்ள பொத்தப்பி என்னும் ஊரிலிருந்து அதனைச் சூழ்ந்த நாட்டை அரசாண்ட ஒரு சிற்றரசன். கி. பி. 1141-ல் கடப்பை ஜில்லா நந்தலூரிலுள்ள குலோத் துங்க சோழ விண்ணகரத்திற்குரிய நிலங்களின் எல்லைகளைக் கோயிலில் கல்லில் வரையும்படி இவன் உத்தரவு செய்தான் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[3]

தெலுங்க நாட்டில் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த வேறு சிற்றரசர்கள், மகா மண்ட லேசுவரன் பல்லய சோட மகாராசன்,[4] வெலநாண்டி குலோத்துங்க சோட கொங்கராசன்,[5] திரிபுவன மல்ல சோட மகாராசன்,[6] மகா மண்டலேசுவரன் வீம நாயகன்,[7] பண்டராசன்,[8] கந்தரவாடி வீம ராசன்[9] என்போர். இவர்கள், தெலுங்க நாட்டில் வேங்கி நாடு முதலான வெவ்வேறு பகுதிகளிலிருந்து அரசாண்டவர் ஆவர். இவர்கள்,

---

1. Ins. 93 of 1922.
2. S. I. I., Vol. VII, No. 534.
3. Ins. 572 of 1907.
4. S. I. I., Vol. VI, No. 170.
5. Ins. 123 of 1922.
6. S. 1. I., Vol. VI, No. 630.
7. Ibid, No. 133.
8. Ibid, No. 137.
9. Ins. 116 of 1917.

தம் நாடுகளில் தாம் புரிந்த அறச் செயல்களை வரைந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் நம் குலோத்துங்க சோழனது ஆட்சியாண்டு குறித்திருப்பதால் இவர்கள் எல்லோரும் இவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த குறுநில மன்னர் என்பது தெள்ளிது.

பத்தொன்பதாம் அதிகாரம்

இரண்டாம் இராசராச சோழன் (கி. பி. 1146 — 1163)

இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் கி. பி. 1150-ல் இறந்த பிறகு, அவன் புதல்வனாகிய இரண்டாம் இராசராச சோழன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் முடி சூட்டப் பெற்றான். இவன் தந்தை இராசகேசரி என்னும் பட்டமுடையவனா யிருந்தமையால் இவன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து கொண்டு அரசாளத் தொடங்கினான். இவனுடைய மெய்க் கீர்த்திகள் 'பூமருவிய திருமாதும்' எனவும், 'பூமருவிய பொழிலேழும்' எனவும் தொடங்குகின்றன. இவை யிரண்டும் இவனது ஆட்சியின் மூன்றாம் ஆண்டு முதல் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன.[1] இவற்றுள், 'பூமருவிய பொழிலேழும்' என்று தொடங்கும் மெய்க் கீர்த்தி மிக நீண்டதொன்றாம். இம் மெய்க் கீர்த்திகளில் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லை. ஆயினும், இவற்றால் இவன் ஆட்சியின் சிறப்பு, தமிழ்த் தொண்டு, மனைவிமார்களின் பெயர்கள் ஆகியவற்றை அறியலாம். 'கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்' எனவும் 'புயல் வாய்த்து வளம் பெருக' எனவும் தொடங்கும் வேறு இரண்டு மெய்க் கீர்த்திகள் இவன் கல்வெட்டுக்களில் மிக அருகிக் காணப்படுகின்றன.[2] இவற்றுள், 'கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்' என்பது

---

1. Ins 465 of 1919; Ins. 243 of 1930.
2. S. I. I., Vol. VII, No. 432; Ins. 165 of 1908.

இராசராசனது ஆட்சியின் பத்தாம் ஆண்டில் செங்கற்பட்டு ஜில்லா மாகறலில் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டில் 'கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்' என்று தொடங்கும் மெய்க் கீர்த்தியும், தஞ்சை ஜில்லாவில் திருநறையூரி லுள்ள ஐந்தாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில் 'புயல் வாய்த்து' என்று தொடங்கும் மெய்க் கீர்த்தியும் உள்ளன.

இவனுக்குப் பிறகு பட்டம்பெற்ற இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனுக்கு உரியதாயிற்று. 'புயல் வாய்த்து வளம் பெருக' என்னும் பிறிதொரு மெய்க் கீர்த்தியின் தொடக்கம் இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனுக்குப் பிறகு முடி சூடிய மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழனுக் குரியதாயிற்று என்பது அவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, அவ் விரு வேந்தரும் இராசராசன் மெய்க் கீர்த்திகளின் தொடக்கங்களையே தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டனர் போலும்.

ஆட்சியின் இயல்பு: நம் இராசராசன் கல்வெட்டுக்கள் வடக்கேயுள்ள கோதாவரி,[1] கிருஷ்ணு,[2] குண்டூர்,[3] நெல்லூர்,[4] ஜில்லாக்களிலும் மேற்கேயுள்ள சேலம்,[5] கோலார்[6] ஜில்லாக்களிலும் காணப்படுவதால் வேங்கி நாடு, கொங்கு நாடு, கங்க நாடு ஆகியவை இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன என்பது திண்ணம். ஆகவே, இவன் தந்தை குலோத்துங்க சோழனது ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகள் எல்லாம் சோழ இராச்சியத்திலிருந்து விலகாமல் இவன் ஆட்சியின் கீழும் அமைதியாக இருந்து வந்தன எனலாம். இவன் காலத்திலும் பெரும் போர்கள் நிகழாமையின் மக்கள் எல்லோரும் அல்லலின்றி இனிது வாழ்ந்து வந்தனர். இவன் தன் நாட்டில் 'தந்தையிலோர்க்குத் தந்தையாகியும் தாயிலோர்க்குத் தாயாகியும்-மைந்தரிலோர்க்கு மைந்தராகியு மன்னுயிர்கட் குயிராகியும்' இருந்து அரசாண்டு வந்தான் என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது அறியற்பாலதாம்.

இருமொழிப் புலமை: இவ் வேந்தன், தன் தாய்மொழியாகிய தமிழிலும் வடமொழியிலும் சிறந்த பயிற்சி

---

1. S. I. I., Vol. IV, Nos. 1050 and 1051.
2. Ins. 847 of 1917; S. I. I., Vol. VI, No. 626.
3. S. I. I., Vol. VI, Nos. 163 and 175; Ins. 114 of 1917.
4. Nellure Inscriptions, O. 51 and 59.
5. S. I. I., Vol. VII, No. 18.
6. Ep. Car., Vol. X, Kl. 75.

யுடையவனு யிருந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவனை 'முத்தமிழ்க்குந் தலைவன்'[1] என்றும் 'இராச பண்டிதன்'[2] என்றும் இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுவதால் இவ்வுண்மையை நன் குணரலாம். முதல் இராசேந்திர சோழனாகிய கங்கை கொண்ட சோழன் 'பண்டித சோழன்' என்று வழங்கப் பெற்றமைபோல், இவ்வரசர் பெருமானும் 'இராச பண்டிதன்' என்று அந் நாளில் அறிஞர்களால் வழங்கப்பெற்றனன் என்பது அறியற்பாலது. இவனை 'முத்தமிழ்க்குந் தலைவன்' என்று மெய்க் கீர்த்தி யுணர்த்துவதால் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழிலும் இவன் வல்லவனுயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு தலை. இத்தகைய தமிழ்ப் புலமையை ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர்பால் கல்வி பயின்றே இவன் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இவன், தன் தந்தை பாட்டன் ஆகிய இருவர் காலத்தும் அவைக்களப் புலவராக நிலவிய ஒட்டக்கூத்தர், தன் காலத்தும் இருந்து தனக்குத் தமிழாசிரியர் ஆயினமையைப் பெரும் பேருகக் கருதி, அவர்க்கு வேண்டி யனவெல்லாம் உதவி, அவர்பால் அளவற்ற அன்பும் மரியாதையும் உடையவனுய் ஒழுகி வந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவன் வடமொழிப்பயிற்சி யாரிடம் பெற்றனன் என்பது பிறகு விளக்கப்பெறும்.

சமயநிலை: இவன் தன் தந்தையைப்போல் தில்லைக் கூத்தப்பிரானிடம் எல்லையற்ற அன்புடையவன். இதனைத் 'தொல்லைத் திருமரபிற்கெல்லாந் தொழுகுலமாந் — தில்லைத் திருநடனஞ் சிந்தித்து'[3] என்னுங் கூத்தர் வாக்கினுல் நன்கறியலாம். இவன், தன் தந்தை, தில்லையம்பல

---

1. 'எத்துறைக்கும் இறைவனெனவும்
   வரஞ்செயும் பெருந்தவமெனவும்
   முத்தமிழ்க்குந் தலைவனெனவும்
   மூன்றுலகின் முதல்வனெனவும்'
   (இராசராசன் மெய்க் கீர்த்தி.)

2. 'முந்தைமுழு துலகுய்ய முடிசூடும் ராஜபண்டிதன்'
   (இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தி)

3. இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 93—94.

முன்றிலிலிருந்த திருமாலை அலைகடலில் கிடத்தியமைபற்றி வைணவர்கள் மனம் புண்பட்டிருத்தலை யுணர்ந்து தன் ஆட்சியில் அன்னோர்க்கு ஆதரவளித்து அவர்கள் உளங் குளிரச் செய்தனன். இதுபற்றியே, 'விழுந்த அரி சமயத்தையும் மீளவெடுத்' தனன் என்று இவன் மெய்க் கீர்த்தி கூறும். எனவே, இவன் சிறந்த சைவனாயினும் புறச் சமயங்களிடத்தில் வெறுப்பின்றிச் சமயப் பொறையுடையவனாய்த் திகழ்ந்தனன் என்பது தெள்ளிது.

போர் நிகழ்ச்சி: இவன் கல்வெட்டுக்களை நோக்குங்கால், இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் போர்களே நிகழவில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால், இவன் வஞ்சிமா நகரைத் தாக்கிச் சேரனை வென்று வாகை புனைந்தான் என்றும், மதுரைமேற் படையெடுத்துப் பாண்டியனை வென்றான் என்றும் தக்கயாகப் பரணி [1] கூறுகின்றது. அன்றியும், சேர நாட்டிற்குப் படைத் தலைமை வகித்துச் சென்று போர் புரிந்து வெற்றியெய்தி நம் இராசராசனுக்கு வாகை சூட்டியவன், காரிகைக் குளத்தூருடையான் திருச்சிற்றம் பலமுடையான் பெருமான் நம்பியாகிய பல்லவராயன் என்பது தக்க யாகப் பரணியாலும் அதன் உரையாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. [2] இவன் சேரனோடு நிகழ்த்திய இப் போர் இராசராச சோழனுலாவிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. [3] இராசராசனுக்கு

---

1. 'இஞ்சியின் வல்லுரு மேறு கிடந்த
வஞ்சியின் வாகை புனைந்தவன் வாழியே' (தக்க. பரணி, பா. 800.)

'தென்னவர் தென்மது ராபுரி சீறிய
மன்னவர் மன்னன் வரோதயன் வாழியே' (ஷை, பா. 803.)

2. 'வில்லவனைத் திறைகொண்ட வேற்றண்ட காபதியைப்
பல்லவனைப் பாடாதார் பசியனைய் பசியினமே' (ஷை, பா. 236.)

3. இடப்புண்ட பேரிஞ்சி 'உதியர் வஞ்சியிலிட்ட
கடப்ப முதுமுரசங் காணீர்'

(இராசராச சோழனுலா, வரிகள் 172 — 74)

இப் பாடலின் உரையில் உரையாசிரியர் எழுதியுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்பினாலும் சேர நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்ற தலைவன் யாவன் என்பதை நன்கறியலாம்.

ஆண்டுதோறும் திறைசெலுத்திவந்த சேரனும் பாண்டியனும் முரண்பட்டமை பற்றி அன்னோர்பால் திறை கொள்ள வேண்டி இப்போர்களை இவன் நிகழ்த்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. அதுபற்றியே, இவன் இவற்றைப் பெரும் போர்களாகக் கருதித் தன் மெய்க் கீர்த்தியில் குறிப்பிடவில்லை போலும்.

காவிரிக்கு வழி கண்டது; இவ் வேந்தன் ஆட்சிக் காலத்தில் மலையமலைப் பக்கத்தில் காவிரியாறு அடைப்புண்டு கிழக்கு நோக்கித் தண்ணீர் வாராமல் தடைப்படவே, சோணாட்டு வளம் சுருங்குவதாயிற்று. அதனையறிந்த இராசராசன் அம்மலையை நடுவில் வெட்டுவித்துக் காவிரி யாற்றிற்கு வழி கண்டு, சோழ நாட்டிற்கு என்றும் தண்ணீர் வந்துகொண் டிருக்குமாறு செய்தனன். இச் செய்தி,

> 'மலைகொன்று பொன்னிக்கு வழிகண்ட கண்டன்
> வரராச ராசன்கை வாளென்ன வந்தே'[1]

என்னுந் தக்க யாகப் பரணிச் செய்யுளாலும் அதன் உரையாலும்

> 'சுழியிட்ட காவிரிக்குச் சோணாடு வாழ
> வழியிட்ட வாள்காண வாரீர்'[2]

என்னும் இராசராச சோழ னுலா அடிகளாலும் நன்கு வெளியாகின்றது. இவ் வரலாறு இராசராசன் கல்வெட்டுக் களில் யாண்டும் காணப்படவில்லை. ஆதலால், காவிரியாறு மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைப் பக்கத்தில் பகையரசனால் அடைக்கப்பெற்றபோது இவன் அவனைப் போரில் வென்று அதனைத் திறந்து கொணர்ந்தனனா அல்லது இயற்கை நிகழ்ச்சி

---

1. தக். பரணி, தா, 549.
2. இரா. சோழ னுலா, வரிகள் 169—170.

—'சைய
மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்டன் வெள்ளணிநாள் வாழ்த்திக்
கொலைச்சிறைதீர் வேந்துக் குழாம்'

என்னும் பழம்பாடற் பகுதியிலும் இவ் வரலாறு குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. (தொல். புறத், சூ 36—நச் மேற்)

யொன்றால் அடைப்புண்ட இடத்தை வெட்டுவித்து அவ் வாற்றிற்கு வழி கண்டனனோ என்பது இப்போது புலப்பட வில்லை. ஆனால், இராசராசசோழ னுலாவிலுள்ள 'காவிரிக்குச் சோணாடு வாழ—வழி யிட்ட வாள்' என்னும் தொடரை நுணுகி யாராயுமிடத்து, இவன் பகை வேந்தனை வென்று, அவனால் அடைக்கப்பெற்றிருந்த காவிரியைத் திறந்து கொண்டு வந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது குறிப்பாக உணரக் கிடக்கின்றது. இஃது எவ்வாறாயினும், இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஓராண்டில் காவிரி நீர் சோழ மண்டலத்திற்கு வந்து சேராதவாறு நிகழ்ந்த தடையொன்றை இவன் தன் ஆற்றலால் நீக்கி முன்போல என்றும் அத் தண்ணீர் வந்து கொண்டிருக்குமாறு செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு தலை. எனவே, நாட்டு நலங் கருதி இவன் ஆற்றிய அருஞ் செயல் இஃது எனலாம்.

தலைநகர்: இவ் வேந்தன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் கங்கைகொண்ட சோழபுரமே தலைநகரா யிருந்தது. பிறகு, இவன் பழையாறை நகரைத்[1] தான் தங்குவதற்கு ஏற்ற நகராகக் கருதி அதனையே தலைநகராக வைத்துக்கொண் டனன் என்று தெரிகிறது. அது, சுந்தர சோழன், முதல் இராசேந்திர சோழன்[2] ஆகிய அரசர் பெருமான்கள், சில ஆண்டுகளில் வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்திய திருவுடை நகரமாகும். அங்கு அவர்களால் அமைக்கப் பெற்ற அரண் மனைகளும் இருந்தன. நம் இராசராசன் அப் பெரு நகரைப் பல்வகையாலும் சிறப்பெய்தும்படி செய்து அதன் பெயரை

---

1. இம் மாநகரைப் பற்றிய செய்திகளைச் செந்தமிழ் 43 ஆம் தொகுதி 4, 5 ஆம் பகுதிகளில் யான் எழுதியுள்ள பழையாறை நகர் என்னுங் கட்டுரையில் காணலாம்.

2. முதல் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சியில் பழையாறை நகர் முடிகொண்ட சோழபுரம் என்னும் மற்றொரு பெயரும் உடையதா யிருந்தமை அறியத்தக்கது.

யும் இராசராசபுரம்[1] என்று மாற்றித் தான் அங்கு வசித்து வந்தனன். கவிஞர் பெருமானாகிய ஒட்டக்கூத்தர், 'எண்டிசைத் தேவரும் புகுதும் ராசராசபுரி'[2] என்றும் 'செம்பொன் மாட நிரை இராசராசபுரி'[3] என்றும் தக்கயாகப் பரணியில் அதனைப் பாராட்டியிருத்தல் உணரற்பாலது. அந் நகரின் வடபகுதி, இந்நாளில் தாராசுரம் என்னும் பெயருடையதாய்க் கும்பகோணத்திற்கு மேற்புறத்தில் புகைவண்டி நிலையமுள்ள ஓர் ஊராக இருக்கின்றது. அவ்வூரிலுள்ள பெரு வீதிகள் அதன் பண்டைப் பெருமையினை இன்றும் உணர்த்திக் கொண்டிருத்தல் அறியத்தக்கது.

இராசராசேச்சுரம் எடுப்பித்தது: இவ் வேந்தன், தான் வசித்துவந்த இராசராசபுரம் என்னும் பெருநகரின் வட கீழ்ப் பகுதியில் இராசராசேச்சுரம்[4] என்ற சிவாலயம்

1. கீழைப் பழையாறையாகிய இராசராசபுரம் என்றும் இராச ராசபுரத்திலுள்ள திருச்சத்தி முற்றமுடைய நாயனார் என்றும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுஞ் செய்திகள் பழையாறை நகர் இராசராசபுரம் என்று வழங்கப் பெற்றமையை நன்கு உணர்த்துவனவாகும். (Ins. 495 of 1907; Ins. 392 of 1908.)

2. தக். பரணி, தா. 18.

3. தக். பரணி, தா. 17.

4. 'தாராக வண்டடங் தொடுத்தணிந்தார்
தமக்கிடம் போதத் தமனியத்தாற்
சீராச ராசீச் சரஞ்சமைத்த
தெய்வப் பெருமானை வாழ்த்தினவே'

(தக். பரணி, தா. 772)

தக்கயாகப் பரணியின் பதிப்பாசிரியர் இராசராசபுரி என்பது தஞ்சை மாநகரம் என்றும் இராசராசீச்சரம் என்பது தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் என்றும் எழுதியுள்ளனர். தஞ்சை மாநகர்க்கு இராசராசபுரி என்னும் பெயர் இருந்திருப்பின் அது கல்வெட்டுக்களில் வரையப்பெற்றிருக்கும் என்பது திண்ணம். தஞ்சைக் கல்வெட்டுக்களில் அப் பெயரே காணப்படவில்லை. ஆகவே, இராசராசபுரியைத் தஞ்சை மாநகர் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. எனவே, அதில் எடுப்பிக்கப்பெற்ற இராசராசீச்சரமும் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் ஆகாதென்க.

ஒன்று எடுப்பித்து அதில் இராசராசேச்சுரமுடையாரை எழுந்தருளுவித்து வழிபாடு புரிந்தனன். ஆசிரியர் ஒட்டக் கூத்தர், தக்கன் யாகம் அழிக்கப்பட்டபிறகு உமாதேவி யார்க்குப் போர்க்களங் காட்டி அங்கு இறந்தவர்கள் எல்லோர்க்கும் அருள்புரியும் பொருட்டு இராசராசபுரி ஈசர்[1] எழுந்தருளினர் என்று தம் தக்கயாகப் பரணியில் கூறி யிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். கண்டோர் கண்களைப் பிணிக்குஞ் சிற்பத் திறம் வாய்ந்து, முற்காலத்தில் பெருமை யுடன் நிலவிய அம் மாடக் கோயில், இக்காலத்தில் தன் சிறப் பனைத்தும் இழந்து அழிவுற்ற நிலையில் உளது. எனினும், அப்பெருங் கோயிலிலுள்ள கருப்ப கிரகத்தின் புறச்சுவரில் சிவனடியார் அறுபத்துமூவருடைய வரலாறுகளை அறிவிக்கும் முறையில் அமைக்கப்பெற்றுள்ள படிமங்களும், திருச்சுற்று மாளிகையின் வடபுறத்திலுள்ள சைவாசாரியர் நூற் றெண்மர் படிமங்களும் அக் கோயிலிலுள்ள இராசகம்பீரன் திருமண்டபமும் இன்றும் அதன் பழைய பெருமைகளை அறி வுறுத்திக்கொண்டு நம் இராசராசனது புகழ்போல நிலை பெற்றுள்ளன எனலாம். அக்கோயில், இந்நாளில் புகை வண்டியில் செல்லுவோருள் சிலருடைய கண்களையாவது கவரும் நிலையில், தாராசுரம் நிலயத்திற்கு வடபுறத்தில் இருத்தல் அறியற்பாலதாம்.

அவைக்களப் புலவர் : இவ் வரசன் காலத்தில் அவைக் களப் புலவராக விளங்கியவர் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரே யாவர். அவர், இவ் வேந்தன் காலத்தில் முதுமை எய்தி உடல் தளர்ச்சியுற்றிருந்தும் அறிவில் தளர்ச்சி யுறாமல் இவன் மீது இராசராச சோழ னுலா என்ற நூலொன்று இயற்றியுள்ளனர். அவ் வுலாவை அப் புலவர் பிரான் அரங்கேற்றியபோது, இவன் பெருமகிழ்ச்சி யெய்தி ஒவ்வொரு கண்ணிக்கும் ஒவ்வோராயிரம் பொன் பரிசிலாக

1. 'ஒருமருங்குடைய மூலநாயகியொ டொற்றைவெள்விடை யூர்திமேல்

இருமருங்குமறை தொழவெழுந்தருளி யிராசராசபுரி யீசரே'
(தக். பரணி, தா. 778)

வழங்கி அந்நூலை ஏற்றுக்கொண்டான்.[1] இவ் வருஞ்செயல், இவன், அந்நூலிடத்தும் அதன் ஆசிரியரிடத்தும் எத்துணை மதிப்பும் அன்பும் வைத்திருந்தனன் என்பதை நன்கு புலப் படுத்துவதாகும். தக்க யாகப் பரணியும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் கூத்தரால் பாடப்பெற்றுளது என்பது அந்நூலின் இறுதியிலுள்ள வாழ்த்து என்ற பகுதியாலும் இடையி லுள்ள சில பாடல்களாலும்[2] அறியக் கிடக்கின்றது. அன்றியும், அந்நூல் இராசராசன் தலைநகராகிய இராசராச புரத்தில் இயற்றி அரங்கேற்றப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது அதிலுள்ள கடை திறப்புப் பாடல்களால்[3] வெளி யாகின்றது.

இவ் வேந்தன் காலத்தில் காவிரிக் கரையிலிருந்த இரா ஜேந்திர சோழ சதுர்வேதி மங்கலம் என்னும் ஊரில் கேசவ சுவாமி என்ற வடமொழிப் புலவர் ஒருவர் இருந்தனர். அவர் இராசராசனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவரும் ஆவர். இவன் அவரையே தன் வடமொழி ஆசிரியராகக் கொண்டு அம்மொழியைக் கற்று அதில் புலமை எய்தியிருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அவர்பால் நெருங்கிப் பழகி வடமொழி பயின்று வரும் நாட்களில், இம்மன்னன் அவருடைய சிறந்த புலமையையும் ஆற்றலையும் நன்குணர்வா னுயினன்; எனவே, வடமொழியைக் கற்போர்க்குப் பயன் படுமாறு அம்மொழியில் ஓர் அகராதி எழுதியுதவுமாறு இவன் அவரைக்கேட்டுக் கொண்டதோடு அவ் வகராதி எம்முறையில் அமையவேண்டும் என்பதையும் அறிவித்தனன். இவன் விரும்பிய வாறு அவர் எழுதியவடமொழி அகராதி,

---

1. 'தெள்ளித்தம்
முன்னு யகரிலவன் மூதுலாக் கண்ணிதொறும்
பொன்னு யிரஞ்சொரிந்த பூபதியும்'

என்னும் சங்கர சோழ னுலா வடிகளால் இச்செய்தியை அறியலாம். அன்றியும், தமிழ்விடு தூதிலும் இந் நிகழ்ச்சி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

2. தக். பரணி, தாழிசைகள் 549, 772, 774, 775, 776, 777.

3. தக். பரணி, தாழிசைகள் 16, 17, 18, 19, 20.

'நானார்த்தார்ணவ சம்க்ஷேபம்' என்பது.[1] ஆகவே, இவன் வடமொழி வளர்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் வட மொழியிலும் புலமை எய்தியிருந்தனர் என்பது அவர் இயற்றியுள்ள நூல்களால் இனிது விளங்கும்.

இனி, இவ் வேந்தன், தன் அவைக்களத்தில் புலவர்கள் தமிழ் நூல்களிலுள்ள நயங்களை எடுத்துக் கூற, அவற்றை விரும்பிக்கேட்டு மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும் இயல்பினனாக இருந்தனன். ஆதலால், இவனது அரசவை 'ஓவாது—செய்ய தமிழ் முழங்கத் தெய்வப் பொதியிலாய்' விளங்கியது என்று ஆசிரியர் ஒட்டக்கூத்தர் பாராட்டியுள்ளனர். அக் கவிஞர் கோமான் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் உலக வாழ்வை நீத்து இறைவன் திருவடியை யடைந்தனர் என்று தெரிகிறது.

இராசராசனது சிறப்புப் பெயர்கள்: இம் மன்னர் பெருமானுக்கு அந்நாளில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்கள், சோழேந்திர சிங்கன், தெய்வப் பெருமாள், கண்டன், சொக்கப் பெருமாள், இராச கம்பீரன் என்பன.—இவற்றுள், சோழேந்திர சிங்கன்,[2] இராச கம்பீரன்[3] என்ற இரண்டு பெயர்களும் இவன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுவதோடு முறையே இராசராச னுலாவிலும் தக்க யாகப் பரணியிலும் கூறப்பட்டும் உள்ளன. எஞ்சிய மூன்றும் உலா, பரணி ஆகிய இரு நூல்களில் மாத்திரம் காணப்படுகின்றன.[4] இவற்றுள், சொக்கப் பெருமாள் என்பது தக்க யாகப் பரணி உரையாசிரியர் கூற்றால்தான் அறியப்படுகின்றது.[5] இராச

1. Journal of Oriental Research, Vol. XI, p. 2.
2. Ins. 336 of 1917; இராசராச சோழ னுலா, வரிகள் 252, 685.
3. தக். பரணி, தா. 774; Ins. 440 of 1912 and Ins. 146 of 1937—38.
4. ஷை, தாழிசைகள் 772, 549.
இராசராச சோழ னுலா, வரிகள் 76, 726.
5. 'முன்றிற் கிடந்த' என்று தொடங்கும் 777 ஆம் தாழிசையின் உரையிலுள்ள 'குலோத்துங்க சோழதேவர் மைந்தராகிய சொக்கப் பெருமாளான ராசராச தேவரை வாழ்த்தின' என்ற பகுதியால் இதனை உணரலாம்.

கம்பீரன் என்பது இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் வழங்கிய சிறப்புப் பெயராகும். சோழேந்திர சிங்கநல்லூர், இராச கம்பீர நல்லூர்,[1] இராச கம்பீரன் திரு மண்டபம்[2] இராச கம்பீரன் திரு வீதி[3] என்பன இவன் பெயரால் இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் அமைக்கப் பெற்றவை என்றுதெரிகிறது.

இராசராசனுடைய மனைவிமார்கள் : 'பூமருவிய பொழி லேழும்' என்று தொடங்கும் இவனது மெய்க் கீர்த்தியினால் இவனுக்கு மனைவியர் நால்வர் இருந்தனர் என்பது நன்கு தெளியப்படும். அன்னோர், புவனமுழுதுடையாள், தரணி முழுதுடையாள், அவனி முழுதுடையாள், தென்னவன் கிழானடி என்போர். அவர்களுள், புவன முழுதுடையாள் என்பவள் பட்டத்தரசியா யிருந்தனள் என்பது கல்வெட்டுக் களாலும் இராசராச னுலாவினாலும் புலனாகின்றது. அவனி முழுதுடையாளுக்கு உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகள் என்ற மற்றொரு பெயர் உண்டு என்பதும் அவ்வரசி, திருக்கோவ லூரில் அந் நாட்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மலைய மானாட்டுச் சிற்றரசன் ஒருவனுடைய மகள் என்பதும் இவனது மெய்க் கீர்த்தியால் அறியப்படுகின்றன.

இனி, இராசராசன் காலத்துக் குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் யாவர் என்பதை ஆராய்ந்து காண்பாம்.

1. மலையமானாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள்: இவர்களுள் நம் இராசராசன் காலத்தில் இருந்தவர்கள், மலையமான் பெரிய உடையான் நீரேற்றான் ஆன இராசராச மலையகுலராசன்,[4]

---

1. இராசகம்பீர நல்லூர் என்று இரண்டூர்களுக்குப் பெயர் வைத்து அவற்றைத் திருப்பாலைத்துறை இறைவர்க்கும் திருச்செந்துறை இறைவர்க்கும் நம் இராசராசன் இறையிலியாக அளித்துள்ளனன் என்பது இரு கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

(Ins. 440 of 1912 ; Ins. 146 of 1937—38.)

2. இது தாராசுரத்தில் உள்ளது.

3. இது திருப்பனந்தாளிலிருந்த ஒரு பெரு வழியாம்.

4. Ins. 163 of 1906.

மலையமான் அத்திமல்லன் சொக்கப் பெருமாள் ஆன இராச கம்பீர சேதிராயன், கரியபெருமாள் பெரிய நாயனான நரசிங்க மலாடுடையான் என்போர். இவர்களுள், இராசராச மலையகுல ராசனைப் பற்றி ஒன்றுந் தெரியவில்லை. இராச கம்பீர சேதிராயன் என்பவன் மலையமானாட்டில் கிளியூரிலிருந்து அதனைச் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பை அரசாண்டவன்.[1] கரியபெருமாள் என்பவன் திருக்கோவலூரிலிருந்து அரசாண்டவன்; கி. பி. 1058-ல் அவ்வூரிலுள்ள திருமால் கோயிலைக் கற்றளியாக எடுப்பித்த மலாடுடையான் நரசிங்க வர்மனுடைய பேரன்.[2] இவனும் அக் கோயிலுக்குத் தொண்டு புரிந்துள்ளனன். ஈண்டுக் குறிக்கப்பெற்ற மலையமானாட்டுச் சிற்றரசர் மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் என்ன முறையினர் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

2. **கூடலூர் ஆளப்பிறந்தான் மோகன் ஆகிய இராச ராச காடவராயன் :** இவன், இராசராசனுடைய தந்தையின் காலத்தில் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியா யிருந்த குலோத்துங்க சோழ காடவராயனுடைய தமையன்; இவன் மலைய விச்சாதிரி நல்லூரிலிருந்து பல வரிகளால் கிடைக்கக் கூடிய பொருள் முழுதும் கி. பி. 1152-ல் எலவானாசூர்க் கோயிலுக்கு நிவந்தமாக அளித்துள்ளான்.[3]

3. **இராசேந்திர சோழ பல்லவராதித்தன் :** இவன் பல்லவர் குலத் தோன்றல். இத் தலைவன் கோலார் ஜில்லாவிலுள்ள சூரூர் மலையில் ஒரு கோயில் எடுப்பித்து அதற்குத் தேவதான இறையிலி கி. பி. 1153-ல் அளித்திருத்தலால்[4] இவன் நம் இராசராசன் பிரதிநிதியாகக் கங்கநாட்டிலிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. இவன் காடுவெட்டி எனவும் காஞ்சீபுர பரமேசுவரன் எனவும் அக் கோயிற் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் அறியத் தக்கது.

---

1. Ins. 411 of 1909.
2. Ep. Ind., Vol. VII, p. 147.
3. Ins. 166 of 1906
4. Ep. Car., Vol. X, Kl. 75.

4. **சம்புவராயர்கள்**: இவர்களுள், இராசராசன் காலத்தில் இருந்தவர்கள், நித்த விநோத சம்புவராயன் இராச நாராயண சம்புவராயன் ஆகிய இருவருமே யாவர். இன்னோருள் நித்த விநோத சம்புவராயன் மனைவி சோறுடையாள் என்பாள்[1] தென்னார்க்காடு ஜில்லா பிரம தேசத்திலுள்ள கோயிலுக்குத் திருவிளக்கு வைத்து அதற்காக 32-பசுக்கள் அளித்துள்ளனள். இராச நாராயண சம்புவராயனுக்கு அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டான் என்னும் பெயர் அந்நாளில் வழங்கியது என்று தெரிகிறது. இவன், செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியா யிருந்தனன். இவன், அச்சிறு பாக்கம்[2] முந்நூர்[3] ஆகிய ஊர்களிலுள்ள கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

5. **இராசராச வங்கார முத்தரையன்**: இவன் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் திட்டகுடி, பெண்ணாகடத்தைச் சூழ்ந்த பிரதேசத்தில் நாடு காவல் புரியும் அரசாங்க அதிகாரியா யிருந்தவன்.[4] சேந்தன் கூத்தாடுவான் என்பது இவனது இயற்பெயர். இராசராச வங்கார முத்தரையன் என்பது அரசனால் அளிக்கப்பெற்ற பட்டமாகும். இவன் திட்டகுடியில் தனக்குப் பாடிகாவல் வரியாகக் கிடைத்தற்குரிய நெல்லை ஆண்டுதோறும் அவ்வூர்க் கோயிலதிகாரிகள் நிவந்தமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, இறைவர்க்கு அர்த்தயாம வழிபாடு செய்து வருமாறு ஏற்பாடு செய்தனன் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டொன்று[5] உணர்த்துகின்றது.

6. **குலோத்துங்க சோழ கடம்பராயன்**: இவன் புதுக்கோட்டையைச் சார்ந்த நிலப் பரப்பில் இராசராசன் காலத்திலிருந்த ஓர் அரசியல் அதிகாரியாவன். இவன் குடுமியான் மலையிலுள்ள திருநலக் குன்றமுடையார் கோயிலில் நாள்தோறும் இரண்டு திருவிளக்கு வைப்பதற்கு

---

1. Ins. 168 of 1918.
2. S. I. I., Vol. VII, No. 458.
3. Ins. 52 of 1919.
4. Ins. 28 of 1908.
5. S. I. I., Vol. VIII, No. 285.

நிவந்தம் அளித்துள்ளனன் என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றால் அறியக் கிடக்கின்றது.[1]

7. **திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பியான பல்லவராயன் :** இவன் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து ஆமூர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக் காரிகைக் குளத்தூரினன்; இராசராசன் ஆட்சியில் நிலவிய ஒரு சிறந்த படைத் தலைவன்; இவ் வரசனால் அளிக்கப்பெற்ற பல்லவ ராயன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; இவனது அன்பிற்குரியவனாகிச் சிறந்த உசாத் துணையாய் விளங்கியவன்; சேரனைப் போரில் வென்று அவன்பால் திறைகொண்டு இவனுக்கு வெற்றிமாலை சூட்டியவன்;[2] சோழ மண்டலத்து இராசாதிராச வளநாட்டுத் திருவிந்தளூர் நாட்டுக்குளத்தூரில் தன் அரசன் பெயரால் இராசராசேச்சுரம் என்னுங் கோயில் எடுப்பித்து அதற்கு நிவந்தங்கள் வழங்கியவன்.[3] மாயூரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள அவ்வூர், இப் படைத் தலைவனுடைய பெயரால் பல்லவராயன் பேட்டை என்று வழங்கி வருகின்றது. இவன் கூத்தரால் தக்க யாகப் பரணியில் புகழப்பெற்றவன் ஆவன்.

இனி, இராசராசன் ஆட்சியின்கீழ் ஆந்திர நாட்டில் சிற்றரசர்களாக இருந்தோர், மகா மண்டலேசுவரன் திரிபுவனமல்லதேவ சோட மகாராஜன்,[4] மகா மண்டலேசுவரன் ஜிக்கிதேவ சோட மகாராஜன்,[5] புத்த ராஜன்,[6] மகா மண்டலேசுவரன் குலோத்துங்க ராசேந்திர சோடன்,[7]

---

1. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 135.
2. தக். பரணி. தா. 236.
3. Ins. 427 of 1924 and 435 of 1924.
4. Ins. 203 of 1897; S. I. I., Vol. VI, No. 163.
5. Ins. 193 of 1897; S. I. I., Vol. VI, No. 153
6. Ins. 216 of 1893; S. I. I., Vol. IV, No. 1050.
7. Ins. 217 of 1893; S. I. I., Vol. IV, No. 1051; Ins 132 of 1917.

ராசேந்திரகோண லோகராஜன்[1] மகா சாமந்தன் ஜிய்யரு வாரு[2] என்போர். இவர்களுள், முன்னவர் இருவரும் கரிகாலன் மரபினர் என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வது குறிப்பிடத் தக்கது. குலோத்துங்க ராசேந்திர சோடன் என்பான் வெலநாண்டுச் சோழன் ஆவன். இவர்கள் ஆந்திர தேயத்தில் வேங்கி நாடு முதலானவற்றிலிருந்து அரசாண்டவர் ஆவர். இன்னோர் நம் இராசராசனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த சிற்றரசர்கள் என்பது இவர்களுடைய கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

இராசராசன் எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்டியது:[3] இராசராசன் தன் வாழ்நாளின் இறுதிக் காலத்தில் பழையாறையிலிருந்த ஆயிரத்தளி அரண்மனையில் நோய்வாய்ப்பட்டுத் துன்புற்ற நிலையில் இருந்தனன். அதுபோது தான் அந் நோயினின்று விடுபட்டுப் பிழைக்க முடியாது என்பதையும் இவன் உணர்ந்துகொண்டான். அந்நாளில் இவனுடைய மக்கள் இருவரும் ஈராண்டும் ஓராண்டும் நிரம்பிய இளங்குழந்தைகளாக இருந்தனர். ஆகவே, அவர்கள் முடி சூட்டப் பெறுவதற்குத் தக்க வயதினராக இல்லை. அதுபற்றி அரசன் பெருங்கவலை கொண்டு, அந் நிலையில் செய்யத்தக்கது யாது என்பதை ஆராய்ந்து, தன் தாயத்தினருள் ஒருவனாகிய நெறியுடைப் பெருமாளின் புதல்வன் எதிரிலிப் பெருமாளைக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து வருவித்து, அவ்வரச குமாரனுக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்டிவிட்டு, அந்நாளிலேயே இறந்துபோனான். அச்சமயத்தில் சோழ நாட்டில் ஆட்சி யுரிமை பற்றித் தாயத்தினருள் கலகம் ஏற்படுமோ என்ற ஐயப்பாடு உண்டாயிற்று. உடனே, அமைச்சர் தலைவனாகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பி என்பான் இராச ராசனுடைய அந்தப்புர மகளிரையும் இளஞ் சிறுவர் இருவரையும் பரிவாரங்களோடு ஆயிரத்தளி அரண்மனை

1. Ins. 213 of 1897; S. I. I., Vol. VI, No. 175.
2. Nellure Inscriptions, O. 51.
3. இப்பகுதி பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டை ஆராய்ந்து எழுதியதாகும். (Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31.)

யிலிருந்து அழைத்து வந்து, பாதுகாவல் மிக்கதாய் அதற் கண்மையிலிருந்த இராசராசபுரத் தரண்மனையில் வைத்துக் காப்பாற்றினுன்; அக்காலத்தில் உள் நாட்டில் குழப்பம் உண்டாகாதவாறு நாட்டையுங் காத்தனன். அன்றியும், அவ் வமைச்சன், இராசராசன் இறக்குந் தறுவாயில் இளவளரசுப் பட்டங் கட்டிய எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு அப் பட்டம் பெற்ற நான்காம் ஆண்டில் இராசாதிராசன் என்னும் பெயருடன் திரு அபிடேகஞ் செய்து நாடும் உடன் கூட்டமும் ஒன்றுபட்டுச் செல்லுமாறு செய்தான்; இராச ராசன் தாயத்தினராய்ச் சோழ இராச்சியத்திலிருந்த மற்றை யோர் மிகை செய்யாதபடியும் பார்த்துக்கொண்டான். அவ் வமைச்சன் எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு முறைப்படி முடி சூட்டுவதற்கு நான்கு ஆண்டுகள் வரையில் காலம் தாழ்த் தினமைக்குக் காரணம் நாடும் உடன் கூட்டமும் ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்ட கருத்துக்களுடன் இருந்தமையே போலும்.

இராசராசனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலம்: இவ் வேந்தனது 28 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டு ஆந்திர நாட்டில் காணப்படுவதால்[1] இவனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலம் கி. பி. 1173 ஆம் ஆண்டாதல் வேண்டும் என்று கருதப் படுகிறது.[2] ஆனல், சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட் டிலும் இவனது 19 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[3] தான் காணப்படுகின்றன. அவற்ருல் கி. பி. 1166 வரையில் இவன் அரசாண்டவன் ஆதல் வேண்டும் என்பது புலனு கின்றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லா பல்லவராயன் பேட்டையிலுள்ள கல்வெட்டொன்ருல் இவன் கி. பி. 1163 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த் துணரப்படுகின்றது.[4] ஆகவே, கி. பி. 1173, 1166, 1163 ஆகிய மூன்ருண்டுகளுள் இராசராசன் எவ் வாண்டில் இறந்

1. Ins. 181 of 1899; S. I. I., Vol. VI, No. 626
2. The Colas, Vol. II, p. 87.
3. Ins. 86 of 1928; Ins. 411 of 1909.
4. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31.

திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்தற்குரியது. இவ் வேந்தன் தன் இறுதி நாளில் எதிரிலிப் பெருமாள் என்பவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம்கட்டிவிட்டு அன்றே இறந்தனன் என்பது மேலே குறிப்பிட்ட பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது.[1] எனவே, எதிரிலிப் பெருமாள் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்ற நாளே இராசராசன் இறந்த நாளாதல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. எதிரிலிப் பெருமாள் கி. பி. 1163 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் பட்டம் பெற்றனன் என்பது கணிதநூல் வல்லார் கண்ட முடிபாகும்.[2] ஆகவே, இராசராசனும் அவ் வாண்டில் தான் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

இனி, சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும் இராசராசனது 18, 19 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக் களும்[3] ஆந்திர நாட்டில் 26, 28 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல் வெட்டுக்களும்[4] காணப்படுவதற்குக் காரணம் யாது என்பது நோக்கற்பாலது.

எதிரிலிப் பெருமாள் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற நான்காம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1166-ல் தான் இராசாதிராசன் என்னும் பெயருடன் முறைப்படி அரசனாக அபிடேகஞ் செய்யப் பெற்றனன்[5] என்பது பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டின் துணைகொண்டு உறுதி செய்யப்பெற்ற செய்தி யாகும். அவ் வாண்டு வரையில் இராசராசன் ஆட்சி யாண்டு

1. 'உடையார் விக்கிரம சோழதேவர் பேரனுர் நெறியுடைப் பெருமாள் திருமகனுர் எதிரிலிப் பெருமாளைப் பெரியதேவர் துஞ்சி யருளின நாளிலே மண்டைக் கவிப்பித்துப் போந்தாரானவாறே இவரைத் திரு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கக் கடவராக.

(பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டு, வரிகள் 11,12.)

2. Ep. Ind., Vol. IX, p. 211.

3. S. I. I., Vol. VII, Nos. 458 and 483; Ins. 28 of 1908. Ins. 411 of 1909; Ins. 86 of 1928.

4 Ins. 704 of 1920; Ins. 181 of 1899.

5. 'நாலாந் திருநக்ஷத்திரத்திலே இராஜாதிராஜ தேவர் என்று திருஅபிஷேகம் பண்ணுவித்து'

(பல்லவராயன்பேட்டைக் கல்வெட்டு, வரிகள், 12,13.)

கள் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பெற்று வந்தமையால்தான் இவனது 18, 19 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும் காணப்படுகின்றன என்பது அறியற்பாலதாம்.

சோழ நாட்டிலேயே இராசராசனது 19 ஆம் ஆட்சி யாண்டிற்குப் பிறகு இவன் கல்வெட்டுக்கள் இல்லையெனின் அதற்கு வடக்கே நெடுந்தூரத்திலுள்ள ஆந்திர நாட்டில் இவனது 26, 28 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள் எங்ஙனம் இருத்தல் கூடும்? ஆகவே, இவன் இறந்த பின்னரும் ஆந்திர நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் இவன் ஆட்சி யாண்டுகள் வரையப் பெற்றிருப்பது அறியாமையால் நேர்ந்த பிழையே எனலாம். ஆதலால், அவ் வாண்டுகளில் இராசராசன் உயிர் வாழ்ந்திருந்தனன் என்று கொள்வது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தன்று.

இனி, இராசராசன் இறந்த நான்காம் ஆண்டில் எதிரிலிப் பெருமாளுக்கு இராசாதிராசன் என்னும் அபிடேகப் பெயருடன் முடி சூட்டிய அமைச்சன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பி என்பவன் கி. பி. 1171 ஆம் ஆண்டில் இறந்துவிட்டான் என்பது புல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டால் அறியக்கிடக்கின்றது. இந் நிலையில் ஆந்திர நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இராசராசன் கி. பி. 1173 ஆம் ஆண்டில் உயிருடன் இருந்தனன் என்று கொள்வது சிறிதும் பொருந்தாது. அன்றியும், அவ் வாண்டில் இவன் உயிருடன் இருந்திருப்பின் பாண்டி நாட்டில் குலசேகர பாண்டியன் பொருட்டுச் சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவர்கள் நிகழ்த்திய போர்கள், இவன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஆனால், அப் போர்கள் எல்லாம் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் நடைபெற்றன என்பது கல் வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. ஆகவே, இராசராசன் அப் போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் இல்லை என்பது தேற்றம். எனவே, இராசராசன் கி. பி. 1163 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இருபதாம் அதிகாரம்

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன் (கி. பி. 1163—1178)

இரண்டாம் இராசராச சோழனால் கி. பி. 1163 ஆம் ஆண்டில்[1] இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்று, கி. பி. 1166 ஆம் ஆண்டில் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப்பெற்ற இவ் வரச குமாரன், விக்கிரம சோழனுடைய பேரன்; நெறியுடைப் பெருமாளின் புதல்வன். இவனது பிள்ளைத் திருப்பெயர் எதிரிலிப் பெருமாள் என்பது. இவன் முடி சூட்டப்பெற்ற நாளில் இராசாதிராசன் என்னும் அபிடேகப் பெயர் எய்தினன்.[2] இவனுக்கு முன் அரசாண்ட இரண்டாம் இராசராச சோழன் பரகேசரி என்னும் பட்டமுடையவனாயிருந்தமையால், அக்காலத்துச் சோழ மன்னர்களின் ஒழுகலாற்றின்படி இவன் இராசகேசரி என்ற பட்டத்துடன் ஆட்சி புரிவானாயினன். கல்வெட்டுக்களில் இவனுக்கு மூன்று மெய்க் கீர்த்திகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள், ஒன்று, 'கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்'[3] எனவும், மற்றொன்று 'கடல் சூழ்ந்த பாரேழும்'[4] எனவும், பிறிதொன்று 'பூமருவிய திசை முகத்தோன்'[5] எனவும் தொடங்குகின்றன. அம் மெய்க் கீர்த்திகள் இவன் ஆட்சியின் சிறப்பை அழகுறக் கூறுகின்றனவேயன்றி இவன் வரலாற்றுச் செய்திகளை உணர்த்துவனவாயில்லை. எனினும், இவன் கல்வெட்டுக்களுள் சில, இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற பாண்டி நாட்டுப் போர் நிகழ்ச்சிகளை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

---

1. Ep. Ind., Vol. IX, p. 211.

2. Ibid. Vol. XXI, p. 190; Ibid, Vol. XXII, p. 86, Foot Note.

3. S. I. I., Vol. VIII, No. 227.

4. Ins. 172 of 1908; Ins. 540 of 1904.

5. S. I. I., Vol. VII, No. 890.

இனி, இராசாதிராச சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் தாயத்தினரான இரு பாண்டி வேந்தர்களுக்குள் அரசாளும் உரிமை பற்றிப் பகைமை உண்டாயிற்று. அதனால், அவ்விருவரும் சில ஆண்டுகள் வரையில் தமக்குள் போர் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் குலசேகர பாண்டியனுக்கு நம் இராசாதிராச சோழனும் பராக்கிரம பாண்டியனுக்குச் சிங்கள மன்னனாகிய பராக்கிரம பாகுவும் படையனுப்பி உதவி புரிந்தனர். ஆகவே, அப்போர் பாண்டியர்களுக்குள் நிகழ்ந்ததெனினும், அஃது உண்மையில் சோழ மன்னனுக்கும் சிங்கள வேந்தனுக்கும் நடைபெற்றதென்றே கூறவேண்டும். ஆட்சியுரிமை பற்றி நிகழ்ந்த அப் பாண்டி நாட்டுப் போரின் முதற் பகுதி இலங்கைச் சரிதமாகிய மகா வம்சத்திலும்[1] எஞ்சிய பகுதிகள் சோழ நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலுமுள்ள நான்கு கல்வெட்டுக்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அக் கல்வெட்டுக்களுள், காஞ்சி மாநகரைச் சார்ந்த ஆர்ப்பாக்கத்துக் கல்வெட்டு[2] இராசாதிராசனது ஐந்தாம் ஆட்சி யாண்டிலும், மாயூரத்தைச் சார்ந்த பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டு[3] எட்டாம் ஆட்சி யாண்டிலும் அரக்கோணத்தைச் சார்ந்த வட திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டும்[4] திருக்கடவூர் மயானக் கல்வெட்டும்[5] பன்னிரண்டாம் ஆட்சி யாண்டிலும் வரையப் பெற்றனவாகும்.[6] ஒவ்வொரு கல்வெட்டிலும் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சில போர் நிகழ்ச்சிகளே காணப்படுகின்றன.

---

1. மகா வம்சத்தில் 76, 77 ஆம் அதிகாரங்களில் இப் போர் நிகழ்ச்சிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

2. S. I. I., Vol VI, No. 456.

3. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31.

4. Ibid. Vol. XXII, No. 14.

5. Ins. 261 of 1925.

6. வட திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டும் திருக்கடவூர் மயானக் கல்வெட்டும் ஒன்றாகவே இருத்தல் அறியத்தக்கது. ஆனால், பிந்தியது மிகச் சிதைந்த நிலையில் உளது; எனினும், முந்தியதில் சிதைந்துள்ளவற்றை அறிவதற்குப் பயன்படுகின்றது.

அவற்றின் துணைகொண்டு அப் போர் நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்வது அமைவுடையதேயாம்.

பராக்கிரம பாண்டியன் மதுரையில் வீற்றிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருக்குங்கால், அவனுக்கும் அவன் தாயத்தினனாகிய குலசேகர பாண்டியனுக்கும் பாண்டிநாட்டின் ஆட்சி யுரிமைபற்றி வழக்குண்டாயிற்று. குலசேகர பாண்டியன் மதுரை மாநகரை முற்றுகையிட்டான். பராக்கிரம பாண்டியன் சிங்கள வேந்தனாகிய பராக்கிரம பாகுவைத் தனக்கு உதவி புரியுமாறு வேண்டிக்கொண்டான். அவனும் பாண்டியன் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டு, இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன் தலைமையில் பெரும் படையொன்றை அனுப்பினான். அப் படை பாண்டி நாட்டிற்கு வருவதற்குள், மதுரையை முற்றுகையிட்டிருந்த குலசேகர பாண்டியன், பராக்கிரம பாண்டியனையும் அவன் மனைவி மக்களையும் கொன்று அத் தலைநகரைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து பாண்டி நாட்டை ஆட்சிபுரியத் தொடங்கினான். அதனையறிந்த இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன் பெருஞ் சினங்கொண்டு, பாண்டி நாட்டைப் பிடித்துக் கொலையுண்ட பராக்கிரம பாண்டியனைச் சேர்ந்தோர்க்கு அளிக்க எண்ணி, அந் நாட்டில் இராமேசுவரம் முதலான ஊர்களைக் கைப்பற்றினான். சிங்களப் படைக்கும் குலசேகர பாண்டியன் படைக்கும் பாண்டி நாட்டில் பல ஊர்களில் கடும் போர்கள் நடைபெற்றன. இறுதியில், இலங்காபுரித் தண்ட நாயகனே வெற்றி எய்தினான். அதனையுணர்ந்த குலசேகர பாண்டியன், கொங்கு நாட்டிலிருந்த தன் மாமன் படைகளையும் சிதறிக் கிடந்த பராக்கிரம பாண்டியன் படைகளையும் தன் படைகளையும் ஒருங்கு சேர்த்துக் கொண்டு, தானே இலங்காபுரித் தண்ட நாயகனை எதிர்த்துப் போர் புரிவானாயினன். அப் போரிலும் இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன் வெற்றி பெற்று மதுரை மாநகரைக் கைப்பற்றி, கொலையுண்ட பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வனும் மலை நாட்டில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தவனுமாகிய வீரபாண்டியனை அழைப்பித்துப் பாண்டி நாட்டை ஆட்சி புரிந்து வருமாறு செய்தான்; அந் நாட்டில் கீழைமங்கலம் மேலைமங்கலம்

முதலான ஊர்களடங்கிய பகுதியைக் கண்டதேவ மழவராயன் ஆண்டு வருமாறு அளித்தனன்; தொண்டி, கருந்தங்குடி முதலான ஊர்களடங்கிய பகுதியை மழவச் சக்கரவர்த்தி ஆளும்படி வழங்கினன். இவ்வாறு பாண்டி நாட்டுத் தலைவர் சிலர்க்கு ஆட்சியுரிமை நல்கி, அன்னோரை இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன் தன் வயப்படுத்தி வைத்திருந்த காலத்தில், குலசேகர பாண்டியன் படை திரட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் போர்க்குத் தயாராயினன். அதுபோது அத் தலைவர்கள் குலசேகர பாண்டியனோடு சேர்ந்து கொள்ளவே, எல்லோரும் சேர்ந்து வீர பாண்டியனைப் போரிற் புறங்கண்டு மதுரையை விட்டுத் துரத்திவிட்டனர். அந் நிகழ்ச்சிகளை யறிந்த இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன், ஈழ நாட்டிலிருந்து தனக்குத் துணைப்படை யனுப்புமாறு பராக்கிரம பாகுவுக்கு ஒரு கடிதம் விடுத்தான். அவ் வேந்தன் ஜகத் விஜய தண்ட நாயகன் தலைமையில் பெரும் படையொன்றை யனுப்பவே, சிங்களப் படைத்தலைவர் இருவரும் சேர்ந்து குலசேகர பாண்டியனைப் போரில் வென்று, தம் அரசன் ஆணையின்படி வீர பாண்டியனை மீண்டும் மதுரையில் அரியாசனத் தமர்த்தி முடிசூட்டு விழாவும் நிகழ்த்தினர்.

குலசேகர பாண்டியன் இவ்வாறு பன்முறையும் தோல்வி யெய்தியமையால், கி. பி. 1167 ஆம் ஆண்டில் சோழ நாட்டிற்கு வந்து, தன் நாட்டைத் தான் பெறுமாறு தனக்குப் படையனுப்பி யுதவிபுரிய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான். அவன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய இராசாதிராச சோழன், திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயன் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையைப் பாண்டி நாட்டிற்கு அனுப்பினன். சோணாட்டுப் படைக்கும் சிங்களப் படைக்கும் தொண்டி பாசிப்பட்டணம் முதலான ஊர்களில் பெரும் போர்கள் நடைபெற்றன. அப் போர்களில் சிங்களப் படைத் தலைவர்கள் வெற்றி எய்தினர்.[1]

---

1. இதுவரையில் குறிக்கப்பெற்ற செய்திகள் இலங்கைச் சரிதமாகிய மகா வம்சத்தில் காணப்படுகின்றன. எஞ்சிய நிகழ்ச்சிகள் அதில் காணப்படவில்லை.

பகைஞர்களாகிய சிங்களவரின் வெற்றி, அந் நாட்களில் சோழநாட்டு மக்களுக்குப் பேரச்சத்தையும் கலக்கத்தையும் உண்டுபண்ணியது என்று தெரிகிறது.[1] பிறகு நடைபெற்ற போர்களில், நம் இராசாதிராச சோழன் படைத்தலைவனாகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயன், சிங்களப் படைகளை வென்று புறங்காட்டி யோடும்படி செய்தமையோடு சிங்களப் படைத் தலைவர் இருவரையுங் கொன்று அவர்கள் தலைகளை யாவருங் காணுமாறு மதுரைக்கோட்டை வாயிலிலும் வைப்பித்தனன்.[2] பிறகு, அவன் குலசேகர பாண்டியனுக்கு மதுரையம் பதியை அளித்து ஆட்சி புரிந்து வருமாறு செய்தான்.[3] சில ஆண்டுகள் வரையில் அவ் வேந்தன் ஆட்சியும் பாண்டி நாட்டில் நடைபெற்று வந்தது எனலாம்.

இனி, சிங்கள மன்னனாகிய பராக்கிரம பாகு என்பான், தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற முடியாமற் போயினமையால் இராசாதிராச சோழனையும் இவனால் ஆதரிக்கப் பெற்று மதுரையில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த குலசேகர பாண்டியனையும் மீண்டுந் தாக்கிப் போரிற் புறங் காணவேண்டும்

---

1. S. I. I., Vol. VI, No. 456. 'பின்பு மகாராஜா ஸ்ரீராஜாதிராஜ தேவர் சாமந்தரோடே பூசல் பொரத் தொடங்கி தொண்டி பாசி பிரதேசத்திலே பூசலுண்டாய் அபாயத்திலே ஈழப்படை ஜயித்தவாறே சோழ மண்டலத்திலும் மற்றுள்ள நாடுகளிலுமுள்ள ஜனங்களெல்லாம் பயப்பட்டமையைக் கேட்டு எதிரிலி சோழச் சம்புவராயனேன் எனக்கு இது, எங்ஙனேயாமோ வென்று விசாரந் தோன்றி சுவாமி தேவர் ஸ்ரீ பாதத்தேறச் சென்று இப்படி புகுந்தது ஈழப் படையாகிறது சாலப் பாபக் கர்மாக்கள் அவர்கள் சோழ மண்டலத் தெல்லையிலே புகுதில் ஸ்ரீ மகா தேவர் கோயிலுள்ளிட்ட தேவர்கள் கோயிலுக்கும் பிராமணர்க்கும் ராஷ்டிரத்துக்கு மடங்க விரோதமுண்டாம்'

(ஆர்ப்பாக்கத்துக் கல்வெட்டு, வரிகள் 12—21.)

2. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31. இவை பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டில் காணப்படுஞ் செய்திகள் ஆகும்.

3. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31. (The Pallavarayanpettai Inscription of Rajadhiraja II, line 19.)

என்ற கருத்தினனாய், ஈழ நாட்டில் ஊராத்துறை,[1] புலைச்சேரி, மாதோட்டம், வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் என்னும் ஊர்களில் தன் படைகளைத் திரட்டிப் படகுகளும் தயாரித்தான். அச் செய்தி சோழ நாட்டிற் கெட்டியது.[2] அந் நாட்களில் இராசாதிராச சோழனுடைய அமைச்சர் தலைவனாக விளங்கிய வேதவன முடையான் அம்மையப்பனான அண்ணன் பல்லவராயன் என்பான்[3] அதனை யறிந்து, ஈழ நாட்டுச் சிங்காதனம் பற்றிப் பராக்கிரம பாகுவோடு பகைமை கொண்டு சோழ நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்த அவ் வேந்தன் மருமகன் சீவல்லபனுக்கு[4] ஆற்றல் வாய்ந்த பெரும் படை யுதவி ஈழத்தின் மீது படையெடுத்துச் செல்லுமாறு செய்தனன். சீவல்லபனோடு ஈழ நாட்டிற்குச் சென்ற அப் படை ஊராத்துறை, வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே புகுந்து, புலைச்சேரி மாதோட்டம் உள்ளிட்ட ஊர்களையும் அழித்து, அவ்வூர்களிலிருந்த யானைகளையும்

---

1. ஊராத்துறை என்பது யாழ்ப்பாணத்திற்கு மேற்கேயுள்ள ஒரு தீவில் உளது. இந்நாளில் 'கயட்ஸ்' (Kayts) என்று வழங்குகின்றது. இது பராக்கிரம பாகுவின் காலத்தில் ஒரு சிறந்த கடற்றுறைப் பட்டினமாக இருந்ததாம். ஊர்காவல் துறை என்பதே ஊராத்துறை எனச் சிதைந்து போயிற்று என்று கூறுவர். புலைச்சேரி என்பது மகா வம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள புலச் சேரியேயாம். மாதோட்டம் என்பது சைவ சமய குரவர்களால் பாடப்பெற்ற ஈழ நாட்டுத் தலங்கள் இரண்டனுள் ஒன்றாகும். அங்குள்ள திருக்கோயில் திருக்கேதீச்சுரம் என்னும் பெயருடையது. 'மாதோட்டமான இராசராசபுரம்' என்னும் கல்வெட்டுப் பகுதியால் (S. I. I., Vol. IV, No. 1412) அவ்வூர்க்கு இராசராசபுரம் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்று தெரிகிறது. வல்லிகாமம் என்பது இந்நாளில் வலிக்காமம் என்ற பெயருடன் மன்னார்க்குத் தென்கிழக்கில் 5 மைலில் உளது. மட்டிவாழ் என்பது மட்டுவில் என்ற பெயருடன் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கிழக்கே 10 மைல் தூரத்தில் உளது. (Ibid, p. 187.)

2. Ins. 171 of 1925.

3. Ep. Ind., Vol. XXII, No. 14.

4. இவன் பராக்கிரம பாகுவின் உடன் பிறந்தாளான மித்தா என்னும் இராச குமாரத்தியின் மகன். இவன் தந்தை மானாபரணன் என்பான்.

பற்றிக்கொண்டு, ஈழ மண்டலத்தில் கீழ்மேல் இருபதின் காதத்திற்கு மேற்படவும் தென்வடல் முப்பதின் காதத்திற்கு மேற்படவும் அழித்து,[1] சில சிங்களத் தலைவர்களைக் கொன்று, எஞ்சியோரைச் சிறைபிடித்துக்கொண்டு சோழ நாட்டிற்குத் திருப்பியது. அப் படையெடுப்பில் ஈழ நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவை எல்லாம், அமைச்சர் தலைவனான அண்ணன் பல்லவராயனால் இராசாதிராச சோழனுக்கு அளிக்கப்பெற்றமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

சீவல்லபன், சோழ மன்னன் துணைகொண்டு நிகழ்த்திய படையெடுப்பினால் பராக்கிரம பாகுவின் முயற்சிகள் எல்லாம் பயன்படாமற் போயின. அன்றியும், ஈழ நாட்டில் அமைதியின்மையும் பொருளழிவும் மிகுதியாக ஏற்பட்டு விட்டன. அவற்றைக் கண்ட அச் சிங்கள வேந்தன், தான் பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வனை ஆதரித்தமையால் அத் தகைய துன்பங்கள் உண்டாயின என்ற முடிபிற்கு வந்தான். உடனே, அவன் மதுரையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த குலசேகரனைப் பாண்டி வேந்தனாக ஏற்றுக்கொண்டு உற்ற நண்பனாக வைத்துக் கொள்வதுதான் நலமென்று கருதி, அவனுக்குச் சில பரிசில்கள் அனுப்பினான். குலசேகர பாண்டியன், சோழ மன்னன் தனக்குச் செய்த எல்லா நன்மைகளையும் மறந்து, சிங்கள வேந்தன் அனுப்பிய பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவனோடு நட்பும் மணவினைத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ளவும் உடன்பட்டான்.[2] அன்றியும், அக் குலசேகர பாண்டியன் சோழ இராச்சியத்திற்கு விரோதமான

---

1. 'ஈழத் தானிளவாய் இவ்வூர்களில் நின்ற ஆனைகளும் கைக் கொண்டு ஈழ மண்டலத்தில் கீழ்மேல் இருபதின் காத மேற்படவும் தென் வடல் முப்பதின் காதமேற்படவும் அழித்து' என்னும் திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டுப் பகுதியால் இந் நிகழ்ச்சிகளை யறியலாம். (Ep. Ind., Vol. XXII, p. 90.)

2. 'பாண்டியனார் குலசேகரர் தமக்கு முன்பு செய்த நன்மைகளும் பாராதே ஈழத்தானுடன் சம்பந்தம் பண்ணவும்' (Ibid.) என்னுங் கல் வெட்டுத் தொடர்களால் இவ்வுண்மை நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கி, இராசாதிராச சோழன் பால் அன்புடையவர்களான இராசராசக் கற்குடி மாராயன் இராச கம்பீர அஞ்சு கோட்டை நாடாழ்வான் முதலான பாண்டி நாட்டுத் தலைவர்களை அந் நாட்டைவிட்டு வெள்ளாற்றுக்கு வட கரையிலே[1] போகும்படி செய்து, சிங்களப் படைத் தலைவர்களின் தலைகளை மதுரைக் கோட்டை வாயிலிலிருந்து எடுத்துவிடுமாறும் செய்தான். அந்நிலையில், குலசேகர பாண்டியனும் பராக்கிரம பாகுவும் நண்பர்களாகி ஒன்றுபட்டிருந்தலை யுணர்த்தும் சில ஓலைகளும் இராசாதிராச சோழனுக்குக் கிடைத்துவிட்டன. எனவே, இவன் குலசேகர பாண்டியன் செயல்கள் அனைத்தையும் பல்வகையாலும் நன்கு அறிந்துகொண்டான்; பின்னர், நன்றி மறந்து பகைவனோடு சேர்ந்துகொண்ட அப் பாண்டியனை அரியணையிலிருந்து நீக்கி, பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வன் வீர பாண்டியனுக்கு அதனை யளிக்குமாறு தன் அமைச்சன் அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு ஆணையிட்டான். உடனே, அவன் மதுரை மாநகர் மீது படையெடுத்துச் சென்று, மிகச் சுருங்கிய நாட்களில் குலசேகர பாண்டியனைப் போரிற் புறங்கண்டு வீர பாண்டியனுக்குப் பாண்டி நாட்டை அளித்துவிட்டுச் சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பினான்.[2] வீர பாண்டியனும், அப் பல்லவராயன் தனக்கு வழங்கிய பாண்டி நாட்டை மதுரையம்பதியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வருவானாயினன். அக் காலமுதல் இராசாதிராசன் ஆட்சிக்கால முழுவதும் வீர பாண்டியனே[3] மதுரையிலிருந்து அரசாண்டு வந்தனன் என்பது அறியற்பாலதாம்.

---

1. வெள்ளாற்றிற்கு வடகரையிலுள்ள நிலப் பரப்புச் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்ததாகும். அந்நாளில் இவ்வெள்ளாறு, பாண்டி நாட்டின் வட எல்லையாகவும் சோழ நாட்டின் தென் எல்லையாகவும் இருந்தமை அறியத் தக்கது.

2. இது முடிய வரையப்பெற்றுள்ள நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டில் காணப்படுவனவாகும். (Ep. Ind., Vol. XXII, No. 14.)

3. இம்முறையில் வீர பாண்டியன் கி. பி. 1175 முதல் 1180 வரையில் பாண்டி நாட்டில் அரசாண்டான் என்று தெரிகிறது.

நம் இராசாதிராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த அப் பாண்டி நாட்டுப் போர் கி. பி. 1167 முதல் கி. பி. 1175 வரையில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். இவ் வேந்தன் அத்துணை யாண்டுகளும் அப் போரில் ஈடுபட்டிருந்தமை உணரற்பாலதாகும். குலசேகர பாண்டியனுடைய வேண்டுகோளின்படி இவன் பாண்டி நாட்டுப் போரில் கலந்து கொண்டானெனினும், அவன் நன்றி மறந்து சோழ நாட்டிற்குத் தீங்கிழைத்தற்கு முயன்றமைபற்றி அவனையே பாண்டி நாட்டுச் சிங்காதனத்திலிருந்து நீக்குவது இன்றியமையாத தாயிற்று. அந்நிலையில் இவன் தனக்குப் பகைவனு யிருந்த பராக்கிரம பாண்டியன் புதல்வன் வீர பாண்டியனை ஆதரித்து மதுரையில் அரியணையில் அமர்த்துமாறு நேர்ந்தது எனலாம். இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியின் இறுதியிலிருந்த பாண்டி நாட்டு நிலை இதுவேயாகும். எனவே, பாண்டி நாட்டுப் போரில் நம் இராசாதிராசன் எண்ணம் நன்கு நிறைவேறியது என்பது ஒருதலை. அப் போரில் சோழ நாட்டுப் படை சிற்சில காலங்களில் தோல்வி யெய்தும்படி நேர்ந்ததாயினும், சிங்களப் படைகளைப் பன்முறை வென்று பேரழிவிற் குள்ளாக்கியமையோடு சிங்களவரைப் பாண்டி நாட்டிலிருந்து துரத்தியமையும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அச் செயல் நம் இராசாதிராசனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி யளித்திருக்கும் என்பது திண்ணம். அவ் வெற்றி காரணமாக, இவன் 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட[1] கோ இராசகேசரி வர்மன்' என்று வழங்கப் பெற்றனன். சோழ நாட்டுப் படை ஈழத்தில் போர் புரிந்து வாகை சூடியமை பற்றி இவன் ஈழமுங் கொண்டவன் என்று கூறப்பெற்றனன் போலும். ஈழ நாட்டில் ஒரு சிறு பகுதிகூட இவன் ஆட்சிக் குட்பட்டிருக்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

இராசாதிராசன் சிறப்புப் பெயர்: தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாயூரந் தாலூகாவிலுள்ள ஆற்றூரில் காணப்படும் கல்வெட்

---

1. திருக்கடவூரிலுள்ள இராசாதிராசனது 12-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டில்தான் இவன் மதுரையும் ஈழமுங் கொண்ட திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் என்று முதலில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளான். (Ins. 36 of 1906.)

டொன்றால்[1] இவ் வேந்தனுக்குக் கரிகால சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் அந்நாளில் வழங்கியது என்று தெரிகிறது. அன்றியும், சிதம்பரத்திலுள்ள இவன் கல்வெட்டொன்று[2] 'இராசாதிராச தேவராகிய கரிகால சோழ தேவர்' என்று கூறுவதால் இச்செய்தி உறுதியாகின்றது.

இவன் மனைவி மக்கள் : 'பூமருவிய திசை முகத்தோன்' என்று தொடங்கும் இவனது ஐந்தாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] இவன் பட்டத்தரசி, புவனமுழுதுடையாள் என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளனள். அவ்வாட்சி யாண்டிலேயே வரையப்பெற்ற 'கடல் சூழ்ந்த பார் மாதரும்' என்று தொடங்கும் மற்றொரு கல்வெட்டு[4] பட்டத்தரசியின் பெயர் உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகள் என்று உணர்த்துகின்றது. ஒரே ஆட்சி யாண்டில் பட்டத்தரசியின் பெயராக இவ் விரு பெயரும் காணப்படுவதால், இவ் வேந்தனுடைய பட்டத்தரசி புவனமுழுதுடையாள் எனவும் உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகள் எனவும் அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். இவர்கள் வெவ்வேறு அரசியரா யிருந்திருப்பின் இவர்கள் இருவரும் ஒரே யாண்டில் பட்டத்தரசி என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற்றிருக்கமாட்டார்கள் என்பது திண்ணம். இவ் வேந்தனுக்குப் பிறகு முடி சூட்டப் பெற்றவன் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆவான். எனவே, இராசாதிராசனுக்கு மக்கள் உண்டா இல்லையா என்பது தெரியவில்லை.

இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் நிலை : இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் பெருமையும் பரப்பும் சிறிது குறைந்துபோயின எனலாம். எனினும், இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கடப்பை

---

1. Ins. 129 of 1927
2. Ins 263 of 1913
3. S. I. I. Vol. VII, No. 890.
4. Ibid, Vol. VI, No. 456.

ஜில்லாவிலுள்ள நந்தலூரிலும்[1] நெல்லூர் ஜில்லாவிலும்[2] திருக்காளத்தியிலும்[3] காணப்படுகின்றன. ஆகவே, அப்பகுதிகள் இவனுக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த சிற்றரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தனவாதல் வேண்டும்.

இவனது இறுதிக்காலம்: இவனது ஆட்சியின் பதினாறும் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று திருவதிகை வீரட்டானத்தில் உள்ளது.[4] இவ்வாண்டிற்குமேல் இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் தமிழ் நாட்டிற் காணப்படவில்லை. ஆனால் பதினாறும் ஆண்டிற்கு மேற்பட்ட இவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் ஆந்திர நாட்டில் திராட்சாராமம் முதலான ஊர்களிற் காணப்படுகின்றன. இவனது பதினாறும் ஆட்சி யாண்டிற்குப் பின் கி. பி. 1178-ல் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் சோழ நாட்டில் ஆட்சியுரிமையைக் கைக்கொண்டு அரியணை யேறினான் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[5] இராசாதிராசனுக்கும் குலோத்துங்கனுக்கும் இடையே ஆட்சியுரிமைபற்றி உள் நாட்டில் சிறிது குழப்பம் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது தென்னார்க்காடு ஜில்லா திட்டகுடியிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால் குறிப்பாக உணரக் கிடக்கின்றது.[6] இக்குழப்பத்தினாலேயே இம் மன்னன் தமிழ் நாட்டைவிட்டு ஆந்திர நாட்டை யடைந்து தன் இறுதிக் காலத்தை அங்கேயே கழித்திருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. இப்பொழுது கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு இதுபற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள இயலவில்லை.

இவன் காலத்துக் குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும்: இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியல் அதிகாரிகளாக இருந்தோர் பலர் ஆவர். சோழ இராச்சியத்தில் யாண்டும் அமைதி நிலவியிருந்தமைக்குக் காரணம் அன்னோரின் பேராற்றலும் பேருதவியுமே எனலாம். இவ்வேந்தனுக் குட்பட்டிருந்த குறுநில மன்னர்கள் தம் சக்கரவர்த்தியின்பால் பேரன்புடையவர்

1. Ins. 571 of 1907.
2. Nellure Inscriptions, N. 108.
3. Ins. 105 of 1922,
4. Ins. 389 of 1921.
5. Ep. Ind., Vol. IV, p. 266; Ibid., Vol. VIII, p. 264.
6. S. I. I., Vol. VIII, No. 284.

களாய் உற்றுழி யுதவி வந்தமையும் அத்தகைய நிலைக்கு ஓர் ஏதுவாயிருந்தது என்பது உணரற்பாலது. எனினும் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சிற்றரசர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் தாம் வாழ்ந்துகொண் டிருந்த இடங்களில் தம் அதிகாரங்களை நிலைபெறச் செய்து மிக்க சுயேச்சையுடையவர்களாய் இருந்து வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். நம் இராசாதிராசன் இரண்டாம் இராசராசனுடைய மகனல்லன் என்பதும் புதிதாக ஆட்சி யுரிமை யளிக்கப் பெற்றவன் என்பதும் முன்னர் விளக்கப் பட்டுள்ளன. எனவே, குறுநில மன்னர்களின் ஆதரவும் அரசியல் அதிகாரிகளின் அன்புடைமையும் இவனுக்கு இன்றியமையாதனவா யிருந்தன. அது பற்றி இவ் வேந்தன் அன்னோர்பால் பற்றுடையவனாய் விரிந்த மனப் பான்மையுடன் ஒழுகி வந்தனன். அவர்கள் அதனையே தங்கட்குத் தக்க வாய்ப்பாகக் கருதித் தம் அதிகாரங்கள் ஆங்காங்கு நிலை பெற்றிருக்கும்படி செய்துகொண்டனர். இத்தகைய நிலை நாளும் வளர்ச்சி யெய்திப் பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழர்களின் வீழ்ச்சிக்கும் சோழ இராச்சியத்தின் அழிவிற்கும் காரணமாயிற்று என்பது ஒருதலை. இனி, நம் இராசாதிராசன் காலத்து அரசியல் தலைவர்களுள், கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் சிலர் வரலாற்றை ஈண்டு ஆராய்வாம்.

1. திருச்சிற்றம்பலமுடையானான பெருமானம்பிப் பல்லவராயன்: இவன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் முதல் அமைச்சனாக இருந்தவன்; அவன் இறந்தபோது அவனுடைய இளங் குழந்தைகளையும் அந்தப்புர மகளிரையும் இராசராசபுரத்திற்கு அழைத்து வந்து பாதுகாத்தவன்; அவன் விரும்பியவாறு சோழ நாட்டில் இராசாதிராச சோழனுக்கு முடி சூட்டி இவ் வேந்தனது ஆட்சி நன்கு நடைபெறுமாறு உதவி புரிந்து வந்தவன்; இம் மன்னன் ஆணையின்படி பாண்டி நாட்டிற்குப் படையெடுத்துச் சென்று, சிங்களப் படையை வென்று குலசேகர பாண்டியனுக்கு மதுரை மாநகரில் அரசு வழங்கியவன்; இவன் கி. பி. 1171-ல் இறந்தபோது இவன் மனைவியர்க்கும் மக்களுக்கும் இராசாதிராசன் குளத்தூரில் நாற்பது வேலி நிலம்

இராசாதிராச சோழனால் அளிக்கப்பெற்ற செய்தி, பல்லவராயன்பேட்டையிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[1] அறியக் கிடக்கின்றது. இவன் வரலாற்றுள் பிறவற்றை முன் அதிகாரத்தில் காணலாம்.

2. **வேதவனமுடையான் அம்மையப்பன் அண்ணன் பல்லவராயன்:** இவன் தொண்டைமண்டலத்தில் பழையனூர் நாட்டிலுள்ள பழையனூர்த் திருவாலங்காட்டிற் பிறந்தவன்; திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயன் இறந்தபின்னர், இராசாதிராசசோழன் பால் அமைச்சர் தலைவனாக நிலவிய பெருமையுடையவன். இவ்வரசன் ஆணையின்படி பாண்டி நாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று, நன்றி மறந்த குலசேகர பாண்டியனை அரியணையினின்று நீக்கி, அதனை வீரபாண்டியனுக்கு வழங்கிய பெருவீரன்; சிங்கள வேந்தனாகிய பராக்கிரம பாகுவின் எண்ணம் நிறைவேறாதவாறு சீவல்லபனுக்குத் துணைப்படையளித்து அவ் வேந்தனைப் போரில் வெல்லும்படி செய்த சூழ்ச்சித் திறம் வாய்ந்தவன். எனவே, இவன் சிங்களவர் படையெழுச்சியிலிருந்து சோழ நாட்டைக் காப்பாற்றியவன் என்பது உணரத் தக்கது. இவன் சோழ இராச்சியத்திற்குப் புரிந்த பெருந் தொண்டுகள் பற்றி இவனுக்கு அருமொழிதேவ வளநாட்டு நென்மலி நாட்டு இராசராசன் பழையனூரில் பத்து வேலி நிலம் இராசாதிராச சோழனால் அளிக்கப் பெற்றது.[2] இவன் திருவாரூரிலும்[3] வட திருவாலங்காட்டிலும்[4] உள்ள கோயில்களுக்கு முறையே இறையிலி நிலமும் மூன்று திருவிளக்குகட்கு நிவந்தமும் கொடுத்திருத்தலால் இவன் சிவபத்தி வாய்ந்தவன் என்று தெரிகிறது.

3. **வேதவனமுடையான் கருணாகர தேவனான அமரகோன்:** இவன் மேலே குறிப்பிட்ட அண்ணன் பல்லவராயனுக்குத் தமையன் அல்லது தம்பியாதல் வேண்டும். இவன் திருவலஞ்சுழியிலுள்ள கோயிலுக்கு[5] இரண்டு நுந்தா விளக்கும் பழையாறை நகரிலுள்ள திருச்சத்தி முற்றக் கோயிலுக்கு[6] ஐந்து நுந்தா விளக்கும் வைத்து அவற்றிற்கு

1. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31.
2. Ibid, Vol. XXII, No. 14.
3. Ins. 538 of 1904.
4. Ins. 474 of 1905.
5. S. I. I., Vol. VIII, No. 216.
6. Ins. 270 of 1927.

நிவந்தம் வழங்கியுள்ளான். இவன் அரசாங்கத்தில் ஓர் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தவனாதல் வேண்டும்.

4. **செங்கேணி அம்மையப்பன் எதிரிலி சோழ சம்புவராயன்:** இவன் பல்லவர் மரபில் செங்கேணிக் குடியில் தோன்றியவன்; செங்கற்பட்டு வடார்க்காடு ஜில்லாக்கள் அடங்கிய நிலப் பரப்பில் நாடு காவல் அதிகாரியாய் நிலவியவன்; இவன் வேண்டிக்கொண்டவாறு சிங்களப் படை தோல்வி யெய்திப் பாண்டி நாட்டைவிட் டோடும்படி இருபத்தெட்டு நாட்கள் இரவும் பகலுந் தவங்கிடந்த உமாபதி தேவராகிய ஞானசிவ தேவர்க்கு 167 வேலியுள்ள ஆர்ப் பாக்கம் என்ற ஊரை ஏக போக இறையிலியாக இவன் கி. பி. 1168-ல் வழங்கினன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட் டொன்று கூறுகின்றது.[1] சில வரிகளால் கிடைக்கும் பொருளைச் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருப்புலிவனத் திறைவர்க்கு வழிபாட்டிற்கும் கோயில் திருப்பணிக்கும் கி. பி. 1167-ல் இவன் நிவந்தமாக அளித்தனன் என்று அங்குள்ள ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[2] எனவே, அரசாங்கத்தில் மிக்க அதிகாரம் வாய்ந்தவனாக இவன் இருந் திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

5 **அம்மையப்பன் பாண்டி நாடு கொண்டானான கண்டர் சூரியன் சம்புவராயன்:** இவன் பல்லவர் மரபினன்; செங்கேணிக் குடியினன்; தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் ஒரு பகுதியில் நாடு காவல் அதிகாரியாய் விளங்கியவன்; இவன் பாண்டி நாடு கொண்டான் என்று அக்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றிருத்தலால் இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியில் பாண்டி நாட்டுப் போருக்குச் சென்றிருந்த சோனாட்டுப் படைத் தலைவர்களுள் இவனும் ஒருவனாதல் வேண்டும். இவன் நடுநாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருவக்கரையில் சூரியன் திருக்கோபுரம் என்னுங் கோபுரம் ஒன்று எடுப்பித்தான் என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றால்[3] அறியப்படுகின்றது. அன்றியும், சிற்றாமூரிலுள்ள சமணர் கோயிலுக்கு இவன் பள்ளிச் சந்தமாக நிலம் அளித்துள்ளமை ஒரு கல்வெட்டால்[4] புலனாகின்றது.

---

1. S. I. I., Vol. VI, No. 456.
2. Ins. 393 of 1923.
3 Ins. 195 of 1904
4. S. I. I., Vol. VII, No 829.

6. **அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டானான இராச நாராயண சம்புவராயன்:** பல்லவர் குலத்தில் செங்கேணிக் குடியில் தோன்றிய இத்தலைவன், தென்னார்க்காடு ஜில்லா விலுள்ள முந்நூர்க் கோயிலுக்குத் திருப்பணி புரிதற் பொருட்டுச் சில வரிகளை கி. பி. 1174-ல் நிவந்தமாகக் கொடுத் துள்ளனன்.[1] இவன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் காலத்தும் இருந்தவன் ஆவன். செங்கேணி அம்மையப்பன் பாண்டியான இராசராச சம்புவராயன் என்பவனும் அந் நாட்களி லிருந்த ஒரு பல்லவர் குலத் தோன்றல் என்பது மேல் சேவூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] வெளியாகின்றது.

7. **மலையமானாட்டுச் சிற்றரசர்கள்:** இவர்கள் திருக் கோவலூர், கிளியூர், ஆடையூர் ஆகிய ஊர்களிலிருந்து மலைய மானாட்டை ஆண்டு வந்தவர்கள்; இவர்களுள், இராசாதி ராசன் காலத்தில் இருந்தவர்கள், இராசராச மலையரையன் ஆகிய அருளாள பெருமாள்,[3] இராசராச சேதிராயன்,[4] இரா சராச கோவலராயன்,[5] கிளியூர் இராசகம்பீர சேதிராயன்,[6] நீறணிந்தானாகிய சேதிராயன்,[7] திருவரங்க முடையான் இரா சாதிராச மலையரையன்,[8] ஆகார சூர மலையமான்,[9] என்போர். இவர்களுள் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருக்கோவ லூர், கீழூர், சித்தலிங்கமடம் என்னும் ஊர்களிலுள்ள கோவில்களுக்கு நிவந்தம் அளித்துள்ள இராசராச சேதிரா யன், இராசராச கோவலராயன், இராச கம்பீர சேதிராயன், ஆகார சூர மலையமான் என்போர் மலையமான் மரபினர் ஆவர். எஞ்சிய மூவரும் அரசனால் வழங்கப் பெற்ற மலைய ரையன், சேதிராயன் என்ற பட்டம் பெற்றவர்களேயன்றி மலையமான் மரபின ரல்லர் என்பது சில குறிப்புக்களால் உய்த் துணரக் கிடக்கின்றது.

---

1. Ins. 71 of 1919.
2. Ins. 222 of 1904.
3. S. I. I., Vol. VII, No. 547.
4. Ibid., No. 890.
5. Ibid.
6. Ins. 311 of 1921; 322 of 1921.
7. Ins 297 of 1912.
8. Ins. 150 of 1930
9. Ins. 427 of 1909.

8. **கடந்தை சேந்தன் ஆதித்தனுன இராசராச வங்கார முத்தரையன் :** இவன் பெண்ணுகடத்தைச் சூழ்ந்த நிலப் பரப்பில் நாடு காவல் அதிகாரியாயிருந்தவன் ; இவன், திட்ட குடியிலுள்ள திருமால் கோயிலுக்கு ஐந்து வேலி நிலத்தை இறையிலியாக கி. பி. 1168-ல் அளித்துள்ளனன் என்பது இங்குள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[1] அறியக் கிடக்கின்றது.

9. **அரச நாராயணன் ஏழிசை மோகனுகிய சநநாத கச்சிராயன் :** இவன் பல்லவர் மரபில் பிறந்தவன் ; திருமுனைப் பாடி நாட்டில் திருவதிகை திருநாவலூர் முதலான ஊர்களைச் சார்ந்த நிலப் பகுதியில் நாடு காவல் அதிகாரியாக விளங்கியவன். கி. பி. 1171-ல் இவன் திருவதிகை வீரட்டானேசுவரர்க்குத் திருவிளக்கிற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளான் என்று ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.[2]

10. **திருக்கொடுங் குன்றமுடையான் நிஷதராசன் :** பாண்டி நாட்டில் பொன்னமராவதியிலிருந்த ஒரு தலைவன் ; இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள திருக்களக்குடிக் கோயிலுக்கு இவன் இறையிலி நிலம் கொடுத்துள்ளனன் என்பது அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றால்[3] அறியப்படுகின்றது. இவன் ஓர் அரசியல் அதிகாரியா யிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

11. **குணமலைப்பாடி யுடையான் ஆட்கொண்டான் கங்கை கொண்டானுகிய பொத்தப்பிச் சோழன் :** இவன் சோழ மண்டலத்தில் சுத்தமல்லி வளநாட்டில் வெண்ணிக் கூற்றத்திலிருந்த ஓர் அரசியல் அதிகாரியாவன். இவன், ஆந்திர தேயத்தில் நிகழ்த்திய வீரச் செயல் பற்றிப் பொத்தப்பிச் சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றனன்

---

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 298.

2. Ibid, No. 322.

3. Ins. 43 of 1916.

போலும். இவன் திருவலஞ்சுழி யிறைவர்க்கு மூன்று திருவிளக்கிற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றால்[1] புலப்படுகின்றது.

12. **நெல்லூர்ச் சித்தியரையன்:** இவன் இராசாதிராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் நெல்லூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசன் என்பது திருக்காளத்தியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] புலனாகின்றது.

13. **புசபல வீரன் ஆகோ மல்லராசன்:** இவன் கங்க நாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன்; சோழமாராசன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; மகா மண்டலாதிபதி என்று அக்காலத்தில் வழங்கப்பெற்றவன். இவன் காஞ்சி மாநகரில் ஒரு நந்தவனத்திற்கு நிலம் வாங்கும் பொருட்டுப் பொருள் வழங்கியுள்ளனன் என்பது காஞ்சிக் கல்வெட்டால்[3] உணரக் கிடக்கின்றது. ஆகவ மல்லராசன் என்பதே ஆகோ மல்லராசன் எனத் திரிந்தது போலும்.

---

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 218.
2. Ins. 105 of 1922.
3. S. I. I., Vol. IV. No. 861.

இருபத்தொன்றும் அதிகாரம்

மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1178 — 1218)

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனுக்குப் பிறகு மூன்றுங் குலோத்துங்கசோழன் கி. பி. 1178-ஆம் ஆண்டில்[1] சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப் பெற்றான். இவன் இரண்டாம் இராசாதிராசன் தம்பி என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.[2] அதற்குக் கல்வெட்டுக்களில் சான்றுகளின்மையின் அஃது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று. சங்கர சோழன் உலாவில் சொல்லப்படும் சங்கமன் மக்களான நல்லமன், குமார மகீதரன் ஆகிய இருவரும் முறையே இரண்டாம் இராசாதிராசனும் மூன்றுங் குலோத்துங்கனுமாயிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவர் சிலர். அவ்வுலாவில் கூறப்பெற்ற சங்கமனும் அவன் மக்களாகிய நல்லமன், குமார மகீதரன், சங்கரன் என்போரும் கொங்கு நாட்டிலிருந்த கொங்குச் சோழர் ஆவர். சங்கமன் என்ற பெயர் அவன் வீரசைவனா யிருத்தல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. சங்கர சோழன் உலாவும், குலோத்துங்க சோழன் கோவையும் கொங்கு நாட்டிலிருந்து கிடைத்தவை. அவ் வேட்டுப் பிரதிகள் தஞ்சை யரண்மனைப் புத்தக சாலையிலும் சோழ நாட்டிலும் இல்லாமை குறிப்பிடத் தக்கது. எனவே, அவை சோழர்களின் வரலாற் றுராய்ச்சிக்கு ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கவையல்ல. இரண்டாம் இராசாதிராசன் எதிரிலிப் பெருமாள் எனவும் அவன் தந்தை நெறியுடைப் பெருமாள் எனவும் வழங்கப்பெற்றனர் என்பது பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டால் அறியப்படுகிறது.[3] அப்பெயர்களுள் எதுவும் சங்கர சோழன் உலாவிலும் குலோத்துங்க சோழன் கோவை

---

1. Ep. Ind., Vol. VIII, p. 260.
2. Kulottunga Chola III, p. 31.
3. Ep. Ind., Vol. XXI, No. 31.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
3 - JUN 1958
MADRAS

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன், திரிபுவனம் கோயில் விமானம்

யிலும் காணப்படவில்லை. அன்றியும், நெறியுடைப் பெருமாள் என்பான் விக்கிரம சோழன் பெயரன் என்று அக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. அச் செய்தியும் உலாவில் சொல்லப்படவில்லை. ஆகவே, சங்கர சோழன் உலாவில் கூறப்பெற்ற சங்கமன், குமார மகீதரன் என்போர் சோழ நாட்டை ஆட்சி புரிந்த மன்னர் அல்லர் என்பது தேற்றம்.

இனி, இரண்டாம் இராசராச சோழன் இறந்தபோது அவனுக்கு ஒரு வயதும் இரண்டு வயதுமுள்ள இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர் என்றும் அன்னோருள் ஒருவனுக் காதல் முடி சூட்டுவதற்குரிய வயதின்மையால் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்த நெறியுடைப் பெருமாள் புதல்வன் எதிரிலிப் பெருமாளை அழைத்து வந்து அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டங் கட்டவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது என்றும் பல்லவ ராயன் பேட்டையிலுள்ள கல்வெட் டொன்று கூறுகின்றது. அதனை நுணுகி யாராயுமிடத்து, அதில் குறிப்பிடப்பெற்ற இரண்டு வயது பிள்ளையே' கி. பி. 1178-ல் பட்டம் பெற்ற இக் குலோத்துங்க சோழனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. அக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெற்ற இரண்டாம் இராசராசனுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் பெண் மக்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர் கூறுகின்றனர்.[1] அவர்கள் பெண்மக்களா யிருந்திருப்பின், அக் கல்வெட்டில் 'பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் இரண்டும் திரு நட்சத்திரமாகையால்' என்ற செய்தி கூறப்பெறுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. அன்றியும், அக் கல்வெட்டின் பிற் பகுதியில் ஓரிடத்தில் பெண்பிள்ளைகளைச் சொல்ல நேர்ந்த விடத்து அவர்களைப் பெண் மக்கள் என்றே ஐயமறக் குறித்திருப்பது உணரற்பாலதாம். எனவே, அக் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'பிள்ளைகள்' என்னுஞ் சொல் ஆண் மக்களையே யுணர்த்துதல் அறியத்தக்கது.

கும்பகோணத்திற்கு மேற்புறத்தி லுள்ளதும் இக்காலத்தில் தாராசுரம் என்று வழங்கிவருவதுமாகிய இராசராசபுரத்தி

1. Quarterly Journal of Mythic Society, Vol. XIX, pp. 62 and 63.

லுள்ள இராசராசேச்சுரம் என்னும் சிவன் கோயில் இரண்டாம் இராசராச சோழனால் எடுப்பிக்கப் பெற்றது என்பது தக்க யாகப் பரணியாலும்[1] கல் வெட்டுக்களாலும் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றது. அக்கோயில், தன் தந்தையால் கட்டப்பெற்றது என்பதைப் புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள குடுமியான் மலைக் கல்வெட் டொன்றில்[2] நம் குலோத்துங்கன் குறித்திருப்பதால் இரண்டாம் இராசராச சோழனே இவன் தந்தையாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது இனிது வெளியாகின்றது. ஆகவே, இவ் வேந்தன் இரண்டாம் இராசராச சோழனுடைய புதல்வன் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இனி, இவனுக்கு முன் அரசாண்ட இராசாதிராச சோழன், இராசகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து கொண்டிருந்தமையால் சோழ மன்னர்களின் ஒழுகலாற்றின்படி இவன் பரகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து ஆட்சி புரிவானாயினன். எனினும் சில கல்வெட்டுக்களில் இவன் இராசகேசரி என்று தவறாகக் கூறப் பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நம் குலோத்துங்கன் நாற்பது ஆண்டுகள் அரசாண் டிருத்தலால் இவன் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ் நாடு முழுவதும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அக் கல்வெட்டுக்களில் இவனுடைய வீரம் ஆற்றல் முதலானவற்றை விளக்கும் சில மெய்க்கீர்த்திகளும் உள்ளன. அவற்றுள், 'புயல் வாய்த்து வளம் பெருக' என்று தொடங்கும் மெய்க் கீர்த்தி இவனது மூன்றும் ஆட்சி யாண்டுமுதல் கல்வெட்டுக்களில் வரையப் பெற்றுள்ளது.[3] இதுவே 'புயல் வாய்த்து மண்வளர' என்றும் 'புயல் பெருக வளம் பெருக' என்றும் சில கல்வெட்டுக்களில் சிறிது வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.[4] பிறிதொன்று, 'மலர் மன்னு பொழிலேழும்'[5] என்னும் தொடக்கத்தை யுடை

---

1. த. பரணி, தா. 772.
2. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.
3. S. 1. 1., Vol. III, No. 85.
4. Ibid, Vol. V, No. 632; 1bid, Vol. V1I, No. 797.
5. Ins. 173 of 1918.

யதாகும். இம்மெய்க் கீர்த்தி இவனது ஆட்சியின் ஐந்தாம் ஆண்டு முதல் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'பூமருவிய திசை முகத்தோன்'[1] என்று தொடங்கும் வேறொரு மெய்க் கீர்த்தியும் இவனது ஐந்தாம் ஆட்சி யாண்டுமுதல் சில கல்வெட்டுக்களில் உளது. அன்றியும், புதுக்கோட்டை நாட்டைச் சார்ந்த குடுமியான் மலையிலுள்ள 'புயல் வாய்த்து மண் வளர' என்று தொடங்கும் நீண்ட மெய்க்கீர்த்தி யொன்று[2] இவன் தன் ஆட்சியில் நிகழ்த்திய பல அரிய செயல்களைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. அந்நாளில், இவன் இயற்பெயராடு இணைத்து வழங்கப்பெற்று வந்த சில பட்டங்களும் இவன் வீரச் செயல்களை நன்கு விளக்குவனவாயிருத்தல் அறியற்பாலதாம். இனி, அவற்றின் துணைகொண்டு இவன் காலத்தில் நிகழ்ந்துள்ள போர் நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து காண்பாம்.

இவன் பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய முதற் போர்: இவ் வேந்தனுக்கு முன் அரசாண்ட இரண்டாம் இராசாதிராசன், பாண்டி மன்னர்க்குள் ஆட்சியுரிமை பற்றி நடைபெற்ற போர்களில் கலந்துகொள்ள நேர்ந்தமையும், வீரபாண்டியனை வென்று குலசேகர பாண்டியனுக்குப் பாண்டி நாட்டை வழங்கியமையும், பிறகு அக் குலசேகரன் ஈழநாட்டரசன் பராக்கிரம பாகுவோடு சேர்ந்துகொண்டு சூழ்ச்சி செய்தமை பற்றி அவனைப் போரில் வென்று அவன் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த பாண்டி நாட்டை வீர பாண்டியனுக்கு அளித்தமையும் முன்னர் நன்கு விளக்கப் பட்டுள்ளன. நாட்டை இழந்த குலசேகர பாண்டியன் தன் செயலே தனக்குத் தீமை விளைத்தது என்னும் கருத்தினனாய் ஒரு சில ஆண்டு உயிர் வாழ்ந்திருந்து பிறகு இறந்திருத்தல் வேண்டும். அவனது பிற்கால வாழ்க்கையைப்பற்றி

---

1. Ins. 176 of 1908; S. I. I., Vol. VII, No. 942. இதில் முதல் வரிதான் உளது.

2. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166. இதுகாறும் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இரண்டில் மாத்திரம் இம்மெய்க் கீர்த்தி உளது. ஒன்று குடுமியான் மலையிலும் மற்றொன்று புதுக் கோட்டை நாட்டுச் சேரனூரிலும் இருத்தல் அறியற்பாலது. (Ibid, Nos. 166 and 163.)

ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவனுக்கு விக்கிரம பாண்டியன் என்ற புதல்வன் ஒருவன் இருந்தனன் (1) நம் குலோத்துங்கன் பட்டம் பெற்றவுடன், அவ்வரசகுமாரன் இவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்து, தன் தந்தை யிழந்த பாண்டி நாட்டைத் தான் பெற்று அரசாளும்படி செய்தல் வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டான். இச் சமயத்தில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த வீரபாண்டியனும் இராசாதிராச சோழன் தனக்குப் புரிந்த உதவியை மறந்து, மறுபடியும் இலங்கை மன்னனோடு சேர்ந்து கொண்டு சோழ நாட்டிற்குப் பகைவனாகி முரண்பட்ட நிலையில் இருந்தனன்.[1] எனவே, குலோத்துங்கன் வீர பாண்டியனோடு போர் தொடுப்பது இன்றியமையாததாயிற்று. ஆகவே, இவன் பாண்டி நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று அப் பாண்டி வேந்தனோடு போர் புரிந்தபோது அவன் புதல்வருள் ஒருவன் இறந்தமையோடு அவனுடைய ஏழகப் படைகளும் மறவர் படைகளும் எதிர் நின்று போர் புரியும் ஆற்றலை இழந்து அழிந்தும் போயின. அவனுக்கு உதவிபுரிதற் பொருட்டுப் பராக்கிரம பாகுவால் அனுப்பப்பெற்ற சிங்களப் படைகளும் பெருந் தோல்வியெய்தி இலங்கைக்கு ஓடிவிட்டன. எனவே, குலோத்துங்கன் இப் போரில் பெருவெற்றி பெற்று, மதுரையும் அரசுங்கொண்டு வெற்றித்தூண் நிறுவி, அம் மதுரையும் அரசும் நாடும் தன்னை யடைந்த விக்கிரம பாண்டியனுக்கு அளித்தனன்.[2] இதுவே, இவன் பாண்டி நாட்டில் நிகழ்த்திய முதற் போராகும்.

இவன் பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய இரண்டாம் போர் : வீரபாண்டியன் தன் நாட்டை இழந்தபிறகு மலைநாடு சென்று, சேர மன்னன் உதவி பெற்று அதனை மீட்க முயன்றான். அவ் வேந்தன் தனக்குத் துணையாக அனுப்பிய சேர நாட்டுப் படையுடன் சிதறிக் கிடந்த தன் படையையும் ஒருங்கு சேர்த்துக் கொண்டு, அவ் வீர பாண்டியன் மதுரை மாநகர் மீது போர்க்குப் புறப்பட்டான். அதனை யறிந்த குலோத்துங்கன் பெரும்

1. இஃது இலங்கையிலிருந்து படை வந்தமையால் அறியப்படும்.
2. S. I. I., Vol. III, Nos. 86 and 87; Ibid, Vol. VI, No. 436.

படையோடு சென்று அவனை எதிர்ப்பானாயினன். மதுரைக்குக் கிழக்கேயுள்ள நெட்டூரில்[1] இரு பெரும் படைகளும் எதிர்த்துக் கொடும்போர் புரிந்தன. இப் போரிலும் பாண்டி நாட்டுப் படையும் சேர நாட்டுப் படையும் முற்றிலும் தோல்வியுற்றுச் சிதறுண்டும் அழிந்தும் போயின. இப் போர் நிகழ்ச்சியில் வெற்றியெய்தி வாகை சூடிய குலோத்துங்கன் பாண்டியர்க்கு வழிவழி யுரியதாயிருந்த முடியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டமை யோடு வீர பாண்டியனுடைய பட்டத்தரசியையும் சிறை பிடித்து வேளம் ஏற்றினான்.[2] தன் முயற்சி பயன்படாமை யோடு தனக்குப் பேரிழிவையும் பெருந் துன்பத்தையும் தந்த தைக் கண்டு பெரிதும் வருந்திய வீர பாண்டியன், தன் உரிமைச் சுற்றத்தினருடன் மலைநாடு சென்று சேர மன்னன்பால் அடைக் கலம் புகுந்தான். பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தமை பற்றிக் குலோத்துங்கன் தனக்கு ஏதேனும் தீங்கிழைத்தல் கூடும் என்றஞ்சிய அச் சேர வேந்தன் அவனையும் அவன் மக்கள் இருவரையும்[3] அழைத்துக்கொண்டு சோணாட்டிற்கு வந்து எல்லோரும் ஒருங்கே குலோத்துங்கனிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இவன் எல்லோரையும் அன்புடன் ஏற்று அவர் களுள் வீர பாண்டியனுக்குப் பாண்டி நாட்டில் ஒரு பகுதியும் முடியும் அளித்தனன். சேரனுக்குப் பிற வேந்தர் பெறாத பெருந் திருவும் வழங்கினான்; வீர கேரளனுக்குப் பாரறிய வாழ்வருளித் தன் பக்கமிருந் துண்ணச் செய்தான்; பருதி

---

1. நெட்டூர் என்பது இராமநாதபுரம் ஜில்லா சிவகங்கைத் தாலூகாவில் இளையான்குடிக் கண்மையில் உளது.

2. S. I. I., Vol. VII, No. 797; Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.

3. வீர பாண்டியன் தன் மகனுக்குப் பருதி குலபதி என்று பெய ரிட்டுக் குலோத்துங்கன்பால் அழைத்து வந்தமையாலும், அவனினும் வேறாய வீர கேரளன் 'மீனவனும் வீர கேரளன்' என்று கல்வெட்டுக் களில் குறிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் பருதி குலபதியும் வீர கேரளனும் வீர பாண்டியன் புதல்வர்கள் ஆதல் வேண்டும். திருக்கொள்ளம்பூதூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று 'வீர பாண்டியன் மக்கள்' என்று பன்மையிற் கூறு வதும் அவனுக்குப் பல புதல்வர் இருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்தா நிற்கும். (S. I. I., Vol. VI, No 436) அவர்களுள் எஞ்சியிருந்தோர் இவ்விருவருமே போலும்.

குலபதி என்னும் பெயருடைய வீர பாண்டின் புதல்வனுக்கு 'இருநிதியும் பரிசட்டமும் இலங்குமணிக் கலனும் நல்கி'னான்.[1] எனவே, அடைக்கலம் புகுந்தாரை இவன் நன்கு ஆதரித்தமை அறிக. இவன் பாண்டி நாட்டில் இரண்டாம் முறை நடத்திய போர் இவ்வாறு முடிவெய்தியது எனலாம்.

இனி இவ் வேந்தன் பாண்டி நாட்டில் பெற்ற முதல் வெற்றி, இவனது இரண்டாம் ஆட்சி யாண்டில் திருவக்கரைக் கோயிலில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்றில்[2] காணப் படுதலால் அப் போர் கி. பி. 1180-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தாதல் வேண்டும். இவன் நிகழ்த்திய இரண்டாம் போர் நெல்லூரிலுள்ள இவனது பத்தாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட் டில்[3] கூறப்பட் டிருத்தலால் அப் போர் கி. பி. 1188-ல் நிகழ்ந்த தாதல் வேண்டும். தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த வீர பாண்டியன், அவன் மக்கள், சேர மன்னன் ஆகிய எல்லோர்க் கும் நம் குலாத்துங்கன் ஆதரவளித்து அவர்கட்கு வேண்டிய வற்றை அன்புடன் வழங்கிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் கி. பி. 1188 ஆம் ஆண்டிற்கும் 1193 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் நடை பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை.[4]

இவன் நிகழ்த்திய ஈழநாட்டுப் போர்: சிங்கள மன்னர்க்கும் சோழ மன்னர்க்கும் நெடுங்காலமாகப் பகைமை இருந்து வந்தது. இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியில் ஈழ மன்னனாகிய பராக்கிரம பாகு என்பான் வீர பாண்டியனுக்கு உதவி புரியப் படையனுப்பித் தோல்வியுற்றமையும், பிறகு குலசேகர பாண்டியனைத் தன் வயப்படுத்திக்கொண்டு சோணாட்டிற்குத் தீங்கிழைக்க முயன்றமையும், அதனால் குலசேகர பாண்டியன்

1. S. I. I., Vol. III, No. 88; Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.

2. Ins. 190 of 1904

3. S. I. I., Vol. V, No. 492; Nellure Inscriptions, N. 169.

4. திருக்கடவூரிலுள்ள இவனது 15,16 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் இச் செய்திகள் காணப்படுவதால் இவை கி. பி. 1193-க்கு முன் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும்

தன் அரசிழக்க, வீர பாண்டியன் பாண்டி நாட்டில் மறுபடியும் ஆட்சி புரியும்படி இராசாதிராசன் செய்ய நேர்ந்தமையும் முன்னர் விளக்கப்பட்டன. அவ் வீர பாண்டியன் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு குலோத்துங்கனோடு முரண் பட்டமையும் அது பற்றி இவன் பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று, அவனைப் போரிற் புறங்கண்டு, அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றி, அதனை விக்கிரம பாண்டியனுக்கு அளித்தமையும் முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளன. நம் குலோத்துங்கன் வீர பாண்டியனோடு அப் போர் நிகழ்த்தியபோது சிங்கள மன்னன் பாண்டியனுக்குப் பெரும்படை யொன்றை ஈழ நாட்டிலிருந்து அனுப்பி உதவி புரிந்தனன்.[1] அக் காரணம் பற்றியே இவன் ஈழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சிங்கள வேந்தனை அடக்குவது இன்றியமையாததாயிற்று. இவன் அந் நாட்டில் புரிந்த போரில் சிறந்த வெற்றி எய்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[2] இப் போர் நிகழ்ச்சி குலோத்துங்கனது பத்தாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] காணப்படுவதால் இது கி. பி. 1188 ஆம் ஆண்டிலாவது அதற்குச் சிறிது முன்னராவது நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். சிங்கள நாட்டில் இப் போர் நிகழ்ந்தபோது அங்கு ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தவன் பராக்கிரம பாகு[4] என்ற அரசனா அல்லது அவனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற மன்னருள் ஒருவனா என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

இவன் கொங்கு நாட்டில் நடத்திய போர் : குலோத்துங்கன் ஈழ நாட்டு மன்னனை வென்ற பின்னர், கொங்கு நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று, அதன் தலைநகராகிய கருவூரைக் கைப்பற்றி, அங்குச் சோழ கேரளன் என்னும் பெயருடன் விசய மாமுடி சூடினான் என்று இவன் கல்வெட்

1. S. I. I., Vol. III, No. 86.

2. Ibid, No. 36; Ins. 505 of 1922; Ins. of Pudukkottai State, No. 166.

3. Nellore Inscriptions, N. 85.

4. இவன் முதல் பராக்கிரம பாகு ஆவன்; கி. பி. 1153 முதல் 1186 முடிய ஈழ நாட்டில் ஆட்சி புரிந்தவன்.

டுக்கள் கூறுகின்றன.[1] கொங்கு நாட்டு மன்னர், சேரருள் ஒரு கிளையினரே யாவர். அவர்கள் முதல் ஆதித்த சோழன் கால முதல் சோழமன்னர்க்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு குறுநில மன்னரா யிருந்து வந்தனர். அவர்கள் இரண்டாம் இராசாதி ராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் சுயேச்சை யெய்திச் சோழர்க்குக் கப்பஞ் செலுத்துவதை நிறுத்தி யிருத்தல் வேண்டும் என்பதும், அதுபற்றியே நம் குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியில் கொங்கு நாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று, அந்நாட்டு மன்னனைப் போரில் வென்று கருவூரைக் கைப்பற்றினன் என்பதும் அறியற்பாலனவாம். தோல்வியுற்ற கொங்கு வேந்தன் குலோத்துங்கன்பால் அடைக்கலம் புகுதலும் இவன் அவனுக்குரிய நாட்டை வழங்கித் தனக்குட்பட்ட சிற்றரசனா யிருந்து அரசாண்டு வருமாறு செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்ஙனம் கொங்கு நாட்டரசனுக்குக் குலோத்துங்கன் அரசளித்து முடி வழங்கியமை பற்றிக் கருவூர் முடி வழங்கு சோழபுரம் என்னும் பெயர் எய்துவதாயிற்று. கொங்கு நாடும் சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டமையால் சோழ கேரள மண்டலம் என்னும் பெயர் பெற்றது. 'கொங்கான சோழ கேரள மண்டலத்து வெங்கால நாட்டுக் கருவூரான முடி வழங்கு சோழ புரத்துத் திருவானிலை மாதேவர்' என்னும் கல்வெட்டுத் தொடர்மொழிகள் இவ் வுண்மையை நன்கு விளக்கி நிற்றல் காண்க.[2] இப் போர் நிகழ்ச்சி இவனது பதினாறும் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] காணப்படுவதால் இது கி. பி. 1194 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். இது முதல் இவன் ஆட்சிக் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கருவூரிலும் கொங்கு நாட்டிலும் காணப் படுதல் அறியற்பாலதாம்.

இவன் வடநாட்டில் நிகழ்த்திய போர்: நம் குலோத் துங்கன் காலத்தில் சித்தூர், நெல்லூர், கடப்பை ஜில்லாக்களில்

---

1. Inscriptions of Pudukkottai State, No. 166.
2. S. I. I, Vol. III, No. 23.
3. Ins. 397 of 1925.

சில தெலுங்க மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தெலுங்குச் சோடர் எனவும் பொத்தப்பிச் சோழர் எனவும் கூறப்படுவர். அன்னோருள், நல்லசித்தரசன், தம்முசித்தி யரைசன், திருக்காளத்தி தேவன் என்போர், குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்த தெலுங்க மன்னர் ஆவர். அவர்கள் எல்லோரும் இச் சோழர் பெருமானுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டு குறுநில மன்னராக வாழ்ந்து வந்தவர் என்பது அவர்கள் நாட்டில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களால்[1] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, வட புலத்திலுள்ள அன்னோர் நாட்டின்மேல் இவ் வேந்தன் படையெடுப்பதற்கு ஏது சிறிதும் இல்லை எனலாம். ஆனால், திருவரங்கத்திலுள்ள இவனது 19 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று,[2] இவன் வட வேந்தரைப் போரில் வென்று கோபந்தணிந்து காஞ்சி மாநகர் புகுந்து அரசர்களிடம் திறை வாங்கினான் என்று கூறுகின்றது. சில கல்வெட்டுக்கள் இவன் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான் என்று உணர்த்துகின்றன.[3] எனவே, இவன் பிற வேந்தன் ஒருவனைப் போரில் வென்று அவன் பாலிருந்த காஞ்சியைக் கைப்பற்றி, அம் மாநகருள் வெற்றி முரசொலிப்பப் புகுந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. ஆகவே, இந் நிகழ்ச்சி, குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் இவனது தொண்டை நாட்டு நகரமாகிய காஞ்சி சில திங்களாதல் பிற வேந்தன் ஆட்சிக் குட்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதை உணர்த்துதல் அறியத் தக்கது.

இனி, வட புலத்திலிருந்த ஆந்திர மன்னர்கள் சோழர்க் குட்பட்ட குறுநில மன்னரா யிருந்து வந்தனராயினும்,

1. Nellore Inscriptions, N. 85; Ibid. 40; S. I. I., Vol. V, No. 496; Ins. 601 of 1904; Ins. 578 of 1907; Nellore Inscriptions, N. 72; Ibid. 67; Ins. 582 of 1907; Nellore Inscriptions. A, 18; Ibid, G. 86.

2. S. I. I., Vol. III, No. 88.

3. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 164; Ins. 2 of 1905. Ibid, No. 158.

அவர்கள் வாய்ப்பு நேருங்கால் தாம் சுயேச்சையாகத் தனி யரசு புரியும் கருத்தினராகவே இருந்து வந்தனர் என்பது சிற்சில நிகழ்ச்சிகளால் புலப்படுகின்றது. கி. பி. 1192-ல் கடப்பை ஜில்லாவில் மகாராஜபாடி நாட்டை வல்லூர புரத்திலிருந்து ஆண்டுகொண்டிருந்த புசபல வீர நல்ல சித்தனதேவ சோழ மகாராசன் என்னும் தெலுங்குச் சோடன் காஞ்சியிலிருந்து தான் கப்பம் வாங்கி வந்ததாகப் பெருமையுடன் கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.[1] எனவே, நம் குலோத்துங்கன் பாண்டி நாட்டுப் போரில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் கி. பி. 1192-ல் அத் தெலுங்குச் சோழன் சுயேச்சை எய்திச் சில ஆண்டுகள் வரையில் சோழச் சக்கரவர்த்திக்குத் திறை செலுத்தாமல் இருந்திருத்தல் கூடும். அன்றியும், அந்நாளில் அவனே காஞ்சியையும் கைப்பற்றி யிருக்கலாம். பேராற்றல் படைத்த பெரு வீரனாகிய குலோத்துங்கன் இச் செயல்களை எங்ஙனம் பொறுக்க முடியும்? ஆகவே, இவன் ஆந்திர நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அந் நல்ல சித்தன தேவனை வென்று குறுநில மன்னனாக்கி, அவன்பாற் கப்பமும் பெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சியைக் கைப்பற்றி அதனுள் வாகை மாலையுடன் புகுந்திருத்தல் வேண்டும். இந்நிகழ்ச்சியைத்தான் இவனது 19-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[2] எனவே, இப் போர் கி. பி. 1194-க்கும் 1197-க்கும் இடையில் நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். நெல்லூர் ஜில்லா நெல்லூரில் கி. பி. 1197-ல் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] அவ் வாண்டில் தெலுங்குச் சோடர்கள் நம் குலோத்துங்கனுக்குக் கீழ்ப் படிந்து சிற்றரசராக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர் என்பதை வலியுறுத்துதல் உணரற்பாலதாம்.

---

1. Ins. 483 of 1906.

2. 'வடமன்னரைத் தறைப்படுத்து முனிவாறிக் கச்சிபுக்கு முழு தரசையுந் திறைகவர்ந்து'

(S. I. I., Vol. III, No. 88.)

3. S. I. I., Vol. V, No. 496.

இனி, குடுமியான் மலையிற் காணப்படும் இவனது முப்பத்துநான்காம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று[1] இவன் வடபுல மன்னரை வென்று, வேங்கி மண்டலத்தைக் கைப்பற்றி உறங்கை என்னும் பொன்னகர் புகுந்தனன் என்று கூறுகின்றது. இச் செய்திகளை விளக்கக்கூடிய வேறு ஆதாரங்கள் கிடைக்காமையின் இவற்றை ஆராய்ந்து முடிவு காண இயலவில்லை. அன்றியும், இப் போர் நிகழ்ச்சியில் சில ஐயப்பாடுகளும் தோன்றுகின்றன. நெல்லூர் ஜில்லாவுக்கு வடக்கே குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படவில்லை. எனவே, வேங்கி நாடு இவன் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்தது என்று கருதுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. இந் நிலையில் இவன் வேங்கியைக் கைப்பற்றினன் என்று இவன் கல்வெட்டு உணர்த்துவது குறிப்பிடத் தக்கது. கி. பி. 1199-ல் பட்டம் பெற்ற ஓரங்கல் மன்னனாகிய காகதீய கணபதி என்பான் வட புலத்தில் பெருவலி படைத்த வேந்தனாய் நிலவியமையோடு அப் பகுதியிலிருந்த வேங்கி, பொத்தப்பி முதலான நாடுகள் எல்லாவற்றையும் தன்னடிப் படுத்தித் தன் ஆட்சியை யாண்டும் பரப்ப முயன்றனன் என்றும் தெரிகிறது.[2] வட புலத்தில் பேரரசு ஒன்று நிறுவக் காலங் கருதிக் கொண்டிருந்த அக் காகதீய மன்னன் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் வட பகுதியின்மேல் படையெடுத்து வந்திருக்கலாம். அந் நாட்களில் நம் குலோத்துங்கன் அவனைப் போரிற் புறங் கண்டு வடக்கே ஓடுமாறு துரத்தியும் இருக்கலாம்.[3] இந் நிகழ்ச்சிகளையே இவனது குடுமியான்மலைக் கல்வெட்டுக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது எனலாம். அக் கல்வெட்டுக் கூறும் உறங்கை என்னும் நகர் இப்போது எவ்விடத்தில் உளது என்பது தெரியவில்லை. வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் சிலர், காகதீய

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 166.

2. The Colas, Vol. II, page 141.

3. குலோத்துங்கனது 31-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டிலும் இச் செய்திகள் வரையப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், சில எழுத்துக்கள் உதிர்ந்துபோய் விட்டன. எனினும், இப் போர் கி. பி. 1209-க்கு முன்னர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதை இக் கல்வெட்டு உணர்த்துவதாகும்.

வேந்தர்களின் தலைநகரமாகிய ஓரங்கல் என்ற ஊரே உறங்கை எனக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்றுளது என்று கூறுகின்றனர்.[1] அதனை ஒருதலையாகத் துணிந்துரைத்தற்குத் தக்க சான்றில்லை. ஆகவே, குலோத்துங்கனது வடநாட்டுப் போர் நிகழ்ச்சிகளைத் தெளிவாக விளக்கக்கூடிய ஆதாரங்கள் கிடைத்தாலன்றி இத்தகைய ஐயங்கள் நீங்கமாட்டா என்பது திண்ணம்.

பாண்டியனோடு நிகழ்த்திய மூன்றும் போர்: நம் குலோத்துங்கனது பேருதவியினால் பாண்டி நாட்டில் பட்டம் பெற்ற விக்கிரம பாண்டியன் இறந்த பின்னர் அவன் புதல்வன் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் என்பான் கி. பி 1190-ல் மதுரையம்பதியில் அரியணை ஏறினான்.[2] அவன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் சில ஆண்டுகள் வரையில் குலோத்துங்கனுக் குட்பட்டிருந்தான்; இராசாதிராச சோழன் ஆட்சியில் இரு முறையும் இவன் ஆட்சியில் இரு முறையும் பாண்டி நாட்டில் நடைபெற்ற போர்களில் சோணாட்டுப் படைத் தலைவர்கள் தம் படைகளோடு சென்று போர் புரிய நேர்ந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அந் நிகழ்ச்சிகள் எத்துணையோ பொருளழிவையும் இன்னல்களையும் சோழ இராச்சியத்திற்கு உண்டு பண்ணிவிட்டன என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், நம் குலோத்துங்கன் பாண்டி நாட்டில் அமைதியும் ஒழுங்கும் நின்று நிலவுமாறு தக்க ஏற்பாடு செய்தமை அறியற்பாலதாம். தன் நாடு அத்தகைய நிலையில் இருக்குங்கால், குலசேகர பாண்டியன் நன்றி மறந்து குலோத்துங்கனுக்குப் பகைவனாகிச் சில அடாச் செயல்கள் புரியத் தொடங்கவே, இவன் அந் நாட்டின்மேல் மறுபடியும் படையெடுத்துச் செல்வது இன்றியமையாததாயிற்று. சோழ மன்னர்களின் பேருதவியினால் தம் நாடும் அரசும் பெற்ற பாண்டியர்கள் இவ்வாறு அடிக்கடி முரண்பட்டுச் சோழர்களின் பகைவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு சோணாட்டிற்குத் தீங்கிழைக்க முயல்வதைக் கண்ட குலோத்

1. The Colas, Vol. II, p. 142; Kulottunga III, p 35.
2. பாண்டியர் வரலாறு, பக். 46.

துங்கன் அவர்கள்பால் பெருஞ் சினங் கொள்வது இயல்பே யாம். எனவே, இவன் பேராற்றல் படைத்த பெரும்படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். அதனை யறிந்த குலசேகர பாண்டியன், தன் மறப் படையும் ஏழகப் படையுந் திரட்டிக்கொண்டு குலோத்துங்கனோடு போர் புரியப் புறப்பட்டான். மட்டியூர்[1] கழிக்கோட்டை என்ற ஊர்களில் பெரும் போர்கள் நடைபெற்றன. பாண்டியப் படைகள் பேரழிவிற் குள்ளாகித் தம் ஆற்றல் இழந்து புறங் காட்டி யோடிவிடவே, குலசேகர பாண்டியன் தோல்வி எய்தித் தன் தம்பியோடு மதுரை மாநகரை விட்டு ஓடிவிட்டான். குலோத்துங்கன் தன் படையுடன் அந் நகருள் புகுந்து, அரண்மனையில் சில மண்டபங்களைத் தகர்த்தெறிந்தும் சில இடங்களை இருந்தவிடந் தெரியாமல் அழித்தும் தன் பெருஞ் சினத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக் கொண்டான். பின்னர், இவன் தான் எய்திய பெருவெற்றி காரணமாக அந் நகரில் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டம் புனைந்து வீர மாமுடி சூடிக்கொண்டான்; இங்ஙனம் செய்ததோடு அமையாமல், பாண்டி மண்டலத்திற்குச் சோழ பாண்டியன் மண்டலம் எனவும் மதுரை மாநகர்க்கு முடித்தலை கொண்ட சோழபுரம் எனவும் கொலுமண்டபத்திற்குச் சேர பாண்டியர் தம்பிரான் எனவும் இவன் பெயர்கள் வழங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.[2]

நம் குலோத்துங்கன் சேரநாடு பாண்டி நாடு ஆகிய இரண்டையும் வென்று தன்னடிப்படுத்தி, சோணுடுள்ளிட்ட முப்பெருந் தமிழ் நாடுகளினும் ஒப்பற்ற வீரனாகத் திகழ்ந்தமை பற்றித் திரிபுவன வீர தேவன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் எய்து வானாயினன். இவ் வேந்தன் மதுரை மாநகரில் தங்கியிருந்த காலத்தில் அவ்வரிய பெயருடன் விசயாபிஷேகமும் வீராபிஷேகமும் செய்துகொண்டான் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்

---

1. மட்டியூர் என்பது இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்பத்தூர்த் தாலூகாவில் சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பெயருடன் இக்காலத்தில் உளது. (Ins. 298 of 1927—28.)

2. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 166.

களால்[1] நன்கறியப்படுகின்றது. அந் நாட்களில், இவன் ஆலவாய்ப் பெருமானடிகளுக்குப் பல்வகை அணிகலன்கள் அளித்தும் தன் பெயரால் திருவிழாக் கண்டும் திருவீதி அமைத்தும் அப் பெருமான் திருக்கோயிலைப் பொன் வேய்ந்தும் ஆற்றிய அருந்தொண்டுகள் பலவாம்.[2]

இனி, திருவாரூரிலுள்ள இவனது இருபத்து நான்காம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டில்[3] இவன் மதுரையில் புனைந்து கொண்ட திரிபுவன வீரதேவன் என்ற பெயர் காணப்படுதலால், கி. பி. 1202 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே இவன் பாண்டியருடன் நிகழ்த்திய மூன்றாம் போர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவனது ஆட்சியின் 18, 21, 39 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள்[4] பாண்டி நாட்டில் இருத்தலால் அந் நாடு இவன் ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் இவனுக்கு உட்பட்டிருந்தது என்று தெரிகிறது. தான் வென்று கைப்பற்றிய பாண்டி நாட்டைச் சில ஆண்டுகட்குப் பிறகு தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த சடைய வர்மன் குலசேகரனுக்கே இவன் வழங்கியமை உணரற்பாலது. மூன்றாம் முறை நிகழ்ந்த பாண்டி நாட்டுப் போர் இங்ஙனம் முடிவெய்தியது எனலாம்.

குலோத்துங்கன் காலத்தில் சோழராச்சியத்தின் பரப்பு: இவ் வேந்தர் பெருமான் கல்வெட்டுக்கள், தென் பாண்டி நாட்டில் திருநெல்வேலியிலும் மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள தேனூரி

---

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 169, 176 and 178.

2. ‘அறந்தரு திருவாலவாயில் அமர்ந்தவர்க்குத் தன்பேரால்
சிறந்தபெருந் திருவீதியுந் திருநாளுங் கண்டருளிப்
பொருப்புநெடுஞ் சிலையால்முப் புரமெரித்த சொக்கர்க்குத்
திருப்பவனி கண்டருளித் திருவீதியில் சேவித்துத்
தென்மதுரைத் திருவாலவாய் பொன்மலையெனப்
பொன்வேய்ந்து’ (Ibid. No. 166.)

3. Ins. 554 of 1904.

4. Ins. 28 of 1927; Ins. 311 of 1928; Ins. 606 of 1926.

லும் புதுக்கோட்டை நாட்டில் சில ஊர்களிலும்[1] சேலம் ஜில்லாவில் தடாவூர், தகடூர், ஆறகளூர் முதலான ஊர்களிலும்[2] கொங்கு நாட்டுக் கருவூரிலும்[3] மைசூர் நாட்டில் ஹேமவதி ஆவனி முதலான ஊர்களிலும்[4] வடக்கேயுள்ள நெல்லூர் ஜில்லாவில் நெல்லூர், ரெட்டிப் பாளையம், மல்லம் ஆகிய ஊர்களிலும்[5] கடப்பை ஜில்லாவில் நந்தலூர், பொத்தப்பி என்ற ஊர்களிலும்[6] இன்றும் உள்ளன. எனவே, தெற்கேயுள்ள குமரிமுனை முதல் வடக்கேயுள்ள வேங்கி நாடு வரையில் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் பரவியிருந்தது என்பது ஒருதலை. ஆகவே, சேர நாடு, பாண்டி நாடு, கொங்கு நாடு, கங்க நாடு, தெலுங்க நாடு என்ற புற நாடுகள் எல்லாம் இவன் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்திற்கு உட்பட்டிருந்தமை உணரற்பாலதாம். இவனுடைய முன்னோர்களான முதல் இராசராச சோழன், கங்கை கொண்ட சோழன், முதற் குலோத்துங்க சோழன் ஆகிய பெருவேந்தர் காலங்களில் சோழ இராச்சியத்தில் எங்ஙனம் ஆட்சி அமைதியாக நடைபெற்று வந்ததோ அங்ஙனமே இவன் காலத்தும் நடைபெற்றுளது என்பது நம் தமிழகத்தும் அதற் கப்பாலும் காணப்படும் இவன் கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, இவனும் அத்தகைய பெரு வேந்தர்களுள் ஒருவனாக வைத்துப் பாராட்டத்தக்க சிறந்த குணங்கள் படைத்த பெரு வீரன் ஆவான்.

---

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 152, 158, 161, 170 and 176.

2. Ins. 461 of 1913; Ins. 458 of 1913; 435 of 1913.

3. S. I. I., Vol. III, Nos. 23 and 24; Ins. 141 of 1905.

4. Ibid, Vol.VI,No. 553; Ep. Car., Vol. X, Mb. 44 (b). Ibid, No. 125.

5. Nellore Inscriptions. N. 69; Ibid, 72; G. 86; Ibid, No. 53; Ins. 521 of 1908.

6. Ins. 586 of 1907; Ins. 601 of 1907; Ins. 435 of 1911.

இவன் சமய நிலையும் திருத்தொண்டும்: சோழ மன்னர் எல்லோருமே சைவ நெறியைக் கைக்கொண்டு ஒழுகியவர் எனலாம். நம் குலோத்துங்கனும் அங்ஙனமே சைவ சமயத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவனா யிருந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவனது சிவபக்தி அளவிட்டுரைக்குந் தரத்ததன்று. தஞ்சாவூர் ஜில்லா திரிபுவனத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] இவனைத் தில்லைச் சிற்றம்பலவாணருடைய 'ஏகபக்தன்' என்று கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது. திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் தம் கோயில் தானத்தார்க்கு அருளிய உத்தரவொன்றில் இவ் வரசர் பெருமானை 'நம் தோழன்' எனக் கூறியுள்ளனர் என்று அவ்வூரிலுள்ள இவனது இருபத்து நான்காம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று[2] உணர்த்துகின்றது. சைவ சமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்திகளைச் சிவபெருமான் தம் தோழராகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் அதுபற்றி அவ் வடிகள் 'தம்பிரான் தோழர்' என்று வழங்கப்பெற்று வந்தனர் என்பதும் பெரியபுராணம் முதலான வரலாற்று நூல்களாலும் பிறவற்றாலும் அறியப்படுகின்றன. அவ்வடிகளுக்குப் பிறகு இறைவனோடு அத்தகைய தோழமை நிலையில் அமைந்திருந்தோர் யாரும் இலர். அஃது அங்ஙனமாக, நம் குலோத்துங்கன் சிவபெருமானுக்குத் தோழன் ஆகும் பேறு பெற்றமை இவன் எத்துணைச் சிவபக்தி வாய்ந்தவனா யிருத்தல் வேண்டும் என்பதை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

இவ் வேந்தன் சிவாலயங்களுக்குச் செய்துள்ள திருப்பணிகள் மிகப் பல. புதுக்கோட்டையைச் சார்ந்த குடுமியான் மலையிலும் சேரனூரிலும் காணப்படும் இரு கல்வெட்டுக்கள்[3] அவற்றை விளக்கிக் கூறுகின்றன. அன்றியும், திருவிடைமருதூர்க் கண்மையிலுள்ள திரிபுவனத்தில் வரையப்பெற்ற இவனது வடமொழிக் கல்வெட்டொன்று[4] இவன் புரிந்துள்ள

1. Annual Report on Epigraphy, Southern Circle, for 1908, part II, para 64.
2. Ins. 554 of 1904.
3. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 163 and 166.
4. Ins. 190 of 1907.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
3 - JUN 1958
MADRAS

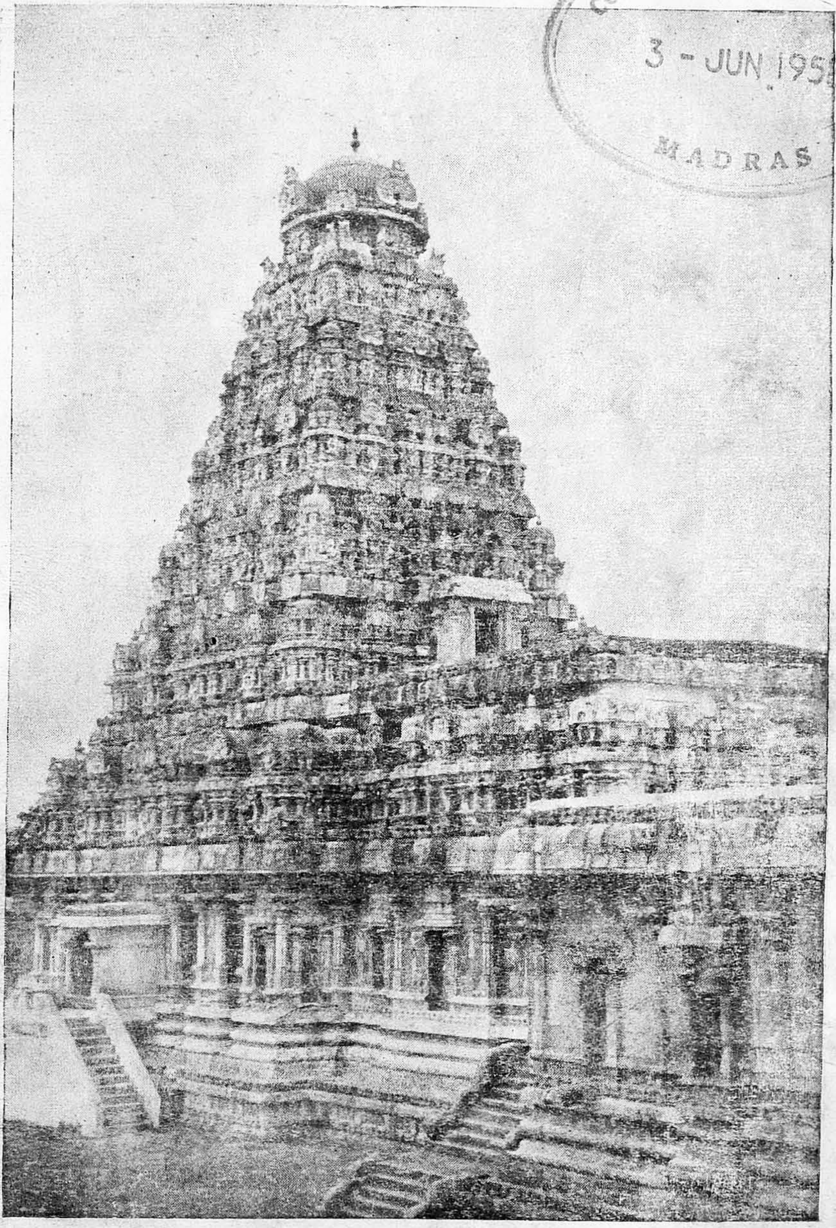

திரிபுவன வீரேச்சுரம் — திரிபுவனம்

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
3 - JUN 1958
MADRAS

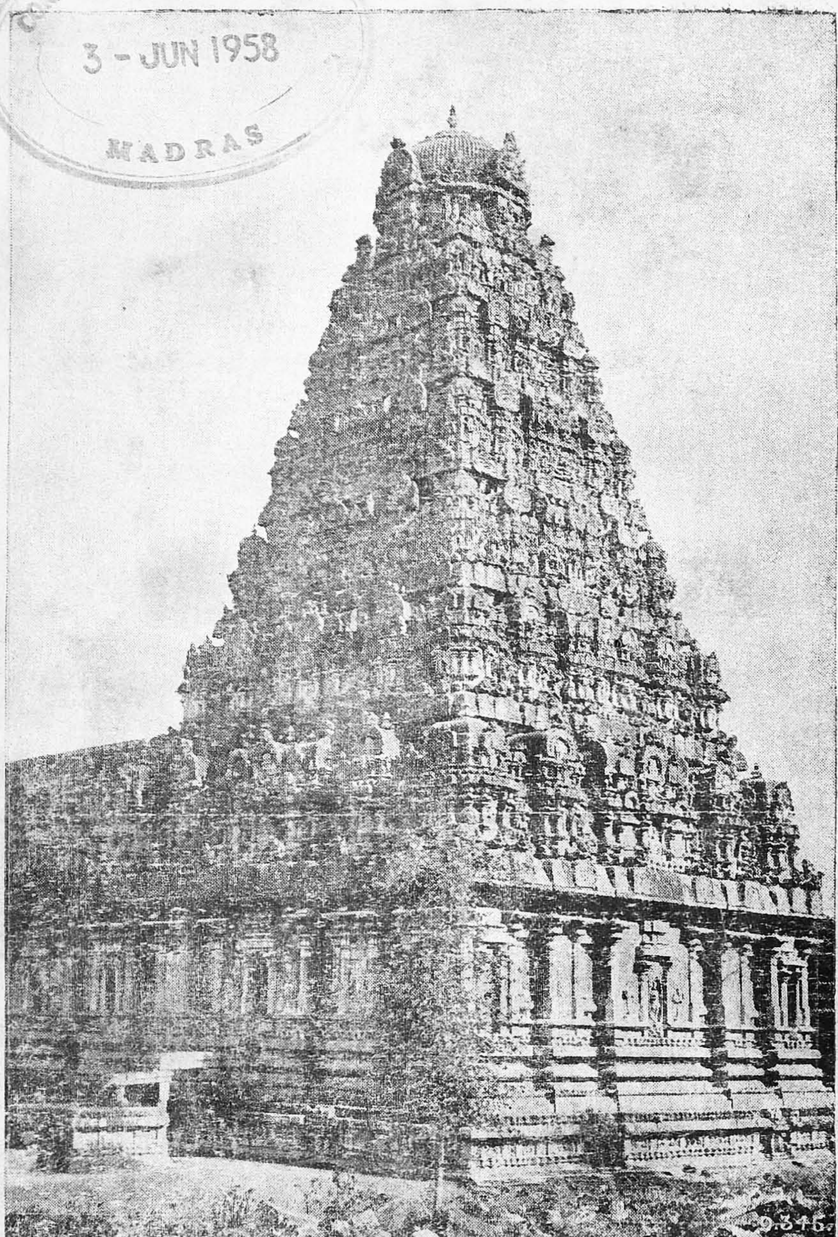

திரிபுவன வீரேச்சுரம் (திரிபுவனம் கோயில்) பின்புறத் தோற்றம்.

சிவன் கோயில் திருத்தொண்டுகளை இனிதுணர்த்து கின்றது. அக் கல்வெட்டுக்களை ஆராயுமிடத்து, இவன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் பெரும் பொருளைச் சிவாலயங்களுக்குத் திருப்பணி செய்வதில் செலவிட்டுள்ளமை நன்கு புலனாகும்.

இவனது 24-ஆம் ஆட்சி யாண்டில் இவன் திரிபுவன வீரதேவன் என்னும் பட்டம் எய்தியமை முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. அச் சிறப்புப் பெயர் என்றும் நின்று நிலவ வேண்டும் என்ற கருத்தினனாய்த் திருவிடைமருதூர்க்கு அண்மையில் திரிபுவன வீரேச்சுரம் என்னும் சிவன் கோயில் ஒன்று இவ் வேந்தன் எடுப்பித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.[1] இப் பெருங் கோயில் சிற்பத் திறத்தில் ஈடும் எடுப்புமற்ற தாகவும் கண்கவரும் வனப்பினதாகவும் பிற்காலச் சோழர் காலத்துக் கோயில்களுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவும் இன்றும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பது அறியற்பாலது. இக் கோயிலுக்குக் கடவுண் மங்கலம் செய்தவர், இவ் வேந்த னுடைய குருவும் சித்தாந்த ரத்நாகரம் என்ற நூல் இயற்றிய வரும் சீகண்ட சம்புவின் புதல்வரும் ஆகிய ஈசுவர சிவனார் ஆவார்.[2]

இனி, இவ் வரசர் பெருமான் புரிந்த சிவன்கோயில் திருப்பணிகளுள் மதுரைத் திருப்பணிகள் முன்னர்க் கூறப் பட்டுள்ளன. பிற திருப்பணிகள், தில்லையம்பதியில் பேரம் பலம் பொன் வேய்ந்தமையும் அம்பலவாணரது திருக்கோயில் முகமண்டபம் மூன்றும் பிராகாரம் சிவகாமி யம்மையின் கோயிற் கோபுரம் என்பவற்றை எடுப்பித்தமையும், காஞ்சி, திருவிடைமருதூர், இராசராசபுரம் ஆகிய இடங்களில் அரும் பணிகள் ஆற்றியமையும் திருவாரூரில் சபா மண்டபமும் பெரிய கோபுரமும் கட்டுவித்தமையும் ஆகும்.[3]

---

1. ARE for 1908, part II, para 64.

2. சித்தாந்தசாரம் என்னும் நூல் இயற்றியுள்ள ஈசான சிவர் என்பார் இவ் வீசுவர சிவனாராகவே இருத்தல் கூடும் என்பது அறிஞர் களது கருத்து. (Ibid.)

3. Ibid, paras 64 and 65.

இத்துணைச் சிவபத்தி வாய்ந்த இம் மன்னவன் மற்றைச் சமயங்களிடத்தில் சிறிதும் வெறுப்புக் காட்டாமல் அவற்றை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தனன் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. தென்னார்க்காடு ஜில்லா வேலூரிலுள்ள திருமால் கோயிலுக்குக் குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம் என்று தன் பெயர் வைத்து, அதற்கு நிவந்தமாகக் குலோத்துங்க சோழ நல்லூர் என்ற ஊரை இவன் தன் ஆட்சியின் 3 ஆம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1181-ல் வழங்கினன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. இங்ஙனமே சைனப் பள்ளிகளுக்குப் பள்ளிச் சந்த இறையிலியாக இவன் நிலம் அளித்த செய்திகள் கல்வெட்டுக்களில்[2] காணப்படுகின்றன. எனவே, பேரரசர்கட்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் சமயப்பொறை இவன்பால் நன்கு அமைந்திருந்தமை காண்க.

தலைநகர் : இவ் வேந்தன் ஆட்சியில் கங்கைகொண்ட சோழபுரமே தலைநகரமாக இருந்தது. பழையாறையாகிய இராசராசபுரம் இரண்டாவது தலைநகராக விளங்கியது. விக்கிரம சோழபுரமும் இவன் ஆட்சியில் அரசன் தங்கியிருத்தற்குரிய சிறந்த நகரமாக இருந்தது என்று தெரிகிறது.[3]

---

1. Ins. 114 of 1919.

2. 'திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு 21 ஆவது மண்டியங்கிழான் குலோத்துங்க சோழ காடு வெட்டிகள் ராஜ காரியஞ் செய்து நாயனாரைத் திருவடித்தொழ உனக்கு வேண்டுவன வேண்டிக்கொள்ளென்று திருவுள்ளமாயருள............எங்கள் குருக்கள் சந்திரகீர்த்தி தேவர் திருப்பருத்திக் குன்றிலே இருப்பர். அக் கோயிலுக்கு இருபது வேலி நிலம் திருவுள்ளமாடித் தருளவேணுமென்று இக் கோயிற் காணி..............கொட்டையூர் ஆசிரியப் பட்டமுங் கொடுத்தருளி அம்பையிலே இருபதிற்று வேலி நிலத்துக்கு திருமுகம் பிரசாதித்த திருமுகப்படி கல்வெட்டு' (S. I. I., Vol. IV, No. 366.)

3. இவ் விக்கிரம சோழபுரத் தரண்மனையி லிருந்தபோதுதான் வேலூர்த் திருமால் கோயிலுக்கு இவன் இறையிலி நிலம் வழங்கினான் என்று கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. (Ins. 114 of 1919.)

மனைவியரும் புதல்வனும் : இவ் வரசர் பெருமானுடைய பட்டத்தரசி புவனமுழுதுடையாள் என்று வழங்கப்பெற்றனள் என்பது 'செம்பொன் வீர சிம்மாசனத்துப் புவன முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோப்பரகேசரி பன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையும் ஈழமுங் கொண்டு பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளின ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்' என்னுங் கல்வெட்டுப் பகுதியால்[1] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. இவ்வரசியைப்பற்றிய பிற செய்திகள் புலப்படவில்லை. இவ் வேந்தனுக்கு வேறொரு மனைவியும் இருந்தனள். இச் செய்தியை 'நம்பிராட்டியாரில் இளைய நம்பிராட்டியார்' என்ற கல்வெட்டுத் தொடர் ஒன்றால் உணரலாம்.[2] இவனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட மூன்றாம் இராசராச சோழன் இவனுடைய புதல்வன் ஆவன். ஆனால், இவ் வுண்மையை உணர்த்தக்கூடிய கல்வெட்டுக்களாதல் பிற ஆதாரங்களாதல் இதுகாறுங் கிடைக்கவில்லை. எனினும், நம் குலோத்துங்கனுடைய புதல்வனே மூன்றாம் இராசராச சோழன் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

புலவர் பெருமக்கள் : இவ் வேந்தன் தன் முன்னோர்களைப்போல் தமிழ் வளர்ச்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டுத் தன் காலத்தில் நிலவிய புலவர் பெருமக்களை நன்கு ஆதரித்து வந்தனன். இவன் அவைக்களப் புலவராக விளங்கியவர் வீராந்தப் பல்லவரையர் ஆவர். இப் புலவரது வேண்டுகோளின்படி இவ் வரசர்பிரான் காலவிநோத நிருத்தப் பேரரையனான பாரசவன் பொன்னன் என்பவனுக்குத் திருக்கடவூர்க் கோயிலில் 'நட்டுவநிலை' என்னும் விருத்தி அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[3] இப் புலவர்

---

1. S. I. I. Vol. III, No. 88 ; Ibid, Vol. VII, No. 797 ; Ibid, Vol. V, No. 1359.

2. Ins. 458 of 1913.

3. Ins. 255 of 1925.

நிருத்தம் வல்லார்க்குக் கோயில்களில் அளிக்கப்பெறும் இறையிலி நிலங்கள் நட்டுவக் காணி எனவும் நிருத்த யோகம் எனவும் அக்காலத்தில் வழங்கியுள்ளமை அறிக.

நம் குலோத்துங்கன்மீது பிரபந்தங்களும் பல தனிப் பாடல்களும் இயற்றியிருத்தல் கூடும். அவையெல்லாம் இந் நாளிற் கிடைக்காமற் போயினமை வருந்தத்தக்கது.

நேமிநாதம், வச்சணந்தி மாலை வெண்பாப் பாட்டியல் என்ற இலக்கண நூல்களை இயற்றியவரும் களந்தை வச்சணந்தி முனிவரின் மாணவரும் ஆகிய குணவீர பண்டிதர் என்பார் இவ் வரசன் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவரே யாவர். வெண்பாப் பாட்டியலின் பாயிரத்தில் திரிபுவனதேவன் என்ற வேந்தன் காலத்தில் அந் நூல் இயற்றப்பெற்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.[1] அதில் கூறப்பெற்ற திரிபுவன தேவன் என்பான், திரிபுவன வீரதேவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற நம் குலோத்துங்க சோழனே யாவன் என்பது ஐயமின்றித் துணியப்படும். எனவே, இம் மன்னனால் ஆதரிக்கப் பெற்ற புலவர் பெருமக்களுள் குணவீர பண்டிதரும் ஒருவர் என்பது தெள்ளிது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடத் தக்கதாய் இவ் வேந்தன் காலத்தில் நிகழ்ந்ததோர் அரிய நிகழ்ச்சி மாபாரதம் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டமையே யாம். அப் பெருஞ் செயலை ஆற்றியவர் தொண்டை மண்டலத்துக் குன்றவர்த்தனக் கோட்டத்து இல்லத்தூர் நாட்டு அரும்பாக்கமுடையான் அறநிலை விசாகன் திரைலோக்ய மல்லன் வத்சராசன் என்பவர். வட திருவாலங்காட்டிலுள்ள குலோத்துங்கனது முப்பத்திரண்டாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டொன்று,[2] இப் புலவர் பெருந்தகையைப் 'பாரதம் தன்னை அருந் தமிழ்ப் படுத்துச் சிவ நெறி கண்டவர்' என்று கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது. இவர் சிறப்புப் பெயர்களையும் பிறவற்றையும்

---

1. 'இந் நூல் யார் காலத்துச் செய்ததோவெனின்,
குருத்தவா மணிமுடிக் கொற்றவர் கோமான்
திருத்தகு மணி முடித் திரிபுவன தேவன் என்னும்
அரசன் காலத்திற் செய்ததென் றுணர்க' (வச்சணந்தி மாலை வெண்பாப் பாட்டியல் பாயிரவுரை) என்பதனால் இதனை அறியலாம்.

2. Ins. 482 of 1905.

PUBLIC LI
3 - JUN 1958
MADRAS

சேக்கிழார் — திருநாகேச்சரம் திருக்கோயில்

ஆராயுங்கால், இவர் குலோத்துங்கனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவர் என்பதும் தொண்டை நாட்டிலுள்ள அரும்பாக்கம் என்ற ஊரினர் என்பதும் நன்கு புலனாகின்றன. இவர் இயற்றிய மாபாரதம் இக்காலத்தில் கிடைக்காமையின் அழிந்துவிட்டது போலும்.

தமிழிலக்கணப் பயிற்சி பெற விரும்புவோர் யாவரும் முதலில் கற்கத் தொடங்கும் நன்னூல் என்ற இலக்கண நூலை இயற்றிய பவணந்தி முனிவர் என்பார் இவ் வேந்தன் காலத்தில் நிலவிய புலவர் ஆவர். நம் குலோத்துங்கனுக்குக் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு கங்க நாட்டில் அரசாண்ட அமராபரண சீயகங்கன்[1] என்ற குறுநில மன்னன் ஒருவன் வேண்டிக் கொண்டவாறு இம் முனிவர் நன்னூல் இயற்றினர் என்பது அந்நூற் சிறப்புப் பாயிரத்தால் வெளியாகின்றது. இவர் மைசூர் ஜில்லாவில் திருமுக்கூடல் நரசிபுரந் தாலூகாவிலுள்ள சநநாதபுரத்திலிருந்த ஒரு சமண முனிவர் ஆவர். சோழ மன்னர்களின் ஆளுகைக் குட்பட்டிருந்த கங்க நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியிலும் ஈடுபட்டுத் தக்க புலவர்களை ஆதரித்து அரிய நூல்கள் இயற்றுவித்தமைக்கு இஃது ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

இனி, சைவ சமயத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இவன் தன் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் நிகழ்த்திய அரும் பெருந்தொண்டு, அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழாரடிகளைக் கொண்டு பெரியபுராணம் என்று வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடுவித்தமையேயாம். தொண்டை நாட்டில் புலியூர்க் கோட்டத்திலுள்ள குன்றத்தூரில் தோன்றிய இக் கவிஞர் பெருமான், குலோத்துங்கனுக்கு அமைச்சரா யமர்ந்து உத்தம

---

1. S. I. I., Vol. III, No. 62; திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் மதுரையும்பாண்டியன் முடித் தலையுங் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு 27 ஆவது .... காஞ்சிபுரத்து உடையார் திருவேகம்பமுடையார்க்கு............ ஸ்ரீமத் குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் கங்க குலோற்பவன் சீயகங்கன் அமராபரணனன திருவேகம்பமுடையானேன் வைத்த திருநுந்தா விளக்கு க-க்குப் பசு ௩ய௰௨ ரிஷபம் க, (S. I. I., Vol. IV, No. 823.)

சோழப் பல்லவராயர் என்ற பட்டமும் பெற்று உயரிய நிலையிலிருந்துவரும் நாட்களில் இவரது ஒப்பற்ற சிவ பத்தியையும் புலமைத் திறத்தையும் கண்ட இம் மன்னர்பிரான் இவரைத் திருத் தொண்டர் புராணம் பாடித் தருமாறு வேண்டிக் கொள்ளவே, இவர் தில்லை மாநகரில் தங்கி அம்பலவாணரது திருவருள் துணைகொண்டு அப் பெருநூலைப் பாடி முடித்து இவ் வேந்தனது அவைக்களத்தில் அதனை அரங்கேற்றிப் பெறற்கரும் புகழெய்தினர்.[1] இவரது பெருமைக்கேற்றவாறு இவருக்கு இம் மன்னன் பல வரிசைகள் வழங்கித் தொண்டர் சீர் பரவுவார் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் அளித்துப் பாராட்டுவானாயினன். இவ் வரசர் பெருமானைச் சேக்கிழாரடிகள் தம் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பத்திடங்களில் புகழ்ந்து கூறியிருப்பது அறியற்பாலதாகும். இவ் வடிகள் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் விரும்பியவாறு திருத்தொண்டர் புராணம் இயற்றினர் என்பது சில ஆராய்ச்சியாளரின் கொள்கை. அஃது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தன்று. இரண்டாங் குலோத்துங்கனுக்கு ஆசிரியராகவும் அவைக்களப் புலவராகவும் அவன் ஆட்சிக்காலம் முழுதும் நிலவிய ஒட்டக்கூத்தரையன்றி வேறு எப் புலவரையும் எந்நூலும் இயற்றும்படி அவன் வேண்டிக்கொள்ளமாட்டான் என்பது ஒருதலை. அன்றியும், இரண்டாங் குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு அவன் புதல்வன் இரண்டாம் இராசராசன் ஆட்சிக் காலத்தும் உயிர் வாழ்ந்திருந்து இராசராசன் உலாவும் தக்கயாகப் பரணியும் இயற்றியவரும் தம் நூல்களில் இறையனாரகப்பொருள்,[2] களவழி நாற்பது,[3] கலிங்கத்துப் பரணி[4] ஆகிய தொன்னூல்களை மனமாரப் பாராட்டும்

1. பெரியபுராணம், பாயி. 8.
2. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா. 2.
3. ஷை பா. 103.
விக்கிரம சோழனுலா, கண்ணி, 14.
குலோத்துங்க சோழனுலா, கண்ணி, 20.
இராசராச சோழனுலா, கண்ணி, 18.
4. குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், பா, 14.

3 - JUN 1958
MADRAS

சேக்கிழார் தாயார் — திருநாகேச்சரம் திருக்கோயில்

இயல்புடையவரும் சிவபத்திச் செல்வம் வாய்ந்தவரும் ஆகிய ஒட்டக்கூத்தர், தம் காலத்தில் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடப்பெற்றிருப்பின் பத்திச் சுவையொழுகும் அவ் வரிய நூலையும் அதனைப் பாடிய ஆசிரியரையும் தாம் இயற்றிய நூல்களில் புகழ்ந்திருப்பர் என்பது திண்ணம். அப் புலவர்பெருமான் தம் நூல்களில் திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் குறிப்பிடாமையின் அந்நூல் அவர் காலத்திற்குப் பின்னரே இயற்றப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.[1] சேக்கிழாரடிகள் கூறியுள்ள பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த அனபாயன் மூன்றாங் குலோத்துங்கனே யாவன். இவன் எதிரம்பலம் பொன் வேய்ந்தான் என்று இவன் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன.[2] எதிரம்பலமே பேரம்பலம் என்று வழங்கியது என்பது அறியற்பாலது. எனவே, எதிரம்பலம் பொன் வேய்ந்த மூன்றாங் குலோத்துங்கனே பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த அனபாயன் என்பதும் இவன் காலத்தில் விளங்கியவரே சேக்கிழாரடிகள் என்பதும் தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க.

சிறப்புப் பெயர்கள்: அந்நாளில் இவ் வேந்தற்குப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் வழங்கியுள்ளன. அவற்றுள், வீரராசேந்திரன்,[3] முடிவழங்கு சோழன்[4] சோழ கேரள தேவன்,[5] திரிபுவன வீர தேவன்,[6] முடித்தலை கொண்ட பெருமாள்,[7] உலகுடைய நாயனார்,[8] இராசாக்கள்

1. ஒட்டக்கூத்தர் தம் தக்கயாகப் பரணியில் கூறியுள்ள திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றிற்கும் சேக்கிழார் கூறும் அவ்வடிகள் வரலாற்றிற்கும் வேறுபாடுகளிருப்பது ஒன்றே அவ் விருவரும் ஒரே காலத்தினர் அல்லர் என்பதை உணர்த்துவதாகும்.

2. S. I. I, Vol. IV, No. 222; Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 166.

3. இச் சிறப்புப் பெயர் இவனது இரண்டாம் ஆட்சி யாண்டிலிருந்து 36 ஆம் ஆண்டு முடியக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது. (S. I. I., Vol. VII, No. 88: Ins. 323 of 1911.)

4. S. I. I., Vol. III, No. 23.

5. Ins. 75 of 1925.

6. Ins. 554 of 1904; Ins. 162 of 1926.

7. Ins. 266 of 1913.

8. Ins. of the Pudukkottai State, No. 169.

தம்பிரான்,[1] உலகுய்ய வந்த நாயனார்[2] தனி நாயகன்,[3] என்பன குறிப்பிடத் தக்கனவாம். இவன் கொங்கு நாட்டை வென்று தன்னடிப் படுத்தியமை பற்றிச் சோழ கேரளன் என்றும் தன்பால் அடைக்கலம் புகுந்த கொங்கு மன்னனுக்கு அரசளித்து முடி வழங்கியமை பற்றி முடி வழங்கு சோழன் என்றும் மக்களால் வழங்கப் பெறுவா னாயினன். இவன் ஆட்சியில் கொங்கு நாடு சோழ கேரள மண்டலம் எனவும் அதன் தலை நகராகிய கருவூர் முடி வழங்கு சோழபுரம் எனவும் பெயர்கள் எய்தியமை முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. இவன் திரிபுவன வீரதேவன், முடித்தலை கொண்ட பெருமாள் என்ற சிறப்புப் பெயர்கள் பெற்ற மைக்குக் காரணம் முன் விளக்கப்பெற்றுளது. தில்லையம்பதி யிலுள்ள மேற்கு இராச வீதி முடித்தலை கொண்ட பெருமாள் திருவீதி என்றும் கோயிலுள்ள மூன்றும் பிராகாரம் இராசாக்கள் தம்பிரான் திருவீதி என்றும் இவன் பெயரால் அக்காலத்தில் வழங்கிவந்தன என்பது சில கல்வெட்டுக்களால்[4] அறியப்படுகின்றது. சோழ நாட்டில் காவிரி யாற்றிற்கு வட கரையிலுள்ள பாடல் பெற்ற தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருக் கருப் பறியலூர் என்பது இவ்வேந்தன் பெயரால் தனிநாயகச் சதுர்வேதி மங்கலம்[5] என்று வழங்கப்பெற்று வந்தமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.

சில நிகழ்ச்சிகள்: இவனது ஆட்சியின் 12, 13 ஆம் ஆண்டுகளில் தொண்டை மண்டலத்தில் பெருமழை பெய்த மையால் வெள்ளம் ஏற்பட்டு அங்குப் பெரும் பஞ்சம்

---

1. Ins. 80 of 1928.
2. Ins. 120 of 1912.
3. Ins. 147 of 1927.
4. S. I. I., Vol, IV. No. 229 Ibid, Vol. XII, Nos. 245 and 154.

5. சீகாழிக்கு மேற்கேயுள்ள இவ்வூர் இந்நாளில் தலைநாயிறு என்று வழங்கப்படுகிறது.

உண்டாய செய்தி ஒரு கல்வெட்டால்[1] அறியக்கிடக்கின்றது. அன்றியும், இவனது ஆட்சியின் 23, 24 ஆம் ஆண்டுகளில் மழையின்மையால் நாடெங்கும் பெரும் பஞ்சம் தோன்றி மக்கட்கு இன்னல் இழைத்த செய்தி, திருவண்ணுமலை திருப்பாம்புரம் என்ற ஊர்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால்[2] நன்கு புலனுகின்றது. அப் பஞ்சத்தில் காசுக்கு முந்நாழி நெல் விற்றதென்றும் வேளாளன் ஒருவன் தன் மகளிர் இருவருடன் 110 காசுக்குக் கோயில் மடத்திற்குத் தன்னை விற்றுக்கொண்டு அடிமையாயினன் என்றும் திருப்பாம்புரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகின்றது. இத்தகைய பஞ்ச நிகழ்ச்சிகளில் செல்வராயுள்ளவர்கள், ஆற்றிற்குக் கரை போட்டும் ஏரி அமைத்தும் காடு வெட்டியும் கழனி திருத்தியும் அவற்றிற்குக் கூலியாகக் குடிமக்கட்குப் பொன்னும் நெல்லும் அளித்து அன்னோரைக் காப்பாற்றி வந்தமை அறியற்பாலதாம்.

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 393. "மதுரையும் ஈழமுங் கொண்டருளின ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு ௰௪-வது சோமங்கலமான பஞ்சநதி வாண சதுர்வேதிமங்கலத்து ஏரி இத்தேவர்க்குப் பன்னிரண்டாவது பெருவர்ஷம் பெய்து ஒரு நாளே ஏழிடத்தில் பெரு மடையாக உடைந்த இது திருச்சுரக் கண்ணப்பன் திருவேகம்பம் முடையான் காமன் கண்ட வானவன் இம்மடை ஏழும் அடைப்பித்து பதின்மூன்றுவதும் ஏரி நிறைந்த இரண்டிடத்தில் உடைந்ததுவும் அடைப்பித்து இவ்வேரி பதினுலாவது நிலைநின்ற பின்பு இம் மடைகளும் கரையும் பருமை செய்கைக்கு பதினுலாவது தைமாசத்து திருச்சுரக் கண்ணப்பன் திருவேகம்ப முடையான்........பக்கல் இவ்வூர் மகாசபையோம் பொலியூட்டாகக் கைக்கொண்ட பழங்காசு ௪௰ ......"

2. S. I. I., Vol. VIII, No. 151. "திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு உ௰௪ வது அருங்குன்றங்கிழான் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் பிள்ளையும் மங்கையர்க்கரசியாரும்——இருபத்துநாலாவது பஞ்சத்திலே காசுக்கு உழக்கு அரிசி விற்கச்சே பூண்ட பொன்னும் தேடின அர்த்தமும் நெல்லும் அடையயிட்டு திருநதியைக் கட்டி ஏரி காண்கையாலும்" (திருவண்ணுமலைக் கல்வெட்டு.)

(திருப்பாம்புரம்). Ins. 86 of 1911.

இவனது ஆட்சியின் 22 ஆம் ஆண்டில் குகையிடி கலகம் ஒன்று நிகழ்ந்ததென்றும் அந் நாட்களில் சைவத் துறவிகளின் மடங்களாகிய பல குகைகள் அழிக்கப்பெற்றன என்றும் அங்ஙனம் அழிக்கப்பட்டவற்றுள், திருத்தருப்பூண்டியிலிருந்த குகை ஒன்று என்றும் மூன்றும் இராசராசன் (ஆட்சியின் இரண்டாம் ஆண்டுக்) கல் வெட்டொன்று[1] கூறுகின்றது. இக் குகையிடி கலகம், சோழ மன்னர்க்குக் குருமார்களாக நிலவியவர்களும், கோளகிமடம், பிட்சாவிருத்தி மடம் முதாலன சைவாதீனங்கட்குத் தலைவர்களா யிருந்தவர்களும் ஆகிய வடநாட்டுப் பிராமணர்கள் விரதம், சீலம், ஞானம் ஆகியவற்றில் சிறந்த தென்னாட்டுச் சைவத் துறவிகளின் செல்வாக்கையும் மேம்பாட்டையும் குறைப்பதற்கு உண்டு பண்ணியது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.[2] எனினும், நம் குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற மூன்றும் இராசராசன் ஆட்சியில் சைவத் துறவிகளின் குகைகள் மறுபடியும் சிறந்து விளங்கின என்பது கல்வெட்டுகளால் வெளியாகின்றது.[3]

இனி, இவ்வேந்தன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த செயல்களுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கது இவனது 38 ஆம் ஆட்சி யாண்டில் சோழ நாடு அளக்கப்பெற்றமையே யாம். இந் நிகழ்ச்சியைத் தெளிவாக விளக்கக் கூடிய ஆதாரங்கள் கிடைக்க வில்லையாயினும் மூன்றும் இராஜேந்திர சோழனது கோயிலூர்க் கல்வெட்டொன்று[4] இச் செய்தியை யுணர்த்துவது அறியத் தக்கது.

குலோத்துங்கனது இறுதிக்காலம்: இவனது ஆட்சியின் 40 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கள், கைச்சினம்,

1. Ins. 471 of 1912.

2. Annual Report on Epigraphy, Southern Circle for 1913, part II, para 42.

3. Ins, 477 of 1912; ARE for 1909, part II.

4. Ins. 188 of 1908.

வட்டத்தூர், திருவரன்குளம் ஆகிய ஊர்களில்[1] காணப் படுதலால், இவன் நாற்பது ஆண்டுகள் வரையில் ஆட்சி புரிந் திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்குணரக் கிடக்கின்றது எனவே, இவன் கி. பி. 1218-ல் சிவபெருமான் திருவடி நிழலை எய்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் தான் இறப்பதற்கு இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்னர் கி. பி. 1216ஆம் ஆண்டில்[2] தன் புதல்வன் மூன்றாம் இராசராசனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அரசாங்க அலுவல்களில் கலந்து கொள்ளுமாறு செய்தனன். இவன் கி. பி. 1218-ல் இறந்த பின்னர் இராசராசன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தி யாக முடிசூட்டப் பெற்ற சில திங்கள்களில், அவனது ஆற்றலின்மையை நன்குணர்ந்த முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் தன் ஆட்சியின் மூன்றாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1129-ல் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து அதனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். இந் நிகழ்ச்சி நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் இறுதியில் நிகழ்ந்த தென்றும் அப் பாண்டிவேந்தன்பால் பொன்னமராவதியில் அடைக்கலம் புகுந்து தனக்குரிய சோழ நாட்டை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டவன் இவனே என்றும் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் எழுதியுள்ளனர்.[3] அன்னோர் கூறுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்துவதன்று. அறிவு திரு ஆற்றல்களில் சிறந்து பகைவர் எல்லோரும் நடுங்குமாறு பேராண்மை படைத்துப் பெரு வீரனாக நிலவிய நம் குலோத்துங்கனே மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் போரில் வென்றிருப்பானேல் இவனைத் தான் வென்ற செய்தியைத் தன் ஆட்சியின் மூன்றாம் ஆண்டுமுதல் தன் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாவற்றிலும் தவறாமல் குறித்திருப் பான் என்பது ஒருதலை. அவன் அங்ஙனம் குறிக்காமையால்

1. Ins. 162 of 1926; Ins. 489 of 1912; Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 176.

2. Ep. Ind., Vol. VIII, page 260.

3. The Colas, Vol. II, pp. 148 and 149; ARE for 1926 part II, para 32; A Manual of the Pudukkottai State, Vol. II, part I, p. 613.

அச்செய்தி ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று. அன்றியும, மாற வர்மன் சுந்தர பாண்டியன் நம் குலோத்துங்கனுக்குப் பொன் னமராவதியில் சோணாடு வழங்கியதாகச் சொல்லப்படும் செய்தி அவனது ஆட்சியின் மூன்றும் ஆண்டு முதல் 14 ஆம் ஆண்டு முடியக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படவில்லை. அவனது 15 ஆம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி 1231-ல் வரையப்பெற்ற கல் வெட்டொன்றில் மாத்திரம் அச்செய்தி காணப்படுகின்றது.[1] எனவே, அதனை உண்மைச் செய்தி எனக் கோடற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. அன்றியும், மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் இரண்டாம் முறை நிகழ்த்திய சோணாட்டுப் போரில் தோல்வியுற்ற சோழ மன்னனே முதற் போரில் தோல்வி எய்தி அப் பாண்டியன் பால் அடைக்கலம் புகுந்து தன் நாட்டைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டவன் என்பது அச் சுந்தர பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியால்[2] நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, சுந்தர பாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சியில் தோல்வியுற்ற மூன்றும் இராசராசனே அவனது முதற் படையெழுச்சியில் தோல்வியுற்று அவன் பால் அடைக்கலம் புகுந்து அவன் வழங்கிய நாட்டைப் பெற்று அரசாண்டவன் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. எனவே, சுந்தர பாண்டியன் படையெழுச்சியின் போது நம் குலோத்துங்கன் உயிருடனிருந்து அவன்பால் தோல்வி எய்தினன் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாத தொன்றும். குலோத்துங்கனது இறுதிக்காலம் வரையில் சுந்தர பாண்டியன் கல்வெட்டுக்கள் சோழ நாட்டில் காணப்படாமையொன்றே இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அவன் படையெடுத்து வரவில்லை என்பதை நன்கு வலியுறுத்துவ தாகும். ஆகவே சிலர் கருதுவதுபோல் நம் குலோத்துங்கன் தன் ஆட்சியின் இறுதிக்காலத்தில் சுந்தர பாண்டியன் பால் தோல்வியுற்றுப் பேரின்னலுக்கு உள்ளாகவில்லை என்பதும் தன் வாணாள் முழுமையும் பெரு வீரனாக நிலவிப் பகை

---

1. Ins. 9 of 1926.

2. S. I. I., Vol. V, No. 431.

வேந்தர்கள் அடி பணிந்து திறை செலுத்தப் புகழுடன் வாழ்ந்து வந்தனன் என்பதும் அறியற்பாலனவாம்.

இனி, நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலத்தில் நிலவிய குறுநில மன்னர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் யாவர் என்பதைக் கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்து காண்பாம்.

1. **கிளியூர் மலையமான் இறையூரன் இராசராச சேதிராயன்:** இவன் மலையமான் மரபில் தோன்றிய ஒரு குறுநில மன்னன்; கிளியூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேதி நாடு எனப்படும் மலையமானாட்டை அரசாண்டவன். இவன் குலோத்துங்கனுக்குப் படைத் தலைவனா யிருந்தமையோடு இவ் வேந்தன் பால் பேரன்புடையவனாகவும் ஒழுகி வந்தனன் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. கி. பி. 1200-ல் திரு அறையணிநல்லூர்க் கோயிலில் மூன்று நுந்தா விளக்குகள் எரிக்கும் பொருட்டு இறையிலி நிலம் வழங்கியுள்ள பெரியுடையான் இராசராச கோவலராயன் என்பான் இச்சேதிராயனுடைய புதல்வன் ஆவான்.[1] எனவே, இம் மலையமான் மரபினர் அந்நாட்களில் சேதிராயன், கோவலராயன் என்ற இரு பட்டங்களை யுடையவரா யிருந்தமை அறியற்பாலது.

2. **மலையன் நரசிம்மவர்மன் ஆகிய கரிகால சோழ ஆடையூர் நாடாள்வான்:**[2] இவன் மலையமான் மரபில் தோன்றிய ஒரு குறுநில மன்னன்; ஆடையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேதி நாட்டில் ஒரு பகுதியை ஆட்சி புரிந்தவன்; இரண்டாம் இராசாதிராசன் மூன்றாங் குலோத்துங்கன் ஆகிய இரு வேந்தர் ஆட்சிக்குப் படைத் தலைவர்களாக நிலவிய வீரர்களுள் ஒருவன். இவன், இராசாதிராசன் ஆட்சியில் திருச்சிற்றம்பல முடையான் பெருமானம்பிப் பல்லவராயனோடு பாண்டி நாடு சென்று, ஈழ நாட்டுப் படையுடன் போர் புரிந்து வாகை சூடியவன் என்பது இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சத்தால் உய்த்துணரப்படுகின்றது.

1. S. I. I., Vol. VII, No. 1021.
2. Ibid, Vol. VIII, No. 128.

3. அதிகமான் இராசராச தேவன்:[1] இவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனும் கடைச்சங்க காலத்திலிருந்தவனு மாகிய அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் வழித்தோன்றல்; சேரர் மரபினன்; கங்க நாட்டிலுள்ள தகடூரிலிருந்து அந்நிலப் பரப்பை அரசாண்ட ஒரு குறுநில மன்னன். இவனது தலைநகராகிய தகடூர் இந்நாளில் தர்மபுரி என்ற பெயருடன் சேலம் ஜில்லாவில் உளது. இவன், திருவண்ணுமலைக் கோயிலுக்குத் தகடூர் நாட்டிலுள்ள மலையனூர் என்ற ஊரை இறையிலியாக வழங்கியுள்ளனன் என்பது அக்கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[2] அறியப்படுகின்றது.

4. விடுகாதழகிய பெருமாள்: இவன் மேலே குறிப்பிட்ட அதிகமான் இராசராச தேவனுடைய புதல்வன். சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள கம்பயனல்லூரில் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டால்[3] இவன் நம் குலோத்துங்கனுக் குட்பட்டிருந்த ஒரு குறுநில மன்னன் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. இவன் கல்வெட்டுக்கள் தென்னுர்க்காடு, வடார்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் உள்ளன. இவனும் கரிகால சோழ ஆடையூர் நாடாழ்வானும் செங்கேணி அம்மையப்பன் அத்திமல்லனுன விக்கிரம சோழச் சம்புவராயனும் தம்முள் ஒற்றுமையுடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்று செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையொன்று திருவண்ணுமலைத் தாலூகாவிலுள்ள செங்கைமாக் கோயிலில் வரையப்பெற்றுள்ளது.[4]

5. அமராபரண சீயகங்கன்: இவன் கங்கர் மரபினன்; இந்நாளில் கோலார் என்று வழங்கும் குவளாலபுரத்தைத் தன் தலைநகராகக் கொண்டு கங்கபாடி நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த ஒரு குறுநில மன்னன். இவனைக் 'குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் கங்க குலோத்தமன் சூர நாயகன் திருவேகம்ப முடையானுன

1. Ep. Ind , Vol. VI, pp. 332—334.
2. S. I. I., Vol. VIII, No. 126.
3. Ep. Ind., Vol. VI, pp. 332—334.
4. S. I. I., Vol VII, Nos. 127 and 119.

அமராபரண சீயகங்கன்' என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுவது[1] குறிப்பிடத்தக்கது. இவன் கல்வெட்டுக்கள் குலோத்துங்கனது மூன்றாம் ஆட்சி யாண்டுமுதல் 34 ஆம் ஆண்டு முடிய நம் தமிழகத்தில் காணப்படுகின்றன.[2] இவன் பட்டத்தரசி அரிய பிள்ளை என்பாள் கி. பி. 1212-ல் திருவல்லத்திலுள்ள சிவன் கோயிலில் இரண்டு சந்தி விளக்குகள் எரித்ததற்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை அவ்வூர்க் கல்வெட்டால்[3] அறியப் படுகின்றது. கி. பி. 1181-ல் இவன் புதல்வன் அருங்குன்றைப் பிள்ளையான சீயகங்கன் என்பான் திருக்காளத்தி இறைவர்க்கு ஒரு நுந்தா விளக்கு எரித்தற் பொருட்டுச் சாவா மூவாப் பசுக் கள் அளித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்று[4] கூறு கின்றது. இவ் வமராபரண சீயகங்கனும் திருக்காளத்தி, காஞ்சி ஆகிய ஊர்களிலுள்ள திருக்கோயில்களில் நுந்தா விளக்குகள் வைத்துள்ளனன். எனவே, இவனும் இவன் குடும் பத்தினரும் சிறந்த சிவபத்தி யுடையவர்களா யிருந்தனர் என்று தெரிகிறது. இவன் கன்னட மொழி வழங்கும் நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தவனாயினும் இவன் தமிழ் மொழி யிலும் பெரும் பற்றுடையவனா யிருந்தமை அறியத்தக்கது. இவன் தன் நாட்டிலிருந்த அரிய புலவராகிய பவணந்தி முனிவ ரைக்கொண்டு நன்னூல் என்ற இலக்கண நூல் ஒன்று இயற்று வித்த செய்தி முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூற்பாயிரம் இவனை 'அருங்கலை விநோதன் அமராபரணன்' என்று பாராட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி, திருவண்ணாமலைக் கோயிலுக்கு நிவந்தம் வழங்கி யுள்ள பங்கள நாட்டுப் பிருதிகங்கன் அழகிய சோழனும்[5] அகஸ்திய கொண்டாவில் திருநாவுக்கரசு அடிகளை எழுந் தருளுவித்த அரசியின் கணவனாகிய உத்தம சோழகங்கனும் நம் குலோத்துங்கன் காலத்திலிருந்த கங்கர் குலச் சிற்றரசர்கள் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றது.[6]

---

1. Ibid, Vol. IV, No. 823; Ins. 116 of 1922.
2. Ibid. No. 643; Ins. 116 of 1922.
3. S. I. I., Vol. III, No. 62.
4. Ibid. Vol. IV, No. 643.
5. S. I. I., Vol. VIII, No. 149.
6. Ins. 559 of 1906.

6. அம்மையப்பன் பாண்டிநாடு கொண்டானாகிய கண்டர் சூரியன் சம்புவராயன்: இவன் பல்லவர் மரபில் சேங்கேணிக்குடியில் தோன்றியவன்; இராசாதிராசன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலும் குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் முற்பகுதியிலும் நிலவிய ஒரு படைத் தலைவன். கி. பி. 1170-ல் இவன் பாண்டி நாடு கொண்டான் என்ற சிறப்புப் பெயருடன் கல்வெட்டொன்றில்[1] குறிக்கப்பட்டிருத்தலால் இராசாதிராசன் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த பாண்டி நாட்டுப் போர்கட்குச் சென்ற படைத் தலைவர்களுள் இவனும் ஒருவனாதல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் திருவக்கரையிலுள்ள சிவன் கோயிலில் சூரியன் திருக்கோபுரம் என்ற கோபுரமும் கண்டர் சூரியன் என்ற ஆயிரக்கால் மண்டபமும் எடுப்பித்தனன் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்கள்[2] உணர்த்துகின்றன.

இனி, அம்மையப்பன் கண்ணுடைய பெருமாளான விக்கிரம சோழச் சம்புவராயன்,[3] சீயமங்கலத்திலுள்ள கோயிலுக்கு இறையிலி நிலம் வழங்கியுள்ள குலோத்துங்க சோழச் சம்புவராயன்,[4] திருவோத்தூர் இறைவர்க்குத் தேவதானமாக நிலம் அளித்துள்ள செங்கேணி அம்மையப்பன் அழகிய சோழனான எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன்[5] என்பவர்களும் நம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பது சில கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது.

7. ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழ வாணகோவரையன்: இவன் வாணர் மரபில் தோன்றியவன்; குலோத்துங்கன் காலத்தில் நிலவிய அரசியல் தலைவர்களுள் ஒருவன். இவன் கல்வெட்டுக்கள் தஞ்சாவூர்,[6] திருச்சிராப்பள்ளி,[7] சேலம் ஜில்லாக்களில்[8] குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலம் முழுமையும் காணப்படுவதால் இவன் அக்காலத்தில் அரசாங்கத்தில் விளங்கிய ஒரு சிறந்த தலைவன் என்பது தெள்ளிது.

---

1. Ins. 195 of 1904.
2. Ins. 190 of 1904.
3. Ins. 620 of 1919.
4. S. I. I., Vol. VII, No. 66.
5. S. I. I., Vol. VII, No. 103.
6. Ins. 166 of 1908.
7. Ins. 521 of 1912; S. I. I., Vol. IV, No. 396.
8. Ins. 461 of 1913.

8. **பொன் பரப்பினான் மகதைப் பெருமாளான இராச ராச வாணகோவரையன் :** இவன் வாணர் மரபில் தோன்றிய ஒரு குறுநில மன்னன் ; சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள ஆறகழூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மகத நாட்டை அரசாண்டவன். இவனது மகதநாடு சேலம் ஜில்லாவின் கீழ்ப்பகுதியும் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவின் மேற்பகுதியும் தன்னகத்துக் கொண்டு முற்காலத்தில் நிலவிய ஒரு நிலப் பரப்பாகும். இவ் வாண கோவரையன் திருவண்ணாமலைக் கோயிலைப் பொன் வேய்ந்த காரணம் பற்றிப் 'பொன் பரப்பினான் மகதைப் பெருமாள்' என்று அந்நாளில் வழங்கப் பெற்றுள்ளான்.[1] அக் கோயில் சுவர்களில் இவனுடைய அறச்செயல்களையும் வீரச் செயல்களையும் கூறும் இருபத்திரண்டு பாடல்கள் வரையப் பெற்றிருத்தலை இன்றுங் காணலாம்.[2] இவன் நம் குலோத்துங்கனுக்குச் சில போர் நிகழ்ச்சிகளில் படைத் தலைவனா யிருந்தனன் என்று தெரிகிறது.

9. **கூடலூர் அரச நாராயணன் ஆளப்பிறந்தான் வீர சேகரக் காடவராயன் :** இவன் பல்லவர் மரபில் தோன்றிய ஒரு தலைவன்; தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள கூடலூர் என்ற நகரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவன் ; குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் திருமுனைப்பாடி நாடு எனப்படும் நடு நாட்டில் பாடி காவல் அதிகாரியாய் விளங்கியவன். திருவதிகை, திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருமாணிகுழி, திருவண்ணாமலை, எலவானாசூர், சித்தலிங்கமடம் ஆகிய ஊர்களில் இவன் கல்வெட்டுக்கள்[3] காணப்படுகின்றன. அவற்றால் அவ்வூர்க் கோயில்களுக்கு இவன் அளித்துள்ள நிவந்தங்களும் அணிகலன்களும் செய்துள்ள திருப்பணிகளும் நன்கு புலனாகின்றன.

10. **கூடல் ஏழிசைமோகன் மணவாளப் பெருமாள் வாணிலை கண்ட பெருமாளாகிய இராசராசக் காடவராயன்:** இவன், மேலே குறிப்பிட்ட பல்லவர் குலத் தலைவன் வீரசேகரக்

---

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 148.

2. Ibid, No. 145; *செந்தமிழ்த் தொகுதி — 3, பக்கங்கள் 427 — 432.*

3. S. I. I., Vol. VII, No. 941; Ibid. Vol. VIII, No. 121.

காடவராயனுடைய புதல்வன்; தன் தந்தைக்குப் பிறகு திருமுனைப்பாடி நாட்டில் நாடுகாவல் அதிகாரியாயிருந்தவன்; குலோத்துங்கன் நிகழ்த்திய போர் ஒன்றில், வாள்கொண்டு பேராண்மையுடன் பொருது பகைவனை வென்று வாகை சூடிய காரணம்பற்றி அரசனால் வாணிலை கண்டபெருமாள் என்ற பட்டம் வழங்கிப் பாராட்டப் பெற்றவன்.[1] இவனுடைய போர் வீரத்தையும் பேராற்றலையும் உணர்ந்த நம் குலோத்துங்கன் இவனுக்குத் தன் மகளை மணஞ் செய்து கொடுத்துப் பற்பல சிறப்புக்கள் செய்தான்.[2] அந்நாள் முதல் இவன் மணவாளப் பெருமாள் என்று சோழ இராச்சியத்தில் யாண்டும் வழங்கப் பெற்றனன் என்று தெரிகிறது. இவனுக்கு அழகிய சீயன், அவனியாளப் பிறந்தான், காடவன், கோப்பெருஞ் சிங்கன் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. கோப்பெருஞ் சிங்கன் என்னும் பெயர் இவன் புதல்வனுக்கும் அக் காலத்தில் வழங்கியிருத்தலால் இவனை முதற் கோப்பெருஞ் சிங்கன் என்று வரலாற்றுராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவர். குலோத்துங்கனுடைய மகளை மணந்து இவ்வேந்தனது அன்பிற்குரியவனாய்ப் பெருமையுடன் வாழ்ந்துவந்த இப்பல்லவர் தலைவனே பிற்காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தின் அழிவிற்கு வழி தேடியவன் ஆவன்.[3] இவன் நன்றி மறந்து, தன்னலங் கருதிச் செய்த அடாத செயல்களே, கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் சோழ இராச்சியத்தில் அமைதியின்மையையும் ஆட்சியில் தளர்ச்சியையும் உண்டுபண்ணிவிட்டமையோடு இறுதியில் சோழர் பேரரசு வீழ்ச்சி எய்தி மறைந்தொழியுமாறும் செய்துவிட்டன என்பது ஒருதலை. அந்நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அடுத்த அதிகாரத்தில் நன்கு விளக்கப்படும்.

---

1. S. I. I., Vol. VII, No. 942. Ibid, No. 146.

2. சுந்தரத் தோரண நாட்டித் துகிற்கொடி சூட்டி முத்துப்
பந்தர பாலிகை தீபம் பரப்புமின் பல்லவர்கோன்
செந்தளிர்க் கைகோத் தபயன் மகளுடன் தில்லையுலா
வந்தளிக்கும்பெருமாள் வெற்பர் மாதை மணஞ்செய்யவே
(S. I. I, Vol. XII, Intro. p. 10)

3. Ibid, Vol. VIII, No. 350. இவன் குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் முரண்பட்டுவிட்டமை ஒரு கல்வெட்டால் நன்கு புலனாகின்றது. (S. I. I., Vol. VIII, No. 106)

(1) இனி, கி. பி. 1187-ல் குலோத்துங்க சோழன் நியாய பரிபாலன சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊர் அமைத்தவனும் சிதம்பரத்திற் கண்மையில் பரகேசரி நல்லூரில் விக்கிரம சோழேச்சுரம் என்ற ஆலயம் எடுப்பித்தவனுமாகிய சேந்தமங்கல முடையான் அரையன் எதிரிலி சோழனும்,[1] செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருக்கச்சூர், கடப்பேரி, திருமழிசை என்னும் ஊர்களில் கோயில்களுக்கு நிவந்தம் வழங்கியுள்ள குலோத்துங்க சோழ கண்ணப்பன் பஞ்சநதி வாணனாகிய இராசராச நீலகங்கரையனும்,[2] கி. பி. 1183-ல் திட்டகுடியில் திருமால் கோயிலுக்கு 5-வேலி நிலம் இறையிலியாக அளித்தவனும் அந் நிலப் பரப்பில் பாடிகாவல் அதிகாரியாக நிலவியவனுமாகிய இராசராச வங்கார முத்தரையனும்,[3] புதுக்கோட்டை நாட்டில் சில கோயில்களுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ள திருக்கொடுங்குன்றமுடையான் கேரள ராசனாகிய நிஷத ராசனும்,[4] அந்நாட்டு ஊருடைப் பெருமாளான எதிரிலி சோழக் கடம்பராயனும்[5] நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சிக் காலத்தில் விளங்கிய அரசியல் தலைவர்கள் என்பது இன்னோர் கல்வெட்டுக்களால் நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

நம் குலோத்துங்கனது ஆளுகையின் தொடக்கத்தில் கடப்பை, நெல்லூர், சித்தூர் ஜில்லாக்களில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த சில தெலுங்கச் சோழர்கள் இவ் வேந்தற்குத் திறை செலுத்தாமல் முரண்பட்டிருந்தனர் என்பதும் பிறகு இவன் அவர்களைப் போரில் வென்று முன்போல் தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தும் சிற்றரசர்களாகச் செய்துவிட்டான் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பொத்தப்பி, நெல்லூர் ஆகியஊர்களிலிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்த அக் குறுநில மன்னர்கள் இவனது ஆணைவழி ஒழுகி உற்றுழியுதவி

1. Ins. 393 of 1907; Ins 309 of 1913.
2. Ins. 275 of 1909; S. I. I., Vol. V, No. 966; Ins. 2 of 1911.
3. S. I. I, Vol VIII, No. 298. Ibid, No. 288.
4. Ins. 311 of 1928; Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 174, 168 and 161.
5. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 169.

வந்தமையும் அறியற்பாலதாம். அத் தெலுங்கச் சோழருள், மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழன், அவன் புதல்வன் நல்ல சித்தரசன், சோடன் திருக்காளத்தி தேவன் என்போர் ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கவராவர். நெல்லூர்[1] கடப்பை[2] ஜில்லாக்களில் காணப்படும் சில கல்வெட்டுக்களால் இவர்கள் நம் குலோத் துங்கனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த சிற்றரசர்கள் என்பது நன்கு புலனுகின்றது.

சோழ இராச்சியத்திலிருந்த குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும் தம் சக்கரவர்த்தியின் அரசாங்கம் இனிது நடைபெறுமாறு தாம் நடந்துகொண்டமையோடு போர் நிகழ்ச்சிகளில் படைத்தலைமை வகித்து உதவி புரிந்தும் வந்தனர். இராச்சியத்தின் நலங்கருதி இவர்கள் தங்களுக்குள் உடன்படிக்கை செய்துகொள்வதும் உண்டு. அத்தகைய உடன்படிக்கைகள் சில கோயில்களில் வரையப்பெற்றிருத்தலை[3] இந் நாளிலும் பார்க்கலாம். சக்கரவர்த்தியின் உடன்பாடு பெறுமலே குறுநில மன்னர்கள் தமக்குள் ஒற்றுமை கருதி உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டு விட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது. இவ் வழக்கம் நாளடைவில் பெருகிப் பேரரசர்க்கு அடங்காமல் தனியரசு புரியவேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் விருப்பத்தையும் சிற்றரசர்கட்கு உண்டு பண்ணிவிட்டது என்பது ஒருதலை. எனவே, நம் குலோத்துங்கன் காலத்திற்குப் பிறகு சில குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும் தமக்குட்பட்டிருந்த நிலப்பரப்பிற்குத் தாமே யரசராகி எவருக்கும் அடங்காமல் தனியரசு நடத்தத் தொடங்கினர். இதனுல்தான் சோழ இராச்சியம் கி. பி. பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டின் இறுதியில் அழிவெய்தும் நிலையை அடைந்தது என்பது உணரற்பாலது.

---

1. Nellure Inscriptions, N. 67; G. 86; R. 8 and 66.

2. Ins 582 of 1907; Ins. 435 of 1911; Ins. 601 of 1907.

3. Ins 254 of 1919; Ins. 440 of 1913; Ins. 223 of 1904; Ins. 483 of 1908; S. I. I., Vol. VII, No. 127; Ibid. Vol. VIII, No. 106; Ins. 435 of 1913.

இருபத்திரண்டாம் அதிகாரம்

மூன்றும் இராசராச சோழன் (கி. பி. 1216—1256)

மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழன் கி. பி. 1218 ஆம் ஆண்டில் இறந்தவுடன், அதற்கு இரண்டாண்டுகட்கு முன் கி. பி. 1216-ல்[1] இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றிருந்த மூன்றும் இராசராச சோழன் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டப்பெற்றான். இவன் மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழனுடைய புதல்வன் என்று கூறுவதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள், இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை எனினும், இவன் அவ் வேந்தனுடைய மகன் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இச் செய்தி இனி வெளிவரும் கல்வெட்டுக்களால் உறுதியெய்துதல் கூடும்.

சோழ மன்னர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறிமாறிப் புனைந்துகொண்ட இராசகேசரி பரகேசரி என்ற பட்டங்களுள் இவன் இராசகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன் ஆவன். எனினும், சில கல்வெட்டுக்கள் இராசகேசரியைப் பரகேசரி என்றும் பரகேசரியை இராசகேசரி என்றும் இவன் காலத்தும் இவன் தந்தையின் காலத்தும் குறிப்பிடுகின்றன.[2] அவையனைத்தும் கல் வெட்டுக்களைப் பொறிப்போரால் நேர்ந்த பிழைகளே எனலாம்.

இவ் வேந்தன் கல்வெட்டுக்களில் இரு மெய்க்கீர்த்திகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, 'சீர்மன்னி

---

1. Ep. Ind., Vol. VIII, p. 260.

2. இக்காலப் பகுதியில் ஒரே அரசனுக்கு இராசகேசரி பரகேசரி என்ற பட்டங்கள் இரண்டும் முறையின்றி வழங்கப்பட்டுள்ளன என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியிருப்பது அறியத்தக்கது. (The Colas, Vol. II, p. 174; Annual Report on South Indian Epigraphy for 1908—09, part II, para 50.)

இருநான்கு திசை விளங்கும்'[1] என்று தொடங்குகின்றது. இதில் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் காணப்படாமையின் இஃது ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுவதன்று. மற்றொன்று, "சீர்மன்னு மலர்மகளும் சிறந்த தனி நிலைச்செல்வியும்"[2] என்னும் தொடக்கத்தையுடையது இது நீண்ட மெய்க் கீர்த்தியாயிருத்தலால் சோணாட்டுச் சிறப்பையும் இவனது குணம் ஆட்சி இவற்றின் பெருமையையும் இவனுடைய பட்டத்தரசியின் அருங்குணங்களையும் எடுத்துரைப்பதாக உளது.

இராசராசன் ஆளுகையில் சோழ இராச்சியத்தின் நிலை: இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியம் பல்வகைத் துன்பங்களுக் குள்ளாகித் தன் சீருஞ் சிறப்பும் இழந்தது. இவனுடைய முன்னோர்கள் தம் பேராற்றலால் உயர் நிலைக்குக் கொணர்ந்த சோழர் பேரரசை அதன் நிலை குன்றாதவாறு தாங்கிப் புரத்தற்குரிய ஆண்மையும் வீரமும் இவன்பால் இல்லாமற் போயினமையே அதன் வீழ்ச்சிக்கு முதற் காரணம் ஆகும். அன்றியும், சோழ இராச்சியத்திற்கு வடமேற்கே ஹொய்சளரும் தெற்கே பாண்டியரும் வல்லரசுகளாகித் தம் பேரரசை நிறுவுதற்குப் பெரிதும் முயன்று அம் முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்று வந்தனர். நம் இராசராசன் காலத்தில் அவ் விரு பேரரசர்களும் ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்டு நின்றமையால்தான் நடுவிலிருந்த சோழ இராச்சியம் அவர்களால் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டு அவர்கள் இராச்சியங் களுக்குள் ஒடுங்கி மறைந்தொழியாமல் ஒருவாறு நிலைபெற்றிருந்தது எனலாம். சோழ இராச்சியத்திற்கு வடகிழக்கே நெல்லூர்ப் பக்கத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த தெலுங்கச் சோழர்கள், தமக்கு வடக்கேயிருந்த காகதியரை உற்ற நண்பராகவும் உறவினராகவுங் கொண்டு வலிமை எய்தி வந்தனர். இந்நிலையில், மகத நாட்டு வாணகோவரையர், திருமுனைப்பாடி நாட்டுக் காடவராயர் முதலான குறுநில மன்னர்கள் நம் இராசராசனோடு பகைமை கொண்டு உள் நாட்டில் கலகமுங் குழப்பமும் உண்டுபண்ணித் தாமே தனியரசு நடத்த முயன்றனர்.

1. S. I. I., Vol. IV, Nos. 424 and 540.
2. Ins. 392 of 1918; Ins. 504 of 1918.

எனவே, வலிகுன்றிய வேந்தன் ஒருவன் இத்துணை அல்லல்களையும் போக்கித் தன் இராச்சியத்தில் அமைதி நிலவச் செய்வது இயலாததொன்றும். ஆகவே, இவன் ஆட்சியில் பல்வகை இன்னல்களும் உண்டாயினமையில் வியப்பொன்றுமில்லை. பொதுவாக நோக்குமிடத்து, இவன் ஆளுகை நல்லோரையில் தொடங்கவில்லை என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும்.

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது முதற் படையெழுச்சி: இராசராசன் இளவரசுப் பட்டம் பெற்ற ஆண்டாகிய கி. பி. 1216-ல் முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் பாண்டி நாட்டில் முடிசூட்டப் பெற்றனன். அவன் அறிவு ஆற்றல்களிற் சிறந்த பெருவீரன் ஆவன். பல ஆண்டுகளாகத் தன் முன்னோர்களாகிய பாண்டி வேந்தர்கள் சோழர்க்கு அடங்கி அன்னோர்க்குத் திறை செலுத்தும் குறுநில மன்னராக வாழ்ந்து வந்ததையும் தன் இளமைப் பருவத்தில் மூன்றுங் குலோத்துங்கன் பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்து அங்குப் பலபல அழிவு வேலைகளை நிகழ்த்திச் சென்றதையும் அவன் மறந்தவனல்லன். ஆகவே, வாய்ப்பு நேருங்கால், சோழ நாட்டில் அத்தகைய செயல்களைச் செய்து தன் வெற்றிப் புகழை யாண்டும் பரப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனது இளம் உள்ளத்தில் வேரூன்றிக் கிடந்தது. அதற்கேற்ப, பேராற்றல் படைத்த பெரு வேந்தனாகிய மூன்றுங் குலோத்துங்கன் கி. பி. 1218 ஆம் ஆண்டில் இறந்தான். பிறகு, அறிவும் வன்மையும் குன்றிய அவன் புதல்வன் இராசராசன் சோணாட்டில் அரியணை ஏறினான். சோழ நாட்டின் மேல் படையெடுப்பதற்குத் தக்க காலத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுந்தர பாண்டியன், தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அதுவே உரிய காலம் என்று கருதினான். எனவே, குலோத்துங்கன் இறந்த பின்னர் இரண்டாம் இராசராசன் முடிசூடிய சில திங்கள்களில் கி. பி. 1219 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் சுந்தர பாண்டியன் பெரும்படையைத் திரட்டிக் கொண்டு சோழ மண்டலத்தின் மீது படையெடுத்து வந்து இச் சோழ மன்னனைப் போரில் வென்று நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இப் படையெழுச்சியில் சோழரின்

பழைய தலைநகரங்களாகிய தஞ்சாவூரும் உறையூரும் பாண்டி நாட்டு வீரர்களால் கொளுத்தப்பட்டன;[1] பல மாட மாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் ஆடரங்குகளும் மணி மண்டபங்களும் இடிக்கப்பெற்றன; நீர் நிலைகள் அழிக்கப்பட்டன. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்பான் தன்மீது பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற புலவர்க்கு முற்காலத்தில் பரிசிலாக வழங்கியிருந்த பதினாறுகால் மண்டபம் ஒன்றுதான் சோழ நாட்டில் இடிக்கப்படாமல் விடப்பெற்றது என்றும் பிற எல்லாம் அழிக்கப் பட்டு விட்டன என்றும் திருவெள்ளறையில் பாடலாகவுள்ள சுந்தர பாண்டியன் கல்வெட்டொன்று[2] கூறுகின்றது. இதனால் அப் பாண்டி வேந்தன் தன் படையெடுப்பில் சோழ நாட்டில் எத்தகைய அழிவு வேலைகளைச் செய்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலப்படுதல் காண்க ஆகவே, பல தலைமுறைகளாகச் சோணாட்டு மக்கள் தம் வாழ்நாளில் கண்டறியாத பல்வகைத் துன்பங்களுக் குள்ளாகுமாறு இம்முறை தான் நேர்ந்தது எனலாம்.

இனி, இப் போர் நிகழ்ச்சியில் தோல்வியுற்ற இராசராசன், தன் உரிமைச் சுற்றத்தினருடன் தலைநகரை விட்டு நீங்கி, வேறிடஞ் சென்று கரந்துறையும் நிலையை

---

1. 'தஞ்சையு முறந்தையுஞ் செந்தழல் கொளுத்தி' என்று சுந்தர பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுவது காண்க.

2. 'வெறியார் தளவத் தொடைச்செய மாறன் வெகுண்டதொன்
அறியாத செம்பியன் காவிரி நாட்டி லரமியத்துப் [றும்
பறியாத தூணில்லை கண்ணன்செய் பட்டினப் பாலைக்கன்று
நெறியால் விடுந்தூண் பதினாறு மேயங்கு நின்றனவே'
(திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டு—செந்தமிழ்த்
தொகுதி 41, பக், 215,)

இப் பாடலில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள கண்ணன் என்பார் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் மீது பட்டினப்பாலை என்னும் நூலை இயற்றிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற புலவர் பெருமான் ஆவர். இவருக்கு அவ்வேந்தன் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசிலாக வழங்கி அந்நூலைப் பெற்றுக்கொண்டான் என்று கலிங்கத்துப் பரணி கூறுகின்றது.

எய்தினன்; வாகைசூடிய சுந்தர பாண்டியன், அந்நாளில் சோழர்க்குத் தலைநகராக விளங்கிய முடிகொண்டசோழ புரம் எனப்படும் பழையாறை நகர்க்குச் சென்று, அங்கு ஆயிரத்தளி அரண்மனையிலிருந்த சோழரது அபிடேக மண்டபத்தில் வீராபிடேகஞ் செய்துகொண்டான். பிறகு, அவ் வேந்தன் தில்லையம்பதிக்குச் சென்று பொன்னம்பல வாணரைத் தரிசித்துவிட்டுப் பாண்டி நாட்டிற்குத் திரும்புவானாயினன். அங்ஙனம் சென்றவன், தன் நாட்டி லுள்ள நகரங்களுள் ஒன்றாகிய பொன்னமராவதியில் சில நாட்கள் வரையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் நாட்டை இழந்த இராசராசனோடு தன் தூதர்கள் மூலம் சமாதானம் பேசத் தொடங்கினான். பிறகு, அப் பாண்டி மன்னன் இவனைப் பொன்னமராவதிக்கு அழைப்பித்துத் தனக்கு ஆண்டுதோறுங் கப்பஞ் செலுத்திக்கொண்டு சோழநாட்டை அரசாண்டு வருமாறு ஆணையிட்டுத் தலைநகரையும் பிறவற்றையும் அளித் தனன். தன் நாட்டைப் பெற்ற இராசராசனும் முடிகொண்ட சோழபுரத்திற்குச் சென்று முன்போல ஆட்சிபுரிந்து கொண் டிருந்தான். முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது மூன்றாம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்கள், அவனைச் 'சோணாடு கொண்டருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர்'[1] எனவும், 'சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர்'[2] எனவும் கூறுவதால் அவன் இராசராசனைப் போரில் வென்று சோழ நாட்டைக் கைப்பற்றியமையும் பிறகு அந்நாட்டை இவனுக்குத் திரும்ப அளித்தமையும் ஆகிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் கி. பி. 1219-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது.

இனி, திருவெள்ளறையில் செய்யுள் வடிவிலுள்ள கல்வெட்டொன்று முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் இராசராசனைவென்று கைப்பற்றிய சோணாட்டைத் திரும்ப இவனுக்கு அளித்தபோது அதில் ஒரு பகுதியைப் பிரித்துத் தனக்கு உதவி புரிந்த மகதையர் கோனாகிய வாணாதிராய

1. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 249; Ins. 358 of 1916.

2. Ins. 322 of 1927—28.

னுக்கு வழங்கினன் என்று கூறுகின்றது. சோழ நாட்டின் தென் பகுதியில் புதுக்கோட்டைப் பக்கங்களில் காணப்படும் வாணர்களின் கல்வெட்டுக்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துதல் அறியத்தக்கது.[1]

இச் செய்திகள் எல்லாம் இராசராசன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லையாயினும் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டுக்களில்[2] விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தோல்வியெய்தியவன் போர் நிகழ்ச்சிகளைத் தன் கல்வெட்டுக்களில் கூறாமல் விடுதலும் வெற்றி பெற்றவன் அவற்றையெல்லாம் தன் கல்வெட்டுக்களில் விடாமல் குறிப்பிடுதலும் இயல்பேயாம்.

இனி, சுந்தர பாண்டியன் தான் கைப்பற்றிய சோழ நாட்டைச் சில திங்கள்களுக்குள் இராசராசனுக்கு அளித்தமைக்குக் காரணம் போசள மன்னனாகிய இரண்டாம் வல்லாள தேவனும் அவன் மகன் வீரநரசிம்மனும் இடையிற் புகுந்து இச் சோழ மன்னனுக்குப் பல்வகையாலும் உதவிபுரிய வந்தமையேயாம். அன்னோர் முயற்சி இல்லையேல் சுந்தர பாண்டியன் சோழ நாட்டைத் திரும்பக் கொடுத்திருக்க மாட்டான் என்பது திண்ணம். அவர்கள் இந் நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டு இராசராசனுக்கு உதவி புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது, அவர்கள் புனைந்துகொண்ட 'சோழ இராச்சியப் பிரதிட்டாசாரியன்'[3] 'பாண்டிய கஜகேசரி'[4] சோழகுல ஏகரட்சகன்'[5] என்னும் பட்டங்களால் நன்கு வெளியாகின்றது. அன்றியும், சகநாத விசயம் என்ற நூலின் ஆசிரியராகிய உருத்திரபட்டர் என்பார், இரண்டாம் வல்லாள தேவன் இராசராசசோழனுக்கு உதவி புரிந்து

---

1. வாணர்கள் பாண்டியரது ஆதரவு கொண்டு தெற்கே குறுநில மன்னராயினமை கி. பி. 1219-ம் ஆண்டிற்குப் பின்னரே யென்பது இதனாற் புலனாதல் காண்க A. R. E. for 1939, part II, para 27; Ins. 196 of 1938 – 39.

2. Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 290; S. I. I., Vol. IV, No. 372; Ibid, Vol. V, No. 300

3 Journal of Indian History, Vol. VI, p. 200.

4. Ibid, pp. 200 and 201.

5. Ibid, p. 203.

அவனை அரியணை ஏற்றினான் என்று அந்நூலில் கூறியிருப்பது[1] இச் செய்தியை உறுதிப்படுத்துதல் காண்க.

போசள வேந்தனாகிய இரண்டாம் வல்லாளதேவன் இராசராச சோழன்பால் இத்துணை அன்புபூண்டு ஒழுகியமைக்குக் காரணம் அவன் ஒரு சோழர்குலப் பெண்மணியை மணந்திருந்தமை[2] என்பது அறியற்பாலது. அன்றியும், தென்புலத்தில் தோன்றியுள்ள புதிய வல்லரசொன்று நடுவில் அமைந்த சோழ இராச்சியத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளும்படி விட்டுவிட்டால், அது வாய்ப்பு நேருங்கால் தன் பேரரசுக்கும் இடையூறு விளைக்க முயலும் என்று அவ் வல்லாளதேவன் கருதியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இக் காரணங்கள் பற்றியே அவன் இராசராசனுக்கு உதவி புரிந்தனன் எனலாம்.

இராசராசனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் நிகழ்ந்த கலகம்: இனி, தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள தலைச்செங்காடு,[3] திருவேள்விக்குடி,[4] உடையாளூர்[5] என்ற ஊர்களில் காணப்படுங் கல்வெட்டுக்கள் இராசராசனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் ஒரு கலகம் நிகழ்ந்தது என்றும் அதில் ஊர்க் கணக்குப் புத்தகங்களையும் நில உரிமைப் பத்திரங்களையும் பிறவற்றையும் இழக்கும்படி நேர்ந்தது என்றும் கூறுகின்றன. இக் கலக நிகழ்ச்சிக்குரிய காரணம் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. எனினும், மகதநாட்டுக் குறுநில மன்னனாகிய வாணகோவரையன் என்பான் இராசராசனோடு முரண்பட்டு, கி. பி. 1221 ஆம் ஆண்டில் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து உள்நாட்டில் குழப்பத்தையும் கலகத்தையும் உண்டு பண்ணிப் பலவற்றை அழித்திருத்தல் வேண்டும் என்பது

1. Ibid, pp. 199 and 200.

2. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1912, part II, para 30.

3. Ins. 213 of 1925.

4. Ins. 141 of 1926.

5. Ins. 309 of 1927.

திருவேள்விக்குடியிலுள்ள கல்வெட்டால்[1] உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது. அவ் வாணகோவரையன் மூன்றாங் குலோத்துங்கனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலேயே சோழ மன்னனோடு பகைமை கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டான் என்பது திருவண்ணாமலையிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[2] அறியப்படுகின்றது. எனவே, குலோத்துங்கன் இறந்த பிறகு இராசராசன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் அவன் சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுத்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். பல்லவர் குலக் குறுநில மன்னனாகிய கோப்பெருஞ்சிங்கனும் வாணகோவரையனும் ஒருங்கு சேர்ந்து படையெடுத்து அக் கலகத்தை நிகழ்த்தியிருத்தலும் இயல்பேயாம். திருவேள்விக்குடிக்கு அண்மையிலுள்ள நீடூரில் கி. பி. 1231-ல் வரையப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று[3] அந் நிலப்பரப்பு முன்பு கோப்பெருஞ்சிங்கன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது என்று உணர்த்துவது அவ்வுண்மையை வலியுறுத்தும் எனலாம். அவ்விருவர் செயலாலும் சோழநாடு அல்லற்பட்டுக்கொண்டிருந்ததை யறிந்த போசள மன்னனாகிய இரண்டாம் வீர நரசிம்மன் என்பான் கி. பி. 1222-ல் அந்நாட்டிற்குப் பெரும்படையுடன் மீண்டும் வந்து, அவர்களை யடக்கி நம் இராசராசனுக்கு உதவி புரிந்தான் என்று தெரிகிறது.[4] எனினும், வாணகோவரையனும் கோப்பெருஞ் சிங்கனும் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனோடு சேர்ந்துகொண்டு சோழ நாட்டிற்குப் பல்வகையாலுந் தீங்குகள் இழைக்க முயன்றமையோடு இராசராசனுக்கு அடங்காமல் தனியரசுபுரியவும் தொடங்கி விட்டனர். ஆகவே, துவார

---

1. Ins. 141 of 1926 இராசராசனது 5 ஆம் ஆட்சியாண்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தில் வாணகோவரையனுடைய பரிவாரத்தினர் திருவேள்விக்குடிக் கோயிலிலிருந்த கடவுட் படிமங்களைத் தூக்கிச் சென்று பழையாறையிலுள்ள திருச்சத்திமுற்றம் என்னுங் கோயிலில் வைத்துவிட்டனர் என்றும் பிறகு அவற்றைத் தேடிக் கண்டு பொருள் கொடுத்து வாங்கி வரும்படி நேர்ந்தது என்றும் திருவேள்விக்குடிக் கல்வெட்டுக் கூறுவது அறியத்தக்கது.

2. S. I. I., Vol. VIII, No. 106.

3. Ins. 536 of 1921.

4. Ep. Car., vol. VI, Cm. 56; Ep. Ind., vol. VII, p. 162.

சமுத்திரத்திலிருந்து அரசாண்டுகொண்டிருந்த போசள மன்னர்கள், சோழ நாட்டையும் இராசராசனையும் காப்பாற்றுதற் பொருட்டு அடிக்கடி வரவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது எனலாம். தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள நெல்வாயில் அரத்துறையில் கி. பி. 1226-ல் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] போசள வீர நரசிம்மன் படையெடுத்து வந்து நாட்டையும் கோயில்களையும் அழித்துவிட்டுக் கடவுட் படிமங்களைக் கொண்டுபோய் விட்டான் என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவன் அத்தகைய அழிவு வேலைகளைச் செய்த அந்நாடு, வாணகோவரையனுக்காதல் கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்காதல் அக்காலத்தில் உரியதாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. ஆகவே, அந்நிலப்பரப்பு அவ் வீர நரசிம்மனுக்குப் பகைப்புலமாக இருந்தது என்பதும் அதுபற்றியே அவ்வழிவு வேலைகளை அவன் அங்கு நிகழ்த்தினன் என்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சி: கி. பி. 1219-ல் நடைபெற்ற போரில் தோல்வியெய்திப் பாண்டியனுக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்த இராசராசன், வளம் பொருந்திய நாட்டையுடைய தனக்கு வலிமை மிகுதியாக உளது என்று எண்ணிக்கொண்டு, சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவனது ஏவலைப் பொருட்படுத்தாமலிருந்தமையோடு அவனுக்குத் திறை கொடுக்கவும் மறுத்தனன். அதனையுணர்ந்த சுந்தரபாண்டியன் பெருஞ் சினங்கொண்டு, கி. பி. 1231-ல் சோழ நாட்டின்மேல் இரண்டாம் முறை படையெடுத்து வந்தான். இராசராசன் தன் நிலையை நன்குணராமல் நாற்படையுடன் சென்று அவனை எதிர்த்துப் போர்புரிவானாயினன். அப்போது நிகழ்ந்த கடும்போரில் இவன் யானைப் படையும் குதிரைப்படையும் பேரழிவிற்குள்ளாயின. சோணாட்டு வீரர்கள் பல்லாயிரவர் போர்க்களத்தில் உயிர் துறந்தனர். அங்குக் குருதி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடுவ தாயிற்று. இறுதியில் இராசராசன் பெருந் தோல்வியெய்தித் தன் நாட்டை இழந்து வேறு நாட்டிற்குச் செல்ல

1. Ins. 228 of 1929.

வேண்டிய நிலையை அடைந்தான். இவனுடைய உரிமை மகளிரும் சிறை பிடிக்கப் பெற்றனர். முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சியினால் சோழ நாடு எத்துணைத் துன்பங்களுக்கு உள்ளாயிற்று என்பது அள விட்டுரைக்குந் தரத்ததன்று. இப்போரில் வாகை சூடிய சுந்தர பாண்டியன், அந்நாட்களில் சோழர்க்குத் தலைநகராக விளங்கிய முடிகொண்ட சோழபுரத்திற்குச் சென்று, எட்டுத் திசைகளிலும் வெற்றித்தூண் நிறுவி, அந்நகரத்தில் விசயாபிடேகமும் வீராபிடேகமும் செய்து கொண்டான்.[1] அவ்வாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் வரையப்பெற்ற அவன் கல்வெட்டுக்களெல்லாம் 'ஸ்ரீகோ மாறவர்மரான திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் சோணாடு கொண்டு முடிகொண்ட சோழபுரத்து வீராபிடேகம் பண்ணியருளிய ஸ்ரீ சுந்தர பாண்டிய தேவர்' என்று அவனைப் பாராட்டிக் கூறுவது உணரற்பாலதாம்.

இனி, சுந்தரபாண்டியனது முதற் படையெழுச்சியில் நாடிழந்த இராசராசனுக்கு அவன் சோணாடு வழங்கிய செய்தியை விளக்கிக் கூறும் அவனது மெய்க்கீர்த்தி, இரண்டாம் படையெழுச்சியில் அவன் முடிகொண்ட சோழபுரத்திற்குச் சென்று அங்கு விசயாபிடேகமும் வீராபிடேகமும் செய்து கொண்டானென்று உணர்த்துகின்றதே யன்றித் தோல்வி யெய்திய இராசராசன் அதன் பின்னர் எங்குச் சென்றனன் என்பதைக் கூறிற்றில்லை. ஆயினும், கத்திய கர்ணாமிர்தம் என்ற கன்னடநூலொன்றும்[2] வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வயலூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டும்[3] தென்னார்க்காடு ஜில்லா திருவயிந்திரபுரத்தி

1. சுந்தர பாண்டியனது 15 ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டுக்களுள் சில, 'சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர்' என்றும் வேறு சில 'சோணாடு கொண்டு முடிகொண்ட சோழபுரத்து வீராபிடேகமும் விசயாபிடேகமும் பண்ணியருளிய வீர சுந்தர பாண்டிய தேவர்' என்றும் கூறுவதால் இரண்டாம் படையெழுச்சி அவனது 15 ஆம் ஆட்சி யாண்டின் பிற்பகுதியில் நடைபெற்றதாதல் வேண்டும். (Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 293, 296, 292, 297 and 298.)

2. The cholas, Vol. II, p. 180.

3. Ep. Ind., Vol. XXIII, No 27.

லுள்ள மற்றொரு கல்வெட்டும்[1] இராசராசன் நாடிழந்த பிறகு நிகழ்ந்த செய்திகளை நன்கு விளக்குகின்றன. அவை கிடைத்திலவேல் அக்காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்த வரலாற்றுண்மைகளைச் சிறிதும் அறிய இயலாதென்பது ஒருதலை. அவற்றுள், கத்திய கர்ணாமிர்தம் என்னும் நூல், சுந்தர பாண்டியன்பால் தோல்வியுற்று நாடிழந்த இராசராசன் தன் நண்பனாகிய குந்தளநாட்டரசனிடம் உதவி பெறும் பொருட்டு வடதிசை நோக்கிச் சென்றான் என்றும், அப்போது காடவர் குல மன்னன் ஒருவன் இவனை இடையில் போரில் வென்று பரிவாரத்துடன் சிறைபிடித்துத் தன் தலைநகராகிய சேந்தமங்கலத்தில் சிறையிட்டனன் என்றும், அத்துயர நிகழ்ச்சிகளைக் கேள்வியுற்ற போசள மன்னன் வீர நரசிம்மன் என்பான் பெரும் படையுடன் புறப்பட்டு வந்து காவேரியாற்றின் வடகரையில் திருவரங்கத்திற்கு அண்மையில் தங்கித் தன் தண்ட நாயகனைக் கொண்டு பகைஞரை வென்று இராசராசனைச் சிறை மீட்பித்தான் என்றும் கூறுகின்றது. அந்நூலில் சொல்லப்பட்டுள்ள காடவர்குல மன்னன் கோப்பெருஞ் சிங்கனேயாவன் என்பது திருவயிந்திரபுரக் கல்வெட்டால் நன்கு வெளியாகின்றது. அப் பல்லவர் தலைவன் இராசராசனை எவ்விடத்தில் போரில் வென்று சிறைபிடித்தனன் என்பதை அந்நூல் அறிவித்திலது. எனினும், கோப்பெருஞ் சிங்கனது வயலூர்க் கல்வெட்டு,[2] அவன் இராசராசனை வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வந்தவாசிக் கருகிலுள்ள தெள்ளாறு என்னும் ஊரில் போரில் வென்று சிறை பிடித்தான் என்றுணர்த்துகின்றது.

திருவயிந்திரபுரக் கல்வெட்டு, இராசராசன் போசள நரசிம்மனால் சிறையினின்றும் மீட்கப்பெற்ற வரலாற்றை விரித்துரைப்பது அறியற்பாலதொன்றாம். அக் கல்வெட்டுக்

---

1. Ibid. Vol. VII, pp. 167—168.

2. இக் கல்வெட்டு முதலில் உரைநடைப் பகுதியையும் அதனையடுத்து ஐந்து பாடல்களையும் கொண்டது. இதில் காணப்படும் உரைநடைப்பகுதி 'சகல புவனச் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ கோப்பெருஞ்சிங்கன் சோழனைத் தெள்ளாற்றில் வென்று சகல பரிச்சின்னமுங் கொண்டு சோழனைச் சிறையிட்டு வைத்து சோணாடு கொண்ட அழகிய சீயன்' என்பதாம். இதில் தெள்

கூறுவது,கோப்பெருஞ்சிங்கன் சோழச்சக்கரவர்த்தியைச் சேந்த மங்கலத்தில் சிறையில் வைத்துவிட்டுச் சோழ இராச்சியத்தை அழிப்பதையறிந்த போசள வீர நரசிம்மன், சோழ மண்டல பிரதிஷ்டாசாரியன் என்னும் சிறப்புப் பெயரை நிலைநிறுத் தாமல் எக்காளம் ஊதுவதில்லை என்று கூறித் துவார சமுத் திரத்திலிருந்து படையெடுத்து வந்து, இடையிலிருந்த மகத இராச்சியத்தை அழித்து அந்நாட்டு வாணர்குல வேந்தனையும் அவன் உரிமைச் சுற்றத்தினரையும் சிறைபிடித்துக்கொண்டு, திருவரங்கத்திற்கு அண்மையில் கொள்ளிடத்தின் வடகரை யில் இரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள பாச்சூரிலே தங்கிக், கோப் பெருஞ்சிங்கன் தேசமும் அழித்துச் சோழச் சக்கரவர்த்தியை

ளாற்றில் போர் நிகழ்ந்தமை கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. கோப்பெருஞ் சிங்கன் சோழ மன்னனை இத் தெள்ளாற்றில் பொருது வென்ற காரணம் பற்றி இவ்வூரைச் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பு முற்காலத்தில் 'சிம்மம் பொருந்த வளநாடு' என்று வழங்கப்பெற்றது என்பது கல்வெட்டால் அறியக் கிடக்கின்றது. (Ins. 382 of 1925.)

"திறையிட் டிருமின்கள் தெவ்வேந்தர் செம்பொன்
திறையிட்ட பூம்புகார்ச் சோழன்—சிறைகிடந்த
கோட்டந் தனைநினைமின் கோப்பெருஞ்சிங் கன்கமல
நாட்டங் கடைசிவந்த நாள்" என்னும் வெண்பாவாலும்

'பொன்னி நாடனும் உரிமையும் அமைச்சரும் இருப்பதுன் சிறைக்கோட்டம்
பொருப்பி ரண்டென வளர்ந்ததோள் வலியினாற்கொண்டது சோணாடு' எனவும்

'பிறைபொருத கனமகர கிம்புரிவன் கோட்டுப்
பெருங்களிற்றுச் சோழனையும் அமைச்சரையும் பிடித்துச்
சிறையிலிடக் களிறுவிடு மிண்டன் சீய
திரிபுவனத் திராசாக்கள் தம்பிரானே' எனவும்

போதருங் கல்வெட்டுப் பாடற் பகுதிகளாலும் (Ep. Ind., Vol XXIII, pp. 180 and 181.) கோப்பெருஞ்சிங்கன், இராசராசனையும் இவன் உரிமைச் சுற்றத்தினரான தேவிமார்களையும் அமைச்சர்களையும் பிடித்துச் சிறையில் வைத்துவிட்டுச் சோணாட்டைக் கவர்ந்து கொண்டமை தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க. சோணாட்டின் தென் பகுதி, சுந்தர பாண்டியன் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்தமை கல்வெட்டுக்களால் நன்குணரக் கிடத்தலால், இதில் குறிப்பிடப் பெற்ற கோப்பெருஞ்சிங்கன் கைப் பற்றிய சோணாடு, அந் நாட்டின் வடபகுதியாதல் வேண்டும்.

எழுந்தருளுவிக்கும்படி தன் படைத் தலைவர்களாகிய அப்பண்ண தண்டநாயகன் சமுத்திர கொப்பைய தண்டநாயகன் ஆகிய இருவர்க்கும் உத்தரவிட, அவர்கள் கோப்பெருஞ்சிங்கனிருந்த எள்ளேரியும்[1] கல்லியூர் மூலையும்[2] சோழ கோனிருந்த தொழுதகையூரும்[3] அழித்து, வீர கங்க நாடாழ்வான், சீனத் தரையன், ஈழத்துப் பராக்கிரம பாகு முதலான படைத் தலைவர்களையுங் கொன்று, கொள்ளிச் சோழகோன் குதிரைகளையும் கைக்கொண்டு தொண்டைமானல்லூர்[4] உள்ளிட்ட ஊர்களையும் அழித்து, திருப்பாதிரிப்புலியூரிலே தங்கித் திருவதிகை, திருவக்கரை[5] உள்ளிட்ட ஊர்களையும் அழித்து, கெடில ஆற்றுக்குத் தெற்கும் சேந்தமங்கலத்திற்குக் கிழக்கும் உள்ள ஊர்களில் குடிகளைத் துன்புறுத்திப் பெண்டிர்களைச் சிறைப்பிடித்துப் பொருள்களையுங் கொள்ளைகொண்டு, சேந்தமங்கலத்தின் மேல் படையெடுத்துச் செல்ல முயன்றபோது, கோப்பெருஞ்சிங்கன் நடுக்கமுற்றுச் சோழச் சக்கரவர்த்தியைச் சிறையினின்று விடுத்து எழுந்தருளுவிப்பதாகப் போசள வீர நரசிம்மனுக்கு விண்ணப்பிக்க, அவனும் அச்செய்தியைத் தன் படைத் தலைவர்கட்கு அறிவிக்கவே, அவர்களும் அதற்கு உடன்பட்டு அங்ஙனமே சோழச் சக்கரவர்த்தியை எதிர்கொண்டு வரவேற்றுச் சோழ இராச்சியத்திற்கு அழைத்து வந்தனர் என்பதாம்.

---

1. இது, சிதம்பரந் தாலூகாவின் தென் பகுதியில் உள்ளதோர் ஊர்.

2. இது, சிதம்பரந் தாலூகாவில் வீரநாராயணன் ஏரியின் கீழ்கரையில் தென்கோடியிலுள்ள ஓர் ஊராகும்; இந்நாளில் கலியமலை என்று வழங்கப்படுகிறது.

3. இது, விருத்தாசலம் தாலூகாவில் தொழுவூர் என வழங்குகிறது.

4. இது, கூடலூர்த் தாலூகாவில் தொண்டைமானத்தம் என்று இந்நாளில் வழங்கப்பெற்று வரும் ஊராகும்.

5. திருவதிகை என்பது திருநாவுக்கரசு அடிகளை இறைவன் சூலை நோய் நீக்கி ஆட்கொண்டருளிய தலம்; பண்ணுருட்டி புகைவண்டி நிலையத்திற் கண்மையிலுள்ளது. திருவக்கரை என்பது விழுப்புரம் தாலூகாவிலுள்ள பாடல் பெற்ற ஒரு சிவஸ்தலம் ஆகும்.

இனி, இராசராசன் சிறையினின்றும் மீட்கப்பெற்றுத் தன் இராச்சியத்தைப் பெற்ற வரலாற்றைக் கூறும் அக் கல்வெட்டு, திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்கு மேற்கே மூன்றுமைல் தூரத்திலுள்ள திருவயிந்திரபுரத்தில் வரையப்பெற்றிருத் தலால் அந் நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் முடிவுற்ற பின்னர் அவ்வூரில் தான் போசள தண்டநாயகர்கள் இச் சோழ மன்னன்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பியிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர்களது கருத்து.[1] அன்றியும், அஃது இராசராசனது பதினாறும் ஆட்சி யாண்டில் பொறிக்கப் பட்டிருத்தலால் இவ்வேந்தன் அவ் வாண்டில்தான் தனக் குரிய சோழ நாட்டை மீண்டும் பெற்று ஆட்சி புரியத் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். எனவே, கி. பி. 1232 ஆம் ஆண்டில் நம் இராசராசன் சோழ இராச் சியத்தை முன்போல ஆட்சி புரியும் நிலையை எய்தினன் எனலாம். இதுகாறும் விளக்கியவாற்றால் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது இரண்டாம் படையெழுச்சியினால் நாடிழந்த இராசராசன் தன் நண்பனது உதவி பெறும்பொருட்டு வட புலஞ்சென்று கொண்டிருந்தபோது பல்லவர் குலச் சிற்றரச னாகிய கோப்பெருஞ்சிங்கனால் தெள்ளாற்றுப் போரில் சிறை பிடிக்கப் பெற்றுச் சேந்தமங்கலத்தில் வைக்கப்பட்டிருந் தனன் என்பதும், பிறகு அதனையறிந்த போசள மன்னன் வீர நரசிம்மன் என்பவன் கி. பி. 1232-ல் படையெடுத்து வந்து கோப்பெருஞ்சிங்கனை வென்று இராசராசனைச் சிறைமீட்டு, இவனுக்குரிய சோழ இராச்சியத்தைப் பெற்று இவன் அரசாண்டு வருமாறு செய்தனன் என்பதும் நன்கு புலனாதல் காண்க. அவ்வாண்டிற்குப் பின்னர் எத்தகைய இடையூறு மின்றித் தன் வாழ்நாள் முழுதும் இராசராசன் ஆட்சி புரிந்து வந்தமை அறியற்பாலதாகும்.

இனி, வீர நரசிம்மன் படைத் தலைவர்கள் நம் இராச ராசனைச் சிறை மீட்கும் பொருட்டுக் கோப்பெருஞ்சிங்கனோடு போர் புரிந்துகொண்டிருந்த நாட்களில், அப் போசள வேந்தன் நேரில் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனோடு போர்

1. Ep. Ind., Vol. VII, P. 162.

புரிந்து அவன் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த சோணாட்டின் தென் பகுதியைத் தான் கைப்பற்றி அதனை இராசராசனுக்கு வழங்கியமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும். காவேரி யாற்றங்கரையிலுள்ள மகேந்திர மங்கலத்தில் வீர நரசிம்மனுக்கும் சுந்தர பாண்டியனுக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்ததென்றும், வெற்றியெய்திய போசள மன்னனுக்குப் பாண்டியன் பணிந்து கப்பஞ் செலுத்தினான் என்றும், கத்திய கர்ணாமிர்தம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது.[1] அன்றியும், வீரநரசிம்மன் கல்வெட்டுக்கள்,[2] அவன் பாண்டியனோடு போர் புரிந்ததையும் அந் நிகழ்ச்சியில் இராமேச்சுரம் வரையில் சென்றதையும் உணர்த்துகின்றன. எனவே, சோழ நாடு பாண்டிய இராச்சியத்திற்குள் அடங்கி அதில் ஒடுங்கிப் போகாதவாறு சுந்தர பாண்டியனை வென்று, அந் நாட்டைக் காப்பாற்றி அது முன் போலவே சோழ மன்னனது ஆட்சியின் கீழ் ஒரு தனி நாடாக நிலவும்படி செய்த பெருமை வீர நரசிம்மனுக்கே உரியது எனலாம். இராசராசனுக்குப் பிறகு சோழ நாட்டில் ஆட்சி புரிந்த மூன்றும் இராசேந்திர சோழன், வீர நரசிம்மன் புதல்வன் வீரசோமேசுவரனை 'மாமன்' என்று தன் கல்வெட்டுக்களில்[3] குறித்திருத்தலால் நம் இராசராசன் அவ் வீர நரசிம்மன் புதல்வியை மணந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.[4] ஆகவே, இத்தகைய தொடர்பு

---

1. The Colas, Vol, II, pp. 184 and 185.

2. Ep. Car., Vol. V, Ak. 123; Quarterly Journal of Mythic Society, Vol. II, p. 128.

3. S. I. I., Vol. IV, No. 512; Ins. 117 of 1936—37.

4. கி. பி. 1238-ல் பட்டம் பெற்ற இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் போசள மன்னனாகிய வீர சோமேசுவரனை இங்ஙனமே தன் மாமடி என்று திருநெல்வேலியிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டிருப்பது அறியற்பாலதாகும். (Ep. Ind., Vol. XXIV, No. 22; S. I. I., Vol. V, No. 448.) எனவே, இச் சுந்தர பாண்டியன் தந்தையும் நம் இராசராசனைப்போல் வீர நரசிம்மன் புதல்வியருள் ஒருத்தியை மணந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். அப் பாண்டியன் யாவன் என்பது இப்போது புலப்படவில்லை.

ஏற்பட்டிருந்தமையால் தான் இராசராசனுக்குப் போசள மன்னர்களின் பேருதவி அடிக்கடி கிடைத்து வந்தது என்பது ஒருதலை.

இராசராசன் ஆட்சியில் சோழ இராச்சியத்தின் பரப்பும் உள்நாட்டுக் குழப்பமும்: இவ வேந்தன் கல்வெட்டுக்கள் தென்னார்க்காடு, வடார்க்காடு, செங்கற்பட்டு, சேலம், சித்தூர், கடப்பை, நெல்லூர் ஆகிய ஜில்லாக்களில் காணப்படுவதால், இவன் தந்தையின் ஆட்சிக்குட்பட்டுச் சோழ இராச்சியத்திலிருந்த நாடுகளுள் பாண்டி நாடு ஒன்று நீங்க, பிற நாடுகள் எல்லாம் இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன எனலாம். எனினும், சிற்றரசர்களுள் பலர், இவனைப் பெயரளவில் தம் சக்கரவர்த்தியாகக் கொண்டு தம் மனம்போனவாறு நடந்து வந்தனர் என்று தெரிகிறது. எனவே, அன்னோர் சுயேச்சையெய்தித் தாம் தனியரசு புரிதற்கு அடிகோலிக் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெள்ளிது. முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் சோழ நாட்டின் மேல் இருமுறை நிகழ்த்திய படையெழுச்சிகளும், சுயேச்சையாய்த் தனியரசு புரியக் காலங் கருதிக்கொண்டிருந்த பல்லவர் குலத் தலைவன் முதல் கோப்பெருஞ்சிங்கனும் மகத நாட்டுக் குறுநில மன்னன் வாணகோவரையனும் நிகழ்த்திய கலகங்களும், பொதுவாக மக்கள் வாழ்க்கையில் அச்சத்தையும் அமைதியின்மையையும் உள்நாட்டில் உண்டுபண்ணி விட்டன. அன்றியும், அந் நிகழ்ச்சிகளால் சோழ நாட்டில் இராசத் துரோகம், சிவத் துரோகம், நாட்டுத் துரோகம் ஆகிய குற்றங்கள் மிகுந்து விட்டன என்பது ஆங்காங்குக் காணப்படுங் கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. அக் குற்றங்கள் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் அவற்றின் இயல்பினைத் தெளிவாக அறிய இயலவில்லை. இராசராசனது ஆட்சியின் எட்டாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1224-ல் சீகாழியில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று,[1] சில இராசத் துரோகிகளின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு அதற்காக நியமிக்கப்பெற்ற அரசாங்க அதி

1. Ins. 393 of 1918.

காரிகளால் பெருவிலையில்[1] விற்கப்பட்டன என்று கூறுகின்றது. வலிவலத்தில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று[2] எட்டு அரசியல் அதிகாரிகள் அடங்கிய ஒரு குழுவினர், கி. பி. 1230-ல் இராசத் துரோகத்துக்குள்ளாயினுர் நிலங்கள் எல்லாவற்றையும் பிடுங்கிப் பெருவிலையில் முப்பத்துமூவாயிரம் காசுகளுக்கு விற்றனர் என்று உணர்த்துகின்றது. திருவெண்காட்டிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] கி. பி. 1234-ல் இராசத் துரோகக் குற்றத்திற்காகப் பொருள் பறிமுதல் செய்யப் பெற்ற செய்தியை அறிவிக்கின்றது. கோயில் திருமாகாளத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு கல்வெட்டு,[4] சில இராசத் துரோகிகளுக்குரிய ஐந்து வேலி நான்கு மா நிலங்களையும் அரசாங்க ஆணையின்படி கி. பி 1237-ல் பிடுங்கிப் பெருவிலையில் பதின்மூவாயிரம் காசுகளுக்கு விற்று, அதனைச் சேக்கிழான் வயிராதராயன் என்ற அதிகாரி அரசாங்கக் கருவூலத்தில் சேர்ப்பித்தனன் என்று தெரிவிக்கின்றது. கும்பகோணத்திற் கண்மையிலுள்ள சிவபுரத்தில் கி. பி. 1239-ல் எழுதப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்று,[5] அவ்வூர்க் கோயிலைச் சேர்ந்த இரண்டு சிவப் பிராமணர்கள் புரிந்த சிவத்துரோக இராசத் துரோகக் குற்றங்களைச் சிறிது விரித்துரைக்கின்றது. அஃது, அவர்கள் இருவரும் சிவபுரத் தெழுந்தருளியுள்ள இறைவியின் அணிகலன்களைக் கவர்ந்து தம் காதற் பரத்தைக்குக் கொடுத்தும், தம்மிடம் அளிக்கப்பட்டிருந்த கோயிற்குரிய நிவந்தப் பொருளை வேறு வகையில் செலவிட்டும், தம் நிலத்திற்குரிய அரசாங்க வரியைக் கொடாமல் மறுத்தும், மற்றும் பல வழிகளில் தவருக நடந்தும், அரசனது ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் அரசாங்க அலுவலாளரை அடித்தும், கன்னட வீரர்

---

1. பெருவிலை என்பது இந்நாளில் ஏலம் என்று வழங்கப்படுகிறது. இத்தொடர் அவ்வப்போது ஆட்சி புரிந்த அரசன் இயற்பெயரோடு இணைத்து 'இராசராசப் பெருவிலை' 'இராசேந்திரப் பெருவிலை' என்று அந்நாளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளமை கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது.

2. Ins. 112 of 1911. 3. Ins. 506 of 1918.

4. Ins. 244 of 1917; Ins. 246 of 1917.

5. Ins, 297 of 1927; Annual Report on South Indian Epigraphy for 1927, part II, para 30.

களோடு சேர்ந்துகொண்டு மக்களைச் சொல்லமுடியாத துன்பங்களுக்குள்ளாக்கி அவர்களிடமிருந்து ஐம்பதினாயிரம் காசுகள் வசூலித்தும், பல்வகைக் குற்றங்கள் புரிந்தனர் என்று கூறுகின்றது. அன்றியும், அக் கல்வெட்டு அவர்கள் தாம் இழைத்த அத்துணைச் சிவத் துரோக இராசத் துரோகக் குற்றங்களுக்காக மாகேச்சுரராலும் ஊர்ச் சபையாராலும் தண்டிக்கப்பட்டனர் என்று உணர்த்துகின்றது. சிவபுரக் கல்வெட்டில் காணப்படும் இச் செய்திகளால் அந்நாளில் எவ்வகைக் குற்றங்கள் சிவத் துரோக இராசத் துரோகங்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளன என்பதை ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம். ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற சீகாழி, வலிவலம், திருவெண்காடு, கோயில் திருமாகாளம், சிவபுரம் ஆகிய ஊர்களெல்லாம் சோழ நாட்டில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ளவை என்பது யாவரும் அறிந்ததேயாம்.

இராசராசன் ஆட்சியில் போசளர் நிலை: இவ்வரசற்கு உற்றுழியுதவவேண்டிப் போசள மன்னனும் அவன் படைத்தலைவர்களும் ஆற்றல் வாய்ந்த பெரும் படைகளுடன் சோழ நாட்டிற்கு அடிக்கடி வர நேர்ந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுளது. காஞ்சிமா நகரிலுள்ள அருளாளப் பெருமாளுக்கு வீர நரசிம்மன் படைத் தலைவர்களுள் அம்மண்ண தண்டநாயகன் என்பான் கி. பி. 1230-ல் திருவிளக்கிற்கு நிவந்தமும்[1] கொப்பைய தண்ட நாயகன் என்பான் கி. பி. 1231-ல் திரையாலம் என்ற ஊரும்[2] வழங்கிய செய்திகள் அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனமே வீர நரசிம்மன் புதல்வனான வீர சோமேசுவரன் படைத் தலைவர்களுள் இருவர், கி. பி. 1236, 1238-ஆம் ஆண்டுகளில் காஞ்சி அருளாளப் பெருமாளுக்கு நிவந்தம் அளித்துள்ளமை சில கல்வெட்டுக்களால்[3] அறியப்படுகின்றது. கி. பி. 1240-ல் கொப்பைய தண்டநாயகன் உடன் பிறந்தோனான மல்லய தண்ட நாயகன் என்பவன் அப் பெருமாளுக்குத் திருவிளக்கிற்கு நிவந்தம் அளித்த செய்தியை அக்கோயிற் கல்வெட்

1. Ins. 408 of 1919, 2. Ins. 404 of 1919.
3. Ins. 366 of 1919; Ins. 369 of 1919.

டொன்று[1] கூறுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குங்கால், இராசராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் போசளத் தண்டநாயகர்களின் தலைமையில் பெரிய நிலைப்படையொன்று காஞ்சிமாநகரில் போசள மன்னர்களால் வைக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலனாதல் காண்க. இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் சோழ இராச்சியத்திலிருந்த சிற்றரசர்களான கோப்பெருஞ் சிங்கன், வாணகோவரையன், சேதிராயன், சம்புவராயன் என்போர் இவ்வேந்தனுக்கு அடங்காமல் முரண்பட்டுப் போயினமையால், இவனைப் பாதுகாத்தற்கு வந்த போசள மன்னர்கள் இத்தகைய நிலைப் படையொன்றைத் தம் படைத் தலைவர்களின் கீழ் அப் பெருநகரில் அமைப்பது இன்றியமையாததாயிற்று எனலாம். போசளர்களின் கல்வெட்டுக்கள்[2] திருமழபாடி, திருக்கோகர்ணம் முதலான ஊர்களில் காணப்படுவதால் அன்னோர் சோழ நாட்டில் மிக்க ஆதிக்கம் எய்தி வந்தனர் என்று தெரிகிறது.

இராசராசன் ஆட்சியின் சமயநிலை: இவன் தந்தையின் ஆட்சிக்காலம் போலவே இவன் காலத்திலும் சைவ சமயம் உயர்நிலையில் இருந்தது என்பது இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாச் சிவன் கோயில்களிலும் மிகுதியாக உள்ளமையால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது. வைணவம், சைனம் முதலான சமயங்களையும் இவன் தன் முன்னோர்களைப்போல் ஆதரித்துள்ளனன். ஆகமத் தொடர்புடைய சைவ மடங்களும், பாசுபதம், காபாலிகம் முதலான அகச்சமய மடங்களும் இவன் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தில் யாண்டும் பரவியிருந்தன. இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த ஓர் அரிய செயல், சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கெல்லாம் முதனூலாகவுள்ள சிவஞானபோதம் என்ற ஒப்பற்ற நூல் திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்ட தேவரால் எழுதப்பெற்றமையே

1. Ins. 611 of 1919.

2. Ins. 39 of 1920; Inscriptions of the Pudukkottai State, No. 183.

யாம். திருவண்ணுமலையிற் காணப்படுங் கல்வெட்டொன்று,[1] கி. பி. 1232-ல் திருவெண்ணெய்நல்லூருடையார் மெய்கண்ட தேவர் என்பார் செங்குன்ற நாட்டு மாத்தூராகிய இராசராச நல்லூரில் மெய்கண்டீச்சுரமுடைய சிவபெருமானை எழுந்தருளுவித்து வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாக இறையிலி நிலம் அளித்தனர் என்றும் அவ்வூரிலேயே மெய்கண்ட தேவப் புத்தேரி என்ற ஏரி ஒன்று அமைத்தனர் என்றும் கூறுகின்றது. இக் கல்வெட்டு வரையப்பெற்ற காலம் இதில் சொல்லப்படும் பெரியாரின் பெயர், அவருடைய ஊர், அவர் புரிந்துள்ள அறச்செயல்கள் ஆகியவற்றை ஆராயுமிடத்து, அவரே தமிழ் மொழியில் சிவஞானபோதம் இயற்றிய அறிஞர் பெருமாளுக இருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இராசராசன் மனைவியரும் புதல்வனும்: இராசராசனுடைய பட்டத்தரசி புவனமுழுதுடையாள் எனப்படுவாள். இவ்வரசியை 'வாணர்குல நிலை விளக்கு' எனவும் 'இயல் வாழவும் இசை வாழவும் இமயமலை மகளறத்தின் – செயல் வாழவும் ராஜராஜன் திருத்தாலி பெற்றுடையார்' எனவும் இவ் வேந்தன் மெய்க்கீர்த்தி குறிப்பிடுவதால், இவள் மகத நாட்டுச் சிற்றரசனுகிய வாணகோவரையனுடைய புதல்வியாயிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ்களில் பயிற்சி பெற்று அவற்றை வளர்த்தலில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதும்[2] தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றன. போசள மன்னன் வீர நரசிம்மனுடைய மகளையும் நம் இராசராசன் மணந்திருந்தான் என்று தெரிகிறது. அவ்வரசியைப் பற்றிய செய்திகளை இப்போது அறிய இயலவில்லை. இராசராசனுக்குப் பிறகு அரசாண்ட மூன்றும் இராசேந்திர சோழன், இவ்வரசனுடைய புதல்வன்

1. S. I. I, Vol. VIII, No. 74. இக் கல்வெட்டில் குறிக்கப் பெற்ற காலம் கி. பி. 1232, மே, 11 ஆகும்.

2. இவ் வரசியைப்போல் முதற் குலோத்துங்க சோழன் மனைவி ஏழிசைவல்லபி என்பாள், இசைப் புலமை எய்தி அதனை வளர்த்து வந்தமை முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

என்பதில் ஐயமில்லை. இதுகாறும் எடுக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களில் இதற்குரிய ஆதாரம் கிடைத்திலது.

இராசராசனது இறுதிக்காலம்: இவனது ஆட்சியின் 41 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இவன் கல்வெட்டுக்கள்[1] கிடைக்காமையால் இவன் கி. பி. 1256-ல் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் தான் இறப்பதற்குப் பத்து ஆண்டுகட்கு முன்னரே கி. பி. 1246-ல்[2] தன் புதல்வன் மூன்றும் இராசேந்திரனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி, அதுமுதல் அவ் விளவரசனே நாட்டை ஆண்டு வருமாறு செய்துவிட்டனன். அவன் பேராற்றல் படைத்த பெருவீரனாதலின், பல அல்லல்களுக் குட்பட்டுத் தளர்ந்த நிலையிலிருந்த இராசராசன் சோழ இராச்சியத்தைத் தன் புதல்வனாகிய அவன்பால் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தான் ஓய்வு பெற்றிருந்தனனாதல் வேண்டும். கி. பி. 1246-க்குப் பிறகு இராசராசன் கல்வெட்டுக்கள் மிக அருகியும் இராசேந்திரன் கல்வெட்டுக்கள் மிகுந்தும் காணப்படுவதற்குக்காரணம் இதுவேயாதல் வேண்டும்.

குறுநில மன்னர்களும் தலைவர்களும்: இராசராசன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் பல்லவர் குலத் தலைவனாகிய முதற் கோப்பெருஞ்சிங்கனும் மகத நாட்டு வாணகோவரையனும் இவ் வேந்தற்குப் பகைஞராகி முரண்பட்டமையும் அது பற்றி அவர்களைப் போசள வீர நரசிம்மன் வென்றடக்க நேர்ந்தமையும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், அவ்விருவரும் முரண்பட்ட நிலையில்தான் இருந்து வந்தனர். பிறகு, தொண்டைமண்டலத்திலிருந்த பல்லவர் குலத் தலைவன் சம்புவராயன் என்பவனும் தன் தாயத்தினனாகிய கோப்பெருஞ்சிங்னோடு சேர்ந்துகொண்டு அவன் விருப்பத்திற் கேற்ப நடக்கத் தொடங்கினான். அந்நிலையில், இராசராசன் பால் பன்னாட்களாகப் பேரன்புடன் ஒழுகிவந்த மலையமானாட்டுச் சிற்றரசன் இராசராச சேதிராயனுக்குக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் தன் மகளை மணஞ்செய்து கொடுத்து[3]

1. Ins. 199 of 1921. 2. Ep. Ind., Vol. VIII, p. 7,
3. Ins. 480 and 481 of 1921.

அவனையும் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டான். எனவே, காடவராயனாகிய கோப்பெருஞ்சிங்கன், வாணகோவரையன், சம்புவராயன், சேதிராயன் என்ற குறுநில மன்னர்கள் இராசராசன் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் முரண்பட்டிருந்தமை தெள்ளிது. ஆயினும், அத் தலைவர்கள், இராசராசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்த சிற்றரசர்களாகவே கல்வெட்டுக்கள்[1] வரைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நெல்லூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த முதல் திக்கன் என்ற விசயகண்ட கோபாலனும்[2] சித்தூர் ஜில்லாவிலிருந்த புடொலியரசனும்[3] வீர நரசிங்க தேவ திருக்காளத்தி தேவனாகிய யாதவராயனும்[4] இராசராசன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த தெலுங்கச் சிற்றரசர் ஆவர். அவர்கள் இராசராசனது இறுதிக்காலம் வரையில் இவன்பால் அன்புடன் ஒழுகி வந்தமை அறியற்பால தொன்றும்.

---

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 94; Ins. 566 of 1919; S. I. I., Vol. VIII, Nos. 87 and 80.

2. Ins. 514 of 1919; Ins, 410 of 1923. 3. S. I. I., Vol. IV, [No. 317.

4. Ibid, Vol. VIII, No. 469; Ins. 271 of 1904,

இருபத்துமூன்றும் அதிகாரம்.

மூன்றும் இராசேந்திர சோழன் (கி. பி. 1246 — 1279)

இவன் மூன்றும் இராசராச சோழனுடைய புதல்வன் என்பதும் கி. பி. 1246 ஆம் ஆண்டில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்று அக்காலமுதல் தானே ஆட்சியை ஏற்று நடத்தி வந்தனன் என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவனை இராசராச சோழனுடைய தம்பி என்று சிலர் கூறுவர்.[1] அங்ஙனம் கொள்வதற்கு ஒரு சிறிதும் ஆதாரமின்மை அறியற் பாலது. அன்றியும், இராசராசனுக்கும் இராசேந்திரனுக்கும் ஆட்சியுரிமைபற்றிச் சோணாட்டில் போர் நிகழ்ந்ததென்றும் இவ்விருவரும் சோழ நாட்டை இரு பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு தனித்தனியாக அரசாண்டு வந்தனரென்றும் இறுதி யில் இராசேந்திரன் இராசராசனைக் கொன்றுவிட்டு நாடுமுழு வதையும் கைப்பற்றித் தன்னுட்சிக் குட்படுத்திக் கொண்டா னென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் எழுதியுள்ளனர்.[2] அன்னோர் முடிபுகளுக்குரிய சான்றுகள் யாண்டும் காணப்படாமையால் அவையனைத்தும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க செய்திகள் ஆக மாட்டா என்பது ஒருதலை.

இவன், இராசகேசரி பரகேசரி என்ற இரு பட்டங் களுள் பரகேசரி என்னும் பட்டம் புனைந்து அரசாண்டவன் என்பது இவன் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

இவனது மெய்க்கீர்த்தி வடமொழியில் வரையப்பெற் றுள்ளது. அதில் குறிப்பிடப்பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம்

---

1. காகதிய கணபதியின் நாயனப்பல்லிக் கல்வெட்டில் திராவிட மண்டலத்துக்குலோத்துங்க ராஜேந்திரனை அவன் வென்று கப்பம் வாங் கினுன் என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் மூன்றும் இராசேந்திரன் மூன்றுங் குலோத்துங்கன் மகனுதல் வேண்டும் என்பர். [Ep. Ind., Vol. XXVII, No. 35]. இக்கல்வெட்டுச் செய்தி உறுதியாகக்கொள் ளத்தக்கதன்று. இதில் சில ஐயங்களும் தடைகளும் ஏற்படுகின்றன. அன்றியும் இதில் குறிக்கப்பெற்றவன் வெலநாண்டுச் சோழன் என்பது சிலர் கருத்து. [The Telugu Journal Bharati 1945].

South India and her Mahammadan Invaders, p. 35.

2. Ibid, pages 37 and 40.

Annual Report on Epigraphy for 1900, paragraphs 30 and 48. Ibid, for 1912, part II, para 32.

அவை நிகழ்ந்த கால வரிசையின்படி அமைந்துள்ளனவா என்பது தெரியவில்லை. அம் மெய்க்கீர்த்தியும், இவனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1253 முதல்தான்[1] கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது. சில கல்வெட்டுக்கள், இவனை 'மனுகுலமெடுத்து நெறிமுடி சூடியருளிய கோப்பரகேசரிவர்மன்'[2] எனவும் 'சமஸ்த ஜகதேக வீரன்'[3] எனவும் கூறுகின்றன. கர்நூல் ஜில்லாவிலுள்ள திரிபுராந்தகம் என்ற ஊரில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள இவன் கல்வெட்டொன்று,[4] இவனை 'இருவர் பாண்டியர் முடித்தலை கொண்டருளிய மகாராசாதிராச நரபதி' என்று சிறப்பித் துரைக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் நுணுகி யாராயுங்கால், இவ்வேந்தன் இயல்பாகவே சிறந்த வீரனாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் தன் தந்தையின் காலத்தில் வீழ்ச்சியெய்தி உயர்நிலையை இழந்த சோழ இராச்சியத்தைத் தன் ஆற்றலால் மீண்டும் ஓரளவு நன்னிலைக்கு கொண்டுவந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் அம் முயற்சியில் பாண்டியரை வென்று தன்னடிப் படுத்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் நன்கு வெளியாகின்றன.

இவன் பாண்டியரோடு நிகழ்த்திய போர்: இவன் தன் இளமைப் பருவத்தில் இருமுறை முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பான் சோழ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்து நிகழ்த்திய கொடுஞ்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் நேரில் பார்த்தவனாதலின் அத்தகைய செயல்களைத் தன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டிலும் செய்து காட்டிச் சோழ நாட்டிற்குத் தன் தந்தையின் காலத்தில் நேர்ந்த அவமானத்தைப் போக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினைத் தனது உள்ளத்தில் உறுதியாகக் கொண்டிருந்தான். அதற்கேற்ப இவன் பேராற்றல் படைத்த பெருவீரனாகவும் விளங்கினான். அந்நிலையில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த முதல் மாறவர்மன் சுந்தர

1. S. I. I., Vol. IV, No. 511.
2. Ins. 185 of 1908 and Ins. 278 of 1923.
3. S. I. I., Vol. IV, No. 511; Ibid, Vol. VI, No. 44.
4. Ins. 201 of 1905.

பாண்டியன் கி. பி. 1238-ல் இறந்தான். அவனுக்குப்பின் இரண்டாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் முடி சூட்டப்பெற்றுச் சில திங்கள் ஆட்சி புரிந்து இறந்தனன். அவனுக்குப் பிறகு இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பவன் பட்டம்பெற்றுப் பாண்டி நாட்டை அரசாளுவானாயினன்.[1] அவன் தன் முன்னோரைப்போல் அத்துணை ஆற்றலும் வீரமும் படைத்தவன் அல்லன். ஆகவே, நம் இராசேந்திரன் அதுவே தக்க காலமென்று கருதிப் பாண்டி நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனைப் போரில் வென்று அவனைத் தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தும் சிற்றரசனாக்கினன். இப்போர் நிகழ்ச்சியில் பாண்டி நாடு பல்வகைத் துன்பங்களுக்கு உள்ளாயிற்று எனலாம். இராசேந்திரனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டு மெய்க்கீர்த்தி, இவன் இராசராசனுக்கு இரு முடிகளைச் சூட்டி மூன்று ஆண்டுகள் முடிய அங்நிலையிலிருந்து ஆளுமாறு செய்தனன் என்று கூறுகின்றது.[2] ஆகவே இராசேந்திரன் பாண்டி நாட்டை வென்று இராசராசன் ஆளுகைக் குட்படுத்தி, அவன் சோணாடு பாண்டி நாடு ஆகிய இரண்டையும் ஆட்சி புரிவதற்கு அடையாளமாக அவனுக்கு இரு முடிகள் சூட்டியிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். திரிபுராந்தகத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] இவனை 'இருவர் பாண்டியர் முடித்தலை கொண்டருளிய மகா ராசாதிராச நரபதி' என்று கூறுவதால், இவன் பாண்டி வேந்தர் இருவரோடு போர் புரிந்து வெற்றி யெய்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கறியப்படுகின்றது. அவ்விருவருள் ஒருவன் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் ஆவன்; மற்றையோன் அவனுக்கு முன் பாண்டி நாட்டை யாண்டவனாகிய இரண்டாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியனாக இருத்தல் கூடும். நம் இராசேந்திரன் தன் இளமைப் பருவ முதல் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றி விட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

---

1. இவன் கி. பி. 1238-முதல் 1251-வரையில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சி புரிந்தவன்.

2. S. I. I., Vol. IV, No. 511. 3. Ins. 201 of 1905.

போசள மன்னன் பகைமையும் இராசேந்திரன் பாண்டி நாட்டை இழந்தமையும்: போசள வேந்தனாகிய வீர நரசிம்மனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்ற அவன் மகன் வீர சோமேசுவரன் என்பவன் தன்னைப் 'பாண்டியகுல சம்ரக்ஷகன்'[1] என்றும் இராசேந்திரனைப் போரில் வென்றவன் என்றும்[2] கூறிக்கொள்வதை அவன் கல்வெட்டுக்களில் காணலாம். எனவே, அவன் இராசேந்திரனோடு பகைமைகொண்டு இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தனன் என்பது நன்கு துணியப்படும். வேதாரணியத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[3] வீர சோமசுவரனுடைய படைத் தலைவனாகிய சிங்கண்ண தண்ட நாயகன் என்போன் கி. பி. 1241-ல் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தபோது இடிக்கப்பட்ட திருக்கோடிக்குழகர் கோயில் கி. பி. 1246-ல் ஐம்பதினாயிரங் காசு கொண்டு மீண்டுங் கட்டிக் கும்பாபிடேகஞ் செய்யப் பெற்றது என்று கூறுகின்றது. அன்றியும், புதுக்கோட்டை நாட்டில் திருமெய்யத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள்[4] வீர சோமேசுவரனுடைய தண்டநாயகருள் ஒருவனாகிய இரவி தேவன் என்பான் கான நாட்டைக் கைப்பற்றிய செய்தியை அறிவிக்கின்றன. ஆகவே, போசள அரசன் வீர சோமேசுவரன் இராசேந்திரனோடு பல்வேறிடங்களில் போர் புரிந்து, சோழர் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றிப் பாண்டியரே சுயேச்சையாக அதனை ஆண்டு வருமாறு செய்துவிட்டான் என்று தெரிகிறது. அப்போர் நிகழ்ச்சிகளை இப்போது விளக்கமாக அறிய இயலவில்லை. இராசேந்திரனும் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனும் வீர சோமேசுவரனைத் தம்முடைய மாமன் என்று கல்வெட்டுக்களில்[5] குறித்துள்ளனர். அவன் சில ஆண்டுகளில் சோழர்க்கு உதவி புரிந்து கொண்டும் சில ஆண்டுகளில் பாண்டியர்க்கு

1. Ep. Car., Vol. V, 2. Ibid, Arsikere 123.
3. Ins. 501 of 1904.
4. Inscriptions of the Pudukkottai State, Nos. 340 and 341
5. S. I. I , Vol. IV, No. 512 ; Ins 117 of 1936—37. Ep. Ind., Vol. XXIV, No. 22 ; S.I.I., Vol. V, No. 448.

உதவி புரிந்து கொண்டும்[1] இருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. பாண்டியர் பேரரசு நிறுவ முயலுங்கால் தாம் சோழர்க்கு உதவுவதுபோல் அவர்களை அடக்குவதும், சோழர் உயர்நிலை யெய்த முயலுங்கால் தாம் பாண்டியர்க்கு உதவுவதுபோல் இவர்களை அடக்குவதும் போசள மன்னர்கள் மிகச் சாதுரிய மாகக் கையாண்டுவந்த அரசியற் கொள்கைகளாம். அவர்கள் தம் நிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு அவ்வாறு செய்து வந்தனர் போலும்.

இராசேந்திரனும் தெலுங்கச் சோழரும்: நெல்லூர், சித்தூர், கடப்பை ஜில்லாக்களில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த தெலுங்கச் சோழர்கள் மூன்றாம் இராசராசனிடத்தில் மிக்க அன்புடையவர்களாய் அவன் பேரரசுக் குட்பட்டுக் குறுநில மன்னராயிருந்து வந்தமை முன்னர்க் கூறப்பட்டுளது. அன்னோர் பெருவலி படைத்தவராதலின் இராசராசனுக்கு உற்றுழி உதவியும் வந்தனர் எனலாம். திக்க நிருபதி எனப் படும் கண்டகோபாலனே, இராசராசன் காலத்தில் நெல்லூரி லிருந்து அரசாண்ட தெலுங்கச் சோழன் ஆவான்.[2] அவன் நம் இராசேந்திரனுக்கும் உற்ற நண்பனாய்த் தக்க சமயங் களில் உதவிபுரிந்து வந்தான். நிர்வசனோத்தர ராமாயணம் என்னுந் தெலுங்கு நூலின் ஆசிரியராகிய திக்கந சோமயாஜி என்பார், தம் நூலின் முன்னுரையில் திக்க நிருபதி, சம்புவ ராயன், சேதிராயன், காடவராயன் என்ற சிற்றரசர்களை வென்று அடக்கினான் என்று கூறியிருத்தல்[3] ஈண்டு அறியற் பாலதொன்றாம். அன்றியும், அவ்வாசிரியர், அத் தெலுங்க

---

1. வீர சோமேசுவரன் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டிய னுக்கு உதவி புரிந்தமையால் போசளரின் ஆதிக்கம் பாண்டி நாட்டில் வளர்ந்து வந்தது என்பது அங்நாட்டிலுள்ள சில கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அப் பாண்டி வேந்தன் சுயேச்சை யெய்துவதற்குப் பல்லவர்குலத் தலைவன் கோப்பெருஞ் சிங்கனும் உதவியிருத்தல் வேண்டும் என்பது 'பாண்டி மண்டல ஸ்தாபன சூத்ரதாரன்' என்ற அவன் பட்டத்தினால் நன்குணரக் கிடக்கின்றது.

2. Ins. 446 of 1919; Ins. 415 of 1919.

3. The Colas, Vol. II, pp. 200 and 201.

அரசன் போசளவீர சோமேசுவரனோடு போர் புரிந்து சோழர்க்கு உதவி புரிந்தமையால் 'சோழ ஸ்தாபனாசாரியன்' என்ற பட்டம் பெற்றனன் என்பர்.[1] அச் செய்திகளெல்லாம், கண்ட கோபாலன் சோழர்க்குப் பகைஞராயினார் எல்லோரையும் போரில் வென்று அன்னோர்க்கு உதவி புரிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதை நன்கு வலியுறுத்துதல் காண்க.

இனி, சோழ இராச்சியத்தின் வடபகுதியிலிருந்த காஞ்சிமா நகரில் இராசராசனது 29 ஆம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1245-க்குப்[2] பிறகு சோழர்கள் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படவில்லை. அன்றியும், நம் இராசேந்திர சோழன் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்றுகூட அங்குக் காணப்படவில்லை. ஆனால், கண்டகோபாலன் கல்வெட்டுக்கள் காஞ்சியிலும் அதனைச் சூழ்ந்த நிலப் பரப்பிலும் உள்ளன.[3] ஆகவே, அப் பகுதியில் சம்புவராயன் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்போர் அல்லல் விளைத்து வந்தமையால் இராசேந்திரன் அதனைக் கண்ட கோபாலனுக்கு அளித்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், சோழ இராச்சியத்தைச் சூழ்ந்து அண்மையிலிருந்த குறுநில மன்னர், பேரரசர் ஆகிய எல்லோரும் இராசேந்திரனுக்குப் பகைவர்களாகவே இருந்தனர். அதனையறிந்த இவ்வேந்தன், மிகச் செம்மையிலுள்ளவனும் தனக்குற்ற நண்பனும் பேராற்றல் படைத்தவனும் ஆகிய கண்ட கோபாலனது தொடர்பினைத் தான் அண்மையில் அமைத்துக்கொள்வது நலமென்று கருதிக் காஞ்சிமா நகரைச் சார்ந்த நிலப் பரப்பை அவனுக்குக் கொடுத்திருத்தலுங் கூடும். அஃது எவ்வாறாயினும், அவனது ஆட்சி வடக்கே நெல்லூர் முதல் தெற்கே செங்கற்பட்டு வரையில் பரவியிருந்தது எனலாம். அவன் தொண்டைமண்டலத்தின் வடபகுதியைச் சோழர் பேரரசுக்கு உட்பட்டே ஆட்சி புரிந்து வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

---

1. The Colas, page 202, Foot - Note No. 82.

2. Ins. 566 of 1919.

3. S I. I, Vol. IV, Nos. 350, 358 and 359; Ins. Nos. 343, 393, 428, 537 and 538 of 1919.

இராசேந்திரன் வடஇலங்கையில் நிகழ்த்திய போர்: இவன் வீர ராட்சசர் மிகுந்த வடஇலங்கையை வென்றமையால் இராமனேயாவன் என்று இவனது மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. அதில் குறிப்பிடப்பெற்ற வட இலங்கை தெற்கேயுள்ள சிங்கள நாடன்று என்பது திண்ணம். அன்றியும், அது கோதாவிரி யாற்றின் கழிமுகத்திலுள்ள இலங்கையுமாகாது.[1] எனவே, அது நம் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஊர்களுள் ஒன்றாதல் வேண்டும். கடைச்சங்க காலத்திலிருந்த சிற்றரசருள் ஒருவனாகிய ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் என்பவன் மாஇலங்கை என்னும் நகரின் தலைவன் என்று சிறுபாணாற்றுப் படையும் புறநானூற்றிலுள்ள 176 ஆம் பாடலும் உணர்த்து கின்றன.[2] அம் மாவிலங்கை தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள தோர் ஊராகும். அங்கிருந்துகொண்டு அம்மண்டலத்தில் ஒரு பகுதியை ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த குறுநில மன்னனாகிய சம்புவராயனை நம் இராசேந்திரன் போரில் வென்ற செய்தியைத்தான் இவனது கல்வெட்டு அவ்வாறு புகழ்ந்துள்ளது என்க. சம்புவராயருள் சிலர் தம்மை வீரராட்சசன் என்று கூறிக்கொண்டிருத்தலும்[3] அதனை வலியுறுத்தா நிற்கும். திக்க நிருபதி, காஞ்சிமா நகரின் ஆட்சியுரிமையைப் பெறுவதற்குமுன் சம்புவராயன் சேதிராயன் முதலானோர் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றனன் என்று திக்கந சோமயாஜி என்பார் தம் தெலுங்கு இராமாயணத்தில் கூறியிருப்பதால், சம்புவராயனோடு இராசேந்திரன் நிகழ்த்திய போரில் கண்ட கோபாலனும் படையுடன் வந்து இவனுக்கு உதவியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது.

இனி, இராசேந்திரன் நடத்திய போர்கள் எல்லாம் எவ்வெவ்வாண்டில் நிகழ்ந்தன என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. எனினும், அவையனைத்தும் கி. பி. 1253 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது

---

1. Annual Report on Epigraphy for 1912, part II, Para 32; for 1913, part II, para 43.

2. *சிறுபாணாற்றுப்படை*, வரிகள் *119—126.*

3. Ins. 58 of 1908.

ஒருதலை. இராசேந்திரன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழ இராச்சியத்தைத் தன் முன்னோர் காலத்திலிருந்ததுபோல் உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவர முயன்று அதில் சிறந்த வெற்றியும் பெற்றனன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும், ஆகூழின்மையால் இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் சோழ இராச்சியம் மீண்டும் தன் உயர்நிலையை யிழந்து வீழ்ச்சி எய்துவதாயிற்று.

போசள மன்னர்கள் மீண்டும் இராசேந்திரனோடு நட்புக் கொண்டமை: பாண்டி நாட்டில் இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுக்குப் பிறகு முதல் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் என்பான் கி. பி. 1251-ல் அரியணை ஏறினான். அவன் இயல்பாகவே பேராற்றலும் பெருவீரமும் படைத்தவன்; பிற்காலப் பாண்டியருள் ஈடும் எடுப்புமற்றவன். அவனைக் கண்டு பெரிதும் அஞ்சிய வீர சோமேசுவரன், தான் பகைமைகொண்டு முன்னே தீங்கிழைத்த இராசேந்திரனோடு நட்புக்கொள்ளத் தொடங்கினான். திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள சிவாயம்[1] மகாதானபுரம்[2] திருவானைக்கா[3] என்ற ஊர்களிலும் திருவண்ணாமலையிலும்[4] காணப்படும் சில கல்வெட்டுக்கள், கி. பி. 1251-ஆம் ஆண்டில் அவ்விருவரும் நண்பராயிருந்தனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவன ஆகும். திருச்சோற்றுத்துறையிலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள்[5] அந்நட்புரிமை வீர சோமேசுவரனுடைய மகன் வீர ராமநாதன் காலத்தும் நிலைபெற்று இருந்தது என்பதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. அன்றியும், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள அன்பில்[6] கண்டராதித்தம்[7] நத்தமாங்குடி[8] ஆகிய ஊர்களிலுள்ள சில கல்வெட்டுக்கள், அவ்வூர்களைத் தன்னகத்துக்கொண்ட நிலப்பரப்பு அவ் வீர ராமநாதன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்றுணர்த்துகின்றன. திருவரங்கத்திற்கு வடக்கேயுள்ள கண்ணனூரே அவனுக்குத் தலைநகராக விளங்கியது. அவனது

1. Ins 49 of 1913.
2. S. I. I., Vol. VIII, No. 703.
3. Ins. 73 of 1937—38.
4. S. I. I., Vol. VIII, No. 88.
5. Ins. 207 and 208 of 1931.
6. S. I. I., Vol. VIII, No. 194
7. Ins. 203 of 1928—29.
8. Ins. 150 and 152 of 1928–29.

ஆட்சியும் கி. பி. 1255 ஆம் ஆண்டு முதல் அங்கு நடைபெற்ற தாதல் வேண்டும். அவ்வூரில் போசளரால் எடுப்பிக்கப்பெற்ற போசளேச்சுரம் என்ற கோயிலும் இடிந்து அழிந்து கிடக்கும் அவர்களது கோட்டையும் இருத்தலை இன்றுங் காணலாம். முதலில் சோழர்க்கு உதவிபுரிய வந்த போசளர் பிறகு சோணாட்டு ஆட்சியிலும் உரிமை பெற்றமை ஈண்டு அறியத் தக்கது.

முதல் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் படையெழுச்சியும் சோழ இராச்சியத்தின் விழ்ச்சியும்: பெருவீரனாகிய சுந்தர பாண்டியன், தான் கி. பி. 1251-ல் முடி சூட்டப்பெற்ற பிறகு பாண்டிய இராச்சியத்தை யாண்டும் பரப்பி அதனை உயர்நிலைக்குக் கொணரக் கருதினான். அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுச் சில ஆண்டுகள் வரையில் தன் நாட்டில் படை திரட்டி அதனைப் பெருக்கிக்கொண்டான். தன் படையின் பெருக்கத்தையும் ஆற்றலையும் நன்கறிந்து கொண்ட பின்னர், அப்பாண்டி வேந்தன் கி. பி. 1257-ல் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்து இராசேந்திரனைப் போரில் வென்று தனக்குக் கப்பஞ் செலுத்தும் சிற்றரசனாகச் செய்து விட்டான்; அன்றியும், இவனுக்கு உதவி புரியவந்த போசள வீர சோமேசுவரனை வென்று அவன் நாட்டிற்குத் துரத்தினான். மீண்டும் அச்சோமேசுவரன் சுந்தரபாண்டியனோடு கி. பி. 1264-ல் போர் தொடங்கியபோது கண்ணனூரில் நடைபெற்ற போரில் கொல்லப்பட்டான்.[1] பிறகு, அப் பாண்டி மன்னன், கோப்பெருஞ் சிங்கனது சேந்தமங்கலத்தை முற்றுகையிட்டு அவனைத்தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட குறுநில மன்னனாக ஆக்கிவிட்டு, மகத நாட்டையும் கொங்கு நாட்டையும் கைப்பற்றி இறுதியில் தெலுங்கச் சோழனாகிய கண்டகோபாலனைப் போரிற் கொன்று அவனது தலைநகராகிய நெல்லூரில் வீராபிடேகஞ் செய்துகொண்டனன்.[2] எனவே, சுந்தர பாண்டியனது பேரரசு தெற்கே குமரிமுனை முதல் வடக்கே

1. Ep. Ind., Vol. III, pp. 11, and 14

2. பாண்டியர் வரலாறு, பக். 52

கிருஷ்ணை என்ற பேராறு வரையில் பரவியிருந்தது என்பது நன்கு துணியப்படும். சோழ இராச்சியம் தன் பெருமை இழந்து அப் பேரரசின் கீழ் அடங்கி அதற்குத் திறை செலுத்தும் சிறு நாடாயிற்று. அந்ந யாண்டுகொண்டிருந்த இராசேந்திர சோழனும் சிற்றரசன் ஆயினான். இவன் ஆற்றலும் வீரமும் ஒருங்கே படைத்தவனாயினும் ஊழ்வினையால் இத்தகைய தாழ்ந்த நிலையைத் தன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் எய்தும்படி நேர்ந்தது என்பது ஒருதலை.

இராசேந்திரன் ஆட்சியின் இறுதிக்காலம்: இவனது 13, 15 ஆம் ஆட்சி யாண்டுகளில் வரையப்பெற்ற இரு கல்வெட்டுக்கள் முறையே கடப்பை ஜில்லா நந்தலூரிலும்[1] கர்நூல் ஜில்லா திரிபுராந்தகத்திலும்[2] உள்ளன; ஆனால், 15 ஆம் ஆட்சி யாண்டாகிய கி. பி. 1261-க்குப் பிற்பட்ட இவன் கல்வெட்டுக்கள் சோழ நாட்டில் மாத்திரம் இருக்கின்றனவேயன்றி அதற்கு வெளியே யாண்டும் காணப்படவில்லை. ஆகவே, இவனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் சோழ இராச்சியம் சோணாட்டளவில் சுருங்கிப்போய்த் தன் பெருமையை இழந்து விட்டது என்பது உறுதியாதல் காண்க.

இராசேந்திரனது ஆட்சியின் 33 ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டொன்று வேதாரணியத்தில்[3] இருத்தலால் இவன் முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்து கி. பி. 1279-ல் இறந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இவன் பட்டத்தரசி சோழகுல மாதேவி என்று வழங்கப் பெற்றனள் என்பது திருவெண்ணெய்நல்லூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[4] புலப்படுகின்றது. இவனுக்குத் தலைநகராயிருந்தது கங்கைகொண்ட சோழபுரமேயாகும். அழகிய பெருமாளாகிய சோழகங்கன்,[5] பிள்ளை குறுக்கையுடையான்,[6] களப்பாளன்,[7] சோழியவரை

1. Ins. 580 of 1907.
2. Ins. 201 of 1905.
3. Ins. 492 of 1904.
4. Ins. 427 of 1921.
5. Ins. 202 of 1908.
6. Ins. 204 of 1908.
7. Ins. 339 of 1925.

யன்,[1] வீரசோழப் பிரமராயன்,[2] விழுப்பாதராயன்[3] என்போர் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியல் அதிகாரிகளாக இருந்தனர். தஞ்சை வாணன் கோவையின் ஆசிரியராகிய பொய்யாமொழிப் புலவரைப் பேரன்புடன் ஆதரித்து அவர்க்கு அரிய நண்பனாக விளங்கிய கண்டியூர்ச் சீநக்கனும், புகழேந்திப் புலவரை ஆதரித்து நளவெண்பாவை இயற்றுவித்துப் புகழ்கொண்ட முரணைநகர்ச் சந்திரன் சுவர்க்கியும் இவ்விராசேந்திரன் காலத்தில் நிலவிய அரசியல் தலைவர்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது சில ஆதாரங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.

இராசேந்திரனுக்குப் பிறகு பட்டம் பெற்றுச் சோழ நாட்டை அரசாண்ட சோழ மன்னன் ஒருவனும் இலன். ஆதலால், இவனுக்குப் புதல்வன் இல்லை என்பது தேற்றம். எனவே, கி. பி. 1279-ல் இவன் இறந்தபின்னர், சோழ நாடு பாண்டிய இராச்சியத்தோடு சேர்க்கப்பெற்றுப் பாண்டிய வேந்தரது ஆட்சிக்குள்ளாயிற்று. இவனோடு சோழரது தனியரசும் முடிவுற்றது.

---

1. Ins. 210 of 1908.
2. Ins. 420 of 1911,
3. Ibid.

இருபத்துநான்காம் அதிகாரம்

முடிவுரை

இதுகாறும் எழுதியுள்ள பல அதிகாரங்களால் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியி லிருந்து பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதி வரையில் சற்றேறக் குறைய நானூற்றுமுப்பது ஆண்டுகட்குமேல் சோழ இராச்சி யத்தில் சக்கரவர்த்திகளாக வீற்றிருந்து அரசாண்ட சோழ மன்னர்களின் வரலாற்றையும் அக்காலப் பகுதியில் நம் தமிழ கத்தில் நிகழ்ந்துள்ள பல அரிய சரித நிகழ்ச்சிகளையும் நன்குணரலாம். அப் பெருவேந்தருள் இறுதியிலிருந்தவன் மூன்றாம் இராசேந்திர சோழன் என்பதும் அவனுக்குப் புதல்வன் இன்மையால் அவன் ஆட்சிக்குப் பிறகு சோழ நாடு பாண்டியர் ஆட்சிக்குள்ளாகிவிட்டது என்பதும் முன்னர் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆராய்ச்சியாளருள் சிலர், இரா சேந்திர சோழனுக்குச் சேமப் பிள்ளை [1] என்ற ஒரு புதல்வன் இருந்தனன் என்று எழுதியுள்ளனர். சோழ மன்னர்கள் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னரை 'நம் மகன்' [2] எனக் கூறும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது என்பது அன்னோர் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. அம்முறையில் கூறப்பெற்றுள்ள அத்தலைவனை இராசேந்திர சோழனுடைய புதல்வன் என்று கருதுவது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தன்று.

இனி, மைசூர் நாட்டிலுள்ள பங்களூர் ஜில்லாவில் வீர சைவ வீரப் பிரதாப சோழ மகாராசன் என்பவன் ஒருவன் கி. பி. 1301-ல் அரசாண்டுகொண்டிருந்தான் என்பது அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றால் [3] அறியப்படுகின்றது. காஞ்சி

---

1. Ins. 515 of 1922; MER. 1923 part II, para 45.

2. Ins. 604 of 1920; Annual Report on South Indian Epigraphy for 1921, part II, para 34.

3. Ep. Car., Vol. IX, Bn. 96.

அருளாளப் பெருமாளுக்கு வீரசோழன் மகன் வீரசம்பன் என்பான் கி. பி. 1314-ல் ஒரு தேர் அளித்தனன் என்று அப் பெருமாள் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] உணர்த்து கின்றது. கி. பி. 1482-ல் திருவானைக்காவிலுள்ள கோயிலுக்கு ஒரு வேலி நிலம் நிவந்தமாக அளித்துள்ள வாலகாமயனை அக்கலராசன் என்பவன், தன்னை 'உறையூர் புர வராதீசுவரன்' எனவும் 'சோழ நாராயணன்' எனவும் கூறிக்கொள்வதை அங்குள்ள அவன் கல்வெட்டால்[2] அறியலாம். கி. பி. 1530-ல் திருவரங்கத்தில் உறையூர் வல்லி நாச்சியாரை எழுந்தருளு வித்து நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாகப் பொருள் வழங்கி யுள்ள பாலயதேவ மகாராசன் என்பான் தன்னைச் சோழ பால மகிபதி என்று தன் கல்வெட்டில்[3] குறித்துள்ளனன். கும்பகோணத்திலுள்ள ஆலயத்திற்கு வயலூர் ஏழாங்கட்டளை ஆகிய இரண்டு ஊர்களையும் அளித்த மகா மண்டலேசுவரன் உருத்திரதேவ சோழ மகாராசன் என்பவன் ஒருவன் கி. பி. 1554-ல் இருந்தனன் என்பது அக்கோயிலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டால்[4] புலப்படுகின்றது. ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெற்ற தலைவர்களுள் வீரசோழன் மகன் வீரசம்பன், சோழர் மரபினன் அல்லன்; சம்புவராயன் மரபினன் ஆவன்.[5] மற்றையோர் எல்லாம் விசயநகர வேந்தர்களின் பிரதிநிதி களாகச்[6] சோழ நாட்டிலும் பிற இடங்களிலும் கி. பி. பதி னான்கு பதினைந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆண்டுகொண் டிருந்த தெலுங்கச் சோழர் ஆவர். அவர்களுடைய பட்டங் கள் எல்லாம் அன்னோர் தெலுங்கச் சோழர் என்பதைத்

---

1. Ep. Ind., Vol. III, No. 12 B. இவ் வீரசம்பன் காலத்துக் கல்வெட்டொன்று வடார்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவல்லத்தில் உளது. (Ibid. 12 A.)

2. Ep. Ind., Vol. III, No. 12 C.

3. S. I. I. Vol. IV, No. 503.

4. Ins. 291 of 1927; ARE. for 1927, part II, para 34.

5. S. I. I., Vol. VII, Nos. 55 and 107.

6. இத் தலைவர்கள் விசயநகர வேந்தர்க்கு உட்பட்ட மண்டலங் களை ஆட்சி புரிந்தமைபற்றி மகாமண்டலேசுவரர் என்று வழங்கப் பெற்றனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. எனவே; அவர்களுள் எவரும் நம் மூன்றும் இராசேந்திர சோழன் வழித் தோன்றல்கள் அல்லர் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

நம் தமிழகத்தின் கீழ்பகுதி சோழ மண்டலம் என்னும் பெயருடன் தம் பெயரால் எக்காலத்தும் நின்று நிலவுமாறு தொன்றுதொட்டு அங்கு ஆட்சி புரிந்துவந்த தமிழ் வேந்தர்களாகிய சோழர்களது அரசும் மறைந்தொழிந்தது. அவ்வரசொழிந்து சற்றேறக்குறைய அறுநூற்றறுபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆயின எனலாம். அதன் பின்னர் அவர்களது நாடு பிறமொழியாளரான அயல் நாட்டார் பலர் ஆளுகைக்குள்ளாகி, அதனால் அடைந்த அல்லல்களும் மாறுதல்களும் அளவற்றன என்பது வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் பலரும் அறிந்ததேயாம். காலச் சக்கரத்தின் சுழற்சியினால் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கு ஒருநாடு எங்ஙனம் உட்படாமலிருத்தல் கூடும்? எனினும், முற்காலத்தில் பல்வகையாலும் மக்கட்கு நலம் புரிந்து, சீருஞ் சிறப்புமுற அரசாண்ட சோழ மன்னர்களை நினைவு கூர்தற்குரிய சாதனங்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கு இருத்தலை இக்காலத்தும் காணலாம். உத்தம சோழபுரம், கண்டராதித்தம், இராசராசபுரம், அருமொழி தேவபுரம், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், சயங்கொண்ட சோழபுரம், வீரசோழபுரம், இராசேந்திரப் பட்டணம், விக்கிரமம், மதுராந்தகம் முதலான ஊர்கள், அவ்வேந்தர்களின் பெயர்களை நம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்திக் கொண்டு இன்றும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் வெட்டிய வீரசோழ வடவாறு, மதுராந்தக வடவாறு, முடிகொண்ட சோழப் பேராறு, வீரசோழனுறு, கீர்த்தி மார்த்தாண்டன், விக்கிரமசோழப் பேராறு முதலான ஆறுகளும் வீரநாராயணன் ஏரி, சோழ வாரிதி, கண்டராதித்தப் பேரேரி, சோழகங்கம், செம்பியன் மாதேவி ஏரி முதலான நீர் நிலைகளும் கட்டிய பேரணைகளும் நம் நாடு குன்றாப் பெருவளங் கொழித்திடுமாறு இப்பொழுதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் எடுப்பித்த ஆதித்தேச்சுரம், அரிஞ்சயேச்சுரம், இராசராசேச்சுரம், கங்கைகொண்டசோழேச்சுரம், செம்பியன் மாதேவீச்சுரம், விக்கிரமசோழேச்சுரம், இராசாதிராசேச்சுரம், குலோத் துங்கசோழ விண்ணகரம் முதலான பெருங் கோயில்

களும் கற்றளிகளாக அமைத்த பாடல்பெற்ற திருக்கோயில் க்ளும், அவர்களுடைய வீரச் செயல்களையும் அறச் செயல்களை யும் ஆட்சி முறைகளையும் மற்றும் பல அரிய சரித உண்மை களையும் உணர்த்தும் எண்ணிறந்த கல்வெட்டுக்களைத் தம்பாற் கொண்டு, வான் அளாவ உயர்ந்து நிற்கும் விமானங்களுடன் காண்போர் கண்களைக் கவரும் வனப்பினவாய் இஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றிருத்தலை யாவரும் காணலாம். அவர்களது பேரா தரவினால் இயற்றப்பெற்று வெளிவந்துள்ள திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, வீரசோழியம், கலிங்கத்துப் பரணி, விக்கிரம சோழனுலா, குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், குலோத் துங்க சோழனுலா, இராசராச சோழனுலா, தக்கயாகப் பரணி, தண்டியலங்காரம், பெரியபுராணம் என்று வழங்குந் திருத் தொண்டர் புராணம் முதலான தமிழ் நூல்கள் நம் அகவிருள் போக்கி அறிவெச்சுடர் கொளுத்தும் செஞ்ஞாயிறாக இன்றும் விளங்குகின்றன.

இதுகாறுங் கூறப்பெற்ற சில ஊர்களும் ஆறுகளும் ஏரி களும் கோயில்களும் தமிழ் நூல்களும் சோழ மன்னர்களின் பொன்றாப் புகழுக்கு நிலைக்களங்களாகவும் அவர்களது ஈடும் எடுப்புமற்ற பெருமையினைப் பிற்காலத்தினர்க்கு உணர்த்தும் கலங்கரை விளக்கங்களாகவும் இக்காலத்தில் நின்று நிலவுதல் அறியற்பாலதாகும்.

சேர்க்கை 1

சோழ மன்னர்களின் மெய்க்கீர்த்திகள்

முதற் குலோத்துங்க சோழன்

I

1. திருமன்னி விளங்கு மிருகுவ டனையதன்
தோளும் வாளுந் துணையெனக் கேளலர்
வஞ்சனை கடந்து வயிரா கரத்துக்
குஞ்சரக் குழாம்பல வாரி யெஞ்சலில்
சக்கரக் கோட்டத்துத் தாரா வரசனைத்
திக்கு நிகழத் திறைகொண் டருளி
அருக்க னுதயத் தாசையி லிருக்குங்
கமல மனைய நிலமக டன்னை
முந்நீர்க் குளித்த வந்நா ளாதிக்
கேழ லாகி யெடுத்த திருமால்
யாதுஞ் சலியா வகையினி தெடுத்துத்
தன்குடை நிழற்கீ ழின்புற விருத்தித்
திகிரியும் புலியுந் திசைதொறும் நடாத்திப்
புகழுந் தருமமும் புவிதொறு நிறுத்தி
வீரமுந் தியாகமும் மானமுங் கருணையும்
உரிமைச் சுற்ற மாகப் பிரியாத்
தலநிகழ் சயமுந் தானும்வீற் றிருந்து
குலமணி மகுட முறைமையிற் சூடித்
தன்கழல் தராதிபர் சூடச் செங்கோல்
நாவலம் புவிதொறும் நடாத்திய கோவிராசகேசரி
வன்மரான
உடையார் ஸ்ரீராசேந்திர சோழதேவர்க்கு யாண்டு—

II

2. புகழ்மாது விளங்கச் செயமாது விரும்ப
நிலமக ளிலவ மலர்மகள் புணர

உரிமையிற் சிறந்த மணிமுடி சூடி
மீனவர் நிலைகெட வில்லவர் குலைதர
ஏனை மன்னவ ரிரியலுற் றிழிதர
விக்கலன் சிங்கணன் மேல்கடற் பாயத்
திக்கனைத் துந்தன் சக்கர நடாத்தி
விசயாபி டேகம்பண்ணி வீரசிம் மாசனத்துப்
புவனமுழு துடையாளொடும் வீற்றிருந் தருளிய
கோவி ராசகேசரி வன்மரான சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு—

III

3. புகழ்சூழ்ந்த புணரி யகழ்சூழ்ந்த புவியிற்
பொன்னேமி யளவுந் தன்னேமி நடப்ப
விளங்குசய மகளை யிளங்கோப் பருவத்துச்
சக்கரக் கோட்டத்து விக்கிரமத் தொழிலாற்
புதுமணம் புணர்ந்து மதவரை யீட்டம்
வயிரா கரத்து வாரி யயிர்முனைக்
கொந்தள வரசர் தந்தள மிரிய
வாளுறை கழித்துத் தோள்வலி காட்டிப்
போர்ப்பரி நடாத்திக் கீர்த்தியை நிறுத்தி
வடதிசை வாகை சூடித் தென்றிசை
தேமரு கமலப் பூமகள் பொதுமையும்
பொன்னி யாடை நன்னிலப் பாவையின்
தனிமையுந் தவிரப் புனிதத்
திருமணி மகுட முரிமையிற் சூடித்
தன்னடி யிரண்டுந் தடமுடி யாகத்
தொன்னில வேந்தர் சூட முன்னை
மனுவாறு பெருகக் கலியாறு வறப்பச்
செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்ல வெண்குடை
இருநில வளாக மெங்கணுந் தனது
திருநிழல் வெண்ணிலாத் திகழ வொருதனி
மேருவிற் புலிவிளை யாட வார்கடற்
றீவாந் தரத்துப் பூபாலர் திறைவிடு
கலஞ்சொரி களிறுமுறை நிற்ப விலங்கிய
தென்னவன் கருந்தலை பருந்தலைத் திடத்தன்

பொன்னகர்ப் புறத்திடைக் கிடப்ப விந்நாட்
பிற்குலப் பிறைபோல் நிற்பிழை யென்னுஞ்
சொல்லெதிர் கோடிற் றல்லது தன்கை
வில்லது கோடா வேள்குலத் தரசர்
அளத்தியி லிட்ட களிற்றின திட்டமும்
பட்டவெம் பரியும் விட்டதன் மானமுங்
கூறின வீரமுங் கிடப்ப வேறின
மலைகளு முதுகு நெளிப்ப விழிந்த
நதிகளுஞ் சுழன்றுடைந் தோட விழுந்த
கடல்களுந் தலைவிரித் தலமரக் குடதிசைத்
தந்நா ளுகந்து தானுந் தானையும்
பன்னு ளிட்ட பலபல முதுகும்
பயத்தெதிர் மாறிய சயப்பெருந் திருவும்
பழியிகந்து கொடுத்த புகழின் செல்வியும்
வாளா ரொண்கண் மடந்தைய ரீட்டமும்
மீளாது கொடுத்த வெங்கரி நிரையும்
கங்கமண் டலமுஞ் சிங்கண மென்னும்
பாணி யிரண்டு மொருவிசைக் கைக்கொண்
டீண்டிய புகழொடு பாண்டி மண்டலங்
கொள்ளத் திருவுளத் தடைத்து வெள்ளம்
வருபரித் தரங்கமும் பொருபரிக் கலங்களும்
தந்திர வாரியு முடைத்தாய் வந்து
வடகடல் தென்கடல் படர்வது போலத்
தன்பெருஞ் சேனையை யேவிப் பஞ்சவர்
ஐவரும் பொருத போர்க்களத் தஞ்சி
வெரிநளித் தோடி யரணெனப் புக்க
காடறத் துடைத்து நாடடிப் படுத்து
மற்றவர் தம்மை வனசரர் திரியும்
பொற்றை வெஞ்சுர மேற்றிக் கொற்ற
விசயத் தம்பந் திசைதொறு நிறுத்தி
முத்தின் சலாபமு முத்தமிழ்ப் பொதியிலு
மத்தவெங் கரிபடு மய்யச் சையமும்
கன்னியுங் கைக்கொண் டருளித் தென்னாட்
டெல்லை காட்டிக் கடன்மலை நாட்டுள

சாவே றெல்லாந் தனிவிசும் பேற
மாவே றியதன் வருதினித் தலைவரைக்
குறுகலர் குலையக் கோட்டா றுட்பட
நெறிதொறு நிலைகளிட் டருளித் திறல்கொள்
வீரசிம் மாசனந் திரியவிட் டருளி
வடதிசை, வேங்கை மண்டலங் கடந்து தாங்கலர்
கலிங்க மேழுங் கனலெரி பரப்ப
விலங்கல் போல விளங்கிய வேந்தர்
விட்டவெங் களிற்றோடு பட்டுமுன் புரளப்
பொருகோ பத்தொடு போர்முக மதிர
வருகோ மட்டையன் மாதவ னெதிர்பட
எங்க ராய னிகலவ ரேச்சணன்
மாப்பிறளா மதகரி யிராசணன்
தண்டுபதி யாகிய தலைச்சே னுபதி
மண்டலிக தாமய னெண்மர்த் திசைமுகன்
போத்தயன் கேத்தணன் செருச்சே னுபதி
என் றிவ ரனைவரும்
வெற்றவே மூத்தொடு பட்டு மற்றவர்
கருந்தலை யொடுவெண் ணிணங்கழு கோடு
பருந்தலைத் தெங்கணும் பரப்ப வுயர்த்துக்
கருங்கட லடையத் தராதலந் திறந்து
கலிங்க மேழுங் கைக்கொண் டலங்கல்
ஆரமுந் திருப்புயத் தலங்கலும் போல
வீரமுந் தியாகமும் விளங்கப் பார்தொழச்
சிவனிடத் துமையெனத் தியாகவல்லி
உலக முடையா ளிருப்ப வவளுடன்
கங்கைவீற் றிருந்தென மங்கையர் திலதம்
ஏழிசை வல்லபி யேழுலகு முடையாள்
வாழி மலர்ந்தினி திருப்ப வூழியுந்
திருமா லாகத்துப் பிரியா தென்றும்
திருமக ளிருந்தென வீரசிம் மாசனத்து
வீற்றிருந் தருளின கோவிராசகேசரி வன்மரான
திரிபுவன சக்கர வர்த்திகள்
ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு—

விக்கிரம சோழன்

I

பூமாலை மிடைந்து பொன்மாலை திகழப்
பாமாலை மலிந்த பருமணித் திரள்புயத்
திருநில மடந்தையொடு ஜயமக ளிருப்பக்
கனவரை மார்வந் தனதெனப் பெற்றுத்
திருமக ளொருதனி யிருப்பக் கலைமகள்
சொற்றிறம் புணர்ந்த கற்பின ளாகி
விருப்பொடு நாவகத் திருப்பத் திசைதொறுந்
திகிரியொடு செங்கோல் நடப்ப அகில
புவனமுங் கவிப்பதோர் புதுமதி போல
வெண்குடை மீமிசை நிழற்றக் கருங்கலி
யொளித்துவன் பிலத்திடைக் கிடப்பக் குளத்திடைத்
தெலுங்க வீமன் விலங்கல்மிசை யேறவுங்
கலிங்க பூமியைக் கனலெரி பருகவும்
ஐம்படைப் பருவத்து வெம்படை தாங்கியும்
வேங்கை மண்டலத் தாங்கினி திருந்து
வடதிசை யடிப்படுத் தருளித் தென்றிசைத்
தருமமுந் தவமுந் தானமுந் தழைப்ப
வேதமும் மெய்ம்மையு மாதியுகம் போலத்
தலைத்தலை சிறப்பவந் தருளி வெலற்கரும்
போர்ப்புலி யாணை பார்த்திவர் சூட
நிறைமணி மகுடம் முறைமையிற் சூடி
மன்னுயிர்க் கெல்லா மின்னுயிர்த் தாய்போல்
தண்ணளி[1] பரப்பித் தனித்தனி பார்த்து
மண்முழுதுங் களிப்ப மனுநெறி வளர்த்துத்தன்
கோயிற் கொற்ற வாசல் புறத்து
மணிநா வொடுங்க முரசுகள் முழங்க
விசையமும் புகழும் மேன்மே லோங்க
வாழி வாழிஇம் மாநிலங் காக்கத்
திருமணிப் பொற்றேட் டெழுதுபத் தாண்டு

1. தன்னெளி

வருதிறை[1] முன்னே மன்னவர் சுமந்து
திறைநிறைத்துச் சொரிந்த செம்பொற் குவையால்
தன்குல நாயகன் தாண்டவம் பயிலுஞ்
செம்பொன்னம் பலஞ்சூழ் திருமா ளிகையும்
கோபுர வாசல் கூடசா லைகளும்
உலகு வலங்கொண் டொளிவிளங்கு நேமிக்
குலவரை உதைய குன்றமொடு நின்றெனப்
பசும்பொன்[2] வேய்ந்த பலிவளர் பீடமும்
விசும்பொளி தழைப்ப விளங்குபொன்[3] வேய்ந்து
இருநிலந் தழைப்ப இமையவர் களிப்பப்
பெரிய திருநாள் பெரும்பெயர்[4] விழாவெனும்
உயர்பூரட் டாதி உத்திரட் டாதியில்
அம்பல நிறைந்த அற்புதக் கூத்தர்
இம்பர்[5] வாழ எழுந்தருளு வதற்குத்
திருத்தேர்க் கோயில் செம்பொன்[6] வேய்ந்து
பருத்திரண் முத்தின் பயில்வடம் பரப்பி
நிறைமணி மாளிகை நெடுந்திரு வீதிதன்
திருவளர் பெயராற் செய்துசமைத் தருளி
பைம்பொற் குழித்த பரிகல முதலாச்
செம்பொற் கற்பகத் தொடுபரிச் சின்னமும்
அளவில் லாதன வொளிபெற வமைத்துப்
பத்தா மாண்டில் சித்திரைத் திங்கள்
அத்தம் பெற்ற ஆதிவா ரத்துத்
திருவளர் மதியின் திரையோதசிப் பக்கத்து
இன்ன பலவும் இனிதுசமைத் தருளி
ஒருகுடை நிழற்கீழ்த் தலமுழுதுங் களிப்பச்
செழியர்வெஞ் சுரம்புகச் சேரலர் கடல்புக
அழிதரு சிங்களர் அஞ்சிநெஞ் சலமரக்
கங்கர் திறையிடக் கன்னடர் வென்னிடக்
கொங்க ரொதுங்கக் கொங்கணர் சாயமற்
றெத்திசை மன்னருந் தத்தமக் கரணெனத்
திருமலர்ச் சேவடி உரிமையி லிறைஞ்ச

1. முறை
2. மேய்ந்த
3. மேய்ந்து
4. பயிர்
5. இன்பர்
6. மேய்ந்து

அங்கவன் மகிழுங் கங்கையொப் பாகிய
தெரிவையர் திலதந் தியாக பதாகை
புரிகுழல் மடப்பிடி புனிதகுண வனிதை
திரிபுவன முழுதுடையா ளெனவுட னிருப்ப
ஊழி அங்நெடு மாலா கத்துப்
பிரியா தென்றுந் திருமக ளிருந்தென
மாதர் மடமயில் பூதலத் தருந்ததி
அரணியல்[1] கற்பிற் றரணிமுழு துடையா
ளிவன்திரு மார்வத் தருளொடு மிருப்பச்
செம்பொன் வீர சிம்மா சனத்து
திரிபுவன முழுதுடையா ளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோப்பர கேசரி வர்மரான
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விக்கிரம சோழ
தேவர்க்கு யாண்டு :—

II

பூமாது புணரப் புவிமாது வளர
நாமாது விளங்க ஜயமாது விரும்பத்
தன்னிரு பதமலர் மன்னவர் சூட
மன்னிய வுரிமையால் மணிமுடி சூடிச்
செங்கோல் சென்று திசைதொறும் வளர்ப்ப
வெங்கலி நீங்கி மெய்யறந் தழைப்பக்
கலிங்க மிரியக் கடமலை நடாத்தி
வலங்கொ ளாழி வரையாழி திரிய
இருசுட ரளவு மொருகுடை நிழற்ற
விஜயாபிஷேகம்பண்ணி வீரசிம்ஹாசனத்து
முக்கோக்கிழானடிகளோடும் வீற்றிருந்தருளிய
கோப்பரகேசரிவன்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீவிக்கிரம சோழதேவர்க்கு யாண்டு:—

---

1. அரணிய

இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன்

பூமன் னுபதுமம் பூத்தவே மூலகுந்
தாமுன்செய் தவத்தால் பருதிவழித் தோன்றி
நெடுமா லிவனெனச் சுடர்முடி சூடி
இருநில மகளை உரிமையிற் புணர்ந்து
திருமகள் பணைமுலைச் செஞ்சாந் தணைந்து
பருமணி மார்வம் பனிவரை[1] நிகர்ப்பச்
சயமகள் செழுந்தண் சந்தனச் சுவட்டால்
புயமிரு கயிலைப் பொருப்பெனத் தோன்ற
நாமகள் தானும்எங் கோமகன் செவ்வாய்ப்
பவளச் சேயொளி படைத்தன னியானெனத்
தவள நன்னிறந் தனித்துடை யோரெனப்
புகழ்மகள் சிந்தை மகிழு நாளிலும்
ஒருகுடை நிலவும் பொருபடைத் திகிரி
வெயிலுங் கருங்கலி இருளினைத் துரப்ப
நீடுபல் லூழி ஏழ்கடற் புறத்தினுங்
கோடாச் செந்தனிக் கோலினி துலாவ
மீனமும் சிலையுஞ் சிதைத்து வானுயர்
பொன்னெடு மேருவிற் புலிவீற் றிருப்ப
உம்ப ரியானை ஒரெட் டினுக்கும்
தம்ப மென்னத் தனித்தனி
திசைதொறும் விசைய த்தப்ப நிற்பப்
பசிபகை யானது தீங்கு நீங்க
மன்னுயிர் தழைப்ப மனுவாறு விளங்க
மாதவர் தவமும் மங்கையர் கற்பும்
ஆதி அந்தண ராகுதிக் கனலு
மீதெழு கொண்டல் வீசுதண் புனலு
மேதினி வளருஞ் சாதி ஒழுக்கமும்
நீதி அறமும் பிறழாது நிகழப்
பாவும் பழனப் பரப்பும் பணைக்கை
மாவு மல்லது வன்றளைப் படுதல்

1. நிகற்ப

கனவிலுங் காண்டற் கரிதென வருநதிப்
புடையினும் பல்வேறு புள்ளினு மல்லது
சிறையெனப் படுத லின்றி நிறைபெருஞ்
செல்வமோ டவனி வாழப் பல்லவர்
தெலுங்கர் மாளுவர் கலிங்கர் கோசலர்
கன்னடர் கடாரர் தென்னர் சேரலர்
சிங்கணர் கொங்கணர் சேதிபர் திரிகர்த்தர்
வங்க ரங்கர் வத்தவர் மத்திரர்
கங்கர் சோனகர் கைகயர் சீனரென்
றறைகழல் வேந்தரும் எல்லா வரைசரும்
முறைமையில் வருந்தித் திறைகொணர்ந் திறைஞ்ச
அம்பொன் மலர்கொடிச் செம்பியன் கிழானடி
ஒருமருங் குடனமர்ந் திருப்ப அருள்புரி
சிமயப் பொற்கொடி இமயப் பாவையுஞ்
சிவனும் போலப் புவனமுழு துடையா
ளிவன்திரு மணிமார்வத்
துலகமுழு துடையா ளெனவுட னிருப்பச்
செம்பொன் வீர சிம்மா சனத்துப்
புவனமுழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய
இராஜகேசரிவன்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள்
குலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு:—

இரண்டாம் இராசராச சோழன்

I

பூமருவியபொழிலேழும்பொருப்பேழும்புனைகித்திலத்
தாமநெடுங்கொடைபொழிந்ததவளவெண்ணிலாகுளிர்பொதியச்
சுடர்ச்சக்கரவெற்பில்தனதடற்சக்கரவெயிலெறிப்பச்
சினப்புலியுஞ்செங்கோலுமனைத்துயிர்க்குங்காவல்பூணப்
பணியணைமிசைப்பரஞ்சோதிபாற்கடல்நின்றெழுந்தருளி
மணிநெடுமுடி[1]கவித்துநெடுமண்மடந்தையைக்கைப்பிடித்துப்
புகழ்மடந்தைகொழுநனாகிப்போர்மடந்தையைமணம்புணர்ந்து
பருதிமுதற்குலம்விளக்கிச்சுருதிகளின்முறைவாழ்த்தெழ[2]

---

1. கவித்தானென.   2. பொருள்வாய்ப்ப.

விழுந்தஅரிசமயத்தையுமீளவெடுத்துஆதியுகங்
கொழுந்துவிட்டுத்தழைத்தோங்கக்கோடாதறங்குளிர்தூங்க
மாரிவாய்த்துவளம்சுரக்கத்[1]தாரணியோர்பிணிநீங்க
நல்லோர்தங் கற்புயரநான்மறையோர்தொழில்வளர[2]
எல்லாருந்தனித்தனியேவாழ்ந்தனமெனமனமகிழ்ந்து
ஒருவருடன்ஒருவர்க்கும்ஒன்றினுடன்ஒன்றுக்கும்
வெருவருபகைமைமனத்தின்றிவிழைந்துகாத[3]லுடன்சேர
இந்திரன்முதற்றிசாபாலர்எண்மருமொருவடிவாகி
வந்தபடிதரஙின்றுமனுவாணைதனிநடாத்தி
மாலியாணையேபிணிப்புண்பனமணிச்சிலம்பேயரற்றுவன[4]
சேலோடையேகலக்குண்பன[5]தேமாவே[6]வடுப்படுவன
மாமலரேகடியவாயினவருபுனலேசிறைப்படுவன
காவுகளேகொடியவாயினகள்ளுண்பனவண்டுகளே
பொய்யுடையனவனவேயேபோர்மலைவனவெழுகழனியே[7]
மையுடையனநெடுவரையேமருளுடையன இனமான்களே
கயற்குலமேபிறழ்ந்தொழுகும்[8]கைத்தாயரேகடிந்தொறுப்பார்
இயற்புலவரேபொருள்வேட்பார் இசைப்பாணரேகூடஞ்செய்வார்
இவன்காக்குந்திருநாட்டில்[9] இயல்பிதுவெனநின்றுகாவல்
நெறிபூண்டும(னுநெ)றியல்லதுநினையாது
தந்தையிலோர்க்குத்தந்தையாகியுந்தாயிலோர்க்குத்தாயாகியு
மைந்தரிலோர்க்குமைந்தராகியுமன்னுயிர்கட்குயிராகியும்
விழிபெற்றபயனென்னஅமையப்பெற்றவருளெனவும்
மொழிபொரு[ளா-மிவ]னெனவும்முகம்பெற்றபனுவலெனவும்
எத்துறைக்கும்இறைவனெனவும்வரஞ்செயும்பெருந்தவமெனவும்
முத்தமிழ்க்குந்தலைவனெனவும்மூன்றுலகின்முதல்வனெனவும்
அரசியற்கைமுறைநிறுத்தியல்லவைகடிந்தாறுய்த்துப்
பொருகலியினிருளகற்றிப்புகழென்னுநிலாப்பரப்பிக்
கன்னடருங்காலிங்கருந்தென்னவருஞ்சிங்களருங்
கைகயருங்கொங்கணருங்கூபகருங்காசியருங்
காம்போசருங்கோசலருங்கொந்தளரும்கப்பளரும்[10]
பப்பளரும்பாஞ்சலரும்பொப்பளரும்பூலுவரும்
மத்திருமாராட்டரும்வத்தவரு மாகதருங்
கொடிநுடங்குகனககோபுரக்கொற்றவாசலில்வந்தீண்டி

---

1. வளஞ்சுரந்து. 2. துறைவளர. 3. யரிதகற்றிக்காத. 4. நளவெண்பாப்பாடல் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாலது. 5 கலக்குவன. 6. கடியப்படுவன. 7. சூழ்கழனி. 8. பிறழ்ந்தொழுக்கும். 9. 'திருநாட்டின் இயல்பிது' என்று வாசிக்க. 10. சிலவற்றிலில்லை.

[1]கொட்பாவயரப்பாவலரொராவகற்றிக்?
கருமாமுகில்திருநிறத்துக்கனகளப[2]ராஜராஜன்
திருமார்பிலுந்திருத்தோளிலுந்திருமனதிலும்பிரியாது
பற்றூர்குழலியர்க்கொருசூளாமணிரத்நமென்ன[3]
சிந்தாமணிமஹாரத்னம்திலதசோழ[4]குலரத்னம்
[5]பூமகளும்ஜயமகளும்புகழ்மகளும்புவிமகளு
நாமகளுந்தனித்தேவி நரதுங்கற்கிவளென்ன
பாரரசர்பெருமையுட............................டென்றரற்றப்
பேரரசுதனிநடாத்திப்பெண்ணரசாய்முடிசூடி
உடனணையுமுடனிருக்கையுமுடனரசும்உடன்சிறப்பும்
கடனுகவேபடைத்தருளி அறம்புரக்குங்கருணைவல்லி
தவனவயல்பசும்புரவிகடவுட்டோர்கடாவவருந்
தவனகுலத்துலகந்தொழவந்தருளியசந்த்ரவுதய(ம்)[6]
ஞானமுதற்குலநான்குநல்லொழுக்கமும்பெருங்கற்பும்
பேணுமயில்ராஜராஜன்பிரியாவேளைக்காரி[7]
அகலாதமாதாவென்றூரணங்களொருநான்கும்
புகலவருந்தனிநாயகி புவனமுழுதுடையாளும்,
அக்கிரமத்தொழிலால் அருள்மழைபொழிகிளர்வெண்குடைச்
சக்கரவர்த்தி[8]சனநாதன் தரணிபாலன் தனிநாயகி
ஆரலங்கமலர்ச்சோலையி லுலாவுங்கிளிதன்காதற்
பேரருளாமொருபாற்கடல்விளையாடுபெடையன்னம்
சீர்படைத்தசிலைநுதல்மயில்பூலோகசுந்தரியாம்
பேர்படைத்தநான்முகத்தோன்பெரும்படைப்பைவளர்க்கும்பணை
வையமேத்துஞ்சமந்தகமணிமாதவன்புனைகவுத்துவமணி
தையலார்க்கொருசூளாமணிசதுர்வேதசிந்தாமணி
புண்ணியமொருவடிவுகொண்டுபுகழென்னுமணிபுனைந்து
பெண்ணியல்புதனதாகப்பிறந்ததெனச்சிறந்தபேதை
மன்னவர்தந்தேவியர்நின்வழியடியோமடியோமென
முன்னின்றுதொழுதேத்தமுதன்மைபெற்றமூலநாயகி
இனம்பொழியுங்கவிராஜன்யானையோடுதிதாடத்
தனம்பொழியும்ராஜராஜன்தாய்வேனைதரித்தபொற்கொடி?
இசைமுழுதுங்குடைமுழுதுங்குணமுழுதும்ஈண்டுற்று
திசைமுழுதுமண்முழுதுந்திருமுழுதுமுடையாளொரு
முந்தைமுழுதுலகுய்யமுடிசூடும்ராஜபண்டிதன்

---

1. இவ்வடி விளங்கவில்லை. 2. கற்கள்வன். 3. 'என்ன' சில வற்றிலில்லை. 4. சோள. 5. பூமகளிலும், என்றுசிலவற்றிற் காணப் படுகிறது. 6. சந்தர உதயம். 7. காறி என்று காணப்படுகிறது. 8. குடை ஸக்கரவர்த்தி.

தன்[மன]முழுதுடையதேவி தரணிமுழுதுடையாளும்,
பார்வாழவும்மண்வாழவும்பனுவல்வாழவும்[மனுவாழவும்]
சீர்வாழவும்மலாடகுலத்தவதரித்துத்திசைவிளக்கு
மேன்மையுடன்பெருங்கீர்த்திமண்மிசைவளர்க்குங்குயில்
உலகுடைமுக்கோக்கிழானடிகளென்னுமலகில்கற்பிலரவிந்தமடையுந்
திருந்தியதன்பெருங்குணத்திற்சிறந்தோங்கியறந்தழைக்கும்
அருந்ததியாமென்னவரும்பெருமையும் அவனிமுழுதுடையாளும்,
மன்னியபெரும்புகழ்படைத்ததென்னவன்கிழானடிகளும்
ஊழியூழிபலகற்பம்வாழிமணம்புணர்ந்திருப்ப
உதயகிரிஉச்சியேறிமதிவெண்குடைபுதுநிழற்கீழ்ச்
சந்திரமுகமண்டலத்துத்தாமரைக்குள்செம்பவளவாய்
இந்த்ரநீலகுஞ்சரமோடிளம்பிடியுடனிசைந்ததெனச்
செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்துப் புவனமுழுதுடையாளொடும் வீற்றிருந்தருளிய கோப்பரகேசரிபன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு ஏழாவது கன்னிநாயிற்று அபரபட்சத்து நவமியும் புதன்கிழமையும் பெற்ற ஆயில்யத்துநாள் ....

II

பூமருவிய திருமாதும் புவிமாதும் செயமாதும்
நாமருவிய கலைமாதும் புகழ்மாதும் நயந்துபுல்க
அருமறை விதிநெறி யனைத்துந் தழைப்ப
வருமுறை யுரிமையில் மணிமுடி சூடித்
திங்கள் வெண்குடைத் திசைக்களி றெட்டுந்
தங்கு தனிக்கூடந் தானென விளங்கக்
கருங்கலிப் பட்டியைச் செங்கோல் துரப்பப்
பொருகதி ராழி புவிவளர்த் துடன்வர
வில்லவ ரிரட்டர் மீனவர் சிங்களர்
பல்லவர் முதலிய பார்த்திவர் பணிய
எண்ணருங் கற்பம் மண்ணகம் புணர்ந்து
செம்பொன் வீர சிம்மா சனத்து
புவனமுழு துடையாளொடும் வீற்றிருந் தருளிய
கோப்பரகேசரிவன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு :—

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன்

I

கடல்சூழ்ந்த பார்மாதரும் பூமாதருங் கலைமாதரும்
அடல்சூழ்ந்த போர்மாதரும் சீர்மாதரும் அமர்ந்துவாழ
நாற்கடல்சூழ் புவியேழும் பாற்கடல்போல் புகழ்பரப்ப
ஆதியுக மாமென்னச் சோதிமுடி புனைந்தருளி
அறுசமயமும் ஐம்பூதமும் நெறியில்நின்று பாரிப்பத்
தென்னவருஞ் சேரலரும் சிங்களரு முதலாய
மன்னவர்கள் திறைசுமந்து வந்தீண்டிச் சேவிப்ப
ஊழிஊழி ஒருசெங்கோல் ஏழுபாரும் இனிதளிப்பச்
செம்பொன் வீர சிங்காசனத்து
உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜகேசரிவன்மரான
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ இராஜாதிராஜ தேவர்க்குயாண்டு :—

II

கடல்சூழ்ந்த பாரேழுந் திசையெட்டுங் காத்துநின்று
தடமாமதி யெனவிளங்கித் தரளவெண்குடை நிலாவெறிப்ப
ஆழிவரை வரப்பாக அடற்கலியைப் பிலத்தொதுக்கி
ஊழிதொறும் புகழோங்க ஓராழி வெயிற்பரப்பக்
கயல்சிலையி லாரில் (?) வரையகன்ருளயிற் கரங்குவிப்பப்
புயலாழியிற் போற்றிசெயப் புலிமேருவில் வீற்றிருப்ப
திருவாணையுஞ் செங்கோலுந் திசையெட்டுங் காவல்கொள்ளப்
பெருவாழ்வுபெற் றுயிரனைத்தும் பி ... ...
சமையமாறுந் தலையெடுப்பத் தருமமுமரு மறையுமோங்கி
அமைவில்லா மனுவொழுக்க மாதியாம்படி நிலைநிற்க
ஓர்ப்பினும்தம் முறுகனவிலும் ஒன்ருேடொன்று பகையின்றிப்
போர்ப்புலியும் புல்வாயும் புக்கொருதுறை நீருண்ணப்
பொன்னிநதியும் பொய்யாது புயலும் புனலோவாது
மன்னியநிதி வளம்பெருக்க விளைவயல் எவ்வளஞ்சுரக்கப்
போகபூமி யிதுவென்னப் போகமெல்லாம் வந்தீண்டி
ஏகவாணை அரசுரிமை ஏழ்பொழில்களும் பெற்றதென்னப்
பாற்கடலிற் கார்க்கடலிப் படிவாழ முடிசூடி
ஆர்த்த வமராபி ஷேகச்(சல)தி யரசர் திளைத்தோட
எவ்வுலகமும் இருணீங்க வந்தகோமா னிவனென்று
கவ்வைதீரக் கலிகாலத் தாதிகாலங் காட்டினனென
இவன்காக்கும் புவியனைத்தும் யாவையும்நினைத் தின்றருளி

யவன்காக்கு மென அகில லோகங்களும் அடியடையக்
குலைபடுவன தெங்குகளே கோட்படுவன இளங்கமுகே
அலைப்படுவன நீர்நிலையே அதிர்படுவன இடியேறே
தளம்படிவன போர்வரம்பே தடைபடுவன கோபுரமே
உளம்படுவன சூன்மகளிரே யொறுப்புணேவன மதகளிறே
தடுப்புண்பன கோட்டகமே தள்ளுண்பன பூங்கொடியே
கறைபடுவது நிறைமதியே ....
பட்டுண்பன அணியல்குலே பரித்தாற்றுவ பரியாகமே
குறைபடுவனகுழற்சுருளே குழைவில்லனமணிக்கொங்கையே
மறைபடுவன சூழ்காஞ்சியே மங்கொள் வனக்கிடையே?
என்றுபாடிப் பாவேந்த ரிளங்களிற்றின் மேற்போகச்
சென்றிறைஞ்சிப் பார்வேந்தர் திருவாசற் புறநிற்பச்
சேரலருந் தென்னவருஞ் சிங்களருங் கொங்கணரும்
பேரரசு பெறவேண்டிப் பிரியாது சேவிப்பத்
தம்மரசு தாம்பெற்று தம்முடனே ... ... சூடி
யிருமருங்குந் தேவியர்கள் அணிமங்கலம் பெற்றருள
வளவசோழன் வாளரசர் தலைகாக்க யாதவகுல
மரபில்வந்த குலமாணிக்க மடநாண் முதற் கணநான்கின் வடிவுகொண்டு
உடனுணையுந் திருவாணையு முடன்செல்ல முடிகவித்தாள்
மண்ணரசர் வந்திறைஞ்ச மகுடம்புனை வளவனுடன்
பெண்ணரசும் பெருந்தாயமும் பெற்றருளும் பெண்பெருமாள்
உறையூரும் பேருரகையு முதகையுமது ராபுரியு
முறைமுறை யாண்டருளி முளரிநகர் துறந்தவன்னம்
பொன்னாசனஞ் சிங்கவணை பொலங்கற்பகப் பூஞ்சோலை
முன்னேவேல் நித்தல்முறை முறையேபெறு முலைப்பெருமாள்
அளகநுதற் கயல்நயனத் தம்பொற்குழைச் கொம்பென்ன
உளமகிழ வந்தருளிய உலகுடைமுக்கோக் கிழானடியுடன்
வாழிவாழி மணம்புணர்ந் தூழியூழி பலவோங்கிச்
செம்பொன்வீர சிங்காசனத்து உலகுடைமுக்கோக் கிழானடிகளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜகேசரி பந்மரான
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜாதிராஜ தேவர்க்குயாண்டு —

மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன்

I

புயல்பெருக வளம்பெருகப் பொய்யாத நான்மறையின்
செயல்வாய்ப்பத் திருமகளும் சயமகளும் சிறந்துவாழ
வெண்மதிபோற் குடைவிளங்க வேல்வந்த ரடிவணங்க
மண்மடந்தை மனமகிழ மனுவின்நெறி தழைத்தோங்கச்
சக்கிரமுஞ் செங்கோலுந் திக்கனைத் துஞ்செல்லக்
கற்பகாலம் புவிகாப்பப் பொற்பமைந்த முடிசூடி
விக்ரமபாண்டியன் வேண்டவிட்ட தண்டால்
வீரபாண்டியன் மகன் [1] படஏழகம் [2] படமறப்
படைபடச் சிங்களச் படைமூக் கறுப்புண்டு
அலைகடல் புகவீர பாண்டியனை முதுகிடும் படிதாக்கி
மதுரையும் அரசுங்கொண்டு ஜயஸ்தம்ப நட்டு
அம்மதுரையு மரசும் நாடும் அடைந்த பாண்டியற்களித்தருளி
மெய்ம்மலர்ந்த வீரக்கொடியுடன் தியாகக் கொடிஎடுத்துச்
செம்பொன் வீர சிங்கா தனத்துப்
புவனமுழு துடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய
கோப்பரகேசரிவன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு :—

II

புயல்வாய்த்து மண்வளரப் புலியாணையும் சக்கரமும்
செயல்வாய்த்த மனுநூலும் செங்கோலுந் திசைநடப்பக்
கொற்றவையும் திருவும்வாழக் கொடுங்கலிகெடக் குளிர்வெண்குடை
கற்பகாலம் படிகவிப்பக் கதிரவன்குல முடிசூடி

எத்தரையுந் தொழுமிறைவற் கெதிரம்பலஞ் செம்பொன்வேய்ந்து
சித்திரைவிழா அமைத்திறைவி திருக்கோபுரஞ் செம்பொன்வேய்ந்து
அரிபிரமர் தொழுமிறைவற் ககிலமெல்லாந் தொழுது போற்றத்
திரிபுவன வீரீச்சுரஞ் செய்துதிரு வைகாசியுஞ்
சிறந்ததிரு வாவணியுந் திசைவிளக்கு ... ... யூர்

நிறைந்தசெல்வத் துடன்விளங்க நிலவுந் திருநாள்கண்டு
மன்னுயிர்க் கருளளிக்கும் வானவர் நாயகர்வாழ
அருளமைந்த திருமலைபோல் கோயில்கண்டு
தாரணிகொள் திருத்தாதைக்கும் இராசராசிச் சுரத்தார்க்கும்
காரணச்சிறந்தகோயில் அணிதிகழ்பொன்வேய்ந்தருளித்

---

1. மக்கள், 2. ஏழகத்தார்.

தனியாணைவிட்டாண்மைசெய்து வடமன்னரைத் தறைப்படுத்தி
முனிவாறிக் கச்சிபுக்கு முழுதரசையுந் திறைகவர்ந்து
தாங்கரும்போர் வடுகைவென்று வேங்கைமண்டலந்தன தாக்கிப்
பொன்மழைபெய் துறந்தையென்னும் பொன்னகர் புக்கருளித்
தண்டொன்றால்வழுதிமைந்தனை மூக்கரிந்துதமிழ் மதுரை

கொண்டுவிக்கிரம பாண்டியற்குக் கொடுத்து மீண்டதற்
[பின் பரிபவத்தா
லெடுத்துவந்து நெட்டூரில் எதிர்த்தவீர பாண்டியன்
முடித்தலைகொண் டமர்முடித்தவன் மடக்கொடியை வேளமேற்றித்
திருவிழந்த தென்னவனுஞ் சேரலனும் வந்திறைஞ்சி

அரியணையின் கீழிருப்ப அவன்முடிமே லடிவைத்துப்
படிவழங்கிமுடி வழங்கிப் பாண்டியர்க்குவிடைகொடுத்துக்
கொடிவழங்கும் வில்லவர்க்குக் கொற்றவர்பெருத் திருவழங்கி
வீரகேரளன் வெங்கண்டு விறல்தரித்து வந்திறைஞ்சப்
பாரறிய வாழ்வருளிப் பரிகலத்தி லமுதளித்துப்

பருதிகுல பதியென்று திருநாமந்தரித்த பாண்டியற்கு
இருநெதியும் பரிசட்டமும் இலங்குமணிக் கலனுநல்கி
ஈழமண்டல மெறிந்தருளி ஆழிமண்டலத் தரசிறைஞ்சப்
பூழியர் கெடக்கொங்கும் பாழ்படப் பொருதுபுக்குக்
கருவூரிற் சோழகேரளனென்று மன்னர்தொழ

விசையமா முடிசூடி வீரமுடி புனைவதற்கு
விட்டெழுந்து பன்ன தான் வந்துடன் போர்மலையப் ?
படைவிட்ட .... மாயப் படையெல்லாம் படப்பொருது
கட்டரண்க ளட்டுக்கொடி மலைக்குவடு இடித்து
மட்டியூரும் கழிக்கோட்டையும் வளைந்தறுத்துக் களமாடி

நெட்டலகைக் குலமாட நெடுங்களிற்றுலமர்ந் ...... குடியில்
கடியரணப் போர்ப்படையைப் பொடியாக்கி அடியுண்ட
படைத்தகை விறைவிருதா வளையுண்டு பிடியுண்டு
புலமாட நெடுங்களிற்றுற் கட்டுண்டு பேதைகள் உடங்கேபோக
எண்ணில்கோடி படைவீரர் புண்ணீரில் புக்கழிந்

தாக்கியபோர் வலிவிருதர் மூக்கிழந்து முகமழிய
மறப்படையுடன் ஏழகப்படை சிறைப்பட்டு விழத்தடிந்து
தந்தைமறஞ் சாய்ந்துடையத் துரந்துசெநகா(?)—அழிஞ்சநறுந்
தென்மதுரைப் புறமதிலைத் தன்னெடும் படைக்கடல் வளையப்
பெருவழுதியரும் தம்பியரும் பெற்றதாயாரும் பேருரிமையும்

பொருவருதுயர் துணையாக வேறுவேறு சுரம்படரத்
தென்மதுரைப்பதிபுக்கு வந்ததையெல்லாங்கொடுத்துப்
பொடிபடுத்தி வழுதியர் தம்கூட மண்டபம்
கழுதையேரிட உழுதுபுகழ்க் கதிர்விளையக் கவடிவித்தி
........பேவ பதங்கண்டு கேட்டு

....மதகளிறேரெட்டு மேழுலகு மிடர்தீரச்
சோழபாண் டியனென்று போ(ர்)வீரர் ...... கள் களிப்ப
வீரமா முடிபுனைந்து திரிபுவன வீரரென்
றிருசிலஞ்சொல முடிசூடி
இகல் கழல்கட்டிப் புகழ்வீரக் கொடியெடுத்துத்

தியாகக்கொடி திசையெட்டிலு மேகக்கலிப் பகைதுரக்க
மாமதுரையை வலங்கொண்டு திருவால வாயுறையும்
தேமலர்க் கொன்றைவார்சடைச் செழுஞ்சுடரைத் தொழுதிறைஞ்சி
ஆங்கவர்க்குப் பூணாரம் அநேகவிதம் கொடுத்தருளி
ஓங்கிய பேர்ஒலி கழலிறைஞ்ச இந்தி .... நது.

பொற்படியும் இளங்களிற்றின் கற்படியும் கொடுத்தருளி
வண்டறைதார் வழுதியரைக் கொண்டபாண்டி மண்டலத்தைச்
சோழபாண்டியன் மண்டலமென் றேழுபாருஞ் சொலநிறுத்தி
மல்லல்வையை மதுரையையும் மதுரையென்ற பேரொழித்துத்
தொல்லை முடித்தலைகொண்ட சோழபுர மென்றருளித்

தார்வழுதிமண்டபத்தில் சேரபாண்டியர்தம்பிரானென்று
பேரெழுதிப் பாண்டியனைப் பாண்டியனென்னும் பேர்மாறிவர
நெடும்படைத் தென்னவன்கெட மதுரைகொண்ட தோள்வலிபாடிய
பாணனைப்பாண்டியனென்று பருமணிப் பட்டஞ்சூட்டி
வெஞ்சிலை வாங்கி வேட்டைநீர் படிந்தாடி

ஓடைமதக் களிறேறி யாடல்வாம் பரிநடவித்
தண்டளவ மலர்மாலையில் வண்டரற்றச் செண்டாடி
அரன்திரு வாலவாயில் அமைந்தவர்க்குத் தன்பேரால்
சிறந்தபெருந் திருவீதியும் திருநாளுங் கண்டருளிப்
பொருப்புநெடுஞ் சிலையான்முப் புரமெரித்தசொக்கற்குத்

திருப்பவனி கண்டருளித் திருவீதியிற் சேவித்துத்
தென்மதுரைத் திருவாலவாய்பொன்மலையெனப் பொன்வேய்ந்து
சிறைகொண்ட புனல்வையைச் சேரபாண்டியன்மண்டலத்து
இறைகொண்ட பசும்பொன்னும் இறையிலியு மெயிற்புலியூர்
ஆடுமம்பல வாணர்கூடி வாய்ந்ததிரு நடங்கண்டருளும்

பாடகக்காற்பைங்கிளிக்கும் பைம்பொன்மதிள் திருவாரூர்
வானவற்குந் திரிபுவன வீரீச்சுர வருந்தவற்கும்
தேன்விரிசடைத் திருவாலவாய்ச் செழுஞ்சுடர்க்குங்கொடுத்தருளி
மந்திரமறை முழுதுணர்ந்த அந்தணர்க் கறமேற்றி
எழுதுவென்றிச் செயத்தம்பம் எத்திசையிலும்நடுவித்து
வழுவில்செஞ்சொற்கவி குன்றுபீடங்களாக மதுரை-
[யடங்கவும் பொறிப்பித்தவன்
அடிநிழற்கீ ழபயமினி யஞ்சலென ....
... ... வழுதிக்கும் பதிதடையும் சாமரையும்-
[கோசாலையும் வெம்பரியும்
கொடித்தேருங் குஞ்சரமும் வைகைநாடும்
பழம்ப .... இவற் .... தியன்
திக்கெட்டும் எல்லைதொட ... ...
.... மசதகர் வெற்பின் புகழுலாவச்
செம்பொன்வீர சிங்காதனத்து வீற்றிருந்தருளிய
கோப்பரகேசரி வன்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீமதுரையும் ஈழமுங் கருவூரும் பாண்டியன் முடித்தலை
யுங்கொண்டு வீராபிஷேகமும் விசயாபிஷேகமும் பண்ணி
யருளிய திரிபுவன வீர சோழதேவற்கு யாண்டு :—

மூன்றாம் இராசராச சோழன்

சீர்மன்னி இருநான்கு திசைவிளங்கு திருமடந்தையும்
போர்மன்னு சயமடந்தையும் புவிமடந்தையு மணம்புணர
அருமறைகள் நெறிவாழ அருந்தமிழோர் கிளைவாழப்
பொருவில்மனு நெறிவாழப் பொன்மகுடம் கவித்தருளி
வெங்கோபக் கருங் கலிப்பகை விடநாகம்
செங்கோலுங் கொடிப்புலியுங் கிரிவரை வரம்பளக்க
எண்டிசைமுகத் தெண்கரிக்கு மெடுத்ததனிக் கூடமென
அண்டகூட முறநிமிர்ந்து முழுமதிக்குடைநின் றழகெறிப்ப
நடுவுநின்று குடிகாத்து நன்றாற்றுந் திறம்பொருந்து
கடிதிழைத்த உட்பகையும் புறப்பகையு மறக்கடிந்து
பொலந்திகிரி பதினான்கு புவனங்களு மடிப்படுத்தி
இலங்குகதிர் வடமேருவி லிருந்தவயப் புலியேறென்னச்
செம்பொன்வீர சிங்காசனத்துப் புவனமுழுதுடையாளொடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோவிராசகேசரி வர்மரான
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ இராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு :—

II

சீர்மன்னு மலர்மகளும் சிறந்ததனி நிலச்செல்வியும்
பார்மன்னு பசுந்துளவச் சயமடந்தையு மனங்களிப்ப
புகழ்மடந்தை புகழ்பாடப் புலமகளும் பூசுரரு
முகமலர்ந்து கண்களிப்ப முனிவர்கணந் துதியெடுப்பத்
தனித்துலக முழுதாளத் தடங்கரைப்பாற் கடல்பிரிந்த
பனித்துளவ நறுந்தாமப் பரந்தாம னெனவந்து
கடிமுரச மொருமூன்றுங் கடனான்கு மெனமுழங்கப்
படிமுழுது மிருணீங்கப் பருதிதனிக் குலம்விளங்கக்
கொடியேந்து புலியிமையக் குலவரைமேல் வீற்றிருப்ப
முடிவேந்த ரடிசூட முறைமையினால் முடிசூடி
வடவரையின் படவரவின் மணிமுடியும் பொடியாகத்
தடவரையின் நெடுந்தோளின் வாரணிகலன் தரித்தருளிப்
பாரேழும் பொழிலேழும் படிபரிக்கும் கிரியேழும்
நீரேழுந் தனிகவித்து நிறைமதிவெண் குடைநிழற்றப்
புறவாழியும் வரையாழியும் பூதலமும் பொதுநீக்கி
அறவாழியுஞ் செங்கோலு மனந்தகற்பகா லம்புரக்க
ஒப்பரிய மறைநாலும் உரைதிறம்பா மனுநூலுஞ்
செப்பரிய வடகலையும் தென்கலையுந் தலையெடுப்ப
நீதிதரு குலநான்கும் நிலைநான்கு நிலைநிற்ப
ஆதியுகங் குடிபுகுத அறுசமையந் தழைத்தோங்கப்
பொருதுறையுஞ் சினவேங்கையு மடமானும் புகுந்துடனே
யொருதுறைநீ ரினிதுண்டு பகையின்றி யுறவாடப்
புயல்வாரி பொழிவிக்கும் பொற்றொடியவர் கற்புயர
வயல்வாரி வளம்பெருகி மறையவர்முத் தமிழ்வளர்க்கும்
நெறிமுறைமை யினிதீண்டித் தனதாணை திசைநடப்ப
நிருபர்குலம்பெலம்படர நிலங்காவற் றொழில்பூண்டு
செருவலியில் முருகனென்றுந் திருவடிவில் மதனனென்றும்
பெருகொளியில் பருதியென்றும் பெருந்தகைமையிற் றருமனென்றும்
தண்ணளியில் மதியென்றுந் தனந்தருதலிற் றருவென்றும்
மண்ணுலகத் திகல்வேந்தரு மறைவாணரும் போற்றெடுப்ப
மீனவருஞ் சிங்களரும் விக்கலரும் கற்கடரும்
வானவரும் குந்தளரும் வங்களரும் பார்மருங்கு
பல்லவரும் மாகதரும் பாஞ்சாலரும் காம்போசரும்
கொங்கணரும் திரிகத்தரும் கூபகருஞ் சாவகரும்
பண்டையரும் திருவடிக்கீழ்ப்பரிந்துதிறை சொரிந்திறைஞ்ச
எண்டிசையும்புரந்தளிக்கும் இராஜராஜதுங்கன் இராஜராஜன்
மலைபேரிலும் வான்பேரிலும் மாதிரங்கால்

நிலைபேரிலும் பேராத நெஞ்சுடைய செஞ்சேவகன்
அலகில்பெரும் புகழாகரம் மங்கையருக் கரசாகி
உலகுடைய பெருமாளுடன் ஒக்கமணி முடிகவித்தாள்
உறந்தைவள நகரம்போல் உலகமொரு பதினான்கும்
பிறந்துடையாள் இராஜராஜன் பிரியா வேளைக்காரி
இயல்வாழவும் இசைவாழவும் இமையமலை மகளறத்தின்
செயல்வாழவும் ராஜராஜன் திருத்தாலி பெற்றுடையாள்
அரசிறைஞ் சழக னருணிறைந்த வுலகதனில்
உரைசிறந்த தனியாணை உடனாணை பெற்றுடையாள்
தவளவயப் பரிகண்டன் காத்தளிக்குங் கற்பகாலம்
புவனியெழத் தனதாணையிற் புரக்குமந்தப் புரப்பெருமாள்
பொய்யாநெடு நிலநான்கும் பொருகுடையி னிருநான்கு
மாதிரமும் விளங்கவந்த வாணர்குல நிலைவிளக்கு
குலகரியெட்டும்பரித்த குலவட்ட மலர்கவிகைச்
சக்கரவர்த்தித னந்தப்புரச் சக்கரவர்த்தி காசெறிய
கோடெயில் வானவர்சசி குலதீப தராபதி
மாதேவியார் தொழுதிறைஞ்சும் மடந்தைமங்கையர் தம்பெருமாள்
அவ்வுலகத் தருந்ததியும் அதிசயிக்கும் பெருங்கற்பா
லிவ்வுலகத் தருந்ததியென விசைதந்த திசைவிளங்கத்
திருந்தியவேல் இராஜராஜன் ராஜேந்திரன் திருவருளென்னும்
பெருந்தனிப்பாற் கடல்படிந்து விளையாடும் பெடையன்னம்
ஆணையெங்குந் தனதாக்கிய ஆதிஇராஜன் மாதேவி
வளர்வங்க சூளாமணி மறையவர்தொழுஞ் சிந்தாமணி
சோணாடன் இராஜராஜன் சுரிமலர்ப்பூந் துழாய்மார்பில்
பூணார மெனவிளங்கிய புவனமுழு துடையாளும்
அனந்தகற்ப நாள்பிரியாது மனங்களித்து மணம்புணரச்
செம்பொன் வீரஸிம்ஹாஸனத்துப் புவனமுழு துடையாளோடும்
வீற்றிருந்தருளிய கோராஜகேசரிவன்மரான
திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜராஜதேவற்கு யாண்டு நாலாவது.

மூன்றும் இராஜேந்திர சோழன்

𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌗𑌦𑍇𑌕𑌵𑍀𑌰 𑌵𑌰𑍈𑌰𑍍𑌯𑍇𑌕𑌵𑍀𑌰 𑌵𑍀𑌰
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰[1] 𑌹𑍁𑌂𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸 𑌦𑌨𑍍𑌤
𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍀𑌰𑌣 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌰𑌣𑌦𑍀𑌪 𑌸𑌂𑌦𑍀𑌪
𑌰𑌾𑌜 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌦𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌪𑍋𑌷𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌪
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌿𑌤𑌮𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤
𑌅𑌯, 𑌰𑌾𑌜𑌰𑌾𑌜 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍋𑌷𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌦𑌾𑌨 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾
𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌰𑌳 𑌵𑍀𑌜𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌨 𑌪𑌾𑌮𑌰 𑌧𑌾𑌨𑌗𑌳
𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍍𑌯 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌕 𑌕𑌳𑌿𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌜
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌕𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮 . 𑌕𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣 𑌮𑌕𑌰𑌾𑌲𑌯 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌿𑌤
𑌬𑌲𑌵𑍀𑌰[2] 𑌪𑍋𑌪𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕 𑌪𑌾𑌦
𑌵𑍀𑌰𑌾𑌭𑌰𑌣 𑌰𑌾𑌜 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌰𑌾𑌜𑌪𑌾𑌰𑌮
𑌮𑌾𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌰𑌾𑌜 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌸𑌕𑌲𑌸𑌮𑌯
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌭𑌕𑌾𑌂𑌜𑌰 𑌮𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨𑌾 𑌸𑌮𑌯𑌭
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕 𑌪𑍇𑌨𑌾𑌪𑌾𑌲𑌨 𑌪𑌾𑌨𑌰𑌸𑍀𑌯𑌾𑌤 𑌰𑌾𑌜
𑌮𑌾𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑌲𑌭 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜 𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌶𑌲𑍍𑌯
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ
தேவர்க்கு யாண்டு :—

---

1. 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌧𑌰 } என்றிருத்தல் வேண்டும்.
2. 𑌬𑌲𑌵𑍀𑌰

இதன் கருத்து :—

" எல்லா உலகத்திற்கும் ஒப்பற்ற வீரனும், வாட் போரில் வன்மை மிக்கவனும், வீர ராக்ஷஸன் எனப் போற்றப்படுபவனும், லங்காராமன் என்னும் பெயருடையானும், மநுகுலத்தை உயர்த்தியவனும், அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தில் பகைவர்க்குச் சூறுவளியும், சோழர் குடிக்கு நேரும் தாழ்வினைத் தவிர்க்கும் தனி வீரனும், மூன்று ஆண்டுகள் ... ... தரித்த முடிகளை யுடையவனும், அரசர்க்கரசும், வானுலக மகளிர் கூட்டுறவால் செருக்கிய பாண்டியன் சேரன் என்னு மிவர்கள் வெண் சாமரை வீசிப் போற்றப்பெற்ற பெருமையுடையானும், பாண்டிய மண்டலத்தைக் கவர்ந்த கன்னட வேந்தனை வென்றவனும், போரில் சேனைகளை யிழந்த வீரசோமேசுவரன் என்பவனால் சரணடைந்து பற்றிக்கொள்ளப்பட்ட பாதங்களை யுடையவனும், வீரர்க்கு அணிகலனாக விளங்குபவனும், ராஜ பரமேசுவரன், ராஜபரம மாகேசுவரன், ராஜ நாராயணன் என்னும் பெயர்களை யுடையவனும், எல்லாச் சமயங்களையும் ஒப்ப நிலைபெறச் செய்பவனும், யானை காலாள் முதலிய படைகளைப் புரப்பவனும், அரசியல், இசை, ஏனைக்கல்வி ஆகியவற்றில் தேர்ச்சிமிக்க தலைவனும், பகைவேந்தர் உளத்திற்குச் சல்யமென்னும் படையை ஒத்துக் கலக்கஞ் செய்பவனுமாகிய திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு "

சேர்க்கை II

சோழ மன்னர்களைப் பற்றிய பழைய பாடல்கள்

முதற்குலோத்துங்க சோழன்

1 ஒருவர் ஒருவர்மேல் வீழ்ந்து வடநாடர்
அருவர் அருவரென அஞ்சி — வெருவந்து
தீத்தீத்தீ யென்றயர்வர் சென்னி படைவீரர்
போர்க்கலிங்க மீதெழுந்த போது.

2 கோட்டந் திருப்புருவங் கொள்ளா வவர்செங்கோல்
கோட்டம் புரிந்த கொடைச்சென்னி — நாட்டஞ்
சிவந்தன வில்லை திருந்தார் கலிங்கஞ்
சிவந்தன செந்தீத் தெற.

3 கரடத்தான் மாரியுங் கண்ணுல் வெயிலும்
நிரைவயிரக் கோட்டா னிலவுஞ் — சொரியுமால்
நீளார்த் தொடையதுல னேரார் கலிங்கத்து
வாளாற் கவர்ந்த வளம்.

4 தடங்குலவு நாண்மாலைத் தாமத்தன் கையில்
விடங்குலவு வெள்வாள் விதிர்ப்ப — நடுங்கியதே
கோண்மேவு பாம்பின் கொடுமுடிய தல்லவோ
வாண்மே வியகலிங்கர் மண்.

5 வாட்டாறு கொங்கம் வடகலிங்கந் தென்மதுரை
கோட்டாறுங் கொண்ட குலதீபன் — ஏட்டில்
எழுத்திருபத் தெட்டிட்டா னென்றரசர் கேட்டுக்
கழுத்திருபத் தெட்டிட்டார் காண்.

6 மலையி னலைகடலில் வாளரவின் வெய்ய
தலையிற் பயின்ற தவத்தால்—தலைமைசேர்
அம்மாதர் புல்லும் அபயன் புயப்புணர
எம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம்.

---

1. தண்டியலங்காரம், 106 மேற்கொள்.
2. வீரசோழியம், அலங்காரப்படலம், 31 மேற்கோள்.
3. தண்டியலங்காரம், 59 மேற்கோள்.
4. கலிங்கத்துப் பரணிக் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் இறுதியிற் கண்ட பாடல்; பெருந்தொகை, பக். 178.
5. ஷை
6. தண்டியலங்காரம், 59 மேற்கோள்.

7 மழையார் கொடைத்தடக்கை வாளபய னெங்கோன்
விழையார் விழையார்மெல் லாடை—குழையார்
தழையா முணவுங் கனியா மினமு
முழையா முழையா முறை

8 நானிலத்தை முழுதாண்ட சயதரற்கு நாற்பத்து
நாலாம் ஆண்டில்
மீனவிகழ் நாயிற்று வெள்ளிபெற்ற வுரோகணிநாள்
இடபப் போதால்
தேனிலவு பொழிற்றில்லை நாயகர்தம் கோயிலெலாஞ்
செம்பொன் வேய்ந்தாள்
ஏனவரும் தொழுதேத்தும் இராசராசன் குந்தவைபூ
விந்தையாளே.

9 ஆரிய வுலக மனைத்தையுங் குடைக்கீழ்
ஆக்கிய குலோத்துங்க சோழற்
காண்டொரு நாற்பத் தாறிடைத் தில்லை
யம்பலத் தேவட கீழ்பால்
போரியன் மதத்துச் சொன்னவா றறிவார்
கோயிலும் புராண நூல் விரிக்கும்
புரிசைமா ளிகையும் வரிசையால் விளங்கப்
பொருப்பினுன் விருப்புறச் செய்தோன்
நேரியற் காண்டோ ரஞ்சுடன் மூன்றில்
நிகரிலாக் கற்றளி நீடூர்
நிலாவினுற் கமைத்த நிலாவினு னமுத
சாகர னெடுந்தமிழ் தொகுத்த
காரிகைக் குளத்தூர் மன்னவன் றெண்டை
காவலன் சிறுகுன்ற நாட்டுக்
கற்பக மிழலை நாட்டுவே ளாண்மை
கொண்டவன் கண்டன் மாதவனே.

---

7. ஷை. 93 மேற்கோள்.

8. சிதம்பரக் கல்வெட்டு.

9. and 10. நீடூர்க் கல்வெட்டுக்கள். Epigraphia Indica, Vol. XVIII, No. 8; பெருந்தொகை. பக்கங்கள் 278, 279

10 எண்டிசை யுலகை யொருகுடை நிழற்கீ
ழிருத்திய குலோத்துங்க சோழற்
கியாண்டொரு முப்பத் தெட்டினிற் சோணாட்
டிசைவள ரிந்தளூர் நாட்டுள்
உண்டை நீடியநீ டுருமை யோடு
மூலாவின சிவபெரு மானுக்
குவந்து வெண்கயிலை மலையெனச் சிலையா
லுத்தம விமானமிங் கமைத்தான்
தண்டமிழ் முமித சாகர முனியைச்
சயங்கொண்ட சோழமண் டலத்துத்
தண்சிறு குன்ற நாட்டகத் திருத்திச்
சந்தநூற் காரிகை யவனாற்
கண்டவன் மருமான் காரிகைக் குளத்தூர்க்
காவல னிலாவிரு னெவர்க்குங்
கருணையு நிதியும் காட்டிய மிழலை
நாட்டுவேள் கண்டன் மாதவனே.

11 ஓதுஞ் சகரர்யாண் டோரொருபத் தெட்டின்மேல்
ஆதிமூ லந்நாளி லானிதனிற்—சோதி
துளங்கில மேற்சோழன் சோழகுல வல்லி
களங்கமற வைத்தாள் கரு.

12 சரநிரைத் தாலன்ன தண்பணி தூங்கத் தலைமிசைச்செங்
கரநிரைத் தாரையுங் காண்பன்கொ லோகலிங் கத்துவெம்போர்
பொரநிரைத் தார்விட்ட வேழமெல் லாம்பொன்னி நாட்டளவும்
வரநிரைத் தான்றொண்டை மான்வண்டை மாநகர் மன்னவனே.

13 புயன்மேவு பொழிற்றஞ்சை முதற்பஞ்ச நதிவாணன்
புதல்வன் பூண்ட
வயமேவு களியானை முடிகொண்டான் மாநெடுவேல்
வத்தர் வேந்தன்
இயன்மேவு தோளபயற் கிருபத்தை யாண்டதனி
னிடர்க்க ரம்பைச்
செயன்மேவு மீசர்க்குத் திருநந்தா விளக்கொன்று
திருத்தி னானே.

---

11. S. I. I., Vol, No. 621.
12. கலிங்கத்துப்பரணிக் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் இறுதியிற் கண்ட பாடல்; பெருந்தொகை, பக், 249,
13. S. I. I., Vol. IV, No. 1338.

விக்கிரம சோழன்.

14 நடித்தது நச்சர வுச்சியி னுச்சி மதிலிலங்கை
இடித்தது வென்ற திருபது தோள்பதி னெண்பகலே
முடித்தது பாரதம் வீரப் புலிவைப்ப மூரிச்செண்டால்
அடித்தது பொற்கிரி விக்ரம சோழ வகளங்கனே.

15 கையு மலரடியுங் கண்ணுங் கனிவாயுஞ்
செய்ய கரிய திருமாலே — வையம்
அளந்தா யகளங்கா வாலிலைமேற் பள்ளி
வளர்ந்தாய் தளர்ந்தாளென் மான்.

16 சரியும் புனைசங்குந் தண்டளிர்போன் மேனி
வரியுந் தனதடஞ்சூழ் வம்பும் — திருமான
ஆரந் தழுவுந் தடந்தோ ளகளங்கன்
கோரந் தொழுத கொடிக்கு.

17 விச்சா தரனேனு மந்தரத்து மேவானல்
அச்சுத னுயினுமம் மாயனலன் — நிச்ச
நிறைவான் கலையான் அகளங்க னீதி
இறையா லனகனெங் கோன்.

18 தண்டாமரை தருநாண்மலர் மீதோதிம மீனத்
தரளத்திரள் பவளத்திர ளென்றேழையர் தங்கைக்
கொண்டாடிட முன்னைக்கிது பின்னைத்தரு செம்மைக்
குணநான்மடி யுளதாகிய குடகாவிரி நாடா
பண்டாலிலை யமளித்துயில் குழவிப்பரு வத்தே
பவ்வத்தொடு முலகைச்சிறு பவளத்துவர் வாயால்
உண்டாயக ளங்காஙிக ளங்காய்கரி தொழுதாள்
உய்யத்திரு வுளமோவெது செய்யத்திரு வுளமோ.

19 செய்யோனக ளங்கன்வள வன்சோழ குலேசன்
சென்னிக்குல தீபன்னுயர் பொன்னித்திரு நாடன்
பொய்யோடொரு நாளும்முறை செய்யாமனு துங்கன்
போர்வல்லவன் மல்லைப்பொழில் பொங்குங் குருகூரே

---

14. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா. 117.
15. விக்கிரம சோழன் உலாவில் இறுதியிலுள்ள வெண்பா.
16. தண்டியலங்காரம், 40 மேற்கோள்.
17. வீரசோழியம், அலங்காரப் படலம், 30 மேற்கோள்.
18. தஞ்சைச் சரசுவதிமால் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்ட பாடல்; பெருந்தொகை, பக். 182.
19. ஷை

அய்யோவவ ரைப்போலொரு நிட்டூரரு முண்டோ
அஞ்சம்படு கைக்கேதுயர் நெஞ்சம்படு கைக்கே
வெய்யோன் விழு கைக்கேமுழு மதிவந்தெழு கைக்கே
விழிநீர்சொரி கைக்கேயெனை விட்டுப்பிரிந் தாரே.

20 வடவைக்கனலைப் பிழிந்துகொண்டு
மற்றுமொருகால் வடித்தெடுத்து
வாடைத்துருத்தி வைத்தூதி
மறுகக்காய்ச்சிக் குழம்புசெய்து
புடவிக்கயவர் தமைப்பாடிப்
பரிசுபெருமற் றிரும்பிவரும்
புலவர்மனம்போற் சுடுநெருப்பைப்
புழுகென்றிறைத்தாற் பொறுப்பாளோ
அடவிக்கதலிப் பசுங்குருத்தை
நச்சுக்குழலென் றஞ்சியஞ்சி
அஞ்சொற்கிளிகள் பஞ்சரம்விட்
டகலாநிற்கு மகளங்கா
திடமுக்கடவா ரணமுகைத்த
தேவே சோழசிங்கமே
திக்குவிசயஞ் செலுத்தியொரு
செங்கோனடாத்து மெங்கோவே.

21 செங்கான்மட வன்னம்படர் தீயாமென வெருவிச்
சிறையிற்பெடை மறையக்கொடு திரியத்திரள் கமுகின்
பைங்கான்மர கதமீது படர்ந்தேறி நறுந்தண்
பாளைக்கிடை பவளக்கொடி படர்காவிரி நாடா
தங்கா தலி யருமைந்தரு முடனாக வணங்கித்
தலைகாவெம துடல்காவெம துயிர்காவக ளங்கா
கொங்காமன துங்காவென மதுரேசர் வணங்கும்
கொல்யானை யபங்காவிவள் குழலோசை பொருளே.

22 இன்னங் கலிங்கத் திகல்வேந்த ருண்டென்றோ
தென்னன் தமிழ்நாட்டைச் சீறியோ — சென்னி
அகளங்கா வுன்றன் அயிரா வதத்தின்
நிகளங்கால் விட்ட நினைவு.

---

20. தனிப்பாடல்: பெருந்தொகை, பக். 182.

21. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா. 129

22. ஷை பா. 123

23 பழியும் புகழு மெவர்க்குமுண் டாமிந்தப் பாரிலுனக்
கழியுஞ் சிலையுங் கயலுமன் ஞேவக ளங்கதுங்க
மொழியும் பொழுதெங்கள் பெண்சக்ர வர்த்தி முகத்திரண்டு
விழியும் புருவமு மாகியிப் போதுன்னை வெல்கின்றவே.

24 தூபங் கமழும்பைங் கோதையன் விக்ரம சோழன் மன்னர்
தீபன் புறங்கடை வந்துநின் ருனின் றிருப்புருவச்
சாபங் குனிய விழிசிவப் பத்தலை சாய்த்துநின்ற
கோபந் தணியன்ன மேயெளி தோநங் குடிப்பிறப்பே.

விக்கிரம சோழன் படைத்தலைவன் மணவிற்கூத்தன் காலிங்க ராயன் தில்லையில் புரிந்த திருப்பணியைப்பற்றிய பாடல்கள்.

25 எல்லை கடலா விகல்வேந்த ரைக்கவர்ந்த
செல்வமெலாந் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துத் — தொல்லைத்
திருக்கொடுங்கை பொன்மேய்ந்தான் றிண்மைக் கலியின்
தருக்கொடுங்க வெல்கூத்தன் ருன்.

26 தில்லையிற்பொன் னம்பலத்தைச் செம்பொனுல் மேய்ந்துவா
னெல்லையைப்பொன் ஞக்கிஞ னென்பரால் — ஒல்லை
வடவேந்தர் செல்வமெலாம் வாங்கவேல் வாங்கும்
குடைவேந்தன் றொண்டையார் கோ.

27 தென்வேந்தன் கூனிமிர்த்த செந்தமிழர் தென்கோயில்
பொன்மேய்ந்து திக்கைப் புகழ்வேய்ந்தான் — ஒன்ஞர்க்குக்
குற்றம் பலகண்டோன் கோளிழைக்கும் வேற்கூத்தன்
சிற்றம் பலத்திலே சென்று.

28 பொன்னம் பலக்கூத்த ராடம் பலமணவிற்
பொன்னம் பலக்கூத்தர் பொன்மேய்ந்தார் — தென்னர்
மலைமன்ன ரேனை வடமன்னர் (மற்றக்)
குலமன்னர் செல்வமெலாங் கொண்டு.

29 தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே பேரம் பலந்தன்னை
மல்லற் கடற்ருனை வாட்கூத்தன் — வில்லவர்கோன்
அம்புசேர் வெஞ்சிலையி ஞற்றல்தனை மாற்றியகோன்
செம்புமேய் வித்தான் றெரிந்து.

30 ஏனை வடவரச ரிட்டிடைந்த செம்பொன்ஞல்
ஏன லெனத்தில்லை நாயகருக் — கானெய்
சொரிகலமா மாமயிலைத் தொண்டையர்கோன் கூத்தன்
பரிகலமாச் செய்தமைத்தான் பார்த்து.

---

23. ஷை பா. 142.
24. ஷை பா. 138.
25 — 30. சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள் : S. I. I. Vol. IV, p. 33.

31 தெள்ளு புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தார்க்குத்
தள்ளியெதி ரம்பலந்தா தன்பாதம் — புள்ளுண்ண
நற்பிக்கங் கொண்ட நரலோக வீரன்செம்
பொற்படிக்கங் கண்டான் புரிந்து.

32 இட்டா னெழிற்றில்லை யெம்மாற் கிசைவிளங்க
மட்டார் பொழின்மணவில் வாழ்கூத்தன் — ஒட்டாரை
யின்பமற்ற தீத்தான மேற்றினு னீண் டொளிசேர்
செம்பொற் றளிக்காளஞ் செய்து.

33 ஆடுந் தனித்தேனுக் கம்பலத்தே கர்ப்பூரம்
நீடுந் திருவிளக்கு நீடமைத்தான் — கூடார்
அடிக்கத் தினைநரியும் புள்ளுங் ... ...
கடிக்கப் பெருங்கூத்தன் றுன்.

34 பொன்னம் பலஞ்சூழப் பொன்னின் றிருவிளக்கால்
மன்னுந் திருச்சுற்று வந்தமைத்தான்—தென்னவர்தம்
பூவேறு வார்குழலா ரோடும் பொருப்பேற
மாவேறு தொண்டையார் மன்.

35 சிற்றம் பலத்தானை யேத்தினுன் தெவ்விடத்துக்
கொற்றத்தால் வந்த கொழுநெதியால்—பற்றுர்
தருக்கட்ட வஞ்சினவேற் றுர்மணவிற் கூத்தன்
திருக்கட்ட மஞ்சனமுஞ் செய்து.

36 தொல்லைப் பதித்தில்லைக் கூத்தர்க்குத் தொண்டையர்கோன்
எல்லைத் திசைக்கரிகள் எட்டளவும்—செல்லப்போய்ச்
சாலமுதுபேய்நடிக்க[த்தார்தாங்கு]தொண்டையர்கோன்
பாலமுது செய்வித்தான் பார்த்து.

37 ஆடுந் தெளிதேனை யாயிர நாழிநெய்யால்
ஆடும் படிகண்டான் அன்றினர்கள்—ஓடுந்
திறங்கண்ட தாளன் சினக்களிற்றுன் ஞாலம்
அறங்கண்ட தொண்டையர் கோ னுங்கு.

38 நட்டப் பெருமானுர் ஞானங் குழைந்தளித்த
சிட்டப் பெருமான் திருப்பதிய—முட்டாமைக்
கேட்போர்க்கு மண்டபத்தைச் செய்தான்றெவ் வேந்தர்கெட
வாட்போக்குந் தொண்டையர்கோன் மன்.

39 மல்லற் குலவரையா னூற்றுக்கால் மண்டபத்தைத்
தில்லைப் பிரானுக்குச் செய்தமைத்தான்—கொல்லம்
அழிவுகண்டான் சேரன் அளப்பரிய வாற்றற்
கிழிவுகண்டான் தொண்டையர்கோ னேறு.

31 — 39, சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்; S. I. I. Vol IV, p. 33.

40 தில்லைப் பெரிய திருச்சுற்று மாளிகை
எல்லைக் குலவரைபோ லீண்டமைத்தான்—தொல்லைநீர்
மண்மகளைத் தங்கோன் மதிக்குடைக்கீழ் வீற்றிருத்தி
உண்மகிழுந் தொண்டையர்கோ னுற்று.

41 புட்கரணி கல்சாத்து வித்தான்பொற் கோயிலின்வாய்
விக்கரணம் பார்ப்படத்தன் மேல்விதித்துத் — திக்களவு
மாநடத்திக் கோனடத்தும் வாட்கூத்தன் மண்ணிலறந்
தானடத்தி நீடுவித்தான் முன்.

42 வீதிசூழ் நல்விளக்கும் வீற்றிருக்க மண்டபமும்
மாதுசூழ் பாக மகிழ்ந்தார்க்குப் — போதுசூழ்
தில்லைக்கே செய்தான் திசைக்களிறு போய்நிற்கும்
எல்லைக்கே செல்கலிங்க ரேறு.

43 நடங்கவின்கொ ளம்பலத்து நாயகச்செந் தேனின்
இடங்கவின்கொள் பச்சையிளந் தேனுக் — கடங்கார்
பருமா ளிகைமேற் பகடுகைத்த கூத்தன்
திருமா ளிகையமைத்தான் சென்று.

44 எவ்வுலகு மெவ்வுயிரு மீன்று மெழிலழியாச்
செவ்வியாள் கோயிற் றிருச்சுற்றைப் — பவ்வஞ்சூழ்
எல்லைவட்டந் தன்கோற் கியலவிட்ட வாட்கூத்தன்
தில்லைவட்டத் தேயமைத்தான் சென்று.

45 வாளுடைய பொற்பொதுவின் [மன்னனிட மாகும்]
ஆளுடைய பாவைக் கபிடேகம் — வேளுடைய
பொற்பினுன் பொன்னம் பலக்கூத்தன் பொங்குகட
வெற்பினுன் சாத்தினுன் வேறு.

46 சேதாம்பல் வாய்மயிற்குத் தில்லையந் தேவிக்குப்
பீதாம் பரஞ்சமைத்தான் பேரொலிநீர் — மோதா
அலைகின்ற வெல்லை யபயனுக்கே யாக
மலைகின்ற தொண்டையார் மன்.

47 செல்வி [திருத்தறங்க டென்]னகரித் தில்லைக்கே
நல்லமகப் பாலெண்ணெய் நாடோறுஞ் — செல்லத்தான்
கண்டா னரும்பையர்கோன் கண்ணகனீ ஞாலமெலாம்
கொண்டானந் தொண்டையர் கோன்.

---

40 — 47. சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்; S. I. I., Vol IV. pp. 33 and 34.

48 பொன்னு லகுதாம் புலியூர் தொழுவதற்
குன்னி யிழிகின்ற தொக்குமால் — தென்னர்
(குடிவி)டா மற்செகுத்த கூத்தன்செம் பொன்னின்
கொடிபுறஞ் செய்த குழாம்.

49 ஆதிசெம்பொ னம்பலத்தி னம்மா னெழுந்தருளும்
வீதியும்பொன் மேய்ந்தனனும் மேல்விளக்குஞ் — சோதிக்
கொடியுடைத்தாய்ப் பொன்னாற் குறுகவலா னென்றும்
படியமைத்தான் றொண்டையர்கோன் பார்த்து.

50 நாயகர் வீதி யெழுந்தருளும் நன்னாளால்
தூய கருவெழு தூபத்தாற் — போயொளிர்சேர்
வான்மறைக்கக் கண்டானிம் மண்மகளை வண்புகழால்
தான்மறை கூத்தன் சமைத்து.

51 [பரனுமை வேட்ப(வே)சைவா சிரியர்]
திருவுருவ மானதிருக் கோலம்—பெருகொளியாற்
காட்டினான் தில்லைக்கே காசினிவாய் வெங்கலியை
ஓட்டினான் தொண்டையர் கோன்.

52 மன்றுதிகழ் தில்லைக்கே வாணிக் கரசகணந்
துன்றும் பொழின்மணவிற் றொண்டைமான்—என்றும்
இருந்துண்ணக் கண்டா னிகல்வேந்த ராகம்
பருந்துண்ணக் கண்டான் பரிந்து.

53 தில்லைத் தியாகவலி [விண்சிற் பஞ்சவினி]
எல்லை நிலங்கொண் டிறையிழிச்சித்—தில்லை
மறைமுடிப்பார் வீதி மடஞ்சமைத்தான் மண்ணோர்
குறைமுடிப்பான் தொண்டையர் கோ.

54 என்றும் பெறுதலா லேரா ரெழிற்புலியூர்
மன்றி னடனுக்கு மாமதக்—குன்று
கொடுத்தருளி மண்ணிற் கொடுங்கலிவா ராமே
தடுத்தனன் தொண்டையர்கோன் தான்.

55 முத்திறத்தா ரீசன் முதற்றிறத்தைப் பாடியவா
றொத்தமைத்த செப்பேட்டி னுள்ளெழுதி—இத்தலத்தி
னெல்லைக் கிரிவா யிசையெழுதி னான்கூத்தன்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று.

56 தில்லை வளருந் தெளிதே னொளிதழைப்ப
நல்லதிரு நந்தா வனஞ்சமைத்தான்—வல்லத்திற்
கோட்டங்கொள் வாள்வேந்தர் கொற்றக் களியானை
யீட்டங்கொள் காலிங்க ரேறு.

48—56, சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள்; S. I. I. Vol., IV, p. 34,

57 நூறு யிரங்கமுகு மாங்கமைத் தான்சினத்தின்
மாறுக வெல்களிற்று வாட்கூத்தன்—கூறுளும்
வல்விச் சிறுகிடைக்கு வான்வளர மாநடஞ்செய்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே சென்று.

58 மாசிக் கடலாடி வீற்றிருக்க மண்டபமும்
பேசற் றவற்றைப் பெருவழியும்—ஈசற்குத்
தென்புலியூர்க் கேயமைத்தான் கூத்தன் திசையனைத்து
மன்புலியா ணை நடக்க வைத்து.

59 ஓங்கியபொன் னம்பலத்தார்க் கோரா யிரஞ்சுரபி
ஆங்களித்தா னேற்றெதிர்ந்தா ராயிழையார்—தாங்கா
தொருக்கியுட லாவி யுயிர்த்துநாட் போக்கி
யிருக்கவென்ற தொண்டையா ரேறு.

60 தொல்லோர்வாழ் தில்லைச் சுடலையமர்ந் தார்கோயில்
கல்லா லெடுத்தமைத்தான் காசினியிற்—றெல்லை
மறைவளர்க்க வெங்கலியை மாற்றிவழு வாமல்
அறம்வளர்க்கக் காலிங்க னுய்ந்து.

61 தில்லைமூ வாயிரவர் தங்கள் திருவளர
எல்லையில்பே ரேரிக் கெழின்மதகு—கல்லினாற்
றுனமைத்தான் றெவ்வேந்தர்க் கெல்லாந் தலந்தவிர
வானமைத்தான் தொண்டையார் மன்.

காலிங்கராயன் திருவதிகையில் செய்த
திருப்பணியைப் பற்றிய பாடல்கள்.

62 பொன்மகர தோரணமும் பூணணியும் பட்டிகையுந்
தென்னதிகை நாயகர்க்குச் செய்தமைத்தான்—மன்னவர்கள்
தன்கடைவாய் நில்லாதார் தாள்வரைவாய் நின்றுணங்க
மின்கடைவேற் காலிங்கர் வேந்து.

63 மின்னிலங்கு பொற்சதுக்க மேகடம்ப மென்றிவற்றைத்
தென்னதிகை நாயகர்க்குச் சேர்த்தினான்—தென்னவர்தந்
தோணுக்கும் வென்றி துறந்தே சுரநோக்க
வாணுக்குங் காலிங்கர் மன்.

64 வில்லில் வெயிலனைய வீரட்டர் தந்திருநாள்
நல்லநெயி ரைஞ்ஞூற்று நாழியால்—வல்லி
யுடனுடைக் கண்டான்றன் றென்னலர்க்குக் கண்கள்
இடனுடைச் செல்கூத்தன் ஈண்டு.

57—61. சிதம்பரக் கல்வெட்டுக்கள் : S. I. I., Vol. IV, p. 34.
62—64. திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள் : பெருந்தொகை, பக். 254.

65 மண்டபமு மாளிகையும் வாழதிகை வீரட்டர்க்
கெண்டிசையு மேத்த வெடுத்தமைத்தான் — விண்டவர்கள்
நாள்வாங்கச் சேயிழையார் நாண்வாங்க நற்றடக்கை
வாள்வாங்குங் காலிங்கர் மன்.

66 மன்னொளிசேர் நூற்றுக்கான் மண்டபத்தை மால்வரையால்
மன்னதிகை நாயகர்க்கு வந்தமைத்தான் — மன்னர்
இசைகொடா தோட விகல்கொண்டாங் கெட்டுத்
திசைகொடார் கூத்தன் தெரிந்து.

67 மன்னுதிரு வீரட்டர் கோயின் மடைப்பள்ளி
தன்னைத் தடஞ்சிலையா லேசமைத்தான் — தென்னர்
குடமலை நாடெறிந்து கொண்டவேற் கூத்தன்
கடமலைமால் யானையான் கண்டு.

68 அதிகை யரனுக் கருவரையாற் செய்தான்
மதிகை நெடுங்குடைக்கீழ் மன்னர் — பதிகள்
உரியதிருச் சுற்று முடன்கவர்ந்த கூத்தன்
பெரியதிருச் சுற்றைப் பெயர்த்து.

69 அருமறைமா தாவி னறக்காமக் கோட்டந்
திருவதிகைக் கேயமையச் செய்து — பெருவிபவங்
கண்டா னெதிர்ந்தா ரவியத்தன் கைவேலைக்
கொண்டானங் தொண்டையர் கோ.

70 தென்னதிகை வீரட்டஞ் செம்பொனால் வேய்ந்திமையோர்
பொன்னுலகை மீளப் புதுக்கினான் — மன்னுணங்கு
முற்றத்தான் முற்றுநீர் வையம் பொதுக்கடிந்த
கொற்றத்தான் தொண்டையர் கோ.

71 வானத் தருவின் வளஞ்சிறந்த நந்தவனம்
ஞானத் தொளியதிகை நாயகர்க்குத் — தானமைத்தான்
மாறுபடுத் தாருடலம் வன்பேய் பகிர்ந்துண்ணக்
கூறுபடுத் தான்கலிங்கர் கோ.

72 எண்ணில் வயல்விளைக்கும் பேரேரி யீண்டதிகை
அண்ணல் திருவிளங்க வாங்கமைத்தான் — மண்முழுதுந்
தங்கோன் குடைநிழற்கீழ்த் தங்குவித்த வேற்கூத்தன்
எங்கோன் மணவிலா ரேறு.

73 ஐயொருப தாயிரமாம் பூக மதிகையிலே
மைவிரவு கண்டர்க்கு வந்தமைத்தான் — வெய்யகலி
போக்கினான் மண்ணைப் பொதுநீக்கித் தங்கோனுக்
காக்கினான் தொண்டையர்கோ னுங்கு.

---

65 — 73. திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள்: பெருந்தொகை பக்கங்கள், 254, 255.

74 அராப்புனையும் நம்மதிகை வீரட்டா னர்க்குக்
குராற்பசுவைஞ் ஞூறு கொடுத்தான் — பொராப்புறந்தான்
கண்டருக்குத் தான்கொடுத்த காலிங்கன் காசினிக்குத்
தண்டருப்போ னின்றளிப்பான் ருன்.

75 வாரி வளஞ்சுரக்க வாழதிகை நாயகருக்
கேரியு மூரு மிசைந்தமைத்தான் — போரிற்
கொலைநாடு வெஞ்சினவேற் கூத்தன் குறுகார்
மலைநாடு கொண்டபிரான் வந்து.

76 அம்மா னதிகையிலே யம்பொற் றடமிரண்டும்
செம்மா மலரிலகச் செய்தமைத்தான் — கைம்மாவின்
ஈட்டமின்ற வெம்பாமற் கண்டருளென் றீண்டரசர்
காட்டகின்ற வேற்கூத்தன் கண்டு.

77 அருளா கரநல்லூ ராங்கமைந்த வேரி
இருளார் களத்ததிகை யீசன் — அருளாரச்
சென்றமைத்தான் தென்னுடன் சாவேற்றின் றிண்செருக்கை
யன்றமைத்தான் தொண்டையர்கோ னுங்கு.

78 போதியி னீழற் புனிதற் கிறையிலிசெய்
தாதி யதிகையின்வா யாங்கமைத்தான் — மாதர்முலை
நீடுழக்கா ணகத்து நேரலரைத் தன்யானைக்
கோடுழக்காண் கூத்தன் குறித்து.

79 மாசயிலத் தம்மைக்கு வாழதிகை வீரட்டத்
தீச னிடமருங்கி லேந்திழைக்கு — மாசில்
முடிமுதலா முற்றணிகள் சாத்தினான் வேளாண்
குடிமுதலான் தொண்டையர் கோன்.

80 ஆற்றற் படைவேந்த ராற்ரு தழிந்திட்ட
மாற்றற்ற செம்பொன்னால் வாழதிகை — ஏற்றுக்
கொடியார்க்குக் கோலப் பரிகலமாச் செய்தான்.
படியார்க்குஞ் சீர்க்கூத்தன் பார்த்து.

81 அண்ண லதிகையாற் கையிரண்டு நல்விளக்கு
மண்ணின் வறுமைகெட வந்துதித்துக் — கண்ணகன்ற
ஞாலத் தறஞ்செய் நரலோக வீரன்பொற்
சிலத்தி னுலமைத்தான் சென்று.

---

74 — 81. திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள்; பெருந்தொகை, பக்கங்கள், 255, 256.

82 நீடு மதிகையரன் நித்தல் பெருங்கூத்தை
யாடு மரங்கமைத்தா னன்றினூர்—நாடு
பரியெடுத்த தூளி பகல்மறைப்பச் சென்றுங்
கெரியெடுத்தான் றெண்டையா ரேறு.

83 ஈச னதிகையில்வா கீச னெழுந்தருள
மாசில் பெருங்கோயில் வந்தமைத்தான்—பூசல்
விளைவித்த வேணுடும் வெற்பனைத்துஞ் செந்தீ
வளைவித்தான் தொண்டையார் மன்.

84 நல்யாக மண்டபத்தைச் செய்தான் நரபதியர்
பல்யானை யோடுணங்கப் பாவலர்க—ளெல்லாம்
புகுங்குடையான் தொண்டையர்கோன் பொன்மழையோ டொக்கத்
தருங்கொடையான் தானதிகை சார்ந்து.

85 அண்ண லதிகையர னாகம் பிரியாத
பெண்ணினல்லா ளெண்ணுன்கு பேரறமும்—எண்ணியவை
நாளுள் செலவமைத்தா னண்ணு வயவேந்தர்
வாளுள் கவர்கூத்தன் வந்து.

86 ஆட லமர்ந்தபிரா னுங்கதிகை வீரட்டம்
நீடுவதோர் கோயில் நினைந்தமைத்தான்—கோடிக்
குறித்தா ருடல்பருந்து கூட்டுண்ணக் காட்டி
மறுத்தானந் தொண்டையர் மன்.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன்

87 இன்றும்யான் மீள்வ தறியே னிரணியனை
அன்றிரு கூறு வடர்த்தருளிக்—கன்றுடனே
ஆவின்பின் போன வனகன் அனபாயன்
மாவின்பின் போன மனம்.

88 என்னேய் சிலமடவா ரெய்தற் கெளியவோ
பொன்னே யனபாயன் பொன்னெடுந்தோள்—முன்னே
தனவே யென்றுளுஞ் சயமடந்தை தோளாம்
புனவேய் மிடைந்த பொருப்பு.

82—86, திருவதிகைக் கல்வெட்டுக்கள்; பெருந்தொகை, பக்கங்கள், 256, 257.

87. குலோத்துங்க சோழ னுலாவில் இறுதியிலுள்ள வெண்பா.

88. தண்டியலங்காரம், 3 மேற்கோள்.

89 அன்னைபோ லெவ்வுயிருந் தாங்கு மனபாயா
நின்னையா ரொப்பார் நிலவேந்தர்— அன்னதே
வாரி புடைசூழ்ந்த வையகத்துக் கில்லையாற்
சூரியனே போலுஞ் சுடர்.

90 பூதலத்து ளெல்லாப் பொருளும் வறியராய்க்
காதலித்தார் தாமே கவர்தலால்—நீதி
அடுத்துயர்ந்த சீர்த்தி யனபாயா யார்க்குங்
கொடுத்தியெனக் கொள்கின் றிலேம்.

91 தண்கவிகை யாலுலகந் தாங்கு மனபாயன்
வெண்கவிகைக் குள்ளடங்கா வேந்தில்லை—யெங்கும்
மதியத் துடனிரவி வந்துலவும் வானிற்
பொதியப் படாத பொருள்.

92 தம்மாற் பயன்றூக்கா தியாவரையுந் தாங்கினும்
கைம்மாறுங் கால முடைத்தன்றே—எம்மாவி
அன்னவனை யாழி யனபாயனையலராள்
மன்னவனை மானுமோ வான்.

93 இகன்மதமால் யானை யனபாய னெங்கோன்
முகமதியின் மூர னிலவால்—நகமலர்வ
செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வள்வதன
பங்கயங்கள் சாலப் பல.

94 மூவாத் தமிழ்பயந்த முன்னூன் முனிவாழி
ஆவாழி வாழி யருமறையோர்—காவிரிநாட்
டண்ண லனபாயன் வாழி யவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மழை.

95 வண்புயலைக் கீழ்ப்படுத்து வானத் தருமலைந்து
மண்குளிரச் சாயல் வளர்க்குமாந்—தண்கவிகைக்
கொங்கா ரலங்கலன பாயன் குளிர்பொழில்சூழ்
கங்கா புரமாளி கை.

---

89. தண்டியலங்காரம், 32 மேற்கோள்,
90. ஷை 46 ,,
91. ஷை
92. ஷை 50 ,,
93. ஷை 63 ,,
94. ஷை 88 ,,
95. ஷை 98 ,,

96 நானே யினிச்சொல்லி வேண்டுவ தில்லை நளினமலர்த்
தேனே கபாடந் திறந்து விடாய்செம்பொன் மாரிபொழி
மானே ரபய னிரவி குலோத்துங்கன் வாசல்வந்தால்
தானே திறக்குநின் கைம்மல ராகிய தாமரையே.

97 ஆடுங் கடைமணி நாவசை யாம லகிலமெல்லாம்
நீடுங் குடையிற் றரித்த பிரானென்று நித்தநவம்
பாடுங் கவிப்பெரு மாளொட்டக் கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென் றேயென்னைச் சொல்லுவரே.

98 நீடிய வேண்டிசை நீழல்வாய்ப்ப
நேரிய தெக்கிண மேருவென்னப்
பீடிகை தில்லை வனத்தமைத்த
பெரிய பெருமாளை வாழ்த்தினவே.

இரண்டாம் இராசராசசோழன்

99 அன்று தொழுத வரிவை துளவணிவ
தென்று துயில்பெறுவ தெக்காலந் — தென்றிசையில்
நீரதிரா வண்ண நெடுஞ்சிலையை நாணெறிந்த
வீரதரா வீரோ தயா.

100 கொலையைத் தடவிய வைவே லரக்கர் குலமடியச்
சிலையைத் தடவிய கையே யிதுசெக தண்டத்துள்ள
மலையைத் தடவிய விந்தத் தடவி மலைந்தவொன்னார்
தலையைத் தடவி நடக்குங்கொல் யானைச் சயதுங்கனே.

101 கரத்துஞ் சிரத்துங் களிக்குங் களிறுடைக் கண்டன்வந்தான்
இரத்துங் கபாட மினித்திறப் பாய்பண் டிவனணங்கே
உரத்துஞ் சிரத்துங் கபாடந் திறந்திட்ட துண்டிலங்கா
புரத்துங் கபாட புரத்துங்கல் யாண புரத்தினுமே

---

96. தமிழ் நாலவர் சரிதை பா, 143
97. ௸ 131
98. தக்கயாகப்பரணி, பா, 773
99. இராசராச சோழ னுலாவில் இறுதியிலுள்ள வெண்பா.
100. தக்கயாகப்பரணி, (இரண்டாம் இராசராசசோழன் வரலாறு) பக். 46
101. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா, 128

102 தொழுகின்ற மன்னர் சொரிந்திட்ட செம்பொற்றுலாத்திடைவண்
டுழுகின்ற தார்க்கண்ட னேறிய ஞான்றி னுவாமதிபோய்
விழுகின்ற தொக்கு மொருதட்டுக் காலையில் வேலையில்வந்
தெழுகின்ற ஞாயிறொத் தான்குல தீப னெதிர்த்தட்டிலே.

103 இழையொன் றிரண்டு வகிர்செய்த வற்றொன் றிணையுமிடைக்
குழையொன் றிரண்டுகட் கொம்பனை யாய்கொண்ட கோபந்தணி
மழையொன் றிரண்டுகைம் மான பரன்கண்டன் வாசல் வந்தால்
பிழையொன் றிரண்டு பொறுப்பதன் றோகடன் பேதையர்க்கே.

104 கண்டன் பவனிக் கவனப் பரிநெருக்கால்
மண்டுளங் காதே யிருந்தவா — கொண்டிருந்த
பாம்புரவி தாயல்ல பாருரவி தாயல்ல
வாம்புரவி தாய வகை.

105 அலைகொன்று வருகங்கை வாராமன் மேன்மே
லடைக்கின்ற குன்றா டறுக்கின்ற பூதம்
மலைகொன்று பொன்னிக்கு வழிகண்ட கண்டன்
வரராச ராசன்கை வாளென்ன வந்தே.

106 தாராக வண்டந் தொடுத்தணிந்தார்
தமக்கிடம் போதத் தமனியத்தாற்
சீராச ராசிச் சரஞ்சமைத்த
தெய்வப் பெருமானை வாழ்த்தினவே.

107 பிரட்டனை யேபட்டங் கட்டழித்துப்
பேரே றுரையிலக் கம்புரக்க
இரட்டனை யேபட்டங் கட்டிவிட்ட
இராசகம் பீரனை வாழ்த்தினவே.

---

102. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா. 127
103. ஷை ,, 142
104. ஷை ,, 125
105. தக்கயாகப்பரணி ,, 549
106. ஷை ,, 772
107. ஷை ,, 774

108 அழிவந்த வேதத் தழிவுமாற்றி
அவனி திருமகட் காகமன்னர்
வழிவந்த சுங்கந் தவிர்த்தபிரான்
மகன்மகன் மைந்தனை வாழ்த்தினவே.

109 செருத்தந் தரித்துக் கலிங்கரோடத்
தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணிகொண்டு
வருத்தந் தவிர்த்துல காண்டபிரான்
மைந்தற்கு மைந்தனை வாழ்த்தினவே.

110 முன்றிற் கிடந்த தடங்கடல்போய்
முன்னைக் கடல்புகப் பின்னைத்தில்லை
மன்றிற் கிடங்கண்ட கொண்டல்மைந்தன்
மரகத மேருவை வாழ்த்தினவே.

111 இஞ்சியின் வல்லுரு மேறு கிடந்த
வஞ்சியின் வாகை புனைந்தவன் வாழியே.

112 தென்னவர் தென்மது ராபுரி சீறிய
மன்னவர் மன்னன் வரோதயன் வாழியே.

113 பார்தரு வார்பெற மாறில் பசும்பொன்
தேர்தரு மாபர கேசரி வாழியே.

114 வாழிய மண்டல மால்வரை
வாழி குடக்கோழி மாநகர்
வாழிய வற்றுத காவிரி
வாழி வரராச ராசனே.

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன்

115 மேய இவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாம்
சேய வன்திருப் பேரம்ப லஞ்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழன்நீ டூழிபார்
ஆய சீரந பாயன் அரசவை.

---

108. தக்கயாகப்பரணி. பா. 775
109. ஷ ,, 776
110. ஷ ,, 777
111. ஷ ,, 800
112. ஷ ,, 803
113. ஷ ,, 807
114. ஷ ,, 812
115. பெரியபுராணம், பாயிரம், 8

116 நற்றமிழ் வரைப்பி னோங்கு நாம்புகழ் திருநாடென்றும்
பொற்றடந் தோளால் வையம் பொதுக்கடிந் தினிதுகாக்குங்
கொற்றவன் அனபா யன்பொற் குடைநிழற் குளிர்வதென்றால்
மற்றதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்பலாமோ.

117 கையின்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையில்
கதிரிளம் பிறைநறுங் கண்ணி
ஐயர்வீற் றிருக்குந் தன்மையி னாலும்
அளப்பரும் பெருமையி னாலும்
மெய்யொளி தழைக்குந் தூய்மையி னாலும்
வென்றிவெண் குடையன பாயன்
செய்யகோ லபயன் திருமனத் தோங்குந்
திருக்கயி லாயநீள் சிலம்பு.

118 அன்ன தொன்னக ருக்கர சாயினான்
துன்னு செங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு சீரன பாயன் வழிமுதல்
மின்னு மாமணிப் பூண்மனு வேந்தனே.

119 சென்னி வெண்குடை நீடன பாயன்
திருக்கு லம்புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்
மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு
வயல்வ ளந்தர இயல்பினி லளித்துப்
பொன்னி நன்னதி மிக்கநீர் பாய்ந்து
புணரி தன்னையும் புனிதமாக்குவதோர்
நன்னெ டும்பெருந் தீர்த்தமுன் னுடைய
நலஞ்சி றந்தது வளம்புகார் நகரம்.

120 பொன்மலைப் புலிநின்றோங்கப் புதுமலை யிடித்துப் போற்றும்
அந்நெறி வழியேயாக அயல்வழி யடைத்த சோழன்
மன்னிய அனபா யன்சீர் மரபின்மா நகரமாகும்
தொன்னெடுங் கருவூ ரென்னுஞ் சுடர்மணி வீதிமூதூர்.

---

116. பெரியபுராணம், திருநாட்டுச் சிறப்பு, 35
117. ௸ திருமலைச் சிறப்பு, 12
118. ௸ திருநகரச் சிறப்பு, 13
119. ௸ இயற்பகை நாயனார் புராணம், 1
120. ௸ எறிபத்த நாயனார் புராணம், 2

121 சென்னி அபயன் குலோத்துங்க சோழன் தில்லைத் திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக் கியவளவர் போரே றென்றும் புவிகாக்கும்
மன்னர் பெருமான் அனபாயன் வருந்தொன்மரபின் முடிசூட்டும்
தன்மை நிலவு பதியைந்தின் ஒன்றாய் நீடுந் தகைத்தவ்வூர்.

122 எம்பிரான் சிவனே எல்லாப் பொருளுமென் றெழுது மேட்டில்
தம்பிரா னருளால் வேந்தன் தன்னைமுன் னோங்கப் பாட
அம்புய மலராள் மார்பன் அனபாயன் என்னுஞ் சீர்த்திச்
செம்பியன் செங்கோ லென்னத் தென்னன்கூன் நிமிர்ந்ததன்றே.

123 அந்நகரில் பாரளிக்கு மடலரச ராகின்றார்
மன்னுதிருத் தில்லைநகர் மணிவீதி யணிவிளக்குஞ்
சென்னிநீ டனபாயன் திருக்குலத்து வழிமுதலோர்
பொன்னிநதிப் புரவலனார் புகழ்ச்சோழ ரெனப்பொலிவார்.

124 மந்திரிகள் தமையேவி வள்ளல்கொடை யனபாயன்
முந்தைவருங் குலமுதலோ ராயமுதற் செங்கணார்
அந்தமில்சீர்ச் சோணாட்டி லகநாடு தொறுமணியார்
சந்திரசே கரனமருந் தானங்கள் பலசமைத்தார்.

---

121 பெரியபுராணம், சண்டேசுர நாயனார் புராணம், 8
122 ஷை திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் புராணம், 847
123 ஷை புகழ்ச்சோழ நாயனார் புராணம் 8
124 ஷை கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் புராணம், 14

சேர்க்கை III

கி. பி. 1070 முதல் கி. பி. 1279 வரையில் அரசாண்ட சோழ மன்னர்களின் மரபு விளக்கம்

இராசகேசரி குலோத்துங்க சோழன் I (கி. பி. 1070—1120)
|
பரகேசரி விக்கிரம சோழன் (கி. பி. 1118—1135)
|
இராசகேசரி குலோத்துங்க சோழன் II (கி. பி. 1133—1150)
|
பரகேசரி இராசராச சோழன் II (கி. பி. 1146—1163)
*
|
பரகேசரி குலோத்துங்க சோழன் III (கி. பி. 1178—1218)
|
இராசகேசரி இராசராச சோழன் III (கி. பி. 1216—1256)
|
பரகேசரி இராசேந்திர சோழன் III (கி. பி. 1246—1279)

* குறிப்பு :— பரகேசரி இரண்டாம் இராசராச சோழனுக்குப் பின்னும் பரகேசரி மூன்றுங் குலோத்துங்க சோழனுக்கு முன்னும் கி. பி. 1163 முதல் கி. பி. 1178 வரையில் இராசகேசரி இரண்டாம் இராசாதிராச சோழன் என்ற வேந்தன் ஒருவன் ஆட்சி புரிந்துள்ளனன். அவன் விக்கிரம சோழன் பேரன் என்பதும் நெறியுடைப்பெருமாள் புதல்வன் என்பதும் பல்லவராயன் பேட்டையிலுள்ள கல்வெட்டொன்றால் அறியப்படுகின்றன. ஆயினும், அவன் தந்தையைப் பற்றிய செய்தி நன்கு புலப்படவில்லை.

சேர்க்கை IV

கி. பி. பத்து பதினோராம் நூற்றாண்டுகளில் சோழர்கட்கும் கீழைச் சளுக்கியர்கட்கும் ஏற்பட்டிருந்த மணத் தொடர்பு விளக்கம்.

இராசகேசரி இராசராச சோழன் I
(கி. பி. 985—1014)

- பரகேசரி இராசேந்திர சோழன் I (கி. பி. 1012—1044) (கங்கைகொண்ட சோழன்)
  - இராசகேசரி இராசாதிராசன் I (1018—1054)
  - பரகேசரி இராசேந்திரன் II (1051—1063)
    - மதுராந்தகி (முதற் குலோத்துங்க சோழன் பட்டத்தரசி)
  - இராசகேசரி வீரராசேந்திரன் (1063—1070)
    - பரகேசரி அதிராசேந்திர சோழன் (1070)
  - அம்மங்கைதேவி = இராசராசநரேந்திரன் (கி. பி. 1022—1062)
    - இராசகேசரி முதற் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1070—1120).
- குந்தவை II = விமலாதித்தன் (கீழைச் சளுக்கிய மன்னன்)
  - இராசராசநரேந்திரன் (= அம்மங்கைதேவி; மேலே காண்க)

சேர்க்கை V.

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனது பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டு.

(1) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
கடல் சூழ்ந்த பார்மாதரும் பூமாதரும் கலைமாதரும்
அடல்சூழ்ந்த போர்மாதரும் சீர்மாதரும் அமர்ந்துவாழ

(2) நாற்கடல்சூழ் புவியேழும் பாற்கடல்போல் புகழ்பரப்ப
ஆதியுகம் ஆமென்னச் சோதிமுடி புனைந்தருளி

(3) அறுசமயமும் ஐம்பூதமும் நெறியில் நின்று பாரிப்பத்
தென்னவருஞ் சேரலருஞ் சிங்களரு முதலாய
மன்னவர்கள் திறைசுமந்து வந்திறைஞ்சிச் சேவிப்ப
ஊழிசெங்கோல் ஏழுபாரும் இனிதளிப்பச் செம்பொன்

(4) வீரசிம்ஹாசனத்து உலகுடைமுக்கோக். கிழானடிகளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜ கேசரி பன்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜாதி ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு எட்டாவது ÷ (5) ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ஆமூர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக் காரிகைக் குளத்தூர்க் குளத்துளான் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமானம்பியார் ஆன பல்லவ (6) ராயர் பெரிய தேவர் ராஜராஜ தேவர் பத்து கோயிற் கொத்துமானை குதிரை அகம்படி நியாய முள்ளிட்ட துறைகளுக்கும் முதலிகளுமாய் முதலிகள் ஒபாதி காரியத்து (7) க்குங் கடவருமா யெல்லா வரிசைகளும் முன்னேவல் உள்ளிட்டு முதலிகள் பெறக் கடவ ஏற்றங்களும் பெற்று நின்று பெரியதேவர் துஞ்சியருளிப் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் இரண்டும் திருநட்சத்திரமா (8) கையால் ஆயிரத்தளிப் படை வீடும் விட்டுப் போதவேண்டிப் போதுகிற இடத்துத் திருவந்தப்

புரமும் பரிவாரங்களும் உள்ளிட்டன எல்லாம் பரிகரித்துக் கூட்டிக்கொடு போந்து ராஜ (9) ராஜபுரத்திலே இருந்த இடத்துக்கு சூழ்ந்த இடன்.........யாறு மிகுதிப்.........ரத்து உடன் கூட்டத்தா.........ராலும் எல்லாக் கலக்க .... சோழராஜ்யத்துக்குள்ளேயே யிருப்பார் காரண வருட.........(10) வேண்டிப்புறத்து எல்லா அடைவு கேடுகளும் வராத இடத்து இந்நல்களும் பரிகரித்து இப்......பெரிய தேவர் எழுந்தருளிய நாளிலே திருஅபிஷேகத்துக்கு உரிய பிள்ளைகள் இன்றியே....... ருக்கிற (11) படியைப் பார்த்து முன்னாளிலே காரியம் இருந்தபடி விண்ணப்பஞ் செய்து கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கிற பிள்ளைகளை பிரயாணம் பண்ணுவித்து உடையார் விக்கிரமசோழ தேவர் பேரனூர் (12) நெறியுடைப் பெருமாள் திருமகனூர் எதிரிலிப் பெருமாளைப் பெரிய தேவர் துஞ்சியருளின நாளிலே மண்டை கவிப்பித்துப் போந்தாரானவாறே இவரைத் திருஅபிஷேகம் பண்ணுவிக்கக் கடவராக நிச்செயித்து நாலாந் திருநக்ஷத்திரத்திலே ராஜாதிராஜதேவர் எ(13)ன்று திருஅபிஷேகம் பண்ணுவித்து உடன் கூட்டமும் நாடு மொன்றுபட்டுச் செல்லும்படி பண்ணுவித்தருளினூர் மிகை செய்யாதபடியும் பரிகரித்து இவர்கள் எல்லோரையுஞ் சேரப் பிடித்துப் பணி அழகிதா(14)கச் செய்வதொருபடியும் பண்ணி ஈழத்தான் பாண்டி நாட்டிலே படைகளும் காரணவராளுரையும் மிகுதிப் போதவிட்டு இந்நாடு கைக்கொள்ளக் கடவனுகப் பண்ணின இடத்து பாண்டியனூர் குலசேகர தேவர் (15) தம்முடைய ராஜ்யம் விட்டுச் சோழ ராஜ்யத்திலே புகுந்து என்னுடைய ராஜ்யம் நான் பெறும்படி பண்ணவேணுமென்று சொல்ல இவர் உடையார் குலசேகர தேவர் பெறும்படி பண்ணக்கட(16)வராகவும் இந்த ராஜ்யத்திலே புகுந்து வந்து கைக்கொண்ட இலங்காபுரி தண்டநாயகன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று பாண்டியர்கள் இ(17)ருப்பான மதுரை வாசலிலே இவர்கள் தலை தைப்பிக்கக் கடவராகவும் சொல்லி யிப்படி யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து திருவுள்ளமானபடியே பாண்டியனூர் குலசேகர தேவர் சோழராஜ்யத்தில் இருந்த நாளிலே இவர்க்கு வே(18)ண்டுவன வெல்லாங் குறைவறச் செய்து பரிகரித்து பலத்தாலும் அர்த்

தத்தாலும் உற்சாகத்தாலும் பாண்டிநாடு கைக்கொண்டு தான் சொன்னபடியே இலங்காபுரி தண்டநாயகன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று இவர்கள் தலே (19) மதுரை வாசலிலே தைப்பித்து பாண்டியனார் குலசேகர தேவர் மதுரையிலே புகுகைக்குச் செய்ய வேண்டுவனவும் வ.........ஜயத்து செய்வித்து இவரை மதுரையிலே புகவிட்டுப் பாண்டிநாடு ஈழ நாடாகாத (20) படி பரிகரித்துச் சோழ ராஜ்யம் சென்ற படிக்கு ஈடாகத் தொண்டை நாடும் பாண்டி நாடும் செல்லும்படியும் பண்ணி ராஜ காரியங்கொண்டு நிர்வகிக்கக் கடமை.........குத் தன் கட்டளை யிட்டுக் காரியங்கொண்டு செலுத்தினபடியே தமக்கு பி (21) ன்பும் இக்கட்டளையிலே காரியஞ் செல்வதொரு படி காரியங்கொண்டு செல்வத்தால் நிற்க இவர் வியாதிபட்டு இன்றியே ஒழிந்தமையில் இவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இவர்கள் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெண் மக்களுக்கும் தாயார்க்கும் உட(22)ன் பிறந்தாளுக்கும் இவள் மக்களுக்கும் இவர்கள் வற்கத்தாருக்கும் விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டுக் குறுக்கை நாட்டு இவர் காணியான சோழேந்திர சிங்கநல்லூரில் பழம் பெயர் தவிர்ந்து யாண்டு எட்டாவது முதல் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இ (23) றையிலியாய் வேறு பிரிந்த ராஜாதிராசன் குளத்தூர் நிலம் நாற்பதிற்று வேலி இந்நிலம் அனுபவிக்கும் படிக்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து மேன்மலைப் பழையனூர் நாட்டுப் பழையனூர் உடையான் வேதவனமுடையான் அம் (24) மையப்பனான பல்லவராயன் நிச்சயித்த படியே அனுபவிக்கும் விருந்தங்களில் சிற்றுலத்தூருடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் ஆலிநாடுடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் இவள் மக்கள் வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்கள் மூவர்க்கு (25) பேரால் நிலம் இரு வேலியாக நிலம் அறு வேலியும் நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராயர் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் இவள் மக்களில் அழகிய தேவனுக்கு நிலம் மூவேலியும் பெண் மக்களுக்குப் பேரால் நிலம் இருவேலியாக நிலம் அறுவேலி (26) யும் அம்பர் அருவந்தை காலிங்கராயர் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் மக்களில் சேந்தன் திருநட்டமாடி வீரநம்பி தேவன் குடையான் மகளுக்கும் இவள் மகளுக்கும்

நிலம் இருவேலியும் ராஜராஜ தேவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்க ளுக்கும் நிலம் எண்வேலியும் தாயார் வைப்பூ (27) ருடையார் மகளார்க்கு நிலம் வேலியும் உடன்பிறந்த பெண்களில் வீழியூ ருடையானுக்கு புக்க பெண்ணுக்கும் இவள் மகளுக்கும் நிலம் இருவேலியும் ஆக நிலம் நாற்பதிற்று வேலியும் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இறையிலி (28) இட்டமைக்கு உள் வரிக்கு எழுத்திட்டார் || நந்தியராயர் || கனகராயர் || மூவேந்தராயர் || ஜினத்தரையர் || விசயராயர் || புரவுவரி ஸ்ரீகரண நாயகம் சிறு குடையான் குன்றங்கிழான் || கானூர் கிழவன் || நரியனூ ருடையான் (29) புரவுவரி ஸ்ரீகரணத்து முகவெட்டி ஈங்கை உடையான் || ஆரூர்உடையான் || தத்தைநல்லூர் உடையான் || சிறுநல்லூர் உடையான் || இப்படிக்கு பிரசாதஞ் செய்தருளின ஸ்ரீமுகத்துக்கு எழுத்திட்டார் சேதிராசர் || வாணதிரா........ வரசர் (30) ராஜராஜ விழுப்பரையர் || சிங்கள ராயர் || நீல கங்கரையர் || தீபதரையர் || எழுதினான் திருமந்திர ஓலை மீனவன் மூவேந்த வேளான் || *

* Epigraphia Indica, Vol. XXI, No. 31.

இரண்டாம் இராசாதிராச சோழனது திருவாலங் காட்டுக் கல்வெட்டு.

(1) ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ‡ கடல் சூழ்ந்த பார்மாதரும் (பூமாதரும்) கலைமாதரும்—அடல் சூழ்ந்த போர்மா (2) தருஞ்சீர் மாதரும் அமர்ந்து வாழ — நாற்கடல் சூழ் புவிஏழும் பாற்கடல் சூழ் புகழ் பர (3) ப்ப — ஆதியுகமா மென்னச் சோதிமுடி புனைந்தருளி — அறுசமயமும் ஐம்பூதமும் நெ (4) றியில் நின்று பாரிப்பத் — தென்னவருஞ் சேரலருஞ் சிங்களரும் முதலாய — மன்னவர்கள் திறை (5) சுமந்து வந்தீண்டிச் சேவிப்ப— ஊழிஊழி ஒரு செங்கோல் எழுபாரும் இனி தளிப்பச் — செம்பொன் வீரஸி (6) ம்ஹாஸநத்து உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜ கேசரி பன்மரான (7) திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீஇராஜாதி ராஜதேவர்க்கு யாண்டு பன்னிரண்டாவது நாள் நூற்றைம்பத் (8)தேழினுல் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி கோனேரின்மை கொண் டான் ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து மேன் (9) மலைப் பழையனூர் நாட்டுப் பழையனூர் உடையார் திருவாலங் காடுடையார் கோயிலில் தேவகன்மிக்கு (10) ம் ஸ்ரீ மாஹேஸ் வரக் கண்காணி செய்வார்களுக்கும் பழையனூருடையான் வேதவனமுடையான் அம்மைய (11) ப்பனுன அண்ணன் பல்லவராஜன் ஈழத்தான் பராக்கிரமபாகு ஆள்வான்போதே துடங்கி சோழ ராஜ்யத்துக்கு (12) விரோதமா யிருப்பன பல வடிகளாலுஞ் செய்யப் பார்த்து இதுக்கு உறுப்பாகப் பாண்டி நாட்டிலே படை (13) யுறவிட்டு......[குலசேகரனையும் மதுரை யில் நின்றும் வெள்ளாற்றுக்கு வடகரையிலே போ(14)தப் பண்ணி[னபடியாலே]......வினைக்கேடுகளும் செய்யப் பார்த்த இடத்து இதுக்குப் பரிகாரமாக குல (15) சேகரர்க்கு [வேண்டு வனவுஞ் செய்து முத]லிகளும் படைகளும் போகவிட்டு ஈழத் தான் படையையு(16)ம் இப்படைக்[குக் காரணவரான] இல

[ங்காபுரத்] தண்ட நாயக்கனும் ஜகத்தரயத் தண்ட நாயக்கனும் உள்ளிட்டா (17) ரையுங் கொன்று [மதுரை வாசலிலே இவர்கள் தலைகள்] தைப்பித்து இவ்வூரிலே குலசேகரரையும் புகவிட்டுச் செ(18)ல்லா நிற்க........கு விரோதமாயிருப்பன செய்யப் பார்த்து இவன் தன் படை (19) நிலையான ஊராத் துறை, புலைச்சேரி, மாதோட்டம், வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே படைகளு (20) ம் புகுதவிட்டு படவு களுஞ் செய்விக்கிறபடி கேட்டு இதுக்குப் பரிகாரமாக ஈழத் தான் மருமகனாராய் ஈழ ராஜ்யத்துக்குங் (21) கடவராய் முன்பே போந்திருந்த சிவல்லவரை அழைப்பித்து இவர்க்கு வேண்டுவனவுஞ் செய்து இவரையும் இ (22) வருடனே வேண்டும் படைகளும் ஊராத்துறை வல்லிகாமம் மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே புகவிட்டுப் புலைச்சே (23) ரி மாதோட் ட்ம் உள்ளிட்ட ஊர்களும் அழித்து ஈழத்தானினவாய் இவ் வூர்களில் நின்ற ஆனைகளுங் கைக்கொண்(24)டு ஈழமண்ட லத்தில் கிழ்மேல் இருபதின் காதமேற்படவுந் தென்வடல் முப்பதின் காதமேற்படவும் அழித்து இத்(25)துறையில் இவன் மனிசரா யிருந்தாரில் கொல்வாரையுங் கொன்று பிடிப்பா ரையும் பிடித்து இவர்களையுஞ் சரக்காய்க் கைக்கொண்டனவும் பிடித்த ஆனைகளும் அழைப்பித்து இவன் நமக்குக் காட்டி ஈழமண்டலத்துக் காரிய (27) ம் எல்லாப் படியாலும் இவன் அழியச் **செய்வித்த படிக்கும்** (1) பாண்டியனார் குலசேகரர் தமக்கு முன்பு செய்த (28) நன்மைகளும் பாராதே ஈழத்தா னுடனே சம்பந்தம் பண்ணவும் இவனும் இவருங்கூட நின்று சோழ ராஜ்யத்துக் (29) கு விரோதமா யிருப்பன செய்யவுங் கடவதாக நிச்சயித்து இதுக்கு உறுப்பாகப் பாண்டி நாட்டு ஏழகத்தாரிலும் மற்றச் (30) சாமந்தரிலும் நமக்குச் சேர்வு பட்டு நின்றுடன் செய்கிற இராஜராஜ கற்குடி ராயனும் இராஜ கம்பீர அஞ்சுகோட்(31)டை நாடாழ்வானும் உள்ளிட் டாரை அத்துறைகளில் நின்றும் வெள்ளாற்றுக்கு வடகரை யிலே போதப்பண்ணி (32) இலங்காபுரித் தண்டநாயக்கனும் ஜகத்தரயத் தண்டநாயக்கனும் உள்ளிட்டார். தலைகளாய் மதுரை வாசலில்தைச்ச தலை (33) களும் வாங்கிப் போகடுவித்து எல்லாத் தீமைகளும் செய்யக் கடவதாகக் கருதிச் செய்கிறபடி

யும் ஈழத்தான் குலசேகரருட (34)ன் கூட நின்று உதவி செய்கை சுட்டி இவருடன் சார்வு பட்டு நின்றூர்க்கு வரக் காட்டின ஓலைகளும் வ[ஸ்துக்களும் வழி]யிலே இவர் எல்லாப் படியாலும் சோழ ராஜ்யத்துக்கு விரோதமா யிருக்கையாலே இவனை (35) அங்கு நின்றும் போக்கிமுன்பே பிடித்த மதுரைக்குக் காரணவரான பராக்ரம பாண்டியர் மகனூர் வீர [பாண்டிய] தேவரை மதுரை 'கோயிலில் இடக் கடவதாக இவனுக்கு நாம் சொல்லி பெலங்களும் வேண்டுவாரையும் போகவிடுவனவும் விட்டு ... ... இவ்வஸ்துவாலுங் குதிரையாலும் வேண்டுவனவையிற்றில் நமக்குச் சொ(36,ல்லிச் செய்ய வேண்டுவனவுஞ் செய்வித்து அல்லாதன இவனே மிகுதிப்பட நேர்ந்தும் செய்து சுருக்கின நாளைக்குள்ளே மதுரை .... 'ரை'ப் போக்கி வீரபாண்டிய தேவரை மதுரையில் புகவிட்ட படிக்கும் இவனுக்கு அருமொழி தேவ வளநாட்டு நென்மலி நாட்டு இராஜராஜன் பழையனூரிலே பதிற்று (37) வேலி நிலம் பன்னிரண்டாவது முதல் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இறையிலியாக இட்டு இப்படி உடையார் திருவாலங்காடுடைய ... ... மூவேந்த வேளான் ॥ இவை நீலகங்கரையன் எழுத்து = (38) இவை தீபத்திரையன் எழுத்து இவை மலையப்பி ராஜன் எழுத்து இவைமழவ.... ... (39) து இவை வில்லவ ராஜன் எழுத்து *

---

* Epigraphia Indica, Vol, XXII, No. 14

இதுவும் திருக்கடவூர் மயானக் கல்வெட்டும் ஒன்றுகவே இருத்தலால் இதில் சிதைந்துள்ள பகுதி அக்கல்வெட்டின் துணைகொண்டு நிரப்பப் பெற்றுளது.

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது

திரிபுவனக் கல்வெட்டு

ஸ்வஸ்திஶ்ரீ

(1) ஆவக்ராஐாநாராயாம் ஸஐரஶிரஸி ய:
ஸம்ஹாரநு ஸிம்ஹலேந்த்ரா
ந்யா(ந்)ஜேஷீ(த்) கேரளம் விதரஸார
யோவயீஜீரபாண்ட்யம் | [வ.திம்[1]
யோவாவீராபிஷேகம் ஹ்ருதநாத[2] ஐயாராம்
வாண்ட்யகாஷ்டாம் ஜயிசவா[3]
ஞா(ந்)த்ரைலோக்யவீரஸ்ஸ ஹரி[4] விஜயதே
ஶ்ரீகுலோத்துங்கசோழ: ||

(2) விஸ்வம்ஹரா யஸ்ய ஹஜாகுஐாகு[5]
ஸதோஷஸகும் பரிவாஜ்யஜன்யம்[6] |
ஸீதா ஸாராக்ஷ்யாதி[7] வராஹம்ஷ்ட்ரா
(வ)ராஸாஸியாரா (வ்ரு)தஜேரா நாம்[8] ||

(3) (ஹ)ஜவ்ரு தாவாநமுயஐமேவா
ஸம்ஹ்ராஐமுக்ஷ்ய:[9] கவரீகமாவ: |
த்ரைலோக்யரக்ஷாவிதிவிஸ்வஐத்தே
ஜகத(த்தி) யஸ்யா(ந)ம(ண:) க்ருவாண: ||

---

1. விஜிதஸாரவதிம்
2. வ்ருதநாத
3. ஐயிசவா
4. ராஜா த்ரைலோக்யவீரஸ்ஸ ஹவி
5. ஹஜாகுஐாயாம்
6. யத்ந்யம்
7. ஸாரத்யாதி
8. வேஐநாநாம்
9. முக்ஷ்ஃ

(4) ஜ்யாவாஸோ வௌ வ்யாப்ய விஜ்ரும்ப(:)மாயா[1]
நிரங்குஶம் ராஜஸி[2] யஸ்ய கீர்த்தி: |
விநாக(ம்)பாணோ ஸம்வ்ருதாஸீ[3]
மூர்த்தேர்வபு(ர்)ர(ச)தஜமத்ருயாயா: ||

(5) ஸௌந்தர்யே மஹாநஸ்ஸம்விர்தரணே
ஶிவ(ா)(:) க்ஷமாயா(ம்) க்ஷிதி:
கௌர்யே மண்டலம்: பராக்ரமவிஷயே
தௌ ஜாமத்ந்யாஜ்ஞ(ர்)ந்நௌ |
நீதௌ ஶாக்ரபு'ஷ்பதீ ஸம்பவதி[4]
ஸௌத்ராஜ்யோகாராக்ஷா க்ருதே
ஸம்ஸ்ரீ(தேஹர)தோ மாநிஷ(ர்)ரவதி
ஸ்தீ......மதவர்ண்யதே[5].

(6) ஸஹாவ(ஷ)[த]ம(ர்)ணவம்ருவதிர்
ஶிஸீந்த்ரஜாவேஶநி ரோவாமரம் ச |
ப்ராகாரஹஜ்யர்(ஞ்ச) விதாய மெஹம
ஷரெகஸஹக்தா மாமாஷே நரேந்த்ர: ||

(7) ஸகாரெர்ஶ்வரஷிவ்யாம மயமரா
ஹாரஹரு(ர)ஸ்யாருயம்
ஶ்ரீமத்யாஜ்ஞர்மநயாம யாம ச தயா
ஶ்ரீராஜராஜேஶ்வரம் |
வஷ்ரீ(க)[ம]ஶ்வரவேஶ்வேதி நிவிரு(ம்)
ஷிஜர்ய மெஹம(ஞ)[ஞ]ரவொ
வஷ்ரீகாயிவதேஶ்சகார ச ஸஹா(ம்)
ஶிவ்யாம் மஹக ரோவாமரம் ||

---

1. மாணா
2. ராஜதி
3. ரயாஜ்ஞபாணோர நங்காவர்தீவ
4. ஸம்பவதி
5. வீர: கதம் வர்ண்யதே

(8) ஜிசுவா வுரு யீ ஞி ஹாவ நவீ ரஸ்த ா ர ஞா(ం)
ஞுரெக்கு ஷூா ந[1] ஞி ஹாவ நவீ ரெ ஸ்வ ர ஜெதசு
ந(ா) நா ஹ ஜ ஷ்ருவ ஞ ஙுபி த ரொமா ஹ(ஃ) [ం] வ ஹா
[ர யூ ம

ஜெ ஜொ[2] க்த ா ஜூ வு வ ர விஜ நா ஸூ மி தா க(ஷ்) [ஃ]

(9) ஸ்ரீ க ஹு[5] ஶ ம் ஹா த நய ந வதி ஞ்ரு ஷ்வா ணா ம்
வா ஞா ஸீ ஙீ ஶ ர ஶிவெ (நஉஹ...)[4]
(ஷ்வா ஜெஸ்வ ரெ ண ஶ ா ர ா ணா) ஹா வ (ந) ஷ்ரு
[வி ரெக்த ா

ஜெஷூா உகா ர யஷு ஷெள ஶிவயொஃவு திஷ்ரா ம்

(10) விஜூா யெ ந உஙீஷிணா நிகுஷி தா விஷ்ரு ஷ
[உஷ ா ஜு ஶ

ஷூா ணொ யெ (ஷ்) ந விவி க்த ஜொ வ நிஷ உம்
விஸ்வா ஷு கஃவும் ப ஹொஃ[5]
ஷெஜ காரு ச[6] ஶெ வ ஜு ஶ ஷ் நஜ்ரு ஶா ஷிஊ ஞ
[ர க்ந ா க ரொ

ரா ஜெஜ்ஞ ா ய ஷ்ரு ஶ ா ர ா ஷூ (ஐ) [ம் ர ம்] ஸ்வ ர ஶிவஃ
கு ஷ்டவ ஷ்ரு உரு ஹெ ரு ா ஶ ா ணஃ ||[7]

---

1. ஷூா ந
2. ஜொ ஹ ஜொ
3. ஸ்ரீ கு ணு
4. வா ஞ்ஜு ா ஶி ஸீ ஸ்வ ர ஶிவெ ந உஹ
5. விவி க்த ஜெ ள வ நிஷ உம் விஸ்வா யி கு க்வும் வி ஹொஃ
6. யெ நா கு ஸி வ
7. ஸ்ரீ ஶ ா ர ா ஹெ ரு ா ஞஃ ||

ஸ்ரீ கும் ப ஹ ரெ ஸ்வ ர ஸ்வா ஷி ஜெ ந ஞஃ ||

வடமொழியில் உள்ள இந்தச் சாசனத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு ;—

1. சக்கரம் முதல் அநுராதம் வரையில் (அதாவது வடக்கேயுள்ள சக்கரக் கோட்டம் முதல் தெற்கேயுள்ள அநு ராதபுரம் வரையில்) உள்ள பூமியை, போர்முகத்தில் ஸிம்ஹள அரசனைக் கொன்று, கேரள மன்னனை முறியடித்து, இந்திரனை ஜயித்த வீரபாண்டியனைக் கொன்று, பாண்டிய மன்னனால் பாதுகாக்கப் பெற்ற மதுரையைக் கைப்பற்றி (அழித்து), அங்கே வீராபிஷேகம் செய்து, திரைலோக்ய வீரன் என்று பெயர் பெற்ற அரசன் ஸ்ரீகுலோத்துங்கசோழன் வெற்றி கொண்டு ஆண்டு வருகின்றான்,

2. அவனுடைய புஜங்கள் (கதவுக்குத் தாழ்ப்பாள் போல்) திக்குகளையெல்லாங் காத்துத் தொந்தரவு ஏதும் நிக ழாமல் பரிபாலனம் நடத்தி வருவதால், முன்னொரு நாள் மகாவிஷ்ணு ஆதிவராக அவதாரம் எடுத்துத் தன்னுடைய தந்தங்களால் பூமியைத் தூக்கி நிலைநிறுத்திய போது, வாள் முனையில் கிடப்பதுபோல் அங்கே இருந்த நிலையைப் பூமிதேவி இப்போது இன்பத்துடன் நினைவு கூர்கிறாள்.

3. புஜபல பராக்ரமமாகிய நெருப்பிலிருந்து வந்த புகைக்கூட்டம் போலவும், போர்மடந்தையின் கறுத்த கேச பாசம் போலவும் [கறுத்த நிறம் வாய்ந்து], மூவுலகத்தையும் ரக்ஷிப்பதற்கென்றே பிரமாவினால் நியமிக்கப்பட்ட அவ னுடைய குணப் பிரதாபங்களை யாரே விவரித்துக் கூற முடியும் !

4. பூமி முதல் ஆகாசம் வரையில் இடைவெளியில்லாமல் பரந்து ஒளி வீசும் அவனுடைய புகழ் பிநாகபாணியான சிவ பெருமானுடைய திருமேனிபோல் மூவுலகத்திலும் வியாபித்து நிற்கிறது.

[ரதாங்கபாணி என்பது பாடமானால் அந்தச் சொல் 'ரதத்துக்கு அங்கமான வில்லைக் கையில் தரித்திருப்பவர்' என்று பொருள்படும். விஷ்ணுவின் நாமங்களில் அது ஒன்று. விஷ்ணு என்னும் சொல்லே 'எல்லா இடங்களிலும் வியாபித் திருப்பவர்' என்ற பொருள் வாய்ந்தது.]

5 அழகில் மன்மதன் ; கொடையில் கற்பக விருக்ஷம் ; பொறுமையில் பூமி ; கோபத்தில் யமன் ; வீரத்தில் பரசு ராமன், அர்ஜ்ஜுநன் ஆகியோர் ; நீதியில் பிரகஸ்பதி, சுக்கிரன் ஆகியவர்கள் ; மூவுலகத்தையும் பாதுகாத்து ரக்ஷிப்பதில் இந்திரன் ; சங்கீதத்தில் பரதமுனிவர் ; இவ்விதம் விளங்கும் அரசனுன இந்த வீரனுடைய புகழை வருணித்துக் கூற முடியுமா ?

6. [சிதம்பரத்திலே] சபாபதியின் (அதாவது நடராஜாவின்) முன்னுள்ள மண்டபத்தையும், மலைமகள் (கிரீந்திரஜா அதாவது சிவகாமி அம்மை) கோயிலின் கோபுரத்தையும் சுற்றியுள்ள பிரகார மாளிகைகளையும், அவ்வூர்ப் பெருமானிடத்தே இடையருத பக்திகொண்ட இவ்வரசன் பொன்மயமாக விளங்கும்படி நிர்மாணித்தான்.

7. [காஞ்சீபுரத்திலே] ஏகாம்பரேசருடைய அழகு பொருந்திய கோயிலையும், மதுரையில் ஆலவாயாருடைய (அதாவது சுந்தரேசப் பெருமானுடைய) கோயிலையும், [திருவிடைமருதூர்] மத்யார்ஜ்ஜுநத்தின் கோயிலையும், [தாராசுரத்தில் உள்ள] ஸ்ரீராஜ ராஜேச்சுர ஆலயத்தையும், [திருவாரூரில் உள்ள] வன்மீகநாதருடைய கோயிலையும், இந்நிலவுலகில் பொன் மயமாக விளங்கும்படி அமைத்தான். இன்னும் புற்றிடங்கொண்டாரது சபையையும் பெரிய கோபுரத்தையும் கட்டினுன்.

8. பூமியின் நான்கு திசைகளையும் வெற்றிகொண்ட திரிபுவன வீரன் இவ்வூரையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு அநேகப் பிரகார மாளிகைகள், பற்பல வீதிகள் ஆகியவற்றுடனும், சூரியனுடைய கதியையே தடுக்கக் கூடியதாக வானவீதியை முட்டும்படி உயர்ந்த விமானத்துடனும் பொன்மயமாக அழகு பெறத் திரிபுவன வீரேச்சுரம் என்னும் இத்திருக் கோயிலை எடுப்பித்தான்.

9. ஸ்ரீகண்டசம்பு[1] என்பவருடைய குமாரரும், தன்னுடைய குருவும் ஆன ஈசுரசிவர் என்னும் சோமேசுரரைக் கொண்டு இவ்வுலகத்துக்கே அம்மையப்பராக விளங்கும் பரம சிவன் பார்வதி ஆகிய இருவரையும் மிகச் சிறந்த முறையில் 'பாண்டியாரி' என்ற இவ்வரசன் பிரதிஷ்டை செய்வித்தான்.

10. ராஜகுருவான அந்த ஈசுரசிவர் வித்துவான்களில் சிறந்தவர், பதினெட்டு சிவ புராணங்களையும் தெளிய அறிந்தவர், பெருமானின் உயர்வைச் சொல்லும் உபநிடதங்களை விரிவாகச் சொல்பவர், சைவ தர்சநத்தை [அனுபவத்தில்] கண்டவர், சித்தாந்த ரத்நாகரம் என்னும் நூலை இயற்றியவர். யாரே அவரது குணத்தைத் தேடி அடைய முடியும்! [ஒருவராலும் முடியாது.]*

---

1. விக்கிரம சோழனுக்கு ஸ்ரீகண்ட சம்பு என்னும் ஒருவர் ராஜகுருவாக விளங்கி வந்தார் என்பது அவனுடைய கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரிகிறது. அந்த ஸ்ரீகண்ட சம்புவே இவர் போலும்.

* South Indian Temple Inscriptions, Vol. II, pp. 945–50

3 - JUN 1953
MADRAS

மூன்றும் இராசராச சோழனது திருவயீந்திரபுரக் கல்வெட்டு.

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு ௰௫-வதின் எதிராமாண்டு பிரதாப சக்கர வர்த்தி ஹொய்சள ஸ்ரீ விரநரசிம்ம தேவன் சோழச் சக்கர வர்த்தியைக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் சேந்தமங்கலத்தே பிடித்துக் கொடு இருந்து தன் படையை யிட்டு ராஜ்யத்தை அழித்து தேவாலயங்களும் விஷ்ணு ஸ்தானங்களும் அழிகையாலே இப்படி தேவன் கேட்டருளி சோழமண்டல பிரதிஷ்டாசாரி யன் என்னும் கீர்த்தி நிலைநிறுத்தியல்லது எக்காளம் ஊதுவ தில்லை என்று தோர சமுத்திரத்தினின்றும் (படை) எடுத்து வந்து மகர ராஜ்ய நிர்மூலமாடி இவனையும் இவன் பெண்டு பண்டாரமும் கைக்கொண்டு பாச்சூரிலே விட்டுக் கோப்பெருஞ் சிங்கன் தேசமுமழித்துச் சோழச் சக்கரவர்த்தியையும் எழுந் தருளுவித்துக் கொடுவென்று தேவன் திருவுள்ளமாய் ஏவ விடைகொண்டு எழுந்த ஸ்வஸ்திஸ்ரீ மனுமஹாபிரதானி பரம விஸ்வாஸி த[illegible]னகோபன் ஜகதொப்ப கண்டன் அப்பண தண்ணுக்கனும் சமுத்திர கொப்பய தண்ணுக்கனும் கோப் பெருஞ்சிங்கனிருந்த் எள்ளேரியும் கல்லியூர் மூலையும் சோழ கோனிருந்த தொழுதகையூரு மழித்து வேந்தன் முதலிகளில் வீரகங்க நாடாழ்வான் சீனத்தரையன் ஈழத்து ராஜா பராக் கிரம பாஹுவுள்ளிட்ட முதலி ௪ பேரையும் ... ... கொன்று இவர்கள் குதிரையுங் கைக்கொண்டு கொள்ளிச் சோழகோன் குதிரைகளையுங் கைக்கொண்டு பொன்னம்பல தேவனையும் கும்பிட்டு எடுத்து வந்து தொண்டமானல்லூர் உள்ளிட்ட தமக்கூர்களும் அழித்து அழி......காடும் வெட்டிவித்து திருப் பாதிரிப்புலியூரிலே விட்டிருந்து திருவதிகை திருவக்கரை உள் ளிட்ட ஊர்களு மழித்து வாரணவாசி ஆற்றுக்குத் தெற்கு சேந்தமங்கலத்துக்கும் கிழக்கு கடலிலே அழிவூர்களும் குடிகால் களும் சுட்டும் அழித்தும் பெண்டுகளைப் பிடித்தும் கொள்ளை கொண்டும் சேந்தமங்கலத்திலே எடுத்துவிடப் போகிற அள விலே கோப்பெருஞ்சிங்கன் குலைந்து சோழச் சக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவிக்கக் கடவதாக தேவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய இவர் விட்டு நமக்கும் ஆள் வரக்காட்டுகையாலே சோழச் சக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவித்துக் கொடுபோந்து ராஜ்யத்தே புகவிட்டது".*

---

* Epigraphia Indica, Vol. VII, pp. 167-8.
Ep. car., Vol. XII, Tumkur District, Guppi Taluk, No. 45

பொருட் குறிப்பு அகராதி

[எண் — பக்க எண்]

அ

அகளங்கபுரம் 81
அகளங்கன் ... 81
அச்சிறுபாக்கம் ... 121
அதிகமான் இராசராசதேவன் 174
அதிகமான் நெடுமானஞ்சி- 66, 174
அதிகன் 83, 87
அதிகாரி வீரசிகாமணி மூவேந்த வேளான் 65
அதியமான் ... 107
அதிராசேந்திரன் 5, 15, 20, 22, 96
அநந்தபாலையா 36
அப்பண்ண தண்டநாயகன் 193
அபயன் ... 50, 102
அபிமானதுங்க சாமந்தன் 39
அம்மங்கை தேவி ... 1
அம்மங்கையாழ்வார் 54, 55
அம்மையப்பன் இராசேந்திர சோழ சம்புவராயன் 89
அம்மையப்பன் கண்ணுடைப் பெருமாளான விக்கிரம சோழ சம்புவராயன் 104
அம்மையப்பன் கண்ணுடைய பெருமாளான விக்கிரம சோழ சம்புவராயன் 176
அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டான் 121, 141
அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டானை இராசநாராயண சம்புவராயன் 141
அம்மையப்பன் பாண்டிநாடு கொண்டானை கண்டர்சூரியன் சம்புவராயன் 140, 176
அம்பலங் கோயில் கொண்டான் 87
அமராபரண சீயகங்கன் 67, 165, 175
அரசநாராயணன் ... 105
அரசநாராயணன் ஏழிசை மோகனுகிய சநாத கச்சிராயன் 142
அருங்குன்றப் பிள்ளையான சீயகங்கன் 175
அரும்பாக்கமுடையான் 164
அரும்பாக் கிழான் ... 61
அரும்பாக் கிழான் மணவிற் கூத்தனை காலிங்கராயன் 64
60, 78, 85
அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் 62
அருமொழி நங்கை ... 53
அருளாகரன் ... 61
அரையர் ... 70
அரையன் மதுராந்தகனை குலோத்துங்க சோழ கேரளராசன் ... 60
அவனிமுழுதுடையாள் 53, 119
அவனியாளப்பிறந்தாள் 178
அழகிய சீயன் ... 178
அழகிய பெருமாளாகிய சோழகங்கன் 212
அளத்தி ... 17
அறநிலை விசாகன் திரைலோக்யமல்லன் வத்சராசன் 164
அறிஞர் தம்பிரான் அபயன் 48
அனந்தபாலர்ப் பெருந் திருவாட்டி 86
அனந்தபாலன் ... 83, 86
அனந்தவர்மன் 25, 27, 56
அனபாயன் 102, 167
அனுராதபுரம் ... 73

ஆ

ஆகார சூர மலையமான் 141
ஆடையூர் 174
ஆந்தாயக்குடி ... 60
ஆயிரத்தளி அரண்மனை 123, 185
ஆர்ப்பாக்கத்துக்
கல்வெட்டு 128, 140
ஆலங்குடிக் கல்வெட்டு 25, 85
ஆவணி 159
ஆளப்பிறந்தான் 105
ஆற்றூர் 67
ஆற்றூர்க் கல்வெட்டு 135
ஆறகளூர் 159, 177

இ

இரவிதேவன் ... 206
இராசகப்பீர அஞ்சுகோட்டை
நாடாழ்வான் 134
இராசகப்பீர சேதிராயன் 141
இராசகம்பீர நல்லூர் 119
இராசகப்பீரன் 181
இராசகப்பீரன்
திருமண்டபம் 116, 119
இராசகம்பீரன் திருவீதி 119
இராசகேசரி 8, 72, 92,
109, 127, 146, 181, 203
இராச சுந்தரி 29, 55, 56
இராசணன் 28
இராச நாராயண
சம்புவராயன் 121
இராச நாராயணன் ... 50
இராச பண்டிதன் .. 111
இராசராசக் கற்குடி
மாராயன் 134
இராசராச கோவலராயன் 141
இராசராச சேதிராயன் 141
இராசராச சேதிராயன் 201
இராசராச சோழகங்கன்
34, 54, 72
இராசராச சோழன் II
103, 104, 109-126
இராசராச சோழன் III
105, 163, 172, 182-202
இராசராச சோழன் II
சிறப்புப் பெயர்கள் 118
இராசராச சோழன் II
மெய்க்கீர்த்திகள் 109
இராசராசன் III
மெய்க்கீர்த்திகள் 182
இராசராச சோழனுலா
80, 93, 112, 113, 116, 119
இராசராச நரேந்திரன் 1, 68
இராசராசப் பெரும்பள்ளி 39
இராசராசபுரம் 115 162
இராசராசபுரி 115, 116
இராசராச மகதை
நாடாழ்வான் 105
இராசராச மலையரையன் ஆகிய
அருளாள பெருமாள் 141
இராசராச மும்மடி சோழன்
33, 51, 72
இராசராச வங்கார
முத்தரையன் 121, 179
இராசராசேச்சுரம் 115, 146
இராச வல்லபப்
பல்லவரையன் 64
இராச வித்தியாதர
சாமந்தன் 39
இராசாக்கள் தம்பிரான் 167
இராசாக்கள் தம்பிரான்
திருவீதி 168
இராசாதிராசன் II 110, 124,
125, 127-143
இராசாதிராசன் குளத்தூர் 138
இராசாதிராசன் II
மெய்க்கீர்த்திகள் 127
இராசேந்திர கோண
லோக ராஜன் 123

இராசேந்திர சோழ
காங்கேய ராயன் 91
இராசேந்திர சோழ
சதுர்வேதிமங்கலம் 117
இராசேந்திர சோழ
சம்புவராயன் 89
இராசேந்திர சோழப்
பெரும்பள்ளி 39, 47
இராசேந்திர சோழப்
பொத்தப்பிச் சோழன் 91
இராசேந்திர சோழ
பல்லவராதித்தன் 120
இராசேந்திர சோழ
மலையகுல ராசன் 87
இராசேந்திரசோழன் II 51
இராசேந்திர சோழன் III
195, 201, 203 213
இராசேந்திர சோழியார் 84
இராசேந்திர சோழேச்சுரம் 60
இராசேந்திரன் III
மெய்க்கீர்த்தி 203
இரும்பூதி 100
இலங்காபுரித் தண்டநாயகன்
129, 130
இளங்காரிக்குடி ... 86

ஈ

ஈசுவர சிவனர் ... 161
ஈழத்துப் பராக்கிரம பாகு 193

உ

உடையாளூர் ... 187
உத்தம சோழகங்கன் ... 175
உத்தம சோழப் பல்லவராயர் 166
உத்தம சோழன் ... 101
உதயமார்த்தாண்ட
பிரம மாராயன் 74
உபயகுலோத்தமன் ... 50
உமாபதி தேவராகிய
ஞான சிவதேவர் 140
உருத்திரப் பட்டர் ... 186
உலகுடை முக்கோக்
கிழானடிகள் 119, 136
உலகுடைய நாயனர் ... 167
உலகுடையாள் ... 54
உலகுய்ய வந்த நாயனர் 168
உலகுய்ய வந்தான் ... 50
உறங்கை 155, 156

ஊ

ஊட்டத்தூர் ... 171
ஊராத்துறை ... 132
ஊருடைப் பெருமாளான
எதிரிலி சோழக் கடம்ப
ராயன் ... 179

எ

எங்கராயன் 28
எதிரிலாப் பெருமாள் 102
எதிரிலிப் பெருமாள் 123, 144
எரியங்கன் (ஹொய்சளன்) 16
எலவானசூர் ... 120
எள்ளேரி ... 193

ஏ

ஏக பக்தன் ... 160
ஏக வாசகன் குலோத்துங்க
சோழ வாணகோவரையன் 176
ஏச்சணன் ... 28
ஏமப்பேரூர் ... 102
ஏழுகப்படை ... 157
ஏழிசைமோகன் ஆட்கொள்ளி
யான குலோத்துங்க சோழ
காடவராயன் ... 104
ஏழிசை வல்லபி ... 49, 52
ஏழுலகமுடையாள் ... 54

ஒ

ஒட்டக்கூத்தர் 45, 79, 80,
82, 86, 96, 98, 100, 111, 115,
116, 117, 118, 122, 167

ஓ

ஓரங்கல் ... 156
ஓய்மானாட்டு நல்லியக்
கோடன் 209

ஔ

ஔவையார் ... 66

க

கங்கபாடி, கங்கமண்டலம், கங்க நாடு 17, 32, 110, 120, 159, 165, 174
கங்காபுரம், கங்காபுரி, கங்கை கொண்ட சோழபுரம் 41, 51, 78, 102, 114
கங்க ராசன் ... 32
கச்சிராயன் ... 105
கஞ்சனூர் ... 84
கஞ்சாறன் பஞ்சநதி முடி கொண்டானான வத்த ராயன் ... 62
கஞ்சாறு, கஞ்சை 63, 84
கட்டி தேவன் ... 106
கடந்தை, சேந்தன் ஆதித்த னான இராசராச வங்கார முத்தரையன் 142
கடம்பங்குடி ... 64
கடாரம் 5, 38, 39
கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் 184
கண்ணனூர் ... 211
கண்டதேவ மழவராயன் 130
கண்டர் சூரியன் ... 176
கண்டன் ... 118
கத்திய கர்ணாமிர்தம் 190, 191, 195
கந்தரவாடி வீமராசன் 107
கம்பதேவி நல்லூர் 2, 53
கம்பமாதேவி 53
கம்பர் ... 101
கம்பயனல்லூர் 174
கம்போடியா 40
கரிகால சோழன் 136
கரிகாலன் 50
கரிய பெருமாள் பெரிய நாயனான நரசிங்க மலா டுடையான் 120
கருணாகரத் தொண்டைமான் 26, 27, 58, 83
கருணாகரன் சுந்தரத் தோளுடையான் ஆகிய வளவன் பல்லவரையன் 89
கருந்தங்குடி 130
கருவுணாயகர் 70
கருவூர் 151, 152, 159
கல்லியூர் மூலை 193
கலிகடிந்த சோழன் 102
கலிங்கத்துப் பரணி 6, 13, 25, 39, 48, 49, 50, 51, 59, 62 70
கலிங்கப் பரணி 79, 80
கலிங்க வீமன் 24, 79
கவிகுமுத சந்திரன் 49, 69
கழிக்கோட்டை ... 157
களந்தை வச்சணந்தி முனிவர் 164
களப்பாளன் ... 212
களப்பாளராயர் ... 70
கன்னர தேவனாகிய இராசேந்திர சோழப் பொத்தப்பிச் சோழன் 91
கன்னியாகுப்ஜம் (கானோஜ்) 41
கன்னிவன புராணம் 71
கன்னோசி நாடு ... 41

கா

காகதிய கணபதி ... 155
காகதியர் ... 182
காஞ்சிமா நகரம் 51, 153, 198, 199, 208
காஞ்சிபுர பரமேசுவரன் 120
காட்டுமன்னார்கோயில் 78
காடவராயர் ... 182
காடவன் ... 178
காடவன் மாதேவி ... 58
காடுவெட்டி ... 120
காந்தளூர்ச் சாலை ... 22
காம்போச நாடு ... 40

காராண்மை காவலன் 83, 88
காரிகைக் குளத்தூருடையான் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பியாகிய பல்லவராயன் 112, 122, 123, 126, 130, 131, 138
கால விநோத நிருத்தப் பேரரையனாகிய பாரசவன் பொன்னன் ... 163
காலிங்கர்கோன் 83, 85
காலிங்கராயன் ... 61
காவியாதர்சம் ... 100

இ

இள்ளை ... 78
இளியூர் 65, 87, 141
இளியூர் மலையமான் இராச கம்பீர சேதிராயன் 106
இளியூர் மலையமான் இறையூரன் இராசராச சேதிராயன் ... 173
இளியூர் மலையமான்கள் 65
இளியூர் மலையமான் குலோத்துங்க சோழ சேதிராயன் 106
இளியூர் மலையமான் நானூற்றுவன் அத்திமல்லனான இராசேந்திர சோழச் சேதிராயன் ... 66
இளியூர் மலையமான் பெரிய உடையானான இராசராச சேதிராயன் ... 65

ஈ

ஈழைப் பழுவூர் ... 102
ஈழைமங்கலம் ... 129

கு

குகையிடி கலகம் ... 170
குசைத்தலை ... 27
குடிமல்லம் 91
குடுமியான் மலை ... 121
குடுமியான் மலைக் கல்வெட்டு 146, 147, 155, 160
குணமலைப்பாடி யுடையான் ஆட்கொண்டான் கங்கை கொண்டானாகிய பொத்தப்பிச் சோழன் 142
குணவீர பண்டிதர் 164
குந்தவை (குலோத்துங்கன் I சோதரி) 57
குந்தள நாடு 9, 16, 191
குமார மகீதரன் ... 144
குரநெல்லி ... 75
குலசேகர பாண்டியன் 126, 128, 129, 133, 134
குலோத்துங்க சோழ கடம்பராயன் 121
குலோத்துங்க சோழ கண்ணப்பன் பஞ்சநதி வாணனாகிய இராசராச நீலகங்கரையன் 179
குலோத்துங்க சோழ காடவராயன் 104, 120
குலோத்துங்க சோழ சரிதை 50
குலோத்துங்க சோழ மார்த்தாண்டாலயம் 42
குலோத்துங்க சோழ யாதவராயன் 106
குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம் (மன்னார்குடி) 47
குலோத்துங்க சோழ விண்ணகரம் (வேலூர்) 162
குலோத்துங்க சோழன் I 1—71
குலோத்துங்க சோழன் II 82, 92—108, 109, 166
குலோத்துங்க சோழன் III 101, 110, 137, 144—180
குலோத்துங்க சோழன் உலா 44, 80, 99, 103

குலோத்துங்க சோழன் கோவை 144
குலோத்துங்க சோழன் I சிறப்புப் பெயர்கள் 50
குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ் 70, 99, 103
குலோத்துங்கன் II சிறப்புப் பெயர்கள் 102
குலோத்துங்கன் III சிறப்புப் பெயர்கள் 167
குலோத்துங்கன் III திருப்பணிகள் 161
குலோத்துங்கன் II தில்லைத் திருப்பணி 93
குலோத்துங்கன் I மெய்க்கீர்த்திகள் 10, 11, 12
குலோத்துங்கன் II மெய்க்கீர்த்திகள் 92
குலோத்துங்கன் III மெய்க்கீர்த்திகள் 146
குலோத்துங்க சோழ நல்லூர் 162
குலோத்துங்க சோழேச் சுரம் 62
குவளாலபுரம் (கோலார்) 32, 65
குளத்தூர் 122, 138
குளத்தூருடையான் உலக ளந்தானான திருவரங்க தேவன் ... 46
குன்றத்தூர் ... 165
குன்றி ... 27

கூ

கூடல் ஏழிசை மோகன் மணவாளப்பெருமாள் வாணிலை கண்ட பெருமாளாகிய இராசராசக் காடவராயன் 177
கூடலூர் அரச நாராயணன் ஆளப் பிறந்தான் வீர சேகரக் காடவராயன் 177
கூடலூர் ஆளப் பிறந்தான் மோகன் ஆகிய இராச ராச காடவராயன் 120

கே

கேசவ சுவாமி 117
கேத்தணன் ... 28
கேரள கேசரி அதி ராசாதி ராச தேவன் ... 67

கை

கைச்சினம் ... 170

கொ

கொங்கன் II ... 91
கொங்குச் சோழர் ... 144
கொங்கு நாடு 110, 144, 152, 159
கொட்டகாரம் ... 78
கொண்கன் I 35, 74
கொண்கானம் 17
கொல்லி (ஆறு) ... 27
கொள்ளிச் சோழகோன் 195

கோ

கோட்டாற்று நிலைப்படை 23, 60
கோட்டாறு 22, 60
கோதமை நதி ... 27
கோப்பெருஞ் சிங்கன் 105, 178, 188, 191, 193, 194, 196, 201, 211
கோயில் திருமாகாளக் கல்வெட்டு 197
கோயிலூர்க் கல்வெட்டு 170
கோயிலொழுகு ... 96
கோவிந்த சந்திரதேவன் 41, 42
கோவிலடி ... 76

ச

சக்கரக்கோட்டம் 12, 14, 15
சகநாத விசயம் — 186
சங்கமன் -- 144
சங்கர சோழன் உலா — 144

சங்கரதேவன் அறச்சாலை 86
சங்கரன் — 144
சடையவர்மன் குலசேகர
பாண்டியன் 156, 157, 158
சடையவர்மன் குலசேகர
பாண்டியன் II 205
சடையவர்மன் சுந்தர
பாண்டியன் I 210, 211
சடையவர்மன் பராந்தகன் 24
சண்பை — 84, 106
சத்திவர்மன் — 3, 4
சந்திரன் மலையனை இராசேந்திர
சோழ மலையமான் — 65
சநநாதபுரம் — 165
சப்தம விஷ்ணு வர்த்தனன் 3, 47
சம்புவராயன் 104, 202, 208, 209
சமஸ்த ஜகதேக வீரன் — 204
சயகேசி (கடம்பகுல மன்னன்) 16
சயங்கொண்டார் 6, 25, 39, 48,
49, 51, 52, 59, 62, 69
சய்சிங்கன் — 16
சயதரன் — 50
சயதுங்கன் — 50

சா

சாயாவனம் — 88

சி

சிங்கண்ண தண்டநாயகன் 206
சித்தலிங்க மடம் 66, 141, 177
சித்தாந்த ரத்னாகரம் — 161
சிம்மாசலம் — 25
சிவஞான போதம் — 299
சிவபுரக் கல்வெட்டு — 197
சிவபுரி — 90
சிவன் கூடல் — 72
சிற்றூர் — 140
சிற்றீச்சம்பாக்கம் — 2, 53
சிறுபாணாற்றுப்படை 209

சீ

சீகண்ட சம்பு — 161
சீகாழிக் கல்வெட்டு 196
சீயகங்கன் — 66, 106
சீயமங்கலம் — 89
சீரிளங்கோ — 58
சீவல்லபன் — 132, 133
சீனத்தரையன் — 193
சீன தேயம் — 37
சீனிவாச நல்லூர்க்
கல்வெட்டு — 25

சு

சுகட்டூர் — 74
சுங்கந் தவிர்த்த சோழப்
பேராறு — 45
சுங்கந் தவிர்த்த சோழன் 44
சுங்கந் தவிர்த்த சோழ
நல்லூர் 45
சுங்கமில்லாச் சோழநாடு 45
சுத்தமல்லி யாழ்வார் — 54
சுந்தரமூர்த்திகள் — 160
சுந்தன் கங்கைகொண்டா
னாகிய துவராபதிவேளான் 90
சுமத்திரா தீவு — 40

சூ

சூரியன் சாவன சகாயனை
மலையகுல ராசன் 65
சூரியன் திருக்கோபுரம் 140, 176
சூரியன் பிரமன் சகாயனை
மலையகுலராசன் 66
சூரியன் மரவனை மலையகுல
ராசன் 65
சூரியனூர் கோயில் — 43
சூரூர் மலை — 120
சூரைநாயகன் மாதவராயன் 89

செ

செங்கேணி — 104
செங்கேணி அம்மையப்பன்
அழகிய சோழனை எதிரிலி
சோழ சம்புவராயன் 176
செங்கேணி அம்மையப்பன்
எதிரிலி சோழ சம்புவ
ராயன் — 140

செங்கேணி அம்மையப்பன் நாலாயிரவன் — 104
செங்கேணி அம்மையப்பன் பாண்டியான இராசராச சம்புவராயன் 141
செங்கைமாக் கோயில் கல்வெட்டு 174
செஞ்சியர்கோன் காடவன் செஞ்சி நாங்கொற்றன் ஆடவல்லான் கடம்பன் 85
செல்லூர்ச் செப்பேடுகள் 2, 15

சே

சேக்கிழாரடிகள் 101, 165
சேக்கிழான் வயிராதராயன் 197
சேதித் திருநாடர் சேவகன் 83, 87
சேதி நாடு 65, 87
சேதிராயர் 65, 87
சேந்தமங்கல முடையான் அரையன் எதிரிலிசோழன் 179
சேந்தன் கூத்தாடுவான் 121
சேமப் பிள்ளை — 214
சேரபாண்டியர் தம்பிரான் 157
சேரமான் இராமவர்மன் 86
சேரனூர் — 160
சேவுணன் (யதுகுலவேந்தன்) 16
சேனாதிபதி ஞானமூர்த்திப் பண்டிதன் ஆகிய மதுராந்தக பிரமாதி ராஜன் 64

சை

சையமலை — 20

சொ

சொக்கப்பெருமாள் — 118

சோ

சோடன் 36, 68, 74
சோடன் திருக்காளத்தி தேவன் 181
சோனாட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்துப் பையூருடையான் வேதவன முடையான் — 100
சோனாடு கொண்டருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர் 185
சோனாடு வழங்கி யருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர் 185
சோமேச்சுரன் — 16
சோழ இராச்சியப் பிரதிட்டாசாரியன் 186, 192
சோழகுல ஏக ரட்சகன் 186
சோழ குல மாதேவி — 212
சோழ குல வல்லி — 53
சோழ குல வல்லிப் பட்டினம் 39, 53
சோழ கேரள மண்டலம் 152
சோழ கேரளன் 151, 167
சோழ கோன் 83, 84
சோழ நாராயணன் 215
சோழ பாண்டியர் 19, 20
சோழ பாண்டியன் 157
சோழ பாண்டியன் மண்டலம் 157
சோழ பால மகிபதி — 215
சோழபுரம் — 104
சோழ ஸ்தாபனாசாரியன் 208
சோழிய வரையன் — 212
சோழேந்திர சிங்கநல்லூர் 119
சோழேந்திர சிங்கன் — 118
சோறுடையாள் — 121

ஞா

ஞான கெம்பீரன் — 98

த

தக்க யாகப் பரணி 45, 79, 93, 112, 113, 115, 116, 117, 118, 122, 146, 167
தகடூர் அதிகமான் — 66
தடாவூர் — 159

தண்டி — 100
தண்டியலங்காரம் — 102
தண்டியாசிரியர் — 100
தம்பிரான் தோழர் — 160
தம்முசித்தி யரைசன் — 153
தர்மபுரி (தகடூர்) 3?, 66, 87, 159, 174
தரணி முழுதுடையாள் 116
தலைக்காடு — 32
தலைச்செங்காடு — 187
தனிநாயகச் சதுர்வேதி மங்கலம் 168
தனிநாயகன் — 168

தா

தாமயன் 28, 29
தாமோதரன் — 32
தாராசுரம் — 116
தாராவர்ஷன் 12, 14

தி

திக்கந சோமயாஜி — 207
திக்க நிருபதி — 207
திக்கன் I — 202
திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் 40
திட்டகுடி 105, 121 142
தியாக சமுத்திர சதுர்வேதி மங்கலம் 81
தியாக சமுத்திரம் — 81
தியாகபதாகை — 82
தியாகவல்லி — 81

தி

தியாகவல்லி (குலோத் துங்கன் II பட்டத்தரசி) 103
திராட்சாராமம் 25, 36, 63, 69
திரிகர்த்தன் 83, 88
திரிபுராந்தகம் — 68
திரிபுராந்தகக் கல்வெட்டு 204, 205
திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி 50
திரிபுவனம் 160, 161
திரிபுவன மல்ல சோட மகாராசன் 107
திரிபுவனமல்ல பாண்டியன் 16
திரிபுவன மாதேவி — 2
திரிபுவனமுடையாள் — 54
திரிபுவன வீரதேவன் 158, 164, 167
திரிபுவன வீரேச்சுரம் 161
திரிபுவனாதித்திய தம்மராசன் 43
திரிபுவனி — 70
திரு அறையணிநல்லூர் 173
திருக்கடலூர் மயானக் கல்வெட்டு 128, 163
திருக்கண்ணபுரம் — 67
திருக்கருப்பறியலூர் — 168
திருக்களக்குடி — 142
திருக்காளத்தி 90, 91, 106, 137
திருக்காளத்தி தேவன் 153
திருக்கொடுங் குன்றமுடையான் நிஷத ராசன் 142
திருக்கோகர்ணம் — 199
திருக்கோடிக்கா — 81
திருக்கோவலூர் 87, 106, 120
திருச்சத்தி முற்றம் — 139
திருநாராயணபட்டர் 50, 69, 70
திருநாவலூர் — 105
திருநாவுக்கரசு அடிகள் 175
திருநீற்றுச்சோழன் 47, 50, 102

தி

திருப்பாசூர் — 89
திருப்பாம்புரக் கல்வெட்டு 169
திருப்புகலூர் — 88
திருப்புகலூரந்தாதி — 71
திருமழபாடி 51, 84, 199
திருமாணிகுழி 82, 104, 177
திருமுனைப்பாடி நாடு 105, 182
திருமெய்யம் கல்வெட்டு 203
திருவக்கரை 140, 150, 176
திருவண்ணாமலைக் கல்வெட்டு 200

திருவதிகை 75, 105, 137, 142
திருவயிந்திரபுரக் கல்வெட்டு 191, 192
திருவரங்கமுடையான் இராசாதிராச மலையரையன் 141
திருவரங்கன் — 58
திருவரன்குளம் — 171
திருவல்லம் — 104
திருவலஞ்சுழி 86, 143
திருவாரூர் — 99
திருவாவடுதுறை 86, 87
திருவிடைமருதூர் 81, 161
திருவெண்காட்டுக் கல்வெட்டு 197
திருவெதிரம்பலம் — 40
திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டு 185
திருவேகம்ப முடையானை உலகளந்த சோழப் பல்லவரையன் — 46
திருவெள்விக்குடி 187, 188
திருவோத்தூர் — 75
திரையாலம் — 198
திரைலோக்கிய மாதேவி 53
தில்லைப் பேரேரி — 61
தில்லை மாநகர் — 78
திவ்யசூரி சரிதம் — 95

தீ

தீபங்குடி — 70
தீன சிந்தாமணி — 51

து

துரக வித்தியா விநோதன் 98
துவாரபதி வேள் — 90
துவார சமுத்திரம் 188, 192

தூ

தூங்கானை மாடக் கோயில் 2

தெ

தெய்வப் பெருமாள் — 118
தெலுங்கச் சோடர் — 153
தெள்ளாறு — 191
தென் கலிங்கப் போர் — 23
தென் கலிங்கம் — 23
தென்னவன் கிழானடி 119

தே

தேவூர் — 88
தேவூருடையான் மனதுக்கினியான் ஆகிய விராடராசன் — 88
தேனூர் — 158

தொ

தொண்டர் சீர் பரவுவார் 166
தொண்டி — 130
தொண்டைமான் — 59
தொண்டைமானல்லூர் 193
தொழுதகையூர் — 193

ந

நங்கிலி — 16
நட்டுவ நிலை — 163
நந்தலூர் 90, 107, 137, 159
நம் தோழன் — 1(?)0
நம்பி காளியார் — 71
நரசிம்ம வர்மன் — 32
நரசிம்ம வர்மன் II — 100
நரலோக வீரன் — 61
நல்லசித்தரசன் 153, 180
நல்லமன் — 144
நவிலை — 17
நன்னன் — 68
நன்னூல் 67, 165

நா

நாகப்பட்டினம் 39, 53
நாலூர் — 64
நானார்த்தார்ணவ சம்க்ஷேபம் 117, 118

நி

நித்திய கீதப் பிரமோகன் 98
நித்த விநோத சம்புவராயன் 121

நிர்வசனோத்தர
ராமாயணம் 207

நீ

நீடூர்க் கல்வெட்டு — 188
நீறணிந்தானாகிய
சேதிராயன் 141

நு

நுளம்பபாடிப் பாண்டியர் 34

நெ

நெட்டூர் — 149
நெல்லூர் — 159
நெல்லூர்ச் சித்தியரையன் 143
நெல்வாயில் அரத்துறை 199
நெற்குன்றங் கிழார்
களப்பாள ராயர் 69, 70
நெற்குன்றம் — 70
நெறியுடைப்பெருமாள் 123, 145

நே

நேமிநாதம் — 164
நேரியன் மாதேவி — 82

ப

பஞ்சநதி வாணன் — 63
பட்டினப்பாலை — 184
படைவீட்டு ராச்சியம் — 90
பண்டராசன் — 107
பண்டித சோழன் — 111
பரகேசரி 8, 72, 109, 127, 146,
181, 203
பரகேசரி நல்லூர் — 179
பரசமய கோளரி — 71
பராக்கிரமபாகு 128, 129,
130, 131, 134
பராக்கிரம பாண்டியன்
128, 129
பருதி குலபதி — 149
பல்கலைத்துறை நாவி
லுறைந்தவன் 48
பல்லவராயன் — 122
பல்லவராயன்பேட்டை 122
பல்லவராயன்பேட்டைக்
கல்வெட்டு 124, 125, 126,
128, 138, 144, 145
பவணந்தி முனிவர் 67, 165
பழையாறை 51, 78, 114,
123, 162, 185

பா

பாச்சூர் — 192
பாசிப்பட்டணம் — 130
பாண்டிய கஜகேசரி — 186
பாண்டியகுல சம்ரக்ஷகன் 206
பாண்டியம்பாக்கம் — 65
பாண்டியன் ஸ்ரீ வல்லபன் 67
பாபட்லா கல்வெட்டு 2
பாலயதேவ மகாராசன் 215
பாலாறு — 27

பி

பிட்டிக விஷ்ணுவர்த்தனன் 82
பித்தாபுரம் 35, 68
பிரமதேசம் 102, 121
பிரமாதிராஜன் — 64
பிருதிகங்கன் அழகிய
சோழன் 175
பில்ஹணர் — 18
பிள்ளை குறுக்கையுடையான் 212
பிள்ளையார் விஷ்ணுவர்த்தன
தேவன் 69

பு

புக்கதுறை வல்லவனாகிய
அகளங்க சம்புவராயன் 89
புக்கம் — 43
புகழேந்திப் புலவர் — 101
புசபலவீர நல்லசித்தனதேவ
சோழ மகாராசன் 154
புசபல வீரன் அகோமல்ல
ராசன் 143
புடோலி — 19
புடோலியரையன் — 19
புத்த ராசன் — 122

புலைச்சேரி — 132
புவனமுழுதுடையாள் 53, 103, 119, 136, 163, 200
புறநானூறு — 209

பூ

பூபாலசுந்தரன் — 84
பூம்புகார் — 88
பூம்புலியூர் நாடகம் — 71

பெ

பெண்ணுகடம் — 89
பெண்ணையாறு — 27
பெரியநாச்சியார் — 55
பெரியபுராணம் 165
பெரியுடையான் இராசராச கோவலராயன் 173
பெரும்பாடி காவல் — 105
பெருவிலை — 197

பே

பேரம்பலம் 61, 161, 167

பை

பையூர் — 71

பொ

பொத்தப்பி 68, 107, 159
பொத்தப்பிக் காமதேவ சோட மகாராசன் 68
பொத்தப்பிச் சோடர் 68, 153
பொத்தப்பி நாடு 68, 90
பொதியிற் கூற்றம் — 20
பொலன்னருவா — 31
பொன் பரப்பினுன் மகதைப் பெருமாளான இராசராச வாணகோவரையன் 177, 187—9
பொன்முகரி — 27
பொன்னம்பலக் கூத்தன் 61
பொன்னமராவதி 142, 172, 185

போ

போசளேச்சுரம் — 211
போத்தயன் — 28

ம

மகத நாடு 105, 177

மகாசாமந்தன் ஜிய்யருவாரு 123
மகா மண்டலேசுவரன் உருத்திரதேவ சோழ மகாராசன் — 215
மகா மண்டலேசுவரன் கட்டிதேவ மகாராசனுகிய விக்கிரமசோழ கறுப்பாறுடையான் — 91
மகாமண்டலேசுவரன் குலோத்துங்க ராசேந்திரசோடன் 122
மகா மண்டலேசுவரன் சூரப்ப ராஜன் 68
மகா மண்டலேசுவரன் திரிபுவன மல்லதேவ சோட மகாராசன் — 122
மகா மண்டலேசுவரன் நம்பயன் 74, 91
மகா மண்டலேசுவரன் பல்லய சோட மகாராசன் 107
மகா மண்டலேசுவரன் பெத்தராசன் 90
மகா மண்டலேசுவரன் விமலாதித்தன் ஆகிய மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன் — 90
மகா மண்டலேசுவரன் வீம நாயகன் 107
மகா மண்டலேசுவரன் ஜிக்கிதேவ சோட மகாராசன் 122
மகாராஜபாடி நாடு — 154
மகாவம்சம் 32, 128, 173
மகேந்திரமங்கலம் — 195
மட்டியூர் — 157
மட்டி வாழ் 132, 133
மட்டையன் — 28
மண்ணுறு — 27
மண்ணை — 63
மணலூர் — 17
மணவாளப்பெருமாள் 177
மணவில் — 61

மதனபால தேவன் — 41
மதுராந்தக பொத்தப்பிச்
சோழ சித்தரசன் 107
மதுராந்தக பொத்தப்பிச்
சோழன் 90
மதுராந்தக பொத்தப்பிச்
சோழன் 180
மதுராந்தகி 51, 54
மதுராந்தகி (குலோத்துங்க
சோழன் I மகள்) 57
மருதத்தூர் — 71
மருதத்தூருடையான்
குன்றன் திருச்சிற்றம்பல
முடையான் 69, 71
மல்லப்ப தேவன் — 35
மல்லம் — 159
மல்லய தண்டநாயகன் 198
மலரி — 100
மலையகுல ராசன் — 87
மலையமான் அத்திமல்லன்
சொக்கப்பெருமாள் ஆன
இராசகம்பீர சேதிராயன் 120
மலையமான் பெரியஉடையான்
நீரேற்றான் ஆன இராசராச
மலையகுல ராசன் 119
மலையமானாடு 87, 106
மலையவிச்சாதிரிநல்லூர் 120
மலையன் நரசிம்மவர்மன் ஆகிய
கரிகால சோழ ஆடையூர்
நாடாள்வான் 173
மழவச் சக்கரவர்த்தி 130
மறையோன் கண்ணன் 83, 84
மனுகுல தீபன் — 50

மா

மா இலங்கை — 209
மாதவன் — 28
மாதோட்டம் 132, 133
மாறவர்மன் குலசேகர
பாண்டியன் I 101
மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் I
172, 183, 188, 191, 194
மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் II
205

மு

முக்கோக் கிழானடி 103
முக்கோக் கிழானடிகள் 82
முடிகொண்ட சோழபுரம்
51, 78, 185, 190
முடிகொண்டான் — 84
முடித்தலைகொண்ட சோழபுரம்
157
முடித்தலைகொண்ட பெருமாள்
167
முடித்தலைகொண்ட பெருமாள்
வீதி 168
முடிவழங்கு சோழபுரம் 152
முடிவழங்கு சோழன் 167, 168
முத்தமிழ்க்குத் தலைவன் 111
முந்நூர் — 121, 141
முழையூர் — 60
முனையதரையன் — 83
முனையர்கோன் — 83

மெ

மெய்கண்டதேவர் — 200

மே

மேலப் பழுவூர் — 62
மேலைமங்கலம் — 130

ரெ

ரெட்டிப்பாளையம் — 159

ரோ

ரோகணம் — 31

லெ

லெய்டன் சிறுசெப்பேடுகள் 64

வ

வச்சணந்திமாலை — 164
வச்சத் தொள்ளாயிரம் 63
வட இலங்கை — 209
வட கலிங்கப் போர் — 25

வட திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டு 128
வண்டாழஞ்சேரி வண்டுவாஞ்சேரி 60
வண்டைநக ரரசன் — 59
வண்டைமன் — 59
வண்டையர்கோன் — 59
வண்டையர்க்கரசு — 59
வண்ணக்குடி — 81
வத்த ராச்சியம் (Baster State) 13
வத்தராயன் — 63
வத்தவன் — 83, 87
வயலூர்க் கல்வெட்டு 190
வயிராகரம் — 12, 14
வல்லவன் — 83, 88
வல்லாளதேவன் II 187
வல்லிகாமம் — 132, 133
வல்லூரபுரம் — 154
வலிவலம் கல்வெட்டு 197
வளவன் பல்லவரையன் 89

வா

வாணகோவரையர் — 182
வாணகோவரையன் 62
வாணகோவரையன் சுத்தமல்லன் உத்தம சோழனுகிய இலங்கேசுவரன் 62
வாணர் — 62, 105
வாணன் — 83, 84
வாணிலை கண்ட பெருமாள் 177
வாலககாமயனை அக்கல ராசன் 215
வாவிலித் தோட்டம் 66
வாழைத் தோட்டம் — 66

வி

விக்கிரம சோழ கருப்பாறுடையான் 91
விக்கிரம சோழ கோவலராயன் 106
விக்கிர சோழ சேதிராயன் 87, 116
விக்கிரம சோழபுரம் 51, 102, 162
விக்கிரம சோழ வீர நுளம்பன் 75
விக்கிரம சோழன் 23, 24, 25, 34, 54, 62, 72-91
விக்கிரம சோழன் திருமண்டபம் 77
விக்கிரம சோழன் திருமாளிகை 77
விக்கிரம சோழன் திருவீதி 77
விக்கிரம சோழன் தெங்குத் திருவீதி 77
விக்கிரம சோழன் மெய்க்கீர்த்திகள் 73
விக்கிரம சோழனது தில்லைத் திருப்பணி 76
விக்கிரம சோழனுலா 59, 62, 78, 81, 83, 84 86
விக்கிரம பாண்டியன் 148, 149
விக்கிரமன் சிறப்புப் பெயர்கள் 80
விக்கிர மாங்கதேவ சரிதம் 81
விக்கிரமாதித்தன் VI 15 16, 17, 35 36, 74
விசயகண்ட கோபாலன் 202, 207, 209, 211
விசயபாகு — 31
விசயவாடை — 4
விசயாதித்தன் 3, 4, 5, 15, 33
விடுகாதழகிய பெருமாள் 174
விராடராசன் — 88
விருத்தாசலம் — 105
விருதராச பயங்கர வாணகோவரையன் 84
விருதராச பயங்கரன் 50
வில்விநோதன் — 98
விழிஞம் — 23
விழுப்பாத ராயன் — 213

வீ

வீமன் (கோடர்குலமன்னன்) 30
வீரகங்க நாடாழ்வான் 193
வீரகேரளன் — 67

வீர கொட்டா — 68
வீர சோமேசுவரன் 195, 198, 206, 208, 211
வீரசோழப் பிரமராயன் 213
வீரசோழன் 33 34 54, 72
வீரசோழன் மகன் வீர சம்பன் 215
வீரசைவ வீரப் பிரதாப சோழ மகாராயன் 214
வீர நரசிங்கதேவ திருக்காளத்தி தேவனுகிய யாதவராயன் 202
வீர நரசிம்மன் II 186, 188, 191, 192, 194, 195
வீரபாகு தேவன் — 54
வீரபாண்டியன் 130, 134, 135, 148 149
வீரமங்கலம் — 100
வீரராசேந்திர சோழன் 4, 5, 11, 12, 14, 38 96 167
வீர ராட்சதன் — 209
வீர ராமநாதன் — 210
வீராந்தப் பல்லவரையர் 163
வீரை 71
வீரைப் பரசமயகோளரி மாமுனி 69, 71

வெ

வெண்பாப் பாட்டியல் 164
வெதுரா II — 34
வெலநாண்டி குலோத்துங்க சோட கொங்கராசன் 107
வெலநாண்டுத் தலைவனுகிய முதலாங் கொங்கன் 67

வே

வேங்கி நாடு 9, 33, 34, 35, 36, 73, 97, 110
வேட்பூர் — 30
வேணுட்டடிகள் — 86
வேணுடர் வேந்து 83, 85
வேணுடு — 85
வேதவனமுடையான்—கருணுகர தேவனுன அமரகோன் 139
வேதாரணியம் கல்வெட்டு 206
வேள் — 59 64, 88
வேளான் மாதவனுகிய இராச வல்லபப் பல்லவரையன் 64

ஜ

ஜகத்விஜய தண்டநாயகன் 130

ஹ

ஹர்ஷவர்மன் III (காம்போச மன்னன்) 41

ஹே

ஹேமவதி — 159

ஹொ

ஹொய்சளர் — 184

3 - JUN 1958
MADRAS

ANNAMALAI UNIVERSITY

LIST OF UNIVERSITY PUBLICATIONS

3 - JUN 1958
MADRAS

ANNAMALAINAGAR
1957.

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

TERMS OF BUSINESS.

1. The books in this list are available at the Office of the Registrar, University Buildings, Annamalainagar.

2. Books will be supplied on receipt of the cost of the copies in advance by Money Order or Cheques or Drafts payable to the Registrar, at par at Chidambaram, or by V.P. Post.

3. The titles of the required books, and the number of copies in each should be furnished in full, along with the remittance. Copies will be despatched by registered book-post or parcel. Postage and packing will be extra.

4. Books will be supplied by Railway Parcel, if desired, charges to pay. The name of the nearest Railway station to which the parcel may be consigned should be furnished along with the remittance. Packing and forwarding charges will be extra.

5. *A discount of 25% on the sale prices of publications, other than Question Papers and University Calendars, will be allowed to all—Booksellers, Publishers and the public—who purchase copies direct from the University.*

Annamalai University

The Annamalai University is a unitary, teaching and residential University. It owes its existence to the munificence of the far-sighted and noble-hearted philanthropist and patron of letters, the late Dr. Rajah Sir Annamalai Chettiar of Chettinad, Kt., LL.D. D.Litt., Since its inception in 1929 it has progressively tried to realize the aims of its noble Founder. During the last quarter of a century, it has grown rapidly and consolidated its position as a unitary and residential University with twenty-five departments of study and nearly 300 members in its teaching staff. Annamalainagar is already a busy and self-contained University town, and the present Pro-Chancellor Dr. Rajah Sir Muthiah Chettiar, is the son and successor of its illustrious Founder in whose footsteps he is sedulously following. The University has had the unique good fortune of having a succession of eminent Vice-Chancellors to guide its destinies. The University campus, including the colleges, hostels and playgrounds occupy an area of nearly a thousand acres.

CHANCELLOR

His Excellency Shri A. J. John

FOUNDER

Dr. Rajah Sir Annamalai Chettiar, Kt., LL. D., D. Litt.

PRO-CHANCELLOR

Dr. Rajah Sir Muthiah Chettiar of Chettinad,
Kt., B.A., D.Litt., M.L.A.

VICE-CHANCELLOR

Sri T. M. Narayanaswamy Pillai, M.A., B.L., M.L.C.

ANNAMALAI UNIVERSITY PUBLICATIONS

NOTE :—Titles in Tamil indicate Tamil Publications.

THE DEPARTMENT OF HISTORY

Series No.		Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
1.	Bhoja Raja by Prof. P. T. Srinivasa Ayyangar	1931	1	8	0
2.	A History of Gingee and its rulers by Rao Bahadur C. S. Srinivasachariar	1943	4	0	0
*3.	The Nayaks of Tanjore by Rao Bahadur C. S. Srinivasachariar and Mr. Vriddhagirisan	1942	10	0	0
*4.	Indian History—இந்தியர் வரலாறு by Rao Bahadur C. S. Srinivasachariar and Mr. S. K. Govindaswami	1943	2	0	0
5.	Maharatha Rule in the Carnatic by Mr. C. K. Srinivasan	1945	3	0	0
*6.	The Dutch in Malabar by Dr. P. C. Alexander, M.A., D.LITT.	1946	3	8	0
*7.	Hoysalas in the Tamil Country by Mr. K. R. Venkataraman, M.A.	1950	2	8	0
8.	Buddhism in Kerala by Dr. P. C. Alexander, M.A., D.LITT.	1949	6	0	0
9.	Selections from the Orme Manuscripts Ed. by Prof. C. S. Srinivasachariar	1952	15	0	0
10.	The History of the Pearl Fishery of the Tamil Coast by Mr. S. Arunachalam, M.LITT.	1952	3	8	0
11.	Mediaeval Kerala by Mr. P. K. S. Srivirarayan Raja	1953	6	4	0
*12.	A History of the Kongunadu-கொங்கு நாட்டு வரலாறு by Rao Bahadur C. M. Ramachandran Chettiar, B.A., B.L., F.R.G.S.,	1954	10	12	0

* Out of Stock. ** Journal Parts containing this work will be supplied

Series No.		Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
13.	Madhuravijayam of Gangadevi Edited by Mr. S. Tiruvenkatachari	1957			
14.	The University's Environs and Chidambaram by Mr. J. M. Somasundaram Pillai B.A., B.L. (Second Edition)	1955	2	0	0
15.	A History of Kerala by Sirdar K. M. Panikker	1957	in Press		

THE DEPARTMENT OF ECONOMICS

Series No.		Year of Publication.	Rs.	A.	P.
1.	Factory Labour in India by Prof. A Mukhtar	1934	3	0	0
*2.	The Madras Agriculturists Relief Act—A Study by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. P. Vaidyanathan, M.A.	1939	3	0	0
*3.	The Distributive Co-operation in India by Mr. V. G. Ramakrishna Ayyar	1938	1	0	0
*4.	The Madras General Sales Tax Act by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. Thiruvengadathan	1940	2	8	0
5.	Report on the working of Prohibition in Salem by Mr. C. Jaganathachari, M.A., M.LITT.	1939	1	0	0
*6.	Road and Rail Transport by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. S. R. N. Badri Rao		5	0	0
*7.	Ground Nut by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu and Mr. P. S. Hariharan	1940	2	8	0
*8.	Text-book on Economics-பொருளாதார நூல் by Prof. V. G. Ramakrishna Ayyar	1942	2	0	0
9.	The Economy of the South Indian Temple by Prof. V. G. Ramakrishna Ayyar		2	0	0

* Out of Stock.

Series No.		Years of Publication.	Price. Rs.	P.	A.
*10.	The Indian Trade by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu		2	0	0
11.	The Sample Surveys on working of Prohibition in South Arcot District by Prof. V. G. Ramakrishna Iyer	1949	0	8	0
**12.	The Problem of Rural Credit in the Madras Presidency by Mr. P. Vaidyanathan	1949	10	0	0
13.	Agricultural Development in India by Dr. B. V. Narayanaswami Naidu (off-print)	1956	2	0	0
14.	Economics-பொருளாதாரம் Vol. II by Prof. V. G. Ramakrishna Iyer	1955	7	8	0
15.	The Theory of full Employment and its Application to India by Sri A. Ramaswamy, M.A., M.LITT. (off-prints)	1956	2	4	0

THE DEPARTMENT OF PHILOSOPHY

*1.	Nyaya kulisa by Atreya Ramanuja Ed. Prof. R. Ramanujachari and Mr. K. Srinivasacharya	1938	2	8	.0
*2.	Nitimala by Narayana	1940	2	0	0
*3.	Naveena Tarkam-நவீன தர்க்கம் by Prof. K. R. Appalachariar	1934	2	0	0
*4.	Educational Psychology— உள நூலும் கல்வி பயிற்றலும் by Prof. K. R. Appalachariar and Prof. R. Ramanujachari	1940	1	0	0
*5.	Theory of Knowledge of Saiva Siddhanta by Dr. V. Ponniah, PH.D.	1952	8	0	0

* Out of Stock.** Journal Parts containing this work will be supplied.

Series No.		Years of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
6.	Deductive and Inductive Logic-அளவை நூல் by Mr. S. Sivapadasundaram	1953	3	2	0
7.	Hindu Culture and the Modern Age—by Dewan Bahadur K. S. Ramaswami Sastri—Special Lectures	1956	12	8	0

TIRUPPANANDAL MUTT ENDOWMENT LECTURES

Series No.		Years of Publication.	Rs.	A.	P.
1.	Introduction and History of Saiva-Siddhanta-1947 by Mr. G. Subramania Pillai, M.A., B.L.	1948	3	0	0
*2.	Lectures on Saiva-Siddhanta-1950 by Mr. M. Balasubramanya Mudaliar B.A., B.L.	1951	1	6	0
3.	Lectures on Saiva-Siddhanta-1948 by Prof. R. Ramanujachariar, M.A.	1952	1	4	0
*4.	Lectures on Saiva-Siddhanta-1951 by Mr. K. Vajravelu Mudaliar, B.A. L.T.	1953	5	6	0
5.	Lectures on Saiva-Siddhanta-1952 by Mr. S. Sachithanandam Pillai, B.A., L.T.	1954	1	8	0
6.	The Idea of God in Saiva-Siddhanta Lectures on Saiva-Siddhanta-1953 by Prof. T. M. P. Mahadevan, M.A.	1955	2	12	0
7.	Lectures on Saiva-Siddhanta-1954 by Yogi Suddhananda Bharati	1955	1	0	0

THE DEPARTMENT OF MATHEMATICS

Series No.		Years of Publication.	Rs.	A.	P.
1.	Text-book on Algebra for Intermediate –இயற்கை கணிதம் by Mr. T. Govindarajan, M.A.	1949	5	0	0

*Out of Stock.

Series No.		Year of Publication	Price. Rs.	A.	P.
2.	Trigonometry–கோண கணிதம் by Mr. T. K. Manikavasagam, M.A., L.T.	1949	7	0	0
3.	Intermediate Geometry–வடிவு கணிதம் by Dr. K. Rangaswami Aiyar, M.A., M.SC., PH.D.	1960	2	8	0

THE DEPARTMENT OF PHYSICS

Series No.		Year of Publication	Rs.	A.	P.
*1.	A Text-book on Physics–பௌதிக நூல் by Mr. R. K. Visvanathan Vol. I	1941	3	0	0
*2.	Do Vol. II	1941	2	0	0
3.	Acoustics–சங்கீத ஒலி நூல்–Revised second edition by Mr. R. K. Visvanathan	1954	6	10	0
4.	Physics of Music by Mr. R. K. Visvanathan	1948	2	0	0
5.	Vignana Sirunool–விஞ்ஞான சிறு நூல் by Prof. T. P. Navaneethakrishna, M.A.	1946	0	12	0
*6.	Instructions for Experiments in Practical Physics for Intermediate	1947	1	8	0
7.	Do. B.Sc.	1947	3	0	0
8.	Manual of Science–தெரியற் செய்கை நூல் by Prof. T. P. Navaneethakrishna, M.A. Vol. I	1951	10	0	0
9.	Do Vol. II	1952	10	0	0
10.	Text-book of Practical Physics–செய்முறை பௌதிக நூல்–by Mr. S. Sriraman, M.A., M.SC.	1952	6	0	0

THE DEPARTMENT OF CHEMISTRY

Series No.		Year of Publication	Rs.	A.	P.
*1.	A Text-book on Chemistry–நவீன அசேதன ரசாயனம்– by Mr. N. Ananthavaidyanathan Vol. I	1938	3	0	0
*2.	Do. Vol. II	1941	2	8	0

* Out of Stock

Series No.		Year of Publication	Price. Rs. A. P.
3.	Practical Chemistry for Intermediate Course-செய்முறை வேதி நூல்-by Mr. P. L. Ramaswamy, M.A.	1949	4 8 0
4.	Synthesis of B-Amino OCB - unsaturated and Bis (Aminoaryl) Sulphones - A thesis by Dr. M. Balasubramanyam M.A. Ph.D.	1957	In press

THE DEPARTMENTS OF BOTANY AND ZOOLOGY

*1.	A Text-book on Botany-தாவர நூல் by Dr. T. S. Raghavan	1942	3 0 0
2.	Cytological Studies in Bignoniaceae by Dr. K. R. Venkatasubban, M.SC.	1944	5 0 0
3.	Cytological Studies of Melaniidae A Thesis by Dr. Joseph Jacob M.A.Ph.D.	1957	In press

THE DEPARTMENT OF TAMIL

*1.	Pari Kathai-பாரி காதை-by Bhasha Kavi-Sekhara Vidwan R. Raghava Ayyangar	1937	2 0 0
2.	Kurunthokai Vilakkam-குறுந்தொகை விளக்கம் (இரண்டாம் பதிப்பு) Do	1956	3 0 0
3.	Advanced Studies in Tamil Prosody by Dr. A. Chidambaranathan Chettiar (Second Edition)	1957	
4.	Studies in History of Tamil Literature-தமிழ் வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு) by Vidwan R. Raghava Ayyangar	1952	4 0 0
5.	(a) Tholkappiam-Porulathikaram Part I by Mr. E. S. Varadaraja Iyer	1948	3 8 0
	(b) Do Part II	1948	4 8 0

* Out of Stock

Note: Titles in Tamil Indicate Tamil publications.

Series No.		Years of Publication	Price. Rs. A. P.
6.	Tholkappiam-Collathikaram by Dr. P. S. Subrahmanya Sastri	1945	5 0 0
7.	Historical Tamil Reader by Dr. P. S. Subramanya Sastri	1945	2 8 0
8.	Tree Worship and Ophiolatory by Mr. G. Subramania Pillai, M.A., B.L.	1948	1 8 0
9.	A New Approach to Tiruvasakam by Mrs. Ratna Navarathnam, M.A., M.LITT.	1952	4 0 0
10.	The Elephant in the Tamil Land by Mr. E. S. Varadaraja Iyer, B.A.	1945	1 4 0
11.	Thiththan-தித்தன் by Bhasha Kavisekhara Vidwan R. Raghava Ayyangar	1949	1 0 0
12.	Kosar-கோசர்-ஒரு சிற்றாராய்ச்சி Do.	1951	0 12 0
13.	Perumpanatruppadai-பெரும்பாணாற்றுப் படை by Bhasha Kavisekhara Vidwan R. Raghava Iyengar	1949	2 0 0
14.	Pattinappalai-பட்டினப்பாலையும் ஆராய்ச்சி உரையும் Do.	1951	1 4 0
*15.	History of Tamil Literature – தமிழ் இலக்கிய வரலாறு Vol. I கி. பி. 250-600 by Vidwan T. V. Sadasiva Pandarathar	1955	1 8 0
*16.	,, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு Vol. II 13, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகள் – Do.	1955	2 0 0
17.	,, Tholkappiyam - தொல்காப்பியம் Vol. III by Vidwan K. Vellaivarananar	1957	அச்சில்
18.	,, Jain - Buddhist and Vaishnava Literature Vol. IV சமண, பௌத்த, வைணவ இலக்கியம் by Mr. E. S. Varadarajayyar, B.A.	1957	அச்சில்

*Out of Stock.

Series No.		Years of Publication	Price. R. A. P.
19.	,, Saiva Literature – சைவ இலக்கியங்கள் 7-ஆம் முதல் 12-ஆம் நூற்றண்டு வரை - வித்வான் ஔவை துரைசாமிப்பிள்ளை	Vol. V 1957	அச்சில்
20.	Aiynkuru - nooru - ஐங்குறு நூறு Ed. by. Mr. A. S. Doraiswami Pillai	1957	அச்சில்
21.	Kautaleeyam - கௌடலீயம் - பொருள் நூல் by மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார்	1955	15 0 0
22.	Tamil Ilakkiyam - தமிழிலக்கியம் - சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் by திரு சு. இராமசுவாமி நாயுடு (இரண்டாம் பதிப்பு)	1954	அச்சில்
23.	History of the Later Cholas— பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் by Mr. T. V. Sadasiva Pandarathar (மூன்ரும் பதிப்பு)	Vol. I 1954	அச்சில்
24.	Do. (இரண்டாம் பதிப்பு)	Vol. II 1957	
25.	Do. சோழர் அரசியல்	Vol. III	

THE DEPARTMENT OF MUSIC

ISAI TAMIL SERIES — இசைத் தமிழ் வெளியீடுகள்

பரிசுபெற்ற தமிழ் பாடல்கள்

1.	Vol. I	T. லக்ஷ்மணப் பிள்ளை, பாபநாசம் சிவன் முதலிய ஐவர் கீர்த்தனங்கள் 46 (இரண்டாம் பதிப்பு)	1943	அச்சில்
2.	,, II	கீதவர்ணங்கள் முதலிய 104 (இரண்டாம் பதிப்பு)	1954	4 0 0
*3	,, III	நீலகண்ட சிவன் முதலிய அறுவது கீர்த்தனங்கள் 75	1943	அச்சில்
4.	,, IV	முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனங்கள் 60 (இரண்டாம் பதிப்பு)	1955	5 10 0

* Out of Stock.

Series No.				Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
5.	,,	V	Part 1 இசையியல் by திரு. க. பொன்னையா பிள்ளை (மூன்ரும் பதிப்பு)	1956	1	4	0
*6.	,,	,,	Part 2 தமிழிசைக் கருவிகள் by திரு. பி. கோதண்டராமன், எம். ஏ.	1943	1	4	0
7.	,,	,,	Part 3 சுரமேள கலாநிதி மொழிபெயர்ப்பு by Mr. N. S. Desikan	1947	1	0	0
8.	,,	VI	கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் கீர்த்தனங்கள் 90	1954	5	0	0
*9	,,	VII	திரு. ம. ப. பெரியசாமித்தூரன் பாடல்கள் 70	1943	2	0	0
*10.	,,	VIII	ஸ்ரீகாழி அருணுசல கவிராயர் ராம நாடகக் கீர்த்தனைகள்	1945	3	0	0
11.	,,	IX	தில்லைவிடங்கன் மாரிமுத்தாப் பிள்ளை, செவற்குளம் கந்தசாமிப் புலவர், நகரம் முத்துவீரப்பக் கவிராயர்	1945	3	0	0
*12.	Vol.	X	நகரம் முத்துசாமிக் கவிராயர்	1946	3	0	0
*13.	,,	XI	ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்	1945	அச்சில்		
14.	,,	XII	மிருதங்க பாட முறை திரு. மைலாட்டூர் V. சாமி ஐயர் (2-ம் பதிப்பு)	1955	6	0	0
15.	,,	XII	Part II மத்தளங் கற்கும் முறை	1948	1	6	0
16.	,,	XIII	திரு. பாலகவி வயி. இராமநாதஞ் செட்டியார்	1946	3	0	0
*17.	,,	XIV	ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் மாணிக்கப்பாட்டு	1946	3	8	0

* Out of Stock.

Series No.			Year of Publication	Price. Rs.	A.	P.
18.	,,	XV திரு. ம. ப. பெரியசாமித்தூரன்	1947	3	0	0
19.	,,	XVI வையைச்சேரி இராமசாமி சிவன்	1948	3	0	0
20.	,,	XVII கவிகுஞ்சர பாரதியார் முதலிய பதின்மர் பாடல்கள் 50	1948	3	0	0
21.	,,	XVIII ராஜா அண்ணுமலை தமிழிசைக் கருவூலம்—க. பொன்னையா பிள்ளை	1949	4	0	0
22.	,,	XIX திருப்புகழ், சுரதாள குறிப்புடன் திரு. சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை	1953	3	0	0
23.	,,	XX பரத சங்கிரகம்–அறம் வளர்த் தான்–Ed. by திரு. க. வெள்ளை வாரணனார்	1954	4	0	0
24.	,,	XXI திரு. C. S. நடராஜ சுந்தரம் பிள்ளை வர்ணங்கள், பதங்கள், கீர்த்தனங்கள்	1956			
25.		Swaramela Kalanithi by Mr. M. S. Ramaswami Ayyar	1932	2	0	0

TIRUPPANANDAL MUTT ENDOWMENT PUBLICATIONS

*1.	Poets' Memorial Prize Selections-Kambar-கம்பர் பரிசுத் தொகுதி	1944	1	8	0
2.	,; Adi Kumaraguruparar–ஆதி குமர குருபரர்	1945	1	8	0
3.	,, Sekkizhar Selections-சேக்கிழார்	1944	1	8	0
*4.	Thevara Thirumurai-Preliminary தேவாரத் திருமுறை—முதற்பாகம்	1944	அச்சில்		
5.	Do. இரண்டாம் பாகம்	1953	1	4	0

* Out of Stock.

Series No.		Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
*6.	Sivagnanabodham-சிவஞான போதம் Edited by Thiru A. S. Doraiswami Pillai	1954	3	5	0
7.	Gnanamirtham-ஞானமிர்தம்-வாகீச முனிவர் Ed. by Thiru. A. S. Doraiswami Pillai	1954	3	4	0
8.	Kambaramayanam : கம்பராமாயணம் : சுந்தர காண்டம் Parts I & II, each Volume	1956	6	0	0
9.	History of Saiva Tirumurai–பன்னிரு திருமுறைகள் வரலாறு - வித்வான் K. வெள்ளை வாரணனர்	1957	அச்சில்		

THE DEPARTMENT OF SANSKRIT

Series No.		Year of Publication.	Rs.	A.	P.
*1.	Srimukundamala Ed. by. M. Rama Pisharoti	1933	3	0	0
2.	Tattvavibhavana by Parameswaran, a Commentary on Vacaspati Misra's Tattvabindu by Mr. V. A. Ramaswami Sastri	1936	3	0	0
*3.	Swarasiddhanta Candrika by Srinivasayajvan-Edited by Mr. K. A. Sivaramakrishna Sastri	1936	5	0	0
4.	Trimsacchloki Edited by Mr. N. Subramania Sastri	1937	0	8	0
5.	Vivarana with Vyutpattivada-Lakarathavicara by Mr. V. Subramanya Sastri	1948	6	0	0
*6.	The Philosophy of Aesthetic Pleasure by Mr. Panchapagesa Sastri	1940	3	0	0
*7.	(a) Lectures on Patanjali's Mahabhashya, by Dr. P. S. Subramanya Sastri Vol. I	1944	3	0	0
	(b) ,, Vol. II	1951	10	0	0

* Out of Stock.

Series No.			Publication Year of	Price Rs.	A.	P.
*8.	Jagannatha Panditha by Mr. A. Ramaswami Sastri		1942	2	0	0
*9.	History of Sanskrit Literature- வடமொழி நூல் வரலாறு	Do.	1946	10	0	0
10.	History of Sanskrit Language-வடமொழி வரலாறு by Dr. P. S. Subramanya Sastri		1950	5	0	0
11.	Studies in Sanskrit texts on Temple Architecture by Dr. N. V. Mallayya		1949	10	0	0

GENERAL

*1.	Rajah Sir Annamalai Chettiar Commemoration Volume	1941	10	0	0
2.	Macaulay's Johnson and Goldsmith	1948	1	2	0
3.	Exercise in Epitome and Paraphrase	1947	0	8	0

*Journal of the Annamalai University and off-prints****

1.	Journal of the Annamalai University Vols. I to XX, 1932 to 1956	Each	7	8	0
2.	Koraimat weaving Industry and Rattan Industry at Coleroon by Mr. A. Ramaswami, M.A., M.LITT.	1951	0	12	0
3.	Economic life of South Arcot District by Prof. V. G. Ramakrishna Aiyer, M.A.	1951	1	4	0
4.	A Population Policy for India by Dr. S. Chandrasekhar	1951	0	4	0
5.	Tariff Policy in India by Dr. S. Chandrasekhar	1952	1	4	0
6.	Portuguese Influence revealed by the Tamil words by Prof. T. P. Meenakshisundaram M.A., B.L.: M.O.L.	1951	0	8	0

*Out of Stock,

*** All available off prints of Articles in Vols. 17 to 21 of the Journal [are for sale

Series No.		Year of Publication	Price. Rs.	A.	P.
7.	Palaiyaru by Prof. T. P. Meenakshisundaram, and Mr. T. V. Sadasiva Pandarathar	1954	0	8	0
	A Plea for a History of Tamil Thought by Prof. T. P. Meenakshisundaram	1951	0	8	0
8.	The Life and Times of Ativirarama Pandya by Prof. V. G. Ramakrishna Iyer	1952	1	4	0
9.	Omens and Beliefs of the Early Tamils by Mr. G. Subramania Pillai	1951	0	12	0
10.	தொல்காப்பியம் by Vidwan K. Vellaiyarananar -நன்னூல்* (a) எழுத்ததிகாரம்	1941	1	4	0
	(b) மொழி மரபு	1950	0	12	0
	(c) பிறப்பியல்	1952	0	8	0
	(d) புணரியல்	1953	0	12	0
	(e) தொகை மரபு	1954	1	0	0
	(f) உயிர் மயங்கியல்	1956	0	12	0
11.	Recent Trends in Federal Finance by Dr. R. N. Poduval	1953	1	4	0
12.	Scottish Literature : by Mr. Hilton Brown, M.A., I.C.S.	1956	0	12	0
13.	Gurukrpa by Mr. R. Srinivasacharya	1954	2	4	0
14.	Ramanuja as a Panentheist by Mr. John C. Plott	1952	1	0	0
15.	தேவாரப்பண் ஆராய்ச்சி : பண் சாதாரி by Vidwan V. S. Gomatisankarayyer		0	8	0
16.	,, பண் நட்டபாடை		0	8	0
17.	,, பண் கொல்லி		1	0	0

Series No.		Year of Publication.	Price. Rs.	A.	P.
18.	The Concept of Dharma in the Itihasas and the Puranas by Mr. N. Raghunathan	1954	1	0	0
19.	Nyayaparisuddhi by Venkatanatha with Sannyaya Dipika of Mm. Krishna Tatacharya Ed. Prof. R. Ramanujacharya and Sri. K. Srinivasachariar	1956	6	0	0
20.	Some Vignettes of Chidambaram temple by Sri. V. G. Ramakrishna Aiyar		0	12	0

University Examination Papers and Calendars

			Rs.	A.	P.
1.	Intermediate, B.A., & B.Sc., B.A., & B.Sc. (Hons.); Oriental Titles, for September and April 1947, 1949, 1950 and 1951–1956 Intermediate Engineering and Technology, for 1949, 1950, 1951, 1952, 1954, 1956, Each—Prices	Nett	0	8	0
2.	Engineering Technology 1947, B.A. (Hons.); B.Sc. (Hons.) April 1950, B.E. and B.Sc. (Tech.) for 1949–1951–54 Each—	Nett	0	8	0
3.	University Calendar—1948	,,	5	8	0
	Supplement to above corrected up to 1952	,,	1	10	0

For Copies apply to :—The Registrar, Annamalai University, Annamalainagar P.O.

Githa Press, Malaivasal, Tiruchy — C. 4000 — 6-4-57.